FATMA ŞAMATA

17 NUMARA

KATLİAM

BASKI

"17 NUMARADAKİ İNSANOĞLU. SENİ SEÇTİM!"

Gerçek manada kötü olmak için insan ne yaşamalıydı? Kötülük insanın içinde miydi yoksa hayatın ta kendisi miydi?

Oyuncu olmak için var gücüyle çalışan Defne'nin, şanssızlıklarla dolu günün ardından tek isteği, bir an önce ailesinin yanına gidebilmektir. Ancak bindiği otobüs ve oturduğu 17 numaralı koltuk, hayatını bir anda değiştirmiş ve onu hiç beklemediği bir yöne doğru sürüklemeye başlamıştır.

Otobüs, eli silahlı yedi katil tarafından durdurulmuş ve bu katiller, yanlarına sekizinciyi almak için gözlerini kararmıştır.

Katliam, gözyaşı ve kaçış umudu... Defne, eski hayatına dönmek için var gücüyle çabalamaktadır ancak karşısındakiler, normal insanlar değildir.

Bir yanda katliamdan beslenen katiller, bir yanda benliğini korumayan çalışan Defne...

Defne için hayatın acımasız planları vardır. Neden seçildiğini öğrenmenin vakti gelmiştir. Ya onlardan biri olacaktır ya da onlara direnerek hayatını daha da büyük bir çıkmaza sürükleyecektir.

@artemismilenyum

ISBN: 978-605-304-840-4

9 786053 048404

17 NUMARA

KATLİAM

FATMA ŞAMATA

GİRİŞ

Nefes aldığının farkında mısın? İnsan çoğu zaman nefes aldığını anlamaz. Ancak ölümün kıyısındayken ya da ölüm çok yakınken nefeslerini kontrol eder. Ölüm, haftalardır burnumun ucundaydı ve bana dokunmak yerine burnumun ucunu sıyırıp geçiyordu.

Nefeslerimi duyuyordum, hissediyordum ve son bulmasını istiyordum. Son bir nefes, karanlık ve ardından sonsuz boşluk... Hayallerim, son günlerde bunlardan ibaretti. Nefes alıyor, yürüyor, görüyor, hissediyordum ama bir ruhtan farksızdım.

Ruhumu öldürmüşlerdi hatta sadece öldürmekle kalmamış, ona işkence etmişlerdi. Şimdi yalnızca bir bedenden ibarettim ve işkencem bitmek bilmiyordu.

Işıl ışıl parlayan mavi gözlerim gri birer boşluklara dönüşmüştü. Gözlerim, parlak mavilerden soluk grilere dönene dek çoktan hissizleşmiştim.

Bu, mükemmel hayatımın kana bulanması gibiydi.

Yapbozun eksik parçalarının hayatımla eş değer tutulması gibiydi.

Papatyaların ölünce kokması gibiydi.

Tozpembenin masumiyeti simgelemesi gibiydi.

İmkânsız görünenin yaşanması gibiydi.

Oysaki her şey bir otobüs yolculuğu ile başlamıştı. Hayatımı değiştiren bir otobüs yolcuğu ile...

BÖLÜM 1

"Evet, başarılı bir ödev olmuş ancak sana bazı sorularım olacak, Defne."

Üzerinde bir aydır araştırma yaptığım ödevimi elinde tutan Profesör Belin Aydın, gözlüklerinin üzerinden bana bakıp konuşmaya başladığında, oturduğum yerde doğruldum. Ellerimi önümde birleştirerek tüm sınıfın dikkatini üzerime çeviren "seçmeli insan psikolojisi" dersi profesörüne gözlerimi diktim.

Yazdığım cümlelerden yararlandığım kaynaklara kadar tüm bilgiler, taze bir şekilde zihnimdeydi, bu yüzden kendimden oldukça emindim ve bu, dudaklarımın arasından çıkan kelimelere güç veriyordu. "Tabii, istediğinizi sorabilirsiniz," dedim.

Ödevimin bulunduğu dosyaya bakan profesörün her hareketini, beklenti dolu bir ifadeyle izliyordum. Kısa bir süre sonra dosyayı masaya bıraktı ve gözlüklerini çıkarıp bana doğru salladı. Sorusunu sorarken sesindeki garip şüpheyi gizleyememişti. "Neden katilleri seçtin?"

Belli ki günümüz dünyasında hâlâ travmatik, korkutucu şeyleri araştırmak ve onlar hakkında bilgi sahibi olmak sorgulanıyordu. Oysaki benim için bu gayet sıradan bir araştırmaydı. Katiller, katillerin psikolojileri, kanlı cesetleri... Bütün bunların

altında yatan nedeni öğrenmek istemem, bence çok da şaşırılacak ya da sorgulanacak bir şey değildi ama bana iyi bir not vermesi için odasının kapısında sabahlayabileceğim profesöre, bu düşüncelerimi dile getirip dersimi yakmayacaktım.

Dakikalardır kemirdiğim dudaklarımı ıslattım. Sabaha kadar kütüphanede çalıştığım için yorgunluktan kısılan gözlerimi, baygın görünmesinler diye birkaç kez kırpıştırdım. Belki dışarıdan mantıklı görünmeyen ama bana oldukça mantıklı gelen cevabımı dile getirirken sesimin güçlü çıkması için öncesinde boğazımı temizlemem gerekmişti.

"İçimizde katil belirtileri gösteren birileri var mı, merak ettim. Sonuçta canımızı sokakta bulmadık, değil mi?"

Profesör, önceki tepkisine göre şaşırtıcı bir şekilde gülerek kafasını salladı. "Haklısın. Bu kadar derin bir araştırma yapmışsın. Peki, araştırmalarına dayanarak senin katil olma ihtimalin sence yüzde kaç?"

Tüm sınıfın şüphe dolu gözleri üzerimde gezinirken, ellerimi oyun sonrası reveransa hazırlanır gibi kıvırarak iki yana açtım. "Kesinlikle ben bir katilim. Tek eksiğim, henüz insan öldürmemiş olmam."

Sahnelerde, kamera karşısında oyuncu olmak adına dersten derse koşan bir konservatuar üçüncü sınıf öğrencisi olarak maalesef elimden daha azı gelmiyordu. Bir şekilde, her seferinde kendimi öne çıkarma gereği duyuyordum.

Profesör, ciddiyetimi tartmak istermiş gibi gözlerini kıstığında, pes edercesine elimi havaya kaldırdım ve başparmağımla işaret parmağımı birbirine yaklaştırarak aralarında kısa bir mesafe bıraktım. "Teorik olarak baktığımızda çok az, en fazla %30 diyebilirim. Ama sorun şu ki bir katil olsam bile bunu kabul etme ihtimalim, bu oranın sadece üçte biri kadar. Bu yüzden hayır, katil olma ihtimalim yok denecek kadar az."

Sınıftan kıkırdamalar, kısık sesli kahkahalar yükseldiğinde onlara kaçamak bir bakış attım. Aslında ben gayet ciddiydim fakat sadece, Profesör Belin Aydın ile ben bunun farkındaydık.

Araştırmalarıma göre her insanın katil olma potansiyeli vardı ve bu oran %20 ile %30 arasında değişiyordu. Birinin katil olması, bazen ufak bir öfke anına bakardı. Bu yüzden yanımızdan geçen, masum görünen küçük bir kız çocuğunun bile katil olma ihtimali vardı. Yine de katillerin bunu kabul etme oranına bakacak olursak, bu soruya kesinlikle ihtimalleri hiçe sayarak cevap vermem gerekirdi.

Profesör kafasını sallarken gözlerini iyice kıstı ve ardından ona ilettiğim dosyaya bakarak, "Peki, seri katillerin en çok hangi özelliğinden etkilendiğini söyleyebilir misin bana?" diye sorduğunda kafamı hızlıca salladım. Hiç tereddüt etmeden, "Birden fazla özellik var ama en çok cesaretleri ve midelerinin sağlamlığı etkiledi. O kadar insanı vahşice öldürüp bir kez bile midelerinin bulanmaması, kafalarına koydukları şeyi korkup kaçmadan yapmaları mükemmel ama tabii, insanlık dışı," diye yanıtladım.

Katillerin beni büyüleyecek özelliklerinin olacağını, araştırmadan önce ben de düşünmezdim. Fakat iki gün önce, kütüphanede sabahlarken izlediğim onlarca kanlı videodan sonra daha sağlam bir mide arzular hâle gelmiştim.

Deep Web[1] bu konuda araştırma yapılabilecek, oldukça derin bir bilgi havuzuna sahip olan mecralardandı. Siteye girdiğimde kendimi bir katilin inine girmiş kadar ürpermiş hissettiğimi anımsıyorum. Sanki ardımda beni izleyen, elleri kanlı bir katil vardı ve hiç beklemediğim bir anda üstüme çullanacaktı.

Neyse ki katillerin kanlı videoları yüzünden duyduğum ürperti kısa sürmüş ve ilk üç videodan sonrasını izlerken artık ben de kendimi midesi sağlam bir katil gibi hissetmeye başlamıştım. Tabii, sürekli kantine inip midemdeki bulantıyı dindirmek

1 *Deeep Web*, arama motorlarının indeksleyemediği verilerin bulunduğu bilgileri içeren, arama motorları tarafından bulunamayan binlerce linkten oluşan bir sistem.

için kahve aldığımı, telefonla konuşma bahanesiyle kütüphanenin yangın merdiveninde dakikalar geçirdiğimi görmezden gelirsek...

Profesör, söylediklerim üzerine irileşen gözlerini bana çevirerek kaşlarını çattı. Ardından hemen kendini toparlayarak ayaklandı ve ödev dosyamı çantasına attı. Kafasını aşağıya eğip, öğüt verircesine bir tavra büründü. "Aynı cesaretin sende de olduğuna eminim ama umarım, bu seni bir katil yapmaz."

Ayağa kalkıp çantamı omzuma astım. "Neyse ki beni kan tutuyor."

Herkes gülerek eşyalarını toplarken, profesör bize iyi tatiller dileyerek sınıftan çıktı. Ödevimin bir kopyasını dersin başından beri sırıtarak inceleyen Çağla'nın elinden aldım. Elleri boşta kalınca şaşkın şaşkın bana baktı. Ben de ödevimi çantama koydum.

"Bu kadar etkilendiysen söyle de, sana bol bol katil örneği getireyim. Kanlı katliamlarının fotoğrafları bilgisayarımda duruyor."

Çağla omzuma vurduğunda, ona gülerek sınıfın kapısına doğru ilerledim. Sınıftan çıkıp, fakültenin kalabalık koridoruna karıştığım sırada Çağla bana yetişti ve elini omzuma koydu. Sanki bir açığımı yakalamış gibi gözlerini kısarak, "Aslında seni kan tutmuyor, değil mi?" diye sordu. Bu soru karşısında gülmeden edemedim.

Onu onaylayıp, "Katil olabileceğime inanmış gibi görünüyordu, onu yanıltmak istemedim," dediğimde, koluma girerek beni fakültenin çıkışına doğru çekiştirdi.

"Psikoloji hocasını mı?" diye homurdandı Çağla. "Bölümümüzle hiçbir alakası olmayan bir dersin hocasını..."

Ona abartılı bir şekilde göz devirerek kolundan çıktım ve etrafımda bir tur dönerek önünde reverans yaptım. "Her oyuncunun, gireceği rolün psikolojisini bilmesi gerek. Ya bir gün seri

katil rolüne bürünmen gerekirse? Bu kez, sahnede *hebele hübele* yaparak kimseyi kandıramazsın."

Çağla zaten büyük olan kahverengi gözlerini daha da büyüttü ve kahverengi saçlarını geriye doğru savurdu. Ellerini vücudunda gezdirerek seksi bir bakış atmaya çalıştı. Sadece çalıştı ama. "Bir kere ben o rolü, yeteneğim ve güzelliğim sayesinde aldım, aptal sarışın."

Sarışınlığıma laf attığı için ona karşılık verecektim ki omzuma bir kol atıldı ve laflarım boğazıma dizildi. Yanağıma öpücük bırakan yakışıklıya dönerken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Ben de onun yanağına ufak bir öpücük bırakıp, bizi somurtarak izleyen Çağla'ya döndüm. "Ama senin aksine, bu sarışının yakışıklı ve zeki bir sevgilisi var."

Çağla bana gözlerini belerterek çıkışa doğru yürümeye devam etti. Ona eşlik ederken, Can'la gülmeden edemedik fakat içten içe ona göz devirme isteğiyle dolup taşmıştım. Ders başlamadan önce Can'la ilişkim hakkında zırvalayıp durmuştu.

Can, ela gözlerini neşeyle kısarken, "Sevgilim bugün gidiyor muymuş?" diye tatlı tatlı konuştuğunda, hafifçe solmuş gülümsemem dudaklarımda yeniden can buldu. Onun dalgalı, kahverengi saçlarına parmak uçlarımla dokunup dudağımın kenarını ısırdım. Oldukça yakışıklıydı, onu her gördüğümde yüz ve vücut hatlarına hayran olmadan edemiyordum.

Can'la neredeyse bir yıldır süren seviyeli bir ilişkimiz vardı. Onunla mutluydum, hayatımda güzel bir yeri olduğuna inanıyordum. Buna aşk diyebilir miydik, bilmiyordum. Biriyle sevgili ya da mutlu olmak için illaki ortada aşk olması gerektiğine inanmıyordum. Onu seviyordum ama ona âşık değildim. Can beni seviyor muydu yoksa bana âşık mıydı, bilmiyordum. Belki de bana âşıktı ama bu zamana kadar bunu hiç dile getirmemişti. Bu yüzden aramızdakinin yalnızca sevgiden oluşan bir ilişki olduğuna inanıyordum. Tek bildiğim, birlikte mutlu olduğumuzdu ve bu, benim için yeterliydi.

Çağla aramıza girerek benden önce lafa atladığında, derin bir iç çekerek bozuntuya vermemeye çalıştım. "Evet, işini erteleyememen kötü oldu. Defne'yi tren istasyonuna yalnız göndereceksin."

Can'ın beni istasyona bırakamayacağını kütüphanenin yangın merdiveninde öğrenmiştim. Oysaki önceki günler bunun için çok hevesliydi ve teklifi de bana kendisi sunmuştu. Son anda işi çıktığı için onu suçlayamazdım ama yine de bir süre görüşemeyeceğimizi düşünürsek, şehirden ayrılmadan hemen önce yanımda olabilmesini dilerdim.

Çağla'ya ters ters baktığımda, sinerek bizden birkaç adım uzaklaştı ve kafasını başka tarafa çevirdi. Onu görmezden gelmeye çalışıp Can'a doğru döndüm, kafasını gayriihtiyari sallayarak, "Evet, önemli olmasaydı ne olursa olsun bırakırdım," dedi ve elini sarı saçlarıma doğru uzattı. Parmaklarını içinden geçirdiği saçlarımı okşadı. "Seni bir dakika daha fazla görme şansını asla geri tepmezdim. Bu seferlik böyle olsun, bir ay sonra geri döndüğünde bunu telafi edeceğim, sevgilim."

Bu saçmalık derecesindeki açıklamalarla dolu konuşmayı direkt sonlandırmak istediğim için ona sarıldım, o da hemen karşılık verdi.

Çağla, tıpkı derste yaptığı gibi mızmızlanmaya başladığı için ona kulaklarımı tıkamak üzereydim. Çağla'ya göre bir ay boyunca Can'la birbirimizi göremeyeceğimiz için ilişkimiz zarara uğrayacaktı. Erkeklere olan güveni 10 üzerinden 0.1'di. Bu yüzden, Can'la sadece sevgiden ibaret olan ilişkimizin sonunun ihanetle biteceğine her gün kalıbını basıp duruyordu. Kendisi pek ilişki insanı olmadığı için benimkine çamur atıyor, diyebilirdik.

Çağla, bir anda korku dolu bir ses tonuyla adımı telaffuz ettiğinde Can'ın kollarının arasında irkildim. "Siz, çifte kumrular, ayrılsanız iyi olur çünkü trenin yarım saat içinde kalkacak, Defne."

Yeni farkına vardığım gerçek yüzünden gözlerimi fal taşı gibi açtım ve derin, korku dolu bir iç çektim. Can'dan ayrılarak sırt çantamı taktım. "Geç kalacağım!"

Onlara veda etmeden gidecektim ki Can aniden kolumdan çekti. Dudaklarım Can'ın dudaklarıyla birleşti. Gülümseyerek bir kere de ben onu öptüm ve onu sevdiğimi söyleyerek yanlarından uzaklaştım.

Kampüsten çıktığımda bavulumu yanıma almadığım için kendi kendime söyleniyordum. Kaldığım aparta doğru nefesimi kesecek kadar hızlı bir şekilde koşuyordum. Karşı yönden gelip kampüse ilerleyen insanlar beni yavaşlatıyordu. İnsanlara omuz atmamak için direnSem de insanların yoğunluğundan dolayı bu pek mümkün görünmüyordu. Birine daha yanlışlıkla omuz attığımda özrümü, duyup duymadığından emin olamadığım bir şekilde ağzımda geveledim.

Böylesine acele etmemin ve tutuşmamın nedeni, eğer haftalar önce bilet aldığım trene yetişemezsem yakın zamanda bilet bulamayacak olduğum gerçeğiydi. Bugün, İstanbul'dan Ankara'ya giden o trene binmek zorundaydım.

Dakikalarla savaştığım sırada, cebimde telefonumun titrediğini fark ettim. Kaldığım apartın olduğu sokağa girmek için harekete geçtiğimde telefonumu cebimden çıkardım. Tam arayanın kim olduğuna bakacakken köşeden gelen kişiyi göremedim ve ona bodoslama çarptım. Telefonum yere diklemesine düştü, arka kapağı ayrılarak savruldu. Korkuyla iç çekerek telefonumu almak için eğildim fakat arkadan gelen biri, telefonumu görmedi ve ayağının ucuyla onu ileriye doğru fırlattı.

Ağzım şaşkınlıkla aralandı ve sanki bir ahbabımı kaybetmiş gibi hüzünlü hissettim. O telefonu yeni aldığım aklıma geldikçe çıldırmak ve benim gibi önüne bakmayan adamı bin çivili yatağa yatırarak kanını son damlasına kadar akıtmak istedim. Çünkü onu, telefonumun katili ilan etmiştim.

Telefonumun hâlâ çalışıyor olması ihtimaline tutunarak insanların arasından sıyrıldım ve koşmaya başladım. Sanki daha da ileriye gitmiş gibiydi. Yaklaştığımı düşündüğüm anda yine biri, farkında olmadan ona ayağıyla çarptı. Telefon ana yola doğru fırladı. O an dizlerimin üstüne çökerek kollarımı gökyüzüne doğru açmak ve ağıt yakmak istedim.

Her şeye rağmen ana yola fırladım ve telefonu elime aldım. Henüz ne hâlde olduğunu kontrol edemeden dibimde duyduğum fren ve korna sesleri, kafamı, tam ortasında durduğum ana yolun sol tarafına çevirmeme neden oldu. Arkadan hızla gelen bir araba son anda beni fark etti. Üzerime gelen arabanın direksiyonundaki adam frene abanırken lastikler zeminin tozunu attırdı.

Asfaltta kayan araba, hemen dibimde duran diğer arabaya arkadan çarptı. Ani kararlarımın bu denli büyük sonuçları olabileceğini şu ana dek fark etmemiştim.

Arkadan gelen arabanın şoförünün hiçbir şeyi yoktu ama bana çarpmamak için duran ilk arabanın şoförü, kafasını direksiyona çarpmıştı. Burnundan oluk oluk kan akan şoför, aracından fırladı. Adamın öfke dolu gözlerinin ilk hedefi tabii ki bendim.

Yaralanmamasına rağmen oldukça öfkeli görünen diğer şoför de karşıma dikildiğinde sertçe yutkundum.

İkisi de karşılarında genç bir kız olduğu için küfürlerini dudaklarının ardında tutuyor gibi görünüyorlardı ama bu işin peşini öylece bırakacakmış gibi durmuyorlardı.

Sanırım trene yetişemeyecektim...

Karakolda bir o yana bir bu yana yürürken, yüzümü ekşitip duruyordum. Kazaya sebep olduğum için burada tutuluyordum. Yeni aldığım telefonumun hurdaya dönmesi, bilet aldığım treni

kaçırmam yetmezmiş gibi yer bulma ihtimalimin olduğu bütün seferleri de burada tutulduğum için kaçırıyordum.

Yaklaştık üç saattir bekletiliyordum. Telefonum olmadığından kimseye ulaşamıyor, kimseden yardım isteyemiyor, üstelik, *"Avukatımı istiyorum, o olmadan konuşamam,"* diye hava da atamıyordum.

Arkamı dönüp, bir de o tarafa yürüyeyim derken birine çarpmaktan son anda kurtuldum. Kendimi toparlayarak ellerimi havaya kaldırdım ve dalgınlığım yüzünden neredeyse çarpacağım adamdan özür dilemek için hazırlandım fakat karşımdaki kirli sakallı, kel, orta boylu, elleri kelepçeli adam bana pis pis sırıtarak, kibarlığımı içimden söküp aldı.

"Seni zincirleyip ağzından kan akana kadar..." diyerek başladığı cümlesini, onu tutan iki polisten biri sırtına copu geçirerek boğazına dizdi. Diğeri, belinden elektroşok vererek adamı yere yığdı.

Tepeden tırnağa buz kesip geriledim, beklemem gereken masaya doğru ilerlemeye başladım. Açıkçası biraz korkmuştum. Bu dünyada beni ancak böyle tipler ürkütebilirdi. Sanki nefretten, pislikten yaratılmışlardı. Baygın olan adama göremeyeceği ölümcül bakışlar attığım sırada sandalyeye çarptım ve dikkatim dağıldı. Bu sırada tınısı otorite kokan bir ses duydum: "Oturun, lütfen. İnsanları suçlulardan koruması gereken bu karakol, suçlu dolu. Yani burası teorik olarak hiç güvenilir değil."

Kır saçlı, sinekkaydı tıraşlı ve gür kaşlı adamı gördüğümde dudaklarımda yalancı bir tebessüm dolanmaya başladı. Kimliğimi ve dosyayı bana doğru uzattı. "Kazaya sebep olduğun vatandaşların şikâyetleri sebebiyle seni bu kadar uzun tutmak zorunda kaldık. Arabalarda çok hasar olmadığı için şanslısın yoksa şoförler şikâyetlerini geri çekmezlerdi. Şimdi dosyaya imzanı at ve bir daha insan hayatını tehlikeye atacak davranışlarda bulunma. Şunu da bil, bugün birinin ölümüne sebep olabilirdin ya da belki ölebilirdin."

Adama yavaşça kafamı sallayıp, uzattıklarını çekinerek aldım. Önümdeki mavi tükenmez kalem dolu kalemliğe uzandım. Bir kalem alıp evrakı imzalayacaktım ama kalem yazmayınca sesli bir şekilde küfrettim. Kısa bir anlığına karakolda olduğumu ve ciddi kalmam gerektiğini unutmuştum. Polis memuru öksürdüğünde gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim ve suçlu olduğumu belli edercesine sırıttım. Yeni bir kalem alıp evrakı imzaladım, ardından karakoldan kaçarcasına çıktım.

Hava kararmış ve iyice soğumuştu. Bu sabah hava açıktı, yalancı güneş tepemizdeydi. Bu yüzden evden yalnızca kazakla çıkmıştım çünkü birkaç saat sonra eve dönecek, montumu giyecek ve yola çıkacaktım. Bütün planlarım altüst olmuştu ve ben soğuktan zangır zangır titremeye başlamıştım. Sonuçta bugün 19 Ocak'tı. Kışın ortasındaydık.

Kazağımı sıyırıp, bileğimdeki saate baktığımda son trene yetişmek için sadece bir saatimin kaldığını gördüm. Tabii, yeterince şanslıysam ve benim için de bir bilet kaldıysa...

Dakikalar, bir kum saatinden akarcasına ilerliyordu. Topuklu botlarımın üzerinde olağanüstü bir hızla durağa doğru koşmaya başladım. Durağa gelen otobüse son anda atladığım için zafer dolu bir gülümseme dudaklarıma yayıldı ve cihaza kartımı okuttum. Otobüs şoförü, fazlasıyla göze batan aceleci tavrıma baygın gözlerle karşılık verdi. Ona bugün başıma gelenlerden bahsedip bu tavrımın hiç de olağan olmadığını anlatmak için can atsam da dudaklarımı mühürleyip otobüsün arka tarafına doğru ilerledim. Koştuğum için nefes alıp verişim kontrolümün dışına çıkmıştı. Tansiyonum düşer gibi olduğunda kendimi engelli sandalyesi için ayrılan boşluğa bırakarak sırtımı camın olduğu tarafa yasladım. Üstümü değiştirmem gerekecekti hatta mümkünse spor ayakkabı giymeliydim. Topuklu botlarla koşmak oldukça zordu.

Kendimi aniden aksiyon dolu bir günün içinde bulmak, planlarımın arasında yoktu. Bugünü oldukça sakin geçireceğimi düşünmüş, adımlarımı ona göre atmıştım. Son dersimde ödevimi

sunacak, arkadaşlarıma veda edip bavulumu alacak ve trene yetişecektim. Dört saatlik yolculuk sonunda Ankara'da olacaktım ve ta daa...

Her şey sarpa sarmıştı!

Otobüs evime en yakın durağa vardığında nefesim düzene girmiş, stresim bir nebze olsun azalmıştı. Yine de otobüsten indiğimde aceleci tavrımdan ödün vermedim ve koşarak eve gittim. Eve girdiğimde, ev arkadaşım Eda'yı bulaşık yıkarken yakaladım. Botlarımı çıkarmadan odama doğru hızla ilerledim ve "Kırk yılın başı bulaşık yıkadın, o da benim gittiğim güne mi denk geldi, yuh!" diye serzenişte bulunmayı da ihmal etmedim.

Eda'yla iki buçuk yıldır ev arkadaşıydık. Tabii, bir de Çağla vardı ama o, aramıza sonradan katılmıştı. Kavga da etsek, içinden çıkılmaz gibi görünen sorunlarımızın olduğu günler de olsa genel olarak birlikte kaliteli vakit geçirirdik. Daha da önemlisi, birbirimize güvenir ve her daim destek olurduk. Onlarla ev arkadaşı olduğum için hiç pişman olmamış, keşke dememiştim.

Odama girer girmez yatağımın kenarındaki ağzına kadar dolu bavuluma ilerledim, kulpundan yakaladığım gibi yere yatırdım ve fermuarlarını çekip açtım. Hava çok soğuktu ve Ankara'ya vardığımda daha da soğuk olacaktı. Bu yüzden kalın, kışlık bir siyah tayt; üstüne termal bir bluz ve onun üstüne de mavi, kalçalarımın hemen altında biten kalın bir *sweatshirt* çıkardım.

"Sen yoksun diye yıkıyordum, gelmişken bir el atsana." Termal bluzu giymeden önce ona orta parmağımı gösterdim. "Sen gitmemiş miydin? Ayrıca o kadar aradım, açmadın."

Botlarımı çıkarıp pantolonumu sıyırdığımda aklıma telefonumun parçalandığı geldi. Lanet gün! "Çünkü kırıldı, bir süre bana ulaşamazsanız merak etmeyin. Bugün başıma gelmeyen kalmadı, sonra anlatırım."

Üstümü giyip, çantamı sırtıma taktım. Yeniden kapattığım bavulu Eda'ya doğru ittim. "Bavulu benim için aşağıya indirir misin? Mahvolan tipimi düzeltmeliyim."

Eda söylene söylene dediğimi yaparken, aynanın karşısına geçerek sarı saçlarımı elime geçen tarakla hızlıca taradım. Ardından mavi gözlerimi belerterek gün içinde akan makyajımın kalıntılarını ıslak mendille sildim. Ölmüştüm de cenazemi kaldıran yoktu.

Kolumu sıyırıp saate baktığımda vaktimin daha da daraldığını gördüm. Beyaz, şişme montumu üstüme geçirerek hemen evden çıktım, aşağıya indiğim gibi Eda'nın elinden bavulumu kaptım. Koşarken el sallamaya çalıştım ve ona veda ettim. Bu sefer otobüse yetişmiş, üstelik kendime boş bir koltuk bulabilmiştim.

Başım o kadar ağrıyordu ki sadece uyumak istiyordum. Daha önce hiç bu kadar yorulmamıştım. Oysaki tek hedefim evime gidebilmekti ama başıma gelmeyen kalmamıştı. Şu an kendimi avutmama yardım edecek tek söz "Acele işe şeytan karışır." olacaktı. Gerçi bu bile benim için yeterli değildi. Genel olarak her işime bir şeyler karışırdı. İstisnasız iki günde bir oradan oraya koştururdum. Ruhum gereği aksiyonu severdim ve *bir daha mı geleceğiz dünyaya* mantığıyla hareket ederdim. Tabii, diğer inançları saymazsak. Çünkü onlara göre öldükten sonra yeniden doğmak ve başka bir bedende dünyaya gelmek mümkündü.

Yine kendi kendime dünya âlemini düşünürken, otobüsten inerek yılbaşı süsleri hâlâ çıkartılmamış olan istasyondan içeri girdim. Cam kapılarda hâlâ "Hoş geldin 2017" yazıyordu. Pek hoş bulmadık, 2017!

İnsanlar trene henüz biniyorlardı ve trenin kalkmasına daha on dakika vardı. Kendimle gurur duydum ve içten içe alkış tuttum. Bilet almak için gişeye ilerledim. Gişedeki adama, aramızdaki camın üzerine yapıştırılmış ses butonuna eğilerek, "Ankara'ya bir bilet lütfen," dedim en nazik ses tonumla. Kendimi, büyük bir zaferin bayrağını elimde taşıyormuş gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Parayı verebilmek için çantamdaki cüzdanıma uzandığımda adam gayet ciddi fakat umursamaz bir ses tonuyla, "Üzgünüm, bilet kalmadı," dedi ve zafer parıltılarım başımdan aşağıya parçalanarak döküldü. Omuzlarım hızla çöktü, dudaklarımın kenarları aşağı doğru eğilirken kendimi *üzgün surat ifadesi*nden farklı hissetmiyordum. Bu benim son şansımdı ve ben bu şansın az olduğunu bile bile buraya hevesle gelmiştim.

Kendimi toparlayarak cama biraz daha yaklaştım ve güler yüzlü görünmek için çabaladım. Ne demişler? Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır. "Bir daha bakın lütfen, bir kişilik yer olmalı."

Adam ekrana doğru dönerek biraz daha bakındı, ardından bana bakarak kafasını iki yana yavaşça salladı. "Maalesef, yılın bu dönemlerinde yer bulmanız biraz zor. Tatil yaklaşmadan biletinizi ayırtmalısınız. Birkaç saat önceki bütün biletler de tükendi."

Kafamı iki yana sallayarak, "Zaten ayırtmıştım ama geç kaldım. Lütfen, benim gitmem gerek. Ayakta bile giderim," dediğimde, adam düşünmeden reddetti. Tatlı dil yılanı deliğinden falan çıkarmıyordu işte! "Kurallar gereği bunu yapamam. Üzgünüm, iyi akşamlar."

Adam camın önüne paravan çekerek, beni bavulumla yalnız bıraktığında omuzlarım bir kez daha pes edercesine öne doğru çöktü. Dudaklarımı sinirden parçalarcasına dişlerken eve dönmem gerektiğini düşündüm. Birkaç gün içinde Ankara'ya, ailemin yanına gidebilirdim.

Kendi kendime bu fikri onayladım, bavulumu tuttum ve çekiştirerek tren garının çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Çıkacağım sırada gardaki saatlerin yazılı olduğu ekranda bugünün tarihini gördüm: 19 Ocak 2017

İçime çektiğim derin nefesi bırakırken otobüs terminaline gitmek için yola koyuldum. Bugün gitmek zorundaydım çünkü yarın, erkek kardeşimin doğum günüydü. Ona söz vermiştim,

bu sefer doğum gününde yanında olacağımı söylemiştim. Sözümü tutacaktım.

Otobüs terminaline vardığımda, cüzdanımdaki son parayı son otobüs seferine vermiştim. Cebimde sadece beş lira ve birkaç bozukluk kalmıştı. Normalde parasını planlayarak harcayan biriydim ama bugün olan her şey, planlarımın dışındaydı.

Kendimi motive edebilmek için terminalin büfesinden çikolata alarak bekleme alanına geçtim. Otobüsün hareket etmesine daha saatler vardı ve bu süreci telefonumla oyalanarak geçiremeyecektim. Neyse ki yanımda kitap vardı. Trende okurum diye yanıma almıştım ama sanırım daha otobüse bile binmeden bitirecektim.

Bavulumun ön gözünü açarak *Şeker Portakalı* kitabını çıkardım. Bavulu kapatıp arkama yaslandım, bacak bacak üstüne atmayı da ihmal etmedim. Ayracı bıraktığım sayfayı açtım ve okumaya başladım.

Aradan saatler geçmişti. Kitabı bitirdiğimde üzerimden koca bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Bu kitabı on birinci okuyuşumdu. Geçen gün anneme, kardeşime de alması için ricada bulunmuştum. Kendi kitaplarımı paylaşmak konusunda epey cimriydim. Tamam, belki de sadece Şeker Portakalı'mı paylaşmak konusunda cimriydim.

Şeker Portakalı ile aramda çözemediğim, garip bir bağ vardı. Belki onu okuduğum an ile ilgiliydi, belki çok kırgındım ve Zeze'nin hayata karşı kırgınlıkları içimde hayat bulmuştu.

Gerçi kitabı bana babamın aldığını ve henüz ben okuyamadan babamı kaybettiğimi düşününce, kitaba olan bağlılığımı sorgulamam aptallık oluyordu. Yine de bu bağı her seferinde görmezden gelmek, unutmak istiyordum. Kitabı seviyordum ama babamı kaybetmiş olmayı sevmiyordum. Bu yüzden bağı yok saymak, koparmak her zaman işime geliyordu.

"Yolcuların dikkatine! Ankara istikametine gidecek olan son seferimiz on dakika içerisinde kalkacaktır. Yerlerinizi almanız rica olunur."

Anonsu duyduğumda düşüncelerime hapsolmuş bir hâldeydim. Kendimi toparlayarak kitabı çantama koydum ve bavulumun kulpunu tutarak bagaj kısmına yöneldim. Sıra bana geldiğinde, görevliye bavulumu uzatarak fiş aldım.

Otobüs, tahmin ettiğim kadar dolu değildi. Koltukların yarısından fazlası boştu. Oysaki gişedeki adamın son biletler hakkında zırvaladığını duyduğuma emindim.

Cam kenarındaki koltuğuma geçerek montumu ve sırt çantamı yan koltuğa koydum. Klima rahatlatıcı bir sıcaklık üflerken dudaklarım, kazandığım zafer sayesinde kıvrıldı.

Kulaklığımı önümdeki ekranın kenarındaki deliğe takıp müzik kanalı aramaya koyuldum. Bir kanal buldum ve müzik eşliğinde uyuyabilmek için kafamı cama yasladım. Artık tek dileğim, evime ve aileme kavuşabilmekti.

BÖLÜM 2

Uzun süren otobüs yolculuklarından pek hazzetmezdim ama bu uzun yolculuğu uyuyarak geçirmek güzeldi. Fakat bir anda oturduğum yerden savrulup, kafamı önümdeki koltuğa çarptım. Daldığım tatlı ve derin uykudan, bu trajik olayla uyandım.

Çarpmanın etkisiyle kaşımdan şakaklarıma doğru uzanan ve beni bütünüyle etkisi altına alan ağrı, kaşlarımı çatmama neden oldu. Sağ dirseğimi ve belimi de koltuğun arasına düşerken koltuğa çarpmıştım. Asgari düzeydeki huzurum çabucak beni terk etmiş; yerini, içimdeki öfke dolu şeytana bırakıvermişti.

Koltuğa geri oturabildiğimde elimi, ağrının yayıldığı kaşıma uzattım ve parmak ucumla kaşıma dokundum. Sıcak kan parmak uçlarıma bulaştı, kaşım yarılmıştı.

Sinirle birkaç küfür mırıldandım. Şoförün aniden fren yapmasının sebebini öğrenmek için can atıyordum. Bu konuda yalnız olduğumu da sanmıyordum çünkü otobüsün içinden inlemeler, küfürler ve yakarışlar yükseliyordu.

Sağ tarafımdan ağlama ve hıçkırık seslerinin yükseldiğini duyduğumda, parmağımı kaşımdan çekip kafamı o tarafa çevirdim. Hemen yan tarafımdaki koltuğun cam kenarında orta

yaşlı, kumral bir kadın oturuyordu ve deli gibi ağlıyordu. Sanırım olanlar onu çok korkutmuştu, öleceğini falan düşünmüş olmalıydı çünkü bu denli şiddetli ağlaması hiç normal değildi. Yanında herhangi biri de yoktu ki onun için endişelenmiş olsun.

İyi ki otobüste çocuk yoktu hiç. Yolcular genel olarak ya benim yaşlarımdaydı ya da orta yaşlıydı. En fazla yirmi kişiydik ve bu, içinde bulunduğumuz durumu daha az korkunç kılıyordu.

Trendeki kalabalığı ve yer bulamadığımı düşününce otobüsteki insan sayısı gülünç geldi. Otobüs yolculuklarından nefret ettiğimden olsa gerek, aklı başında bir insanın tren varken otobüsle seyahat etmesini kendimce garip buluyordum. Bu yüzden buradaki yolcuların da benim gibi trende yer bulamadıklarını varsayıyor ve sayımızın az olmasını buna bağlıyordum.

Gözlerimi kadının olduğu taraftaki cama doğru çevirdim ve bir göl gördüm. Benim olduğum tarafta ise yalnızca dağ vardı. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama çok ıssız bir yere benziyordu.

Saat gecenin üçüydü ve havanın aydınlanmasına daha çok zaman vardı. Nefesimi bıkkınlıkla dışarı bırakarak ayağa kalktım. Otobüs dakikalardır hareket etmiyordu ve şoförden de ses seda yoktu. Birilerinin onu uyarması gerekiyor gibi hissediyordum. Gecenin bir yarısı, böyle ıssız bir yerde durmak gerilmeme sebep oldu.

Arka taraftan ağlama sesleri duydum ve kafamı o tarafa çevirdim. İnsanlar koltukların üzerinden çaresiz ve korkak bakışlar atıyorlardı.

Bu korkunun yersiz olduğuna kendimi inandırmak üzere dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirip ön tarafa döndüm. Ön taraftakileri görünce yüzümdeki gülümseme o kadar hızlı silindi ki korku, herkes gibi benim de bedenimi ele geçirdi. Ön camda gördüğüm şey, bu dünyadaki en tehlikeli varlıktı.

İnsan...

En kötü tarafı ise bir değil, tam yedi kişiydiler. Düğünden fırlamış gibi takım elbise giymişlerdi ve ellerinde ne için kullanacaklarını az çok tahmin edebildiğim silahlar vardı.

Keşke bu gece sadece eve gidebilmeyi değil de sağ salim eve gidebilmeyi dileseydim.

Nefesimi yavaşça dışarıya bırakarak sessizce yerime oturdum. Sırt çantamı, destek almak istercesine göğsüme bastırdım ve rahatlamak için kendime komutlar vermeye başladım.

Hayır, Defne! Bunlar, senin haftalardır araştırdığın katiller gibi değil. Sen, o kurbanlar gibi korkunç şeyler yaşamayacaksın. Bedenin, ıssız bir dağın eteğinde parçalara bölünmüş bir hâlde ya da işlek bir caddedeki çöp konteynerinde bulunmayacak. Evine gideceksin, bu yalnızca bir gösteri ya da rüya! Evet, rüya çok mantıklı bir seçenek. Ya da içeride tanıdıkları biri var ve onu almak için gelmişler, evet. Silahlar... Onların hiçbir anlamı yok, sakın saçma sapan şeyler düşünüp kendini korkutma.

Ben kendime asla kanmayı beceremediğim yalanlar sıralarken, otobüsün kapıları aniden açılınca korkuyla yerimde sıçradım. İçeri giriyorlardı.

Olduğum yere sinip sırt çantama daha sıkı sarıldım. En küçük tehlike anında çantamı kapıp otobüsten fırlayabilir ve koşabilirdim. Çok hızlı koşardım, okuldaki koşu müsabakalarına katılıp derece aldığım bile olmuştu. Eğer tehlikedeysem kaçabilirdim ama mermiden hızlı koşabilir miydim, onu bilmiyordum işte.

Gözlerimi sıkıca kapatıp çenemi yukarı kaldırdım ve daha derin nefesler almaya çalıştım. Yere düşen kulaklığımdan yükselen müzik sesine odaklanmaya çalıştım fakat otobüsün dışından gelen ürpertici kahkaha sesi, bütün odağımı dağıttı. Ben müziğe odaklanmaya çalıştıkça kahkaha sesleri daha da yükseldi. Bu kahkahalar o kadar içtendi ve o kadar mutlu birine ait gibiydi ki şaşkınlıktan başka bir şey hissedemez oldum. Acaba şaka olabilir

miydi? Koca bir kamera şakası... Yoksa deli değildi ya, bu kasvetli durumda kahkahalara bürünsün!

Ben kahkahanın sahibiyle ilgili zihnimde atıp tutarken kahkaha aniden, çok daha ürpertici bir şekilde kesildi ve mırıltılar yükselmeye başladı. Mırıldayan kişinin ağzından garip garip sesler çıkıyordu, komik olmaktan daha çok korkutucuydu.

Katilleri derinlemesine araştırmış biri olarak bütün bunların akıl sağlığını yitirmiş, gözü kararmış, iğrenç bir adamın tavırları olduğuna yemin edebilirdim. Bu bir oyun değilse rüya olmalıydı yoksa yaşayacaklarım, birazdan gözümün önünde belirmeye başlayacaktı.

Çok fazla araştırma yapmış olmalıydım, bu aptal kâbusun bu kadar detaylı ve ürkütücü olmasının sebebi buydu. Gerçek değildi, gerçek olamazdı!

Düşüncelerimden, ürkütücü bir ses yüzünden sıyrıldım. "17 numaradaki insanoğlu, seni seçtim!"

17 numara... Neydi ki bu? Rastgele söylendiğini düşündüğüm, en fazla matematik dersinde gördüğüm bu sayı ne anlama geliyordu? Ya da bir sayı söyleyerek dışarıda deli gibi sesler çıkaran bu adamın amacı neydi?

Korkumu neredeyse dizginleyecektim ki sesler kesildi. Ne dışarıdan ne de içeriden bir ses geliyordu. Bunun bir şaka olduğuna inanmak üzereydim ama yan tarafımdaki cama şiddetli bir şekilde vurulunca, korkuyla sıçrayarak gözlerimi araladım. O an belki de görmek isteyeceğim son şeyi gördüm.

Korkmalı mıydım, ağlamalı mıydım, bilmiyordum. Artık tek bildiğim, bu otobüsün koltuk numaralarının yalnızca koltuk kenarlarına değil, tavana da yazılmış olduğuydu. Çünkü benim koltuğumun üstündeki beyaz tavan döşemesinde koskoca bir "17" yazıyordu.

Korkudan büyüyen gözlerimi tavandan ayıramadım. Bu sırada cama tekrar vuruldu ve ikinci kez sıçrayarak oraya doğru döndüm. Bana gülümseyen takım elbiseli ve silahlı esmer genci

görünce şoke oldum. Yirmili yaşlarında olan bu adam neden bana sırıtıyordu, bilmiyordum ama hemen şu anda buradan kaçıp gideceğimi biliyordum.

Sıkıca tuttuğum çantamla birlikte ayağa kalkarken, gözlerim hâlâ camın ardından bana gülerek bakan esmer gencin üzerindeydi. Gözlerinin içi parlıyordu, gülüşü öylesine ürkütücüydü ki titremekten kendimi alamadım. Elindeki silah yüzünden neredeyse elim ayağım boşalacaktı.

Koltukların arasından çıkarken, gözlerimi temkinli bir şekilde üzerinden çekerek hızla önüme döndüğüm sırada birine çarptım. İrkilerek bir adım geri çekildiğimde karşımda sarışın, benden oldukça uzun, kalıplı ve aynı camın ardındaki adam gibi korkutucu gülüşe sahip genç bir adam gördüm.

Yeterince hızlı koşarsan kaçabilirsin, Defne. Zikzak çizerek mermiden bile hızlı koşmayı başarabilirsin belki de. Bunu bir rol gibi düşün. Eli silahlı adamların elinden kaçmaya çalışan genç bir kızı oynuyorsun. Yapabilirsin, seni almak için geldikleri artık apaçık belli olan bu adamlardan kaçabilirsin.

"Uzak durun benden, sizi tanımıyorum!" diye haykırarak yanından geçmek için atıldım ama kolumdan yakaladı. "Biz de seni tanımıyoruz, zaten genelde böyle olur."

Ürperti tenimi yakıp geçti, korku resmen içime yayıldı. Parmak uçlarımdan uzuvlarımın her bir noktasına kadar yanıyor gibi hissetmeme rağmen korkudan buz kesen tenimin de farkındaydım. Nefes almayı unuttuğum bile oluyordu.

Beni tutan koca, kuvvetli ellerinden kurtulmak için var gücümle çırpınmaya başladığımda gülümsemesi daha geniş bir hâl almıştı. Böyle çırpınmamdan, zorlanmamdan ve korkmamdan haz alıyordu.

Tıpkı araştırdığım katiller gibi...

Uzun tırnaklarımı beni tutan eline geçirdiğimde, inleyerek elini geri çekti. Bir an boşlukta kaldım, yere kapaklanacak gibi

oldum ama sağımda kalan koltuğa tutunarak dengemi korumayı başardım.

"Sizinle hiçbir yere gelmiyorum!" Sesim tiz bir çığlığa benzese de güç doluydu. Onların karşısında ezilip büzülmeyecek, gözyaşı döküp bırakmaları için yalvarmayacaktım. Eli silahlı adamları bire bir olmasa da çok iyi tanıyordum.

Koltukların arasında hızla gerilemeye başladım. Onunla göz temasımı kesmiyordum. Arka kapıya varıp kendimi dışarı atabilir ve yeterince hızlı koşabilirsem...

Gerilerken bir anlığına gözlerim otobüsteki diğer insanların üzerine kaydı. Hepsi yerlerine sinmiş, bir gösteri izliyormuş gibi bizi izliyorlardı. Bir tanesi bile yardım eli uzatmıyor, önüme geçip kalkan olmuyor ya da onları durdurmak için tek kelime etmiyordu.

İnanılmazdı!

İnsan türünün gerçek yüzü, işte böyle anlarda ortaya çıkacak kadar acımasız ve bir o kadar da mide bulandırıcıydı.

"Hadi ama! Zorluk çıkarma," diyerek koltukların arasından hızla bana doğru yürümeye başlayan sarışın, beni yakalamak için ileri doğru atıldığı sırada kendimi arka kapıdan dışarı atmak için döndüm. Fakat arka kapıdan içeri giren başka bir adam tarafından kollarımdan cansız bir mankenmiş gibi kolayca yakalandım. Şimdi karşımda daha kaba görünen, çok daha geniş omuzlu ve kuvvetli başka biri vardı. Beni yakalayan ellerinin arasında biblo gibi kalmıştım. O denli güçlü ve korkutucuydu.

İri adam sırıtarak, "Şanslısın," dedi ve gözlerini kocaman açıp burnumun dibine kadar yaklaştı. "Şanslıyız," diyerek kıkırdadığında ruhum bedenimden ayrıldı sandım. "Sonunda bir kız!"

İlk çığlığımı, onun son cümlesinin altında yatan gerçek yüzüme çarptığında attım. Öyle yüksek, tiz ve korku dolu bir çığlıktı ki sıkıca tuttuğu kollarımı, sanki çığlığımdan korunmak için aniden bırakmıştı. Kulaklarını tıkayarak yüzünü buruşturduğu sırada, geriye kaçıp ön kapıdan kendimi dışarı atmak için

fırsat bulduğumu sandım ama hemen arkamdaki sarışın beni kıstırdı.

Dirseğimi karnına geçirmeye çalıştım; tırnaklarımı yeniden eline, koluna, denk getirebildiğim her yerine geçirdim. Vurdum, ittim, kendimi çekmeye çalıştım ama hayır... Bu kez beni bırakmaya niyeti yoktu. Diğeri de kulaklarını tıkamayı bırakıp boştaki olan kolumu yakaladığında ikinci çığlığımı kulaklarına eziyet olsun diye değil, sesimi asla duymayacak insanlara duyurabilmek için atmıştım. Kurtulmaya çalışıyor, korku dolu çığlıklar atıyordum ama faydası olmuyordu çünkü otobüsteki kimse kılını dahi kıpırdatmıyordu.

"Yardım etsenize!" Korkumu bir yana bırakıp bana yardım eli uzatmayan kalpsiz insanlara öfke saçmaya başladım. "Bu mu sizin insanlığınız, göz göre göre beni almalarına izin mi vereceksiniz?" Beni tutup otobüsün içinde ön kapıya sürükleyen pisliklere de çıkıştım: "Bırak beni, bırak!"

Çığlıklarım, haykırışlarım işe yaramıyordu. Kimse yardım etmiyordu, kimse elini bile kaldırmıyordu. Bu kadar mı acımasızlardı? Ben bir insanım, korkuları bana yardım etmelerine bu kadar mı izin vermiyordu?

Beni otobüsten indirdiklerinde bu sefer içerideki, insanları bela okumaya başladım: "Allah belanızı versin! Sessizliğinizin bedelini elbet ödeyeceksiniz! Bu gece bana olacakların bir sorumlusu da sizsiniz!"

Beni çekiştirerek bir adamın yanına getirdiler. Adam, pişkin pişkin gülüyordu. Elleri arkasındaydı ve karanlıkta yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu. Otobüsün farlarından yansıyan ışıktan anladığım kadarıyla adamın saçları ve gözleri kahverengini en koyu tonuydu. Gülerken gamzeleri çıkıyordu ve gülüşü çok içtendi. Gülüşünün içtenliği beni korkutmuştu.

Anlık sinirle ona tekme atmaya kalktığımda kollarımdan tutanlar beni geri çektiler. O da kuvvetli refleksleriyle geri çekildiği sırada, sağ taraftaki sarışını kolundan ısırmaya çalıştım.

"Bırakın beni!" diye boğazımı parçalarcasına haykırdığımda tekme atmaya çalıştığım adam bana yanaştı. Elini yanağıma koydu ve başparmağını çeneme doğru uzatıp yüzümü sabitledi. Kendimi geri çekme çabalarım sonuçsuz kaldı. Eli öylesine soğuktu ki benim korkudan buz kesen tenim bile yanında sıcacık kalıyordu. Zevkle kıvrılan dudaklarını, elindeki silahı ve karanlık bakışlarını görmesem onun bir an için benden çok korktuğunu düşünebilirdim.

Onu gördüğüm ilk andan beri yaptığı şeyi yaparak bana güldü. "Ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile edemezsin. Şimdi izle, sana şölen düzenleyeceğim."

Elini, tenimi sıyırarak çektiğinde bacak arasına bir tekme savurmak istedim ama otobüse doğru dönünce yapamadım. Islık çalarak havaya bir el ateş etti. Ben korkuyla eğilmeye çalıştığımda otobüsten korku dolu bağırışlar yükseldi. Otobüstekiler, sanki benim yerimdeymiş gibi korkakça bağırıyorlardı ama daha demin benim için tek kelime bile etmemişlerdi.

Kollarımdan tutan pislikler, beni otobüsü görebileceğim şekilde çevirdiler. Gördüklerim karşısında kaşlarım havalandı ve gözlerim büyüdü. Ellerinde kırmızı bidonlar olan iki genç adam, otobüsün iki yanına geçmişti. Biri şoföre yaklaşarak bir şeyler söyledi ve saniyeler içerisinde otobüsün bütün kapıları kapandı.

Çığlıklar kısa bir anlığına sustu ama hemen ardından öyle gür yükseldi ki benim çığlıklarım, bunların yanında fısıltı gibi kaldı.

Yutkundum çünkü her şey tahminlerim dışında gelişiyordu. Adamlar, ellerindeki bidonların içindeki sıvıyı otobüsün her yanına dökmeye başladılar. Döktükleri şeyin su olmadığına emindim. Otobüsteki insanlar da bunun farkına varmış olacaklar ki camları yumruklamaya başladılar. Benzinin keskin kokusu, kısa sürede burun deliklerimden içeri yakıcı bir hisle süzülmeye başladı.

Kendim için beslediğim bütün korkuları anında bir kenara fırlatarak, "Ne yapıyorsunuz?" diye öfkeyle çıkıştım. "Bırakın onları!"

Olaylardan zevk aldığı apaçık belli olan gamzeli adam, bana doğru dönerek, "Az önce onlara yardım etmedikleri için beni okuyordun," dediğinde kaşlarımı çatarak kafamı iki yana salladım. "Kastettiğim bu değildi. Bak, bu çok yanlış, bırak onları."

Onu ikna edebileceğime inanarak en nazik ses tonumla konuşmuştum ama hiç etkisi olmamış olacak ki elini göz hizamda kaldırarak parmaklarının arasındaki kırmızı çakmağı çaktı.

"Onlara acıma çünkü onlar sana acımadılar," dediği sırada kırılan camlardan çıkan ses kulaklarıma doldu. İkimiz de bakışlarımızı o yöne çevirdik. Bir adam kırdığı camdan dışarı fırladı ve kaçmak için hamle yaptı. Bu sırada gamzeli adam, "Şanslı ama ölü," dedikten sonra elindeki silahı, koşarak kaçmaya çalışan adama doğrulttu. Nişan aldığı sırada ona yapmaması için bağırmaya, kurtulmak için çırpınmaya başladım.

"Yapma! Sadece yaşamak istiyor, onun bir suçu yok! Yalvarırım, yapma!"

Patlayan silahın sesi duyuldu önce. Gözlerim yeniden, korkuyla kaçan adama döndüğünde dudaklarımın arasından koca bir çığlık daha firar etti. Adam, kafasına yediği kurşunla yere yığıldı. Kan, oluk oluk akarak hızla zemine yayıldı.

Tek bir kasımı hareket ettirecek cesaretim dahi kalmamıştı. Canını kurtarmak için kaçmaya çalışan bir adam, gözümün önünde kafasından vurulup ölmüştü. Daha önce gözlerimin önünde can veren birini hiç görmemiş, bu kadar çok kana şahit olmamıştım.

Midemden yükselen safra, boğazımı yaktı. Buz kesmiştim. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Kalbimin ritmi öylesine hızlanmıştı ki çarpıntıdan olduğum yere yığılmak üzereydim. Kusmak istedim, midemde ne varsa çıkarıp rahatlamak istedim ama yapamadım.

Felç edici şekilde dehşete düşmüştüm. Bu hâlimi, gamzeli katilin aniden yükselen kahkahaları bölmüştü. Büyük bir şokla parlayan gözlerim, yerde kanlar içinde yatan masum adamdan ona doğru döndü. Ne bağırabildim ne çığlık atabildim ne de beni kendime getirecek nefesi içime çekebildim. Çaresizdim, kime acıyacağımı şaşırmıştım. Hayatını kurtarmak için kaçarken vurulan adama mı, otobüsün içinde yanmamak için çığlık atan insanlara mı yoksa kendime mi üzülmeliydim?

Tutamadığım gözyaşlarım, buz kesen tenimi yakarak göz pınarlarımdan süzülmeye başladı. İnsanların çığlıkları, benim çığlıklarıma karışıyordu ama sadece onların sesini duyabiliyordum. Onların feryatlarını, son dualarını duydukça kulaklarımı tıkamak istiyordum ama yapamıyordum.

Ben, ona korkulu gözlerle bakarken az önce çaktığı çakmağı yeniden kaldırdı ve bana doğru döndü. Yüzündeki korkunç ifadeyle, "Şanslı çünkü ölümü hızlı oldu. Sen şimdi asıl katliamı izle, çok zevk alacaksın. Sakın gözlerini kapatma!" diyerek çakmağı çaktı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan çakmağı otobüse doğru fırlattı. Otobüs anında alevler içinde kalırken içindeki insanlar, çıkmak için birbirlerini ezip geçiyorlardı. Canları için öylesine savaşıyorlardı ki otobüs sallanıyordu. Kapılar açıldı, insanlar çıkmaya çalıştı ama alevler buna izin vermedi. İnsanların çığlıkları, kulaklarımı patlatacak kadar güçlüydü. Yardım etmeliydim, buna bir son vermeliydim.

Beni tutanlardan birinin ayağına basarak ondan kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Çırpındım, boğazımı parçalarcasına büyük çığlıklar attım, ağladım, beni bırakmaları için yalvardım ama işe yaramadı. Engel olamadığım bu katliama, gözlerimi kapatarak kendimce bir son vermek istedim. Daha fazla görmek istemedim çünkü gamzeli adam, sanki etrafta çok güzel şeyler oluyormuş gibi gülüyor ve dans ediyordu. O kadar mutlu görünüyordu ki sadece birkaç metre ileride insanlar ölmüyor olsa bunun gerçek bir mutluluk olduğunu düşünebilirdim.

Gözlerimi kapatıp, gözyaşlarımın beni boğmasını dilerken yüzümde iki el hissettim ve ilk temasında onu tanıdım. Gözlerimi daha da sıkı kapatıp, başımı aşağıya eğdiğimde kulağımın hemen dibinde sıcak nefesini hissettim.

"Gözlerini aç."

Gamzeli katilin sesini duyduğumda, kafamı iki yana sallayarak onu reddettim. Korku dolu yakarışlarımın yanı sıra vücudum zangır zangır titriyordu. Kendimi yere bırakıp, ruhumu alarak buradan gitmek istiyordum.

Onun ellerini tekrar yüzümde, nefesini kulağımın dibinde hissettim. Bu sefer elleri o kadar nazik, sesinin tonu da sakin değildi. "Sana *gözlerini aç*, dedim, izlemek zorundasın. İzleyeceksin!"

Ellerini yüzümden çekerek kolumu tuttu. Beni diğerlerinin ellerinden kurtarıp öne doğru çektiğinde sarsılmanın etkisiyle gözlerim aralandı. O an otobüsün kapısından simsiyah bir beden çıktı. Vücudu yanıklar içindeki bu kadın, gözlerini gözlerime dikerek elini bana doğru kaldırdığında nefes alamadım. Gerilemeye, kaçmaya ve gözlerimi kapatmaya çalıştım ama beni tutan katil buna izin vermedi.

"İzle! Zevk al. Ölümden zevk alman gerek, deli misin?"

Sözleri, bende yalnızca korku uyandırıyordu. Onu kendimden uzaklaştırmak için çabaladım. Beni tutan eline vurmak istediğimde elimi havada yakaladı. Beni kendine doğru çekti. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalmıştı. Gözlerini üzerime diktiğinde gözlerimi sıkıca kapattım. "Aç gözlerini, oyunun kurallarına uyman gerek."

Bunu reddetsem de beni acımasızca sarstığında gözlerimi açmak zorunda kaldım. "Bırak beni! Bırak, lütfen! Yalvarırım, bırak!"

Oysaki bu pis, iğrenç, mide bulandıran adamlara yalvarmayacaktım. Fakat bu kararım, şahit olduğum bu korkunç manzara karşısında uçup gitmiş, yok olmuştu. Dayanılmaz bir acıydı

bu. Zihnimde bile böylesine korkunç anlara yer veremezdim. İzlediğim, dinlediğim hikâyeler gibi değildi; bire bir yaşadığım bu an, hepsinden çok daha korkunçtu. Bu anı aşmak için kahve içemez, nefes almak için merdiven boşluğuna çıkamazdım. Bu anda takılı kalmıştım, içimde patlayan korku dolu nidalar sanki sonumu yazıyordu.

Onunla göz göze geldiğimizde bana bu kez gülmeden baktığını gördüm. Dudaklarında küçük bir kıvrılma dahi yoktu, gözlerindeki mutluluk ışığı yok olmuştu. Ben ona karşı çıktıkça öfkeleniyor olmalıydı.

Arkadan biri, "Geriye git, patlayacak!" dediğinde kolumdan tutarak beni geri çekti. O sırada gözlerimi otobüse doğru çevirdim. Kadın ayakta zar zor duruyordu, alevlere karşı koymuyordu. Belki de gücü kalmamıştı, ölümü kabullenmişti.

Gamzeli katil, silahını çıkararak kadına doğru çevirdi ve kafasını yana eğdi. Ben ona durmasını söyleyemeden silah patladı ve kadını göğsünden vurdu. Kadının cansız bedeni yere yığıldığında, çığlığım bir kez daha boğazımı yırtarcasına firar etti.

Çığlığıma, gıcırdayan otobüsün sesi karıştı. Otobüs gürültüyle yana doğru devrildi. Sonrasında duyduğum tek şey, patlama sesiydi.

Beni arkaya doğru çektiklerinde, gözlerimi o noktadan ayıramadım. Otobüs bir kez daha patladı, artık korkamıyordum. Bu durumu içten içe reddetmeye çalışırken gözyaşlarım beni esir aldı. Yürümeyi reddettim ve yere düştüm. Yere yığılan bedenimi kaldırmaya çalışmadan ümitsiz ve korkakça ağlamaya başladım.

Gözümün önünde insanlar yanarak ölmüştü ve ben hiçbir şey yapamamıştım. Onlarla ölmeyi bile beceremiştim. Sahi, ben niye ölmemiştim?

Çok değil, dakikalar önce otobüsün içinde kendi canım için çırpınıyor ve onlara bela okuyordum. Zarar görenin ben olacağıma emindim. Hep öyle olmaz mıydı? Fakat şu anki durum,

benim çok daha farklı şekilde ve çok daha fazla acı çekeceğim anlamına geliyor olmalıydı.

Beni kaldırmaya çalıştıklarında kalkmamak için direndim. Ellerine vurdum, uzun tırnaklarımı bir yırtıcı gibi tenlerine geçirdim. Tırnaklarımın içine dolan kanı bile hissettim, o kadar sert ve hırçın davranmama rağmen onlar zaten buna hazırlıklıymış gibi tepkisiz kalıyorlardı.

"Dokunmayın!" Hıçkırıklarım, çığlıklarıma karışıyordu. "Uzak durun benden, dokunmayın bana! Öldürürüm kendimi, yemin ederim ki size istediğinizi vermem. Dokunamazsınız bana!"

"Saçmalama," dedi beni bileklerimden yakalayan gamzeli katil. Ona nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyordum. Hepsi pislik, iğrenç yaratıklardı ve onu diğerlerinden ayırt etmek için ancak *gamzeli katil* diyebiliyordum. "Sana dokunmayacağız, katil olabiliriz ama düşündüğün şeyi yapacak katiller değiliz."

Suratına tükürdüm. Nefret dolu mavi gözlerim, onun mide bulandıran kahverengi gözlerine kilitlendi.

"Midemi bulandırıyorsun."

Sertçe yutkunup gözlerini kapattı ve burnundan soludu. Ardından yüzünü, koluna doğru eğip ceketine sildi ve gözlerini yeniden yüzüme dikti.

"Daha yeni başlıyoruz."

Beni, kendisiyle birlikte yukarı çekti ve sürüklemeye kalktı ama ona karşılık verdim. Omzuna, sırtına hatta kafasına bile var gücümle vurduğumda, öfke dolu hırıltılar çıkarıp aniden durdu ve ben daha ne olduğunu anlamadan kaldırıp omzuna attı. Ondan kurtulma çabalarım bu sefer de sonuçsuz kaldı. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım, vurursam vurayım sesini bile çıkarmadı.

Yönüm, yanan otobüse dönüktü. Öfke dolu çığlıklarım havada uçuşurken adam beni bir yere bıraktı. Bir arabanın içinde olduğumu anladığım an, adamın bacak arasına tekme attım.

Adam iki büklüm kıvrandığı sırada arabadan fırlayarak kaçmaya çalıştım ama arkasındaki adamlardan biri beni yakaladı.

"Tutamazsınız beni! Benden ne istiyorsanız onu size vermeyeceğim. Öldürün beni de! Sizinle gelmektense ölürüm, daha iyi. Öldürsenize!"

Tam sözlerimi bitirmiştim ki ağzımı ve burnumu bir bezle kapattılar. Bez, eter gibi kokuyordu. Amaçlarının beni bayıltmak olduğunu anladığımda nefes almamak için direndim.

Karşımdaki ela gözlü, ince dudaklı, benleri ve kemikli yüz hatları olan genç adam, ellerini omuzlarıma koyarak nazikçe gülümsedi. "Artık bizdensin, sana zarar vermeyiz, zarar gelmesine izin vermeyiz. Şimdi nefes al, her şey yoluna girecek."

Nefes almakta iyice zorlandığımı fark ettiğimde ellerinden kurtulmaya çalıştım ama çok kalabalıklardı. Karşımda onun dışında dört kişi vardı ve sanki az önce bir katliam yapmamış, iyi birer insanmış gibi davranıyorlardı.

Daha fazla nefesimi tutamadım ve kulağımın dibinde gamzeli katilin ürpertici sesini işittim. Sesi tehlikeli derecede kısıktı. Beynim, içime dolan eterin kokusuyla uyuşurken sesinin tehlikeli tonu da yavaşça uzaklaşmaya başlamıştı.

"En iyisi de ne, biliyor musun? Sana bu şansı verdiğim için sonunda bana teşekkür edecek olman, 17 Numara."

Bedenim hâkimiyetini kaybettiğinde gözlerim kapandı ve zihnim boşaldı. Artık tek hissettiğim, boşluktu; acı ve ölüm yoktu. Siyahlar içindeki her şey şu an tozpembeydi. Aynı benim gibi...

BÖLÜM 3

"Oğlum, bırak! O but benim. Sekiz tane yedin, neyine yetmedi? Ben, *pizza söyleyelim, bu iti ev yemeğiyle doyuramayız,* dedim ama beni dinlemediniz."

"Alın, onu da yerim."

"Evin giderlerini ikiye katlamayı kesmezsen bir sonraki akşam yemeğinde seni kesip yememiz gerekecek."

"Bence 17 Numara'nın eti daha lezzetlidir."

Şakaklarımdaki ve başımın arkasındaki yoğun ağrıyla göz kapaklarımı araladım. Duyduğum son cümle kaskatı kesilmeme sebep olmuştu. Ses tonları, cevaplar ya da diyaloglar o kadar samimi ve sıcak bir şekilde ilerliyordu ki son cümleyi duymasaydım yaşadıklarımın bir kâbus olduğuna inanabilirdim.

Bu bir şaka mıydı yoksa onlar hem katil hem de yamyam mıydı, çözememiştim. Belki de *Hansel ile Gretel*'deki cadı gibi beni önce besleyecekler, sonra da afiyetle midelerine indireceklerdi.

Hâlâ bir kâbus görüyor olabilirdim.

Şakağım bir an zonklayınca elimi yüzüme doğru uzattım fakat ağrıyan bölgeye dokunamadan parmak uçlarım yabancı bir dokuya değdi. Kaşımın üstünde ince bir tabaka vardı. Kaşım

patlamıştı, gördüklerim bir kâbus olmaktan şu anda tamamen çıkmıştı.

İçime düşen korkuyla birlikte titreyen parmak uçlarımı avuç içlerime doğru çektim ve kollarımı bedenime sardım. Bacaklarımı karnıma doğru çektikten sonra kafamı içeri doğru gömdüm. Kendi kendime güvenli bir alan yaratmış gibi hissetmiştim. Görüşüm bulanıktı, gözlerim davul gibi şişmişti ve ağrıyordu. Ellerimde, kollarımda ve bacaklarımda boydan boya yayılan keskin bir ağrı vardı. Koltuk altlarım, dayak yemişim gibi yoğun bir acıyla sarmalanmıştı. Dizlerim ve dirseklerim yere sürtünmüş gibi yanıyordu ama bütün bunların yanı sıra ruhen açılan yaralarım canımı yakıyordu.

Her şeyin bir kâbus olmasını dilemek için çok geç miydi? Kaç kez dilersem ya da kaç kez yalvarırsam bütün bunlar bir kâbusa dönüşürdü? Gözlerimi otobüsün içinde açmak için ne yapmam gerekiyordu?

Kendimle verdiğim savaşı bölen ve burnumdan aldığım sık nefesleri yarıda kesen, kolumun üzerinde hissettiğim dokunuş olmuştu. Birinin bana dokunduğunu hissettiğim anda öyle hızlı sıçradım ki neredeyse düşüyordum.

Yangın yerine dönmüş mavi gözlerimin değdiği noktada masum rolü yapan, normalde görsem katil sıfatını asla yakıştırmayacağım genç bir adam vardı. Onu hatırlıyordum, bana, *"Artık bizdensin, sana zarar vermeyiz,"* demişti ve hemen ardından gamzeli psikopat tarafından ağzımın üstüne eterli bez kapatılmıştı ve bilincimi yitirmiştim.

İnce ve biçimli kaşlarını kaldırıp, ince alt dudağının kenarını ısırdığında burnumdan bıraktığım nefesle birlikte sarsıldığımı hissettim. Bu hareketi bana başka bir zaman, başka bir şekilde yapmış olsaydı onun masum biri olduğunu sanabilirdim ama şu durumda yalnızca bir pislik gibi görünüyordu. Şahit olduğum katliamdan sonra hiçbir şey onları masum gösteremezdi.

"Ağrın vardır, sana ilaç getirmemi ister misin?" diye ilgili bir ses tonuyla sordu. "Acıkmışsındır, sana özel bir menümüz var."

Bembeyaz, özenli dişlerini sergileyecek şekilde güldüğünde dik dik ona bakmaktan başka hiçbir tepki veremedim. O ise her şey yolundaymış gibi ellerini kaldırarak başparmaklarını gösterdiğinde sabrımın uç noktalarında olduğumu hissettim.

"Bu bir gösteri mi?" diye sordum, sesim oldukça zayıftı. Attığım çığlıkların bedelini neredeyse sesimi kaybederek ödeyecektim. "Bilet aldığımı hatırlamıyorum da."

Dudaklarını yalayıp başparmaklarını indirdi ve alnına düşen saçlarını geriye doğru atarken gülümsedi.

"Otobüs bileti aldığında gösteriyi izlemeye hak kazandın."

Ellerini iki yana açıp reverans yaptığında yüzüm öyle sert bir hâl aldı ki, bu hâlimi görünce gülümsemesi soldu. Kaşlarımı çatmış, dişlerimi öyle sert sıkmıştım ki yanaklarım kasılıyordu. Burnumdan soluyor, şişip kızarmış gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum.

Bütün bunların üzerine, "Sanırım bizimle yemek istemezsin," diye çekinir gibi, aptalca bir soru sorduğunda yalnızca ona bakmaya devam ettim. Bu iğrenç gösteriye katlanmak zorunda değildim.

Tepkimden çekinmiş gibi kaçamak bakışlar atarak, "Ben senin için buraya getireyim," dediğinde, dilimi damağıma sertçe bastırmış olmasam yüzüne tükürüp ortalığı karıştırabilirdim.

Öfkeyle sarmalanmış bakışlarım onu takip etti. Gittiği yönde altı erkek daha gördüm, hepsinin gözleri üzerimdeydi ve bir gösteri izliyor gibi görünüyorlardı. Onca insanı katletmemiş, beni zorla alıkoymamış gibi masum görünmeyi nasıl başarabilirlerdi? Yüzlerinde öyle meraklı ve dostane bir ifade vardı ki kısa bir an sorunun onlarda değil, bende olduğunu düşündüm.

Ağlamaktan şişip kızarmış gözlerimi, kapatmamak için direndim. Onların yanında gözlerimi bir saniyeden daha uzun süre kapatmak istemiyordum. Her an, her şey olabilirdi.

Gözlerim kısılıp kapandığında elimin değdiği saten nevresim takımını sıkıca, parçalayacakmış gibi kavradım. Gözlerimi sıkıp yeniden açtığımda görüşüm bir anda bulanıklaştı ama hemen ardından düzeldi.

Buradan, bu pis katillerin olduğu evden kaçmak için plan yapmam gerekiyordu ama her şey o kadar garip bir sakinlikte ilerliyordu ki tepkilerimi bile henüz kontrol edebilecek durumda hissetmiyordum. Her an ağlayabilir, gülebilir, çığlık atabilir, titreyebilir ya da olduğum yerde sakince durabilirdim. Sağımdan ya da solumdan biri gelecek mi? Ardımda yükselen bir gölge var da benim mi haberim yok? Karşımdaki katillerden biri eline bıçak alıp alnımın çatına saplar mı? Bana dokunurlar mı?

Ellerimi kaldırıp parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Endişeyle parlayan gözlerim sola doğru döndü. Çaprazımda krem rengi, L şeklinde bir koltuk; karşısında dev bir televizyon ve altındaki konsolda *PlayStation* kolları vardı. Koltuğun sol tarafında koyu kahverengi bir kapı, aynı hizadaki duvarın sonunda bir kapı daha... Gözlerim daha da sola kaydı, neredeyse ardıma... Yukarı çıkan, koyu kahverengi, geniş bir merdiven gördüm, merdivenin sonu görünmüyordu.

Gözlerim hızla sağa doğru döndü. Dış kapı... Orada!

Kalp atışlarım hızlandı, şakaklarıma bastırdığım parmaklarımdan birini indirdim ve elimi göğsümün üzerine bastırdım. Sertçe yutkunup, kafamı hızla önüme doğru çevirdiğimde yeniden üzerime dikilen gözlerle karşı karşıya kaldım. Dikkatle beni izliyorlardı, her hareketimi süzüyor ve kendi aralarında tepkiler veriyorlardı.

Geniş mutfak masasının etrafında toplanmışlardı. Masa, salonla mutfağı ayıran yegâne şeydi. Oturduğum mavi, L koltukla masa arasında beş-altı metrelik bir mesafe vardı. Yani onlarla aramda yaklaşık altı metre vardı.

Kahverengi, mavi, ela, siyah, koyu kahverengi gözler... Hepsi üzerimdeydi. Hepsi alıkoydukları bedeni izliyordu.

Titremeye başlamıştım; önce nefesim, ardından bedenim. Elimi indirip saten çarşafı daha da sıkı kavradım, titreyen bedenimi durdurmak için çabaladım ama zihnimde beliren görüntüler beni korkunç bir travmanın içine sürüklemek için hazırda bekliyordu.

Bir anda, hiç beklemediğim bir anda kendimi gülerken buldum. Titremelerim aniden gülüşlere döndü ve kendimi zapt edemez hâle geldim. Öfkem ve korkum birbirine öyle sert karıştı ki duygularım birbirine girdi. Bu his, sadece içime çok fazla attığımda gerçekleşirdi ve bunun yalnızca tek bir olay yüzünden gerçekleşmesi, işi daha da gülünç kılıyordu.

"Sanırım deliriyor."

Yanaklarımdan süzülen sıcak yaşları hissettiğimde, ellerimle bedenimi olabildiğince sıkı sararak hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Ağladıkça başım daha çok ağrıyor, canım daha çok yanıyordu ama buna engel olamıyordum, kendimi durduramıyordum.

"İlacı, yemekten sonra içsen iyi olur. Çok fazla ağladın, başın ağrıyordur."

Bu irite edici ses kulaklarıma dolduğunda gözlerimden akan yaşlar aniden kesildi ve sakinleşmek için aldığım derin nefesler ardı ardına dudaklarımın arasından dışarı süzüldü. Islanan yüzümü koluma silerek kuruladım ve güçlü bir görüntü yakalamaya çalıştım. Ağlayıp zırlayarak buradan kurtulamaz, yeterince iyi savaş veremezdim.

"Yemek getirdim," dedi az önceki genç adam. Kafamı kaldırıp ona baktığımda elindeki yemek dolu tepsiyi gördüm. Midem açlıktan kazınıyordu ama açlığım hiç umurumda değildi. Gördüğüm onca şeyden sonra hiçbir şey olmamış gibi bana uzattıkları yemekleri yiyecek kadar vicdansız, umursamaz biri değildim.

Gülerek ayağa kalktım ve önümdeki yemeklere göz ucuyla baktım. Kafamı, beklenilenin aksine yavaş bir şekilde sallarken

elimi tepsinin altına koydum ve yukarı doğru iterek önce onun üzerine, sonra yere dökülmesini sağladım.

"Ben doydum ve eğer beni bırakmayacaksan bir daha yanıma gelme."

Arkadakiler gülmeye başladığında, üzerine dökülen yemeklere şok içerisinde bakan pisliğin yanından geçerek onlara doğru ilerlemeye başladım. Yürürken bacaklarım titriyordu, bedenim yere yığılmak için an kolluyor gibi zayıftı ama kendimi kasarak ayakta kalmak, dik görünmek için direniyordum. Karşılarında zayıf, korkak bir kız olmak istemiyordum.

Normal şartlarda altı katilin oturduğu masaya ilerlemezdim, olabildiğince uzağa kaçarak boğazımı yırtacak kadar gür çığlıklar patlatırdım. Fakat şu anda öyle bir nefret, öfke ve aynı zamanda korkuyla yoğrulmuş hâldeydim ki hepsinin yakasına yapışıp suratlarını yere vurmak isteyecek kadar cesur olabiliyordum.

Yanlarına gider gitmez elimi masada gördüğüm koca bıçağa uzattım. Yüzüme ve ifadelerime çok fazla odaklandıkları için bıçağı kendime çevirmeden bunu fark etmediler. Hepsi bir hışımla ayağa kalktığında üzerine yemek döktüğüm katil, "Bunu yapmak istemezsin, seni öldürmek isteseydik seçilmezdin," diyerek, durumu kendince toparlamaya çalıştığında, gerileyerek güldüm. Yaptığım şey, sanki onların yaptıklarından daha kötüymüş gibi dikkatle beni izliyorlardı.

"Gerçekten mi?" diye hayıflandım. "Siz katilsiniz, hepiniz manyak katillersiniz. İnsanları katlettiniz, bunu yaparken sadece eğlendiniz. Söylesenize, beni neden hayatta tutmak için çabalayacaksınız?"

Yan taraftaki beyaz tenli, sarışın, mavi gözlü, otobüste beni tutanlardan biri olduğunu çok net hatırladığım katil, ellerini iki yana açarak, devleştirdiği gözlerini üzerime dikti.

"Sakin ol, güzelim. İlk önce sana açıklama yapmamıza izin ver. Zamanla sen de anlayacak ve kendi isteğinle burada kalacaksın," diyerek, beni, asla bana *geçmeyen* cümleler kurarak saçma

bir yöntemle ikna etmeye çalıştığında yüzümü ekşittim. "Asla burada kendi isteğimle kalmayacağım. Siz katilsiniz, delisiniz, psikopatsınız. Gerçekten bunun makul bir açıklaması olabileceğine inanıyor musunuz?"

Ben ondan cevap beklerken masanın ardından başka biri, "Dinlemeden bilemezsin, biz sana zarar gelsin istemiyoruz," dediğinde ona cevap veremeden bir diğeri, "Bize inanmalısın," dedi.

Dışarıdan bakınca ya da sadece onların tarafından bakınca bile nasıl görünüyordum, bilmiyordum. Her şeyi kabullenen, gördüklerini hiçe sayan, umursamaz ve vicdansız bir kadın olarak, yanlarında durup onları dinlememi bekliyor ya da ayak uydurmamı diliyor olamazlardı. Bunun düşüncesi bile öylesine hastalıklı geliyordu ki benden isteyecekleri ikinci şeyin ne olduğunu daha şimdiden öğrenmek istemiyordum. Onları dinlemeyi, anlamaya çalışmayı bırakın; bir gün, bir şekilde onların istediği gibi biri olursam kendimden nefret ederdim.

Yedi katilin arasındaki tek masum olarak, kendilerinden bu kadar emin konuşan bu adamlara karşı eğer bir gün kendimden vazgeçip dedikleri gibi kendi isteğimle burada kalacak olursam... Biliyorum ki midemi bulandıran iğrençliklerinden farkım kalmayacaktı.

Bütün bu olasılıklardan o kadar korktum ki o anda kendi içimde, karmakarışık zihnimde ama en çok da hassas kalbimde bir karar aldım.

Gördüklerimden ve göreceklerimden o kadar çok korkuyordum ki ölüm, bunların yanında bir hiç gibi geliyordu. Kurtuluş gibiydi, bütün bu yaşananlar zihnimin en karanlık köşesindeki korkulardan bile kötüydü. Gördüklerimden değil, göreceklerimden daha çok korkuyordum. Bu yüzden bıçağı, bir anda gelen korku dolu cesaretle kendime saplamak istedim.

Oysaki ben hiç ölümü arzulamaz, düşünmez, bunu bir kurtuluş olarak görmezdim. Hayatımdaki her şeyin öyle güzel bir

düşeni vardı ki hayallerimin peşinden koşarken sendelediğim bile olmandı. Şimdi böylesine mutluyken bir anda bedenimi saran felaket, bana ölümü arzulatacak kadar iğrençti. En az karşımdaki yedi katil kadar iğrenç!

Sıkıca tuttuğum bıçağı bedenime doğru hızlıca hareket ettirdiğimde parmak uçlarımın uyuştuğunu, nefesimin bıçak daha tenime değmeden kesildiğini hissettim.

Ölümü okumuştum, ölümü izlemiştim, ölümün rolünü kesmiştim ama ben hiç ölmemiştim.

Ölüm, bıçakla bedenim arasındaki kısa mesafeden ibaretti. Saliselerin dakikalara döndüğü ama aslında saniyelerin saliseler kadar kısaldığı minicik bir andan ibaretti.

Ölmek istediğin anda gözünün önünden geçerdi hayatın, geçmedi. O an anladım, bunun ölümümün henüz başlangıcı dahi olmadığını.

Katillerden gamzeli olan benden önce davrandı. Bıçağın sivri, keskin ucu henüz bedenimde herhangi bir noktaya değmeden beni bileklerimden öyle seri bir hareketle yakaladı ki nefesim havada asılı kaldı. Kanlı ellerin sahibi bana dokunduğu anda iğrenerek, ürkek bir tavırla bıçağı bıraktım ve aramızdaki mide bulandırıcı teması kestim.

Nefesim sıklaşırken ondan uzaklaşmak için geriledim fakat başka bir katile çarptığımda dudaklarımın arasından korku dolu bir çığlık firar etti. Arkama dönerek ikisinden de uzaklaşmak için en uzak köşeye çekildim. Ellerim, önümde beni koruyabilecekmiş gibi uzanıyor; gözlerim, hepsinin üzerinde sırayla geziniyordu. Yaklaşmasınlar, benden olabildiğince uzak dursunlar istiyordum. Gözyaşlarım ve hıçkırık dolu isyanlarım beni esir alırken gerçek, beni bütünüyle sardı. O bıçağı asla kendime saplayamayacaktım, asla kendimi öldürecek kadar cesaretim olmayacaktı. O kadar korkaktım ki gölgem dahi ağlamama sebep olabilirdi.

"Seçimlerimin yanlış olduğunu düşünmekten hoşlanmam." Gamzeli katil bana yaklaştı. Onu durdurabilecekmişim gibi korkak bedenimin aksine, ellerimi daha da ileri uzattım. "Yaklaşma!"

Tepkim ve dudaklarımın arasından bir çığlık gibi firar eden sözüm onu şaşırttı. Duracak gibi oldu; kahverengi gözleri, mavi gözlerimin üzerinde şüpheyle dolanırken içine çektiği nefesten güç almış gibi üzerime atıldı. Elimi yakaladığında onu itmeye çalıştım ama beni bırakmadı. Haykırışlarım, yakarışlarım umurunda olmadı ve beni çekiştirerek, uyandığım mavi koltuğa oturttu. Kalkmak istediğimdeyse elini, onunkinin yanında zayıf ve çelimsiz kalan omzuma bastırarak bana engel oldu.

Korkudan tir tir titreyen ellerimi birbirine dolayarak sıktım ve sakin kalmaya çalıştım. *Fevri hareket etme, Defne. Eğer kendini öldürecek kadar bile cesaretin yoksa ölümü ellerinde oyuncak etmiş bu adamlara daha sakin ve düşünceli bir şekilde karşılık vermek zorundasın.*

Aklı başında iç sesime rağmen gözlerimi kapatarak kendi kendime, "Bu bir kâbus," diye mırıldandığımda karşıdan bir ses, "Hiç değilse rüya deseydin, bu kadar yakışıklının bir arada bulunduğu bir şey kâbus olamayacak kadar güzel olmalı," diyerek araya girdi.

Göz kapaklarımı aralayarak, otobüste cama silahıyla vurup gözlerimi açmama ve on yedi numaralı koltukta oturduğumu öğrenmeme sebep olan esmer tenli adama baktım.

"Bu, sizin katil olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor."

Dudaklarım, arasından çıkan kelimeleri tartmayı çoktan bırakmıştı. Ağlamaktan boğuklaşan, çığlık atmaktan çatallaşan sesimse tüm ciddiyetini kaybetmişti. Korkuyordum ama öfkem, korkumu bastırıyor ve böyle atarlı cümleler sarf etmeme sebep oluyordu. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez, düşünemez hâldeydim.

Üzerine yemek döktüğüm katil yanıma oturdu. "Artık tanışalım, ben Akın." Elini normal bir tanışmaymış gibi bana uzattığında irileşen gözlerimi üzerine diktim. Şaka yapıyor olmalıydı. Gözümün önünde insanları katleden, bana saçma cümleler kuran ve iyi adam rolü kesen katilin tekinin, tanışmak için elini tutacak kadar delirmiş mi görünüyordum?

Akın'ın elini tutmadığımda benim gibi sarı saçlı ve mavi gözlü olan psikopat, "Anıl," diyerek dikkatimi üzerine çekti. Adını söyleyerek koltuğa oturduğunda şok içerisinde kendilerini tanıtmalarını dinledim. Ne diyebilirdim ki, delilere bazen ayak uydurmak gerekirdi.

Akın, tutmadığım elini dudak bükerek geri çektiğinde en başından beri sesini çıkarmayan kumral, ela gözlü, sıska ve yüzü kemikli katil, "Cem," dedi esneyerek. Katliam sırasında da geri planda olmalıydı çünkü onu çok sık gördüğümü sanmıyordum. Gerçi o sıra gözüm hiçbirini görmüyordu; kulaklarımı sağır eden çığlıklar, gözlerimi de köreltmiş gibiydi.

"Ege." Kasları hepsine göre daha belirgindi, iri bedenine rağmen kemikli bir çehreye sahipti. Siyaha kaçan uzun saçları, kömür karası gözleri ve uzun bir burnu vardı.

"Barış." Cama vuran esmer, adını söylediğinde onu baştan aşağı anlamsız bir arayış içinde süzdüm. Başından beri ona *esmer* diyordum ama aslında teni koyu kumraldı. Aynı koyuluktaki saçları, gözleriyle bir uyum içerisindeydi.

"Koray." Diğerlerinin dalgalı saçları vardı ama Koray, kıvırcık saçlıydı. Siyah çerçeveli gözlüğü ve yüzünden asla silinmeyen bilmiş bir tavrı vardı. Bana bakarken nefret mi kusuyordu yoksa bu, onun doğal ifadesi miydi, çözememiştim. Gözlüğünün sağ camında ufak bir çatlak vardı. *Umarım bunu ben yapmışımdır.*

Herkesin gözü yanımda oturan, adını bilmediğim için ona görünüşüne ve kişiliğine uygun bir şekilde *gamzeli katil* dediğim genç adama döndüğünde, ben de ister istemez göz ucuyla ona baktım. Olaylardan en çok zevk alan, elebaşı gibi duran oydu.

Nefesini bıkkın bir şekilde dışarıya bırakarak, "Asır," dediğinde ona ters ters baktım. Elleri hâlâ üzerimdeydi.

"Kanlı ellerini üzerimden çek!" dedim. Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı ve "İlk önce adını söyle," dedi.

"Umurunda mı?" diye sordum. "Kurbanlarının isimlerini hatıra olsun diye bir yere yazıyorsan orası ayrı."

"Kim, bir kurbanına, odasını düzenlemesi için kredi kartı verir?" diye sordu alay eder gibi bir rahatlıkla. "Eğer kaçmaya çalışmayacağın konusunda anlaşırsak bu şansı şimdiden elde edeceksin."

Hafif şaşırmış gibi bakmama rağmen içten içe şok geçiriyordum. Beni, dâhil etmeye çalıştıkları bu iğrenç düzene, bir kredi kartının ikna edebileceğine mi inanıyorlardı? Nasıl aptal bir düzenleri vardı da kredi kartı bir lüks olabiliyordu?

Anıl, "Asır, ciddi değilsindir umarım. Bizim böyle bir ayrıcalığımız yok. Cem'in hâlâ Ege'nin kanepesinde yattığını söylememe gerek var mı?" diye sitem ettiğinde, Asır elini öne doğru savurarak omuz silkti. "O hâlde ona odanı vermeye ne dersin? Cem için bu kadar üzülüyorsan onun gibi, birinin kanepesinde yatarken isyan etmeye devam edebilirsin. Odanı boşaltmaya başla."

Anıl, yüzünü çok iğrenç bir şey görmüş gibi buruşturarak lanet savurdu ve koltuktan kalkıp gitti. Katillerle dolu bu nezih ortamda derin bir sessizlik oluşurken onların umursamaz tavırlarının aksine benim içimde koca bir volkan patlamıştı. Çıldırmamak, onlara saldırmamak ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Barış ellerini birbirine vurarak, dikkatimi üzerine çektiğinde korkudan titreyen dudaklarıma bakarak güldü. Bu hareketi, dudaklarımı birbirine bastırarak kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ee, senin adın ne?"

Gözlerimi kaçırarak kollarımı önümde sıkıca kavuşturdum. Dudaklarıma çektiğim görünmez fermuarı Koray fark etmiş gibi bilmiş bilmiş, "Defne Karaca," dedi.

Adımı söylediğinde gergin ve kaçmak için hazırda bekleyen vücudumu, şoke olmuş bir hâlde ona doğru çevirdim. Bunun farkına vardığında, kaşlarını kaldırarak büyük bir zevkle arkasına yaslandı. Adımı nereden biliyordu?

Çantamı alıp içini karıştırmış olmalılardı. Kimliğimden ya da okul kartımdan bu bilgiye ve daha fazlasına rahatlıkla ulaşabilirlerdi. Acaba çantamı karıştırdıktan sonra onu da yok etmek için ateşe mi atmışlardı yoksa çantam da bu evde bir yerde miydi?

Yemek döktüğüm tişörtünden kurtulan Akın, çıplak üstüne aldırış etmeden, "Hoş isim, bana eski sevgilimi hatırlattı," diye gevezelik edip saçma bir ayrıntı verdi. Dudaklarımı, içinde bulunduğum psikolojik durum yüzünden aşağı doğru büktüm. Normal değildi ama normalmiş gibi davranıyorlardı. Katillerdi ama davranışları sıradan bir arkadaş grubundan farksızdı. Onlarla daha fazla kalamazdım. Bu tavırları, katil olan onlar değil de benmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

Koltuktan bir hışımla kalkarak, kapıya doğru ilerlemeye başladığımda hiçbirine bakmadım. Durumu normalleştirenler onlardı, öyleyse ben de normal bir şekilde bu kapıdan çıkıp gidebilmeliydim.

"*İlla işinizi zorlaştıracağım*, diyorsun yani."

Hangisinden geldiğini çözemediğim sesi duyduğumda elimi kapının kulpuna götürdüm ve düşünmeden kulpu aşağı indirdim. Düşünürsem, bir an bile dönüp ardıma bakarsam cesaretim uçup gidecekmiş gibi hissediyordum. Kıkırdama seslerini duymazdan gelmeye çalışarak kapıyı açtığımda karşıma kocaman bir orman çıktı. Ormanı geçip eve ulaşabilecekmiş gibi büyük bir cesaretle dışarıya adım attığım sırada, omzuma saplanan ince sızıyla duraksadım. Görüşüm hızla bulanıklaştı ve

bedenimin iradesini kaybettim, birinin kollarının arasına yığıldım. Gözlerim tamamen kararduğunda aklımdaki tek düşünceyle uykuya daldım.

Kaçmak, düşündüğüm gibi çok zor olacaktı ama yine de önemli olan zor olması değil, sonunda ulaşacağım zaferdi. Zafer kanlı da olabilirdi, masumiyet içinde aklanıp paklanmış da. Ben ak isem onlar karaydı. Ak paklanırdı ama karanın paklandığı nerede görülmüştü? Belki de ak, karaya karışırdı ve bu, çok daha büyük bir felaket demekti.

"Ölümün ne hissettirdiğini bize anlatır mısın?"

"Acı, sadece acı verdi en başta. Etraf o kadar sıcaktı ki kendimi güzel bir yaz gününde sandım. Derimin, etimden ayrıldığını hissettiğimde aslında bunun o günlerle hiç alakası yoktu. Kızgın ateşin bedenimi erittiğini, gözlerimin yerinden çıktığını hissettim. Fakat sonu huzurdu, ne acı vardı ne de o."

Zihnime dolan kısa diyalogdan sonra göz kapaklarımı araladım. Bembeyaz bir odada, beyaz sandalyenin üzerinde oturuyordum. İçeride garip bir sessizlik vardı, nefeslerim ve kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Beyazlık o kadar derindi ki beni içine çekmek için hazırlanan karanlığın oyununa benziyordu.

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafı süzerken en başta konuşan kadının tok sesini sol taraftan duydum.

Gri bir camın ardından bakıyormuş gibi hissettiren gözlerim oraya doğru döndüğünde, bembeyaz saçları, çimen yeşili gözleri, üzerinde oda kadar beyaz takım elbisesi ve elindeki kâğıt kalemle, benim oturduğum sandalyenin benzerine oturan bir kadın gördüm.

Bu kadını daha önce gördüğüme emindim.

"O, derken kimi kastediyorsun?" diye, belki de hayatımda duyduğum en sakin ses tonuyla sordu. "Sizi ateşe verenler mi?"

Beyazlar içindeki otoriter görünüme sahip kadının sorusuna anlam vermeye çalışırken sağ tarafımdan tiz bir haykırış yükseldi: "O!" İrkilerek sağıma döndüğümde orada da beyaz sandalyenin üzerinde oturan genç bir kız gördüm. Gözlerinden öfke akıyordu, irisleri parlıyor ve yüzüne yansıyan nefret dolu ifade yüzünden daha tehlikeli bir görünüme ulaşıyordu. Bu gözler, bana bir yerden tanıdık geliyordu. Bu nefret, bu öfke...

Sol elini bana doğru kaldırarak işaret parmağını üzerime dikti. "Sen yaptın!" Sandalyeden kalkmak için atak yaptığımda kız benden önce davrandı ve üzerime bir gölge gibi çöktü. Kollarımdan yakaladı. Parmak uçlarını, açıkta kalan tenime öyle sıkı bastırdı ki kemiklerimin, ellerinin arasında sıkışıp kırılacağını sandım.

"Sensin! Benim, bizim, o otobüsteki herkesin katili sensin. Bizi öldürmelerine izin verdin, sadece seyrettin, engel olmadın. Bizim katilimiz sensin!"

Sesindeki kin ve öfkenin içinde boğulacak gibi oldum. Gözlerim yandı ve kısa sürede göz pınarlarıma sıcak gözyaşları doldu. Kafamı hızla iki yana sallayarak onu reddetmek, söylediklerinin bir doğruluğu olmadığını ona anlatmak istedim. Sesimin güçlü çıkacağını sanmıştım ama hayır, kısık ve boğuktu. "Hayır, ben değilim. Katil olan onlar, ben masumum. Onların elinde tutsağım, yemin ederim ki sizi ben öldürmedim."

"Yalancı, katilsin sen, katil!" diye tiz sesiyle haykırmaya devam ettiğinde birdenbire etrafım, otobüste gördüğüm, çok tanıdık olmayan insanlarla doldu. Katilsin dediler, beni suçladılar. Olanlara dayanamadım ve kızın ellerinden kurtulmak için onu sertçe ittim. Kız geriye doğru yalpalayarak savruldu ve kafasını

sandalyeye çarparak yere yığıldı. Beyaz zemin, kızın kafasından akan kanın koyu kırmızısına bulandığında dudaklarımın arasından kaçan tiz, korku dolu çığlıkla geriye attım kendimi.

Otobüste yanarak ölen nefret dolu insanlar, kırmızı bidonlardaki benzini üzerime dökmeye başladıklarında kaçmak, yok olmak isterdim.

"Sen de yanacaksın, öleceksin."

Duvara çarparak durmak zorunda kaldım. Yerdeki, öldüğünü sandığım kız, az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi ayağa kalkarak yeniden üzerime yürüdü. Elinde beliren kırmızı çakmağı yaktı ve hiç düşünmeden benzinle yıkanmış bedenime attı. Vücudum alev alırken, acı dolu çığlığım boğazımı yırtarak dudaklarımın arasından yükseldi.

Göğüs kafesimi kıracakmış gibi sert, güçlü bir nefesi içime çekerek yattığım yerden fırladım. Sesli, göğüs kafesimi yüksek tempoda indirip kaldıran sık nefeslerim, kısa sürede gözyaşlarımla ıslanan dudaklarımı kuruttu. Gözlerimden, buz kesen yanaklarıma ve boynuma doğru akan sıcak yaşlar, tenimin ne kadar soğuk olduğunu hatırlatıyordu.

"Katil değilim..." Sesim, bir yabancının dudaklarının arasından yükseliyormuş gibiydi. Fısıltılarım zihnimde dönüyor, tekrarlanıyor ama dudaklarımın arasından çıkarken bana yabancılaşıyordu. "Ben katil değilim," diye sayıklarken, sağ tarafımdan yükselen sesi duyup irkilerek oraya döndüm. "Katil değilsin." Akın, yan tarafıma bir sandalye çekmiş, oturmuş, beni seyrediyordu. "Ama bu, olmayacağın anlamına gelmiyor."

Su dolu şişeyi bana uzattığında, yattığım yerden yutkunarak kalkmaya çalıştım ama başım döndüğü için beceremedim. Destek almak adına yatağın başlığına tutunduğumda, "İki gündür yemek yemedin. İnadını kıracaksa sana hamburger

ısmarlayabilirim," dedi. Onu duymazdan gelerek hiçbir tepkide bulunmuyordum. "Yanında büyük boy kola da olacak."

Ona ters ters baktığımda, kafasını sallayarak önüme birkaç dekorasyon dergisi bıraktı. "Bunları Asır gönderdi. Odan için istediğini seçebilirsin, siparişi biz veririz."

Dergileri alıp yere fırlattım ama sanki hiç atmamışım gibi nazik bir tavırla alıp yeniden önüme koydu. Sandalyeden kalktı ve yan tarafında kalan koyu kahverengi kapıyı açmadan önce duraksadı, keskin bakışları üzerimde dolandı.

"Sadece seni korumaya çalışıyoruz. Gözünün önünde bir otobüs dolusu insanı, gözyaşlarına bakmadan yakıp öldürmüş olabiliriz ama bu, gerçeği değiştirmez. Sana söz veriyorum, canını yakmayacağız." Bir cevap vermemi beklemeden kapıyı açtı ve gitmeden önce, "Ayrıca kâbuslar da bir süre sonra sona erecektir. Alışacaksın," dedi.

Odadan çıkıp kapıyı kapattığında dergiyi zayıf parmaklarımın arasına alarak güçlükle ardından fırlattım. "Alışmayacağım!"

Vücudum sarsılırken öfkeyle soludum. Midem açlıktan sırtıma yapışmış, irademse bunun etkisiyle kaybolmanın eşiğine gelmişti. Midem bulantıyla kasılırken elimi ağzımın üzerine bastırdım. Ne kadar dayanabilirdim, emin değildim.

Birden, önceden olduğum geniş salonda olmadığımı, bunun yerine küçük bir yatak odasında uyandığımı fark ettim. Burası Asır'ın, Anıl'a boşaltmasını söylediği oda olmalıydı.

Odayı inceleyemeden aşağıya doğru çekiliyormuş, midemse yukarıya doğru taşıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Bu hâldeyken kaçamazdım, enerji toplamam gerekiyordu. Mantıklı düşünmek için bir şeyler yemeli, en azından düşünebilecek duruma gelmeliydim.

Kendimi zorlayarak, yataktan kalktığımda düşmemek için sürekli bir yerlere tutunmak zorunda kaldım. Bitik hâldeydim. Bedenim yatağa kıvrılıp, orada eriyip gitmek istiyordu. Zihnimse

buradan çıkıp gitmek için ayağa kalkmak... Kapıya uzandım, kulpunu yakaladım ve açtım. Bayılmadan önceki odaya çıktığımda tam karşımda odanın asıl sahibi Anıl duruyordu. Hemen yanındaki koltukta oturan, kıvırcık saçlarıyla aklıma kazıdığım Koray ve koyu kumral tenli Barış, tıpkı Anıl gibi şüphe dolu bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Onlara aynı şekilde karşılık vermeye çalışırken gözümün önünde sallanan jelibon paketi dikkatimi dağıttı.

"Açlık, birilerinin kapısına dayanmış anlaşılan," diye zevkle mırıldandı Akın. "Biz de ne kadar dayanabileceğin konusunda iddiaya girmiştik. Ben kazandım, bugün yemekler Anıl ve Barış'tan."

Ona tepki vermeden, elindeki paketi alarak boş olan mavi koltuğa sarsak adımlarla ilerledim. Koltuğa oturup, ayıcıklı jelibonları art arda ağzıma atarken aynı zamanda etrafı gözlüyordum. Dış kapıyla beraber dört kapı vardı. İki kişinin odası bu katta olmalıydı. Asır'dan ve diğer iki katilden bir iz yoktu. Sadece dördü burada, benimleydi ve beni göz hapsine almış hâldeydiler.

"Mağlubiyeti zevkle kabul ediyorum," diyerek telefonunda bir şeyler karıştıran Barış, "Fikrinizi sormadan hepsini karışık sipariş ettim," diye de ekledi.

Yanıma oturduğu için ona yan yan, ters bir şekilde bakarken bana geniş bir gülümseme yolladı. "Benimle paylaşmak ister misin?"

Kafamı iki yana sallayarak, kalan jelibonları ağzıma attığımda dudaklarını sahte bir üzgünlükle aşağı doğru büktü. Anıl, L koltuğun çaprazımda kalan kısmına otururak, "O hâlde içecekler ve cipsler benden," dedi.

"Size *beş dakika içinde odadan çıkacak*, demiştim. Koray dışında bana katılan olmadı."

Akın, kendinden emin bir tavırla konuşurken boşalan jelibon paketini yere attım. Bu hareketim üzerine Akın hemen kasıldı, boğazına bir yumru oturmuş gibi yutkunamadı. Göz kapakları

yarıya kadar inerken içine derin bir nefes çekti. Bana gizlemeye çalıştığı bir öfkeyle bakıp attığım boş paketi yavaşça yerden aldı.

"Çöplerimizi yere atmıyoruz, Defneciğim," diye dişlerini sıkarak konuştu. Bunu yaptığının farkında değil gibi görünüyordu. Gerçekten bana zarar verip vermeyeceklerini öğrenmek için iyi bir zamandı.

Ağzımdaki henüz çiğnemediğim jelibonu dilimin ucuna getirerek ileri doğru tükürdüm. Jelibon ikimizin arasında bir yere düşerken ortama derin bir sessizlik hâkim oldu. Anıl'ın yerine sindiğini, Akın'ın ise daha da kasıldığını gördüm. Ben, Akın'ın bu hareketimden sonra verdiği sözü tutamayacağını düşünüyordum ama kasılan yüzü bir anda gevşedi ve sahte gülüşü dudaklarına yayıldı. Yere eğilerek elindeki jelibon paketini eldiven niyetine kullandı ve tükürdüğüm jelibonu aldı. Doğrulurken donuklaşan gözlerini üzerime çevirdi.

"Yeniler zamanla öğrenir, sana avans vereceğim. Bizden biri olmanın iyi tarafı."

Akın, arkasını dönüp mutfağa doğru ilerlerken Anıl önce sırıttı, ardından ellerini sıvazladı. "Bir an seni tokat manyağı yapacak sandım, bana öyle yapmıştı. Şanslı kız..." Anıl'ın sözlerine karşılık kaşlarımı kaldırdım.

İçime dolup taşan merak beni konuşmam için zorluyordu. Onlarla konuşmayıp bu durumu asla kabullenmeyeceğimi suskunluğumla dile getirmek istiyordum ama susmak bilmeyen bir çenem olduğu gerçeğini unutuyordum.

"Nasıl yani?" Anıl, ona cevap vermeme şaşırmış olacak ki afalladı ama hemen toparlandı. "Zamanla kendin göreceksin." Ardından hemen lafı değiştirdi: "Sana benden kıyak, kaybedersek Barış'a senin pizzanı ekstra malzemeli seçmesini söylemiştim. Yeni olmanın avantajları."

Normal şartlarda hoşuma gidecek bir avantajdı ama şu an umurumda olduğu söylenemezdi. Onu geçiştirmek için kafamı salladığım sırada Akın gelip yanıma oturdu ve Koray'ı da

yanımıza çağırdı. Diğer üçlü neredeydi acaba, yakınlarda mıydılar? Bu, kaçmam için iyi bir fırsat olabilirdi. Yedi kişidense dört kişiden kaçmak daha kolay olurdu herhâlde.

Akın, az önceki gerginliğinden kurtulmuş gibi rahat bir tavırla, "Kâbuslar nasıl gidiyor?" diye sorduğunda Anıl, "Kanlı," diyerek alay etti ve diğerleri de bu saçma şakaya, gülerek eşlik ettiler. Ben ise olması gerektiği gibi burnumdan soluyor, onlara patlamak için aradığım aralıktan içeri sızıyordum. "Kesin sesinizi!" Sustular, dikkatle beni izlemeye koyuldular. "Nasıl yaratıklarsınız siz, bundan mı hoşlanıyorsunuz? Kan ve vahşet dolu şeylerden beslenen iğrenç psikopatlarsınız!"

Kendimi tutamamıştım, belki de bu evde ve onların yanındayken çenemi tutmalı, öfke dolu çıkışlarımı rafa kaldırmalıydım ama onların alaycı, umursamaz tavırlarının ve iğrenç şakalarının arasında kendimi tutamıyordum.

"Haklısın ama kendine göre," diye bilmiş bilmiş yanıtladı Koray. "Bizi boş ver, sen nelerden hoşlanırsın, Defne?"

Öfkeyle ayaklandım ve elimi nefretle savurup, "İnsan katletmekten değil!" diye karşılık verdim. Anıl da bundan güç almış gibi ayağa kalkarak, "Neyden? Söylesene, Defne! Bu aciz hayatının en çok nesinden hoşlanıyorsun?" diye kinayeli bir biçimde ısrarla sorduğunda belki de geldiğimden beri en korkusuz adımlarımı ona doğru attım. "İnsanların gözümün önünde ölmesinden hoşlanmadığım kesin. Sen söyle, bu ucube ve kanlı hayatının nesini seviyorsun?"

Öfkeli çıkışlarım sonum olur muydu? Bilmiyordum. Bu bilinmezliğe rağmen bu iğrenç insanların karşısında dilimi tutup ıslanmış kedi gibi olduğum yere pusmak istemiyordum.

Kollarını zevkle iki yana açtı. "Ben sadece elime geçen şansı değerlendiriyorum. Ve evet, tatlı kız, sana göre kanlı olan bu hayat benim hayalimdi. Aynı senin gibi."

Sesi tahmin ettiğimden daha net, güçlü ve etkili çıkmıştı. Düşüncelerine bu denli güvenmesi beni ürpertmişti.

Biri elini omzuma koydu. İrkilerek arkama döndüğümde, Barış'ın kararan gözlerini üzerime diktiğini gördüm.

"İçindeki katili göremiyor musun, Defne?" diye tok ve soğuk bir sesle sordu. "Oysa ben gözlerinin içine baktığımda onu çok rahat görebiliyorum."

Bunun doğru olma ihtimalinin ne kadar korkunç olabileceğini düşündükçe panikledim. Ellerim, paniğin göstergesi olarak titremeye başladı. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırarak titremeyi durdurmaya çalıştım. Doğru olamazdı, benimle oynuyorlardı.

Geldiğimden beri bir türlü dindiremediğim öfkeyle, "Böyle yaparak beni burada tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordum. "Ben katil değilim, kimseyi zevk uğruna öldürmem, öldürmeyeceğim. Siz kendinizi böyle mi avutuyorsunuz? Eğer öyleyse sadece birer katil değil, aynı zamanda pis ucubelersiniz."

Onlara haykırırcasına, yüksek tonda çıkıştığımda bana cevap vermekte gecikmediler. Hevesle dudaklarını araladılar ama duyulan zil sesi, ağızlarını kapatmalarına sebep oldu. Koca bir sessizlik aramızda süzülürken Akın, "Pizzalar," diyerek endişeyle soludu.

Sessizce, tepkisiz bir şekilde bekledim. Pizzacı, benim kaçmak için ilk ve son şansım olabilirdi. Bir daha birinden yardım istemek için fırsat bulamayabilir, ölene dek bu eve tıkılı kalabilirdim. Belki de dedikleri gibi, içimdeki katil ortaya çıkardı ve onlar gibi iğrenç bir insana dönüşürdüm. Benim onlara baktığım gibi başkaları da bana iğrenerek bakardı.

"Defne, yerinde kal. Pizzaları alıp geleceğim. Aklından en ufak bir kaçma girişimi geçiyorsa bunu silsen iyi edersin."

Ona tepki vermediğimi görünce temkinli adımlarla kapıya doğru yöneldi. Tüm gözler benim üzerimdeydi, adım atsam üzerime çullanacaklardı. Kalbim heyecandan patlayacak ve nefesim kursağımda takılı kalacakmış gibiydi. Korku, bütünüyle benliğimi sarmalamıştı ama yine de şansımı denemekten geri durmayacaktım.

Ani bir hareketle bacağıma doğru uzandım. Yüzüm acının türlü tonlarına bürünürken, "Kramp! Bacağıma kramp girdi," diye haykırdım. Anıl ve Barış, gereksiz bir telaşa kapılarak, bacağımı kontrol etmeye kalktıklarında Akın da onlar gibi hedefinden şaşmış, kapıyı açmak yerine bana doğru gelmeye başlamıştı. Koray, duygularından arınmış bir şekilde, bir film izler gibi bana bakıyordu ama onun hakkında tereddüt etmek için zamanım yoktu. Dizimi, karşımdaki Barış'ın bacak arasına geçirdim ve Barış, acıyla iki büklüm oldu. Eğilen Anıl'ın boynuna dirseğimle vurdum. Barış gibi Anıl da buna hazırlıksız yakalanmıştı. Onların arasından firar ettiğimde, Akın koltuğun etrafından dolanarak beni sıkıştırmak için harekete geçmişti bile. Tam tersi yöne giderek, kapıya doğru koştum. Titreyen ellerim ve ayaklarım, beni yarı yolda bırakacakmış gibi hissettiriyordu.

Titremekten uyuşan parmak uçlarım, dış kapının kulpunu yakaladığında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Ardımdan koşarak yaklaşan, aramızda yalnızca saniyelik bir mesafe bulunan katiller beni durdurmak için bütün engelleri aşmaya hazır hâldeydiler.

Kapının kulpunu indirdim ve kapıyı hızla çekip açtım. Bir saniye bile beklemedim, açmak için düşünmedim. Karşımda, her şeyden habersiz pizzacı kuryesini gördüğümde dudaklarımın kenarları hevesli bir gülümsemeyle süslendi.

Pizzacı benim umudum, farkında olmadan kurtarıcım olmuştu. Dudaklarım hevesle aralanmıştı ama bu, o kadar kısa sürdü ki aldığım nefes dahi kursağımda kaldı. Çünkü pizzacının ardındaki Asır'ı fark ettim. Asır, silahını yine masum bir insanın kafasına doğru tutarken olduğum yere çivilendim. Akın, nefes nefese kolumdan yakaladığında bütün bedenim korkuyla uyuşmuş, vicdanımın sesiyle sağırlaşmıştı.

"Pizzalar gelmiş, ne hoş! Bayağı acıkmıştık, sevgilim."

Masum pizzacı, arkasında silahla onu hedef alan katili fark etmemişti bile. Güler yüzle pizzaları Akın'a uzatırken gözlerim,

ardındaki Asır'ın kararan gözlerine kilitlenmişti. Gözlerindeki karanlığın aksine, dudaklarında histerik bir gülümseme vardı. Elimdeki tek şans, bir yıldız misali kayıp giderken gözümden akan tek damla yaşta boğulmasını diledim. Çünkü masum birinin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Pizzacı gittiğinde Asır'ın dudaklarındaki gülümseme soldu. Yerini çatık kaşlar, sıkılan dişler ve birbirine bastırılan dudaklar aldı. Kişiliği karanlıktı belki ama gamzeleri, onu sebebini bilmediğim bir aydınlığa sürüklüyordu. Şimdi aydınlıktan çok uzaktaydım. Zifirî karanlık, pençesini bana uzatıyormuş gibiydi.

Asır, birkaç büyük adımda yanıma gelerek kolumdan sertçe yakaladı ve çekiştirmeye başladı. Beni ormana doğru sürüklerken onu eline vurarak durdurmaya çalıştım ama beni kale almadı. Öyle güçlüydü ki bu yanını yabana atmamak lazımdı. Bu sebeple beni sürüklemesine bir türlü mâni olamadım.

"Asır, saçmalama, bırak kızı. Onu böyle elinde tutamazsın!" diye ardımızdan bağıran ses, Barış'a aitti. Sese kulak kabartmak isterken dikkatim dağıldı ve yerdeki taşa takılıp yere düştüm. Kalkmak için zahmette bulunmadım. Bunun yerine gerileyerek, ondan uzaklaşmaya çalıştığımda eğildi ve kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Bırak, dokunma bana, bırak!"

Kollarımdan iyice çekti ve ileri doğru savurdu. Kafamı bir yere çarptığımda gözlerim acıyla kısıldı, ağzımdan acı dolu bir inleme kaçtı. Beni tekrar tutup kaldırdı ve kömürlüğü andıran küçük, tahta bir kulübeye soktu.

"Al! Burada sana dokunacak tek şey, güya sana vicdan azabı çektiren insanların ölü bedenlerinden arta kalan ruhları olur."

Çıkmak için ileri doğru atıldığımda kapıyı kapattı. Kapının kilitlediğini duydum ve yumruklarımı, tekmelerimi kapıya geçirdim. Burası soğuk, ıssız ve karanlıktı. Kapının altından güneşin son ışıkları sızıyordu fakat birazdan zifirî karanlığa boğulacaktım.

"Aç şu kapıyı, beni burada bırakamazsın!"

Kapının ardındaki bütün sesler kesildi. Gitmişti, beni bu korkunç yerde yalnız bırakıp gitmişti. Panik içinde nefes almaya çalışıyordum. Kafamın, çarptığım kısmındaki ağrı boynuma kadar ulaştı. Elimi oraya götürerek arkaya geriledim. Sırtım tahta duvara çarptığında, aşağı doğru kayarak oturdum. Parmaklarım sıcak bir sıvıya bulandığında buz kestim. Kafam kanıyordu.

Dünden beri yaşadıklarımın üzerine bir de bu olanlar eklenince gözyaşlarımı tutamadım. Hıçkırıklarım bir bir dudaklarımın arasından kaçarken, içimi çeke çeke ağlıyordum. Hâlâ açtım, midem bunun etkisiyle bulanıyordu. Başım çatlayacakmış gibi bir ağrıyla sarmalanıyor, akan kan boynuma doğru süzülüyordu. Ölen insanların çığlıklarını kulaklarımda duyabiliyordum. Bana bakan masum gözleri, baktığım her noktada görebiliyordum. Neden ben de ölmedim? Neden seçilen kişi ben oldum? Asır'ın, oyunun kurallarından bahsettiğini anımsıyordum. Hangi oyundan bahsediyordu? Ben bu oyunun neresindeydim? Oyuncu muydum yoksa üzerine oynanan mı? Bir şey daha dediğini hatırlıyordum.

"Her şey bittiğinde bana teşekkür edeceksin."

Ona neden teşekkür edecektim? İnsanları öldürdüğü için mi yoksa bana yapacakları için mi?

"Çabuk pes ettin. Hani sen kolay kolay yenilmezdin, Defne?"

Aralanan göz kapaklarım gün ışığıyla kısıldı. Gözümü yoran güneşin önüne biri geçtiğinde, kıstığım gözlerimi açtım ve kim olduğuna baktım. On yaşlarında küçük bir kız çocuğuydu, onu tanımıyordum.

Etrafa göz gezdirdiğimde bir evin bahçesinde olduğumuzu gördüm. Bana çok tanıdık gelen bu yeri tam anlamıyla çıkaramamıştım. Tepemizde kocaman bir ağaç ve en büyük dalına bağlanmış bir salıncak vardı. Küçük kız, elini bana doğru

uzattığında, yardımını alarak ayağa kalktım. Biraz daha bakındığımda aslında burayı çok iyi tanıdığımı fark ettim. Burası, ben küçükken ailemle geldiğimiz yazlık evimizdi. Bunu, gözüme çarpan papatyalardan anlamıştım. Annem, bu papatyaları benim için buraya dikmişti.

"Hani korkmak sana göre değildi, Defne? Eskisi kadar güçlü görünmüyorsun."

Küçük kızın soğuk sesini duyduğumda ona doğru döndüm. Saçları iki yandan örülmüştü. Üstünde pembe, askılı bir bluz ve altında kot şort vardı. Ölü bir bedeni andıran beyaz teni ve kocaman gözleriyle masallardaki küçük prensesleri andırıyordu.

"Seni tanıyor muyum?"

Beni onaylayıp, "Yoksa hatırlamıyor musun? Beni unutmayacağına söz vermiştin, Defne," dedi, kırılmış duyguları sesine yansıyordu. İster istemez kaşlarımı çattım. "Ne zaman?" diye sordum. "Çünkü ben buraya gelmeyeli yıllar oluyor." Sesimin nazik çıkması için çabalıyordum.

Küçük kız, elimi kavradı ve beni salıncağa doğru çekiştirmeye başladı. Onu zoraki bir şekilde takip ettiğimde, elimi bırakarak kafasını yana doğru usulca eğdi.

"Dokuz yıl önce, tam burada bana söz vermiştin, Defne. Sözünü nasıl unutursun!"

Nasıl dokuz yıl önce söz verebilirdim ki? O zamanlar bu kız kadar küçüktüm. "Emin misin?" diye sordum teyit etmek istercesine. "Dokuz yıl önce seninle burada tanışmış olsak bile, bunu hatırlamak için çok küçük sayılmaz mısın?"

Kafasını iki yana sallayarak beni reddetti. Yüzünde keskin, korkunç bakışlar oluşmaya başladı. Artık küçük, tatlı bir kız çocuğu gibi bakmıyordu. Geriye doğru adım attığında ayağı bir yere takıldı ve duraksayarak soğuk gözlerini yere doğru çevirdi. Gözlerini takip

ettiğimde gördüğüm şey, korku dolu bir iç çekmeme sebep oldu. Çünkü çarptığı şey, topraktan çıkan küçük bir eldi. Ben çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorken onun gördüğünde ne kadar korkabileceğini düşünemiyordum. Ben ona korkmamasını söyleyecekken kafasını aniden bana doğru çevirdi.

"Unutmayacağına söz vermiştin."

Boğazından, derin bir kesik varmış gibi kanlar süzülmeye başladığında koca bir çığlık patlattım. Vücudunun her yerinden aynı boynundaki gibi kesikler varmışçasına kanlar akmaya devam etti. Oysa bunu hiç hissetmemiş gibi acıyla kıvranmadan, "Unutmayacağına söz vermiştin," demeye devam etti. Gün kararduğında her şey yok oldu. Kız gitti, sadece ben ve korku dolu kalbim kaldık.

Gözlerim kâbusun etkisiyle dehşet içinde aralandı ama hemen geri kapanmasına mâni olamadım. Küçük kızın *"Unutmayacağına söz vermiştin,"* deyişi kulaklarımda yankılanırken dışarıdan gelen sesleri işittim ve korku dolu hislerimin yanında buna kulak kabarttım.

"Yeterince kaldı, bırak da çıkarayım," diye birini ikna etmeye çalışan ses Akın'a aitti. "Ölmesini mi istiyorsun?"

"Sana ne, lan! Ne zamandan beri bana hesap sorar oldun?" Bu da katilimin...

"Asır, bırak çıkarayım. Ona canlıyken ihtiyacın olduğunu biliyorsun, ölürse sana ne faydası dokunacak?"

Akın'ın yaşamam için bu kadar çaba sarf etmesi neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Oysaki gözlerimin önünde gerçekleşen katliamı zevkle izlediğini gördüğümden emindim. Neden yaşamamı bu kadar istiyordu, bu çaba neyin eseriydi, bilmiyordum ama Asır, onun aksine ölümümü daha çok arzuluyor gibiydi.

"Seçimlerimin yanlış olduğunu düşünmeye başlıyorum. O, yanlış seçim. Peki ya, sen?"

Bence de yanlış! Ben katil olamayacak kadar saf duygularla bezenmiş bir kızdım. En azından onların yanında öyle kalıyordum. Eğer ki söyledikleri gibi amaçları gerçekten beni bir katil yapmaksa, onlardan biri olmamı amaçlıyorlarsa gerçekten yanlış bir seçimdim.

Keşke yanlış seçim olduğumu düşünen Asır, bana özgürlüğümü geri vererek bu yanlışını telafi etseydi.

Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Ne gözlerimi açabiliyor ne de bir tepki verebiliyordum. Sanki kafam titriyor, vücudum yanıyordu. Üşüyordum ama vücudumdan sızan sıcaklığı da hissedebiliyordum.

"Bırak, sana doğru olduğunu göstereyim."

"Tamam ama doğru değilse benim kitabımda tek yanlış, onu savunan doğruyu da yanında götürür, bilgin olsun."

Uzaklaşan ayak sesleri kulağıma çalındı. Ayak sesleri kesildikten bir süre sonra hiçbir şey duyamadım. Çok geçmeden kapının dışından sesler yükseldi. Kapının açıldığını duydum ama kafamı kaldırıp çıkmak için yeltenemedim. Uyurken öne doğru düşen bacaklarım, kapıyı tamamen açmaya kalktıklarında onlara engel oldu.

"Defne? Uyan, Defne! Seni çıkaracağım."

Sesi, boş bir odada bağırıyormuş gibi yankı yaparak kulaklarıma ulaşıyordu. Üzerimde dolanan elleri hissettiğimde karanlığa alışan gözlerime zihnim de eşlik etti. Bilincimi bir kere daha kaybettim.

Hayatım boyunca güzel anılarla gülüp eğlenmiş, kalbimin ritmini hızlandırmış bir kadın olarak, düştüğüm durumun verdiği his inanılmaz rahatsız ediciydi. Ne yapacağını bilmeyen savunmasız bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Birinin bana elini uzatmasına, düştüğüm bu bataklıktan çekip çıkarmasına ihtiyacım vardı. Çünkü ben kaçmaya çalıştığım anda, alnımın çatından vurma cesaretini dibine kadar taşıyan katillerin elinden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM 4

Derin bir iç çekerek, gözlerimi araladığımda bana tahsis edilen odada olduğumu gördüm. Kalbim hâlâ hızlı ritimlerini koruyor, vücudum nefes alıp verişimle titriyordu. Gördüğüm kâbusun hissettirdikleri hâlâ üzerimdeydi. Son zamanlarda pek normal rüyalar gördüğüm söylenemezdi. Olanları düşününce normal rüyalar görmemen olasıydı çünkü yaşadıklarım sıradan değildi. Bu kâbusun hissettirdikleri diğerlerinden farklıydı. Korku üzerine kurulu bir kâbusa benzemiyordu. Çok gerçekçiydi.

Yerimde doğrulmaya çalıştığımda kolumdan yayılan sızıyla yan tarafa döndüm. Koluma serum takmışlardı. Demek, durumum bu kadar ciddiydi. Gerçi günlerdir yemek yemiyor, bir damla bile su içmiyordum. Bütün bunların yanı sıra sürekli çığlık atıyor, ağlıyor ya da bağırıp çağırıyordum. Serumla kendime getirmeye çalışmaları çok normaldi.

Elimi kafamdaki acıyan yere götürdüğümde o kısımda sargı bezi olduğunu fark ettim. Kendimi zorlayarak yastığı arkama aldım ve sırtımı yasladım. Serum bitince iğnesini usulca çıkardım ve üstümdeki yorganı, sıcak bastığı için köşeye ittim.

Gördüklerim karşısında gözlerim fal taşı misali açıldı, yorganı geri örttüm. Kıyafetlerim üzerimde değildi!

Ayaklandım ve yorganı üzerime sararak odadan dışarı çıktım. Asır, karşımda duruyor ve bana gözlerini kırpmadan duygusuz, sert, umursamazca bakıyordu. Odadan çıkacağımı anlamış gibi karşımda dikilmesini anlayamasam da katil bakışlarını ayırt edebiliyordum. Çünkü her bakışı benim için aynı anlama geliyordu.

Ben bunları düşünürken Anıl yanıma geldi. "*Kıyafetlerim nerede* diye carlamadan önce söyleyeyim, seni çıkardığımızda cayır cayır yanıyordun, vücudunu soğuk suyun altında tutmaktan başka bir şey gelmedi aklımıza. Kıyafetlerini de sonrasında çıkarttık ama merak etme, bakmadık."

Ona, bunu kimin yaptığını sorup kendimi rencide etmeyecektim. Bu durumu görmezden gelmem, sinirlerim için daha mantıklıydı. Bu yüzden ona cevap vermeden, dönüp giden Asır'ın arkasından bağırdım: "Neden ölmeme izin vermedin? Yanlış olduğumu düşünüyorsan neden öldürmedin beni?"

Olduğu yerde durup bana doğru döndü. "Kurallara uymayı öğrendiğin zaman bana hesap sormayı dene, belki o zaman sorularının cevaplarını alırsın."

"Uymayacağım!" diye haykırdım. "Sizin gibi katillerin yanında kalmayacağım, anlamıyor musun? Kim olduğunuzu bilmiyorken, fırsatım varken bırakın da hayatıma devam edeyim."

"Artık yalvarma safhasına geçtin demek." Benimle alay ediyordu. "O kadar mı korktun?"

Yorganı sıkıca tutarak ona doğru ilerledim ve dibinde durarak gözlerinin içine dik dik baktım. Normal şartlarda bırakın bir katilin gözünün içine bakmayı, varlığını hissettiğim an topuklardım ama normal şartları çoktan geride bırakmıştık.

"Korkan biri, bunu yapabilir miydi?" Ona karşı hissettiğim duyguların korkuyla ilgisi yoktu. Sadece ondan nefret ediyordum, yaptıklarına rağmen korku hissedemiyordum.

Gamzelerini gösterecek kadar derin gülümsediğinde kaşlarımı itinayla çattım. Beni ciddiye almıyordu. Elini kaldırarak, bana doğru uzattığında bir adım geri çekildim; bu sefer daha çok gülerek elini, koluma uzattı. Serumun takıldığı noktayı okşarken geri gitmemek için direniyordum.

"Canın acıyor mu?"

"Hayır."

"İyi, zaten bu daha hiçbir şeydi. Asıl, canlar yanarken canın yanacak. Oyuna başlamaya hazır mısın, 17 Numara?"

Tiksinerek yüzümü ekşittiğimde elini, kolumdan çekerek çeneme götürdü. "Biliyorum, burada kalmaktansa ölmeyi tercih edersin ama bu olmayacak. Ölmemen için elimden geleni yapacağım çünkü sana canlı ihtiyacım var."

Vurduğum elini kıkırdayarak geri çekti. Sanki başlamayan bir oyunu şimdiden kazanmış gibi bakıyordu bana. Eğer bu bir oyunsa ve bir galip çıkacaksa asla onun kazanmasına izin vermeyecektim.

"O zaman ben de ölmek için elimden geleni yapacağım çünkü ölümüm senin işine gelmez."

Benim öfkeyle dolan nefesim, onun neşeyle dolan nefesi, aramızdaki daracık mesafede karışırken, bana yaklaşır gibi oldu ama son anda vazgeçerek, geri çekilip arkasına döndü. Kapıya doğru ilerlerken, "Bakalım, kim kazanacak!" diyerek evden çıktı.

Onun arkasından bakarken açık kapıdan kaçmaya cesaret edemiyordum. Yine o yere kapatılmak istemiyordum, gözlerimi kapattığımda göreceğim şeylerden korkuyordum. Daha önce görmediğim bir kızın, onu unutmayacağıma dair söz verdiğimi söyleyip durmasını istemiyordum. Gözümün önünde yanarak ölen insanların beni suçladıklarını görmek istemiyordum. Umudumun beni terk ettiğini hissetmek istemiyordum. Ama tüm bunların aksine, buradan kurtulmak istiyordum.

Bütün bu düşünceleri kenara iterek, kapıya doğru bir adım attığımda Asır, kafasını kapının pervazından içeri uzattı.

Kapının kulpunu tutarak kendine çekmeden önce, "Cesaretine hayranım," dedi ve kapıyı kapatıp gözden kayboldu.

"*Ben de senin*, demek isterdim ama seninki sadece deli cesareti."

Asır geri dönüp bana cevap verecekmiş gibi boş bir beklentiye girdim ve olduğum yerde öylece bekledim. Ege yanıma geldi ve elindeki alışveriş paketlerini bana doğru uzattı. Bunu görünce öfkeme engel olamayıp sert bir çıkış yaptım.

"Sakın bana bunların yeni ev hediyesi olduğunu söyleme," dedim.

Ege, "Söylemeyeceğim," diyerek, paketleri tutmamı beklemeden üzerime doğru bıraktı. Paketler yere düştü. O, umursamazca merdivene doğru yöneldiğinde arkasından ağız dolusu küfürlerimi ona armağan ettim ama duyup duymadığından emin değildim. Belki duysaydı beni öldürmeye yeltenebilirdi.

Akın paketleri yerden alırken, "Ege'nin kusuruna bakma, biraz kabadır," dedi, aralarında en nazik görünen o olmasına rağmen bu durum beni etkilemiyordu. "Odana geç istersen, buradaki kıyafetler seni bir süre idare eder."

"Başka seçeneğim var sanki!" diyerek cevap beklemeden odaya gittim. Akın, peşimden gelerek paketleri yatağa bıraktı ve yemek yemem konusunda birkaç şey geveledikten sonra odadan çıktı.

Merak etme, Akın, yiyeceğim.

Yatağa oturarak bir süre boş boş duvarı izledim. Sonra baktım ki hayatı sorguluyorum, elimi paketlerden birine atarak içini karıştırmaya başladım. Nasıl kıyafetler oldukları hiç umurumda değildi, bu yüzden hepsini açıp yatağın üzerine bırakmakla yetindim. Son bir paket kalmıştı ve elimi ona uzattım. Bu paket, bir iç çamaşırı markasına aitti. İçini açtığımda ağzım bir karış açık kaldı. Paketten hepsi pembe, *on yedi* çift çorap çıkmıştı. Güzel mizah, bunu yapanı -muhtemelen Asır'dı- patlamak istiyordum.

Üzerinde çok fazla durmadım ve çorapların bir çiftini giydim. Altıma siyah bir tayt, üstüme ise uzun bir kapüşonlu giyerek rahat bir kombin elde ettim. Spor ayakkabılarım muhtemelen ıslak olduğundan onları giyemiyordum. Bu yüzden pembe çoraplarla baş başa kalmıştım.

Karnım açlıktan gurulduyor, başım zonkluyor ve dengem şaşıyordu. Artık bir şeyler yemezsem günün sonunda, açlıktan öldüğüm için bana bir mezar kazmak zorunda kalacaklardı. Açlıktan ölerek pes etmek, planlarım arasında yoktu.

Gözlerim kararmıştı ve bir süre olduğum yerde sabit kalarak kendime gelmeyi bekledim. Kaç gündür burada olduğumu, bilincimi sıklıkla kaybettiğim için bilmiyordum. Bir serum ve bir paket jelibon ile yaşayabileceğim kadar zaman geçmiş olmalıydı.

Odadan çıktığımda herkes farklı bir yere dağılmış, farklı şeylerle uğraşıyordu. Ne kadar da insancıl katiller! Sanırsınız, sıradan bir yurdun, sıradan gençleri! Günler önce gözümün önünde yirmiyi aşkın insanı yakarak öldürdüklerini, beni zorla alıkoyduklarını, kaçmaya çalıştığım için soğuk havada kömürlüğe kilitlediklerini düşünmezsek tabii.

Akın, odadan çıktığımı görür görmez, "Defne, yemek soğumadan gel, ye," diye seslendi ve diğerlerine de eşlik etmeleri için teklifte bulundu. Üzerindeki mutfak önlüğünü çıkartıp gülümsediğinde yanına ilerledim. Aslında katil olmasa gayet iyi biri gibi duruyordu. Evet, rol yapmanın zamanı gelmişti. Artık onlara ayak uyduran biri gibi davranıp en zayıf anlarında buradan kaçacak ve hayatlarının en güzel zamanlarını dört duvar arasında geçirmelerini sağlayacaktım. Çünkü ben, onlara bunu yapabilecek kadar kin dolu ve güçlü biriydim.

Akın bir centilmen gibi davranarak sandalyemi çektiğinde, ona ayak uydurup teşekkür ettim. Buna şaşırmış gibi dursa da sesini çıkarmadı ve o da bana ayak uydurmaya başladı. Belki ona teşekkür ederken midemin bulandığını bilseydi bunu yapmayı tercih etmezdi.

Önümdeki tabağa yaklaşarak, mercimek çorbasının kokusunu içime çektiğimde kendimi bir anlığına huzurla dolmuş gibi hissettim. O kadar açtım ki tabağı bile yiyebilirdim.

Kaşığı çorbaya daldırıp tam ağzıma götürecekken masadaki bütün sandalyelerin tek tek çekildiğini duydum. Kafamı tabaktan kaldırıp baktım; evdeki bütün katiller sofraya oturmuş, çorba içiyorlardı. Huzurum kaçmıştı. Yine de onları görmezden gelerek, çorbamı içmeye devam ederken Anıl'ın sorduğu soruyla dikkatim dağıldı: "Erken pes ettin, bunun bir sebebi var mı?"

Kafamı iki yana sallamakla yetindim. Koray bunun üzerine gözlerini kısarak, "Geçmişini araştırdım, çok iyi bir oyuncu olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun. Bize oynamadığını nereden bileceğiz?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Bilemezsiniz," dedim, sesimin umursamaz ve soğuk çıkması için çaba sarf etmeme bile gerek yoktu. "Ama korkmayın, oynamıyorum. Acı çekmek istemiyorum; yani bunu siz istediğiniz için değil, kendi sağlığım için yapacağım."

Koray kafasını sallayıp elindeki kaşığı tabağın içine bıraktı. "Geçmişinde çok heyecanlı şeyler yatıyor. Sağlığına o kadar da önem verdiğini sanmıyorum."

Onun suratına yumruk çakma isteğimi bastırmaya çalıştım yoksa birazdan bilmiş tavırları yüzünden elimde kalacaktı. Beni tanımıyorlardı, benimle ilgili üstünkörü bilgiler edinmişlerdi, o kadar. Ağzımdan laf alıp zayıf noktalarımı öğrenmeye çalışacaklardı ama yemezdim.

"Ne demek bu? Uyuşturucu bağımlısı bir ergendim de haberim mi yok?"

Bana donuk gözlerle bakmaya başladığında daha dik oturdum. Ona aynı soğuk bakışlarla karşılık vermekten çekinmedim. Böyle yaparak beni korkutabileceğini mi düşünüyordu?

"Koray, niye kıza öyle bakıyorsun?" diye soran Akın gibi ben de bunu merak ediyordum. Koray, bir süre daha bana bakıp

kafasını iki yana salladı ve gözlerini kaçırdı. "Sen gerçekten doğru seçimsin, buna şimdi eminim."

Ben daha ona neden bahsettiğini soramadan masadan kalkıp gittiğinde, diğer katiller de benim gibi şaşkınlardı. "Ne saçmalıyor?" Sorum karşısında adını söyledikten sonra bir kez bile konuşmayan Cem, dudaklarını bükerek beni yanıtladı: "Aramızda en zeki olan Koray'dır. Genelde ne dediğini anlamazsın ama eminim ki bir şeyler bildiği için böyle yapıyordur."

"Zeki olması, benim hakkımda benden çok şey bildiğini kanıtlamaz," diyerek çorbamı içmeye devam ettim. Buradaki her katilin anormal olduğunu düşünmeye başlıyordum. Gerçi normal olmalarını da beklemiyordum da neyse.

Akın, bir katile göre çok iyi birine benziyordu. Anıl oyuna sonradan dâhil olmuş gibi, iyiyle kötü arasındaki çizgide oynuyordu. Koray fazla gizemli ve soğuktu, ayrıca kendini dâhi sanıyordu. Cem herkese göre arka plandaydı ve oldukça sessizdi. Barış, Anıl gibiydi ama daha çok iyi tarafta olma rolünü üstleniyordu. Ege kaslı ve kabaydı, onun için söylenebilecek fazla söz yoktu. Son olarak Asır... İşte o, gerçek bir katildi. Diğerlerinden farklıydı, bir davranışı diğerini tutmuyordu. Gözlerinin içinde alev alev bir ışıltı vardı ama karanlığın hâkimiyet kurduğu gözlerindeki ışıltıyı görmek için çok derin bakmak gerekiyordu. Gülüşünden, öfke ve dalga aynı anda akıyordu. Her seferinde o kadar içten gülüyordu ki rol yapmadığına, bir oyuncu olarak çok emindim.

Kısacası hepsi ama en çok da Asır akıl hastasıydı.

"Sıra ana yemekte. Mantar sote yaptım, spesiyalim olur." Akın, önümdeki boş çorba kâsesini alarak, yerine ana yemekle dolu tabağı koyduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Yemeği büyük bir iştahla bitirirken *içine kafayı bulup onlara uyacağım bir şey katmıyorlardır umarım*, diye düşünmeden edemedim. Ben etraftan soyutlandığımı düşünürken Akın'ın üzerimdeki bakışlarını fark ettim. Yemeğini bitiren herkes kalkıp gitmişti

ama Akın dikkatle beni izliyordu. Çatalı, tabağın içine bırakarak ağzımdakileri yuttum.

"Merak etme, çatalı şah damarıma batırıp kendimi öldürmeyeceğim." Bu, onu güldürmeye yetmişti. "Seni birine benzetiyorum, bir arkadaşıma." Çatalımı tekrar elime aldım. "Sıradan bir tipim var," diyerek tabağımdaki son lokmaları ağzıma attım.

"Biliyorum, o değilsin. Yıllar önce beni bırakıp gitti. Bir daha da gelebileceğini sanmıyorum."

Ağzımdaki son lokmaları yutarak çatalı bıraktım ve gözlerine baktım. "Şanslı kızmış. Eğer burada olsaydı, senin bu hâlini gördükten sonra ölü olmayı tercih ederdi."

Söyledikten hemen sonra buna pişman olsam da Akın'ın bakışları, pişmanlık yerine korku hissetmeme neden oldu. Kaşlarını çattı, şakaklarındaki damarlar belirgin bir hâl alırken çenesini kastı. Bunu fark eder etmez, sandalyemi geriye doğru iterek ayağa kalktım. Sanki hiçbir şey söylememiş ve onun sinirlerini tepesine çıkarmamışım gibi odaya ilerleyecekken, bileğimden yakalayarak beni durdurdu. Belki de onun, aralarında en iyisi olduğunu düşünerek hata ediyordum. Gerçek yüzü, derinlerde yatan büyük yaralarına basınca ortaya çıkıyordu. Tam da az önce yaptığım gibi...

Onunkinin aksine zayıf bileğimi, büyük elinden kurtarmaya çalıştım. Daha fazla denememe müsaade etmeden beni hızla kendine doğru çekti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Vücudum, vücuduna çarpmadan hemen önce durmayı başarmıştım ama aramızda birkaç santimden fazla mesafe yoktu. Çene hizasına denk gelen gözlerimi kaldırıp kararan gözlerine diktim. Akın, onda şu ana dek hiç görmediğim karanlık, ürkütücü bir havaya bürünmüştü. Parlayan gözleri kızarırken, daha ileriye gitmeden ondan kurtulmak istedim ama aramızdaki birkaç santimi, beni daha çok kendine çekerek kapattı.

"Bırak." Gözlerini yavaşça kapattı ve açtı. Tabii ki bu *sakin katil* davranışlarına kanmıyordum. Bakışları kendini ele

veriyordu. Resmen *bir cümlen için seni diri diri yakarım* bakışı atıyordu. Bu yüzden Akın'dan ilk kez korkuyordum.

"Benim canımı yakma, Defne," diye tısladı. "Yoksa ben senin canını lafta yakmam, bize yapıştırdığın katil sıfatının hakkını veririm."

"Haydi, versene," diye sözümü sakınmadan, kırdığım dizimi bacak arasına geçirdim. Aldığı darbeden sonra beni bırakacağını düşünmüştüm ama hiç etkilenmedi. Sanki fiziksel acılardan arınmıştı. Aldığı darbe onu fiziksel olarak etkilemese de sinirsel olarak etkilemiş olacak ki beni tezgâha iterek kolumu sıkıca kavradı ve eline aldığı koca bıçağı boğazıma dayadı.

"Sana *katilin olurum*, dedim, Defne!"

"Ol o zaman, senden korkmuyorum." İçime dolan, anlık bir cesaret değildi. Yaşadıklarımın kalbimde bıraktığı acının etkisiydi. *Kurtuluş*, diye düşündüm bir an; *bu, kurtuluşum olabilirdi.*

Anıl, "Akın, ne yapıyorsun, bırak kızı!" diye telaşa kapılarak yanımıza geldi. Akın gözlerini benden ayırmadan, "Zaten ölmek istiyordu. Ben bu dileğini yerine getirebilirim," dedi ve bıçağı boğazıma bastırdı. Tenimde açılan kesik, dudaklarımın arasından acı dolu bir nida kaçmasına sebebiyet verirken gözümden akmak için an kollayan yaşları tutmaya çalıştım. Ağlayamazdım, güçlü kalmalıydım.

"Aslında bunu yapmak istemiyorsun, Akın. Eğer Defne'yi bırakmazsan buna çok pişman olacaksın."

Belki de yapmalıydı, buna bir son vermeliydi. Daha fazla ölümle burun buruna kalmak istemiyordum. Sadece kendi hayatımı istiyordum, onların bana verdiklerini değil. Buraya ait değildim, asla olmayacaktım. Bu yüzden tek bir hareketin beni ölüme götürmesini ister olmuştum.

"Yap, öldür beni, bitir bu işkenceyi! Tek isteğim, aileme kavuşmaktı ama beni canımdan usandırdınız. Canımı hiçe sayacak

kadar nefret ettirdiniz. Bir de bunu düşün, seni tanıyan biri bunları öğrense neleri hiçe sayardı?"

Cümlelerimi onun üzerine kusarcasına sarf etmek, içimde bir yerde huzuru hissettirdi. Gerçekler işte bu kadar basitti. Gerçekler onların hoşuna gitmiyordu, bu yüzden içlerindeki kötüler, kendilerini derhâl belli ediyordu.

Akın'ın dudaklarının arasından kaçan öfke dolu nida, her şeyin bittiğini sanmama sebep olacak kadar içtendi. Gözleri körleşmiş, düşüncelerinin önüne öfkesi geçmişti. Nefretini, öfkesini attığı çığlıkla kapatmak istese de elindeki bıçağın boğazımı kesmek için hareket etmesini engellemedi. Keskin bıçak tenimi sıyırırken vücudumu titretecek kadar büyük bir çığlık dudaklarımın arasından firar etti. Acı, vücudumu anında uyuşturururken kendimi kaybettim. Gözlerim acıyla dolup bulanıklaşmadan önce onun yumuşayan bakışlarını görür gibi oldum. En başından beri gördüğüm, iyi olduğunu düşündüğüm *Akın* gibi bakıyordu. İrkilerek ellerini üzerimden çektiğinde yere yığılmamam için hiçbir sebep kalmamıştı. Yere düşeceğimi sanırken Asır'ın kolları bedenimi yakaladı. Gözlerinde derin bir korku yatıyordu. Endişeliydi, eskisi gibi umursamaz değildi. Biliyordum, hiçbiri beni istedikleri şey için kullanmadan ölmemi istemiyordu. Bu yüzden bile bazı anlarda ölmek istiyordum.

Gözlerim odadaki boşluğa dalmış, öylece duruyordum. Yutkunurken bile acıyan boynum yüzünden her seferinde bıkmadan, usanmadan dudaklarımı aşağı doğru kıvırıp küfretmeden duramıyordum. Acıyı her hissettiğimde ise içimde patlamaya hazır volkan ateşinin harlandığını hissediyordum. Çığlık atmak, haykırmak, eşyaları parçalamak istiyordum ama bir şey beni durduruyordu. Sanırım değişen bir şey olmayacağını bilmekti beni durduran, acımı içimde yaşatan.

Asır, elindeki ilk yardım çantasıyla odaya girdiğinde sessizce yanıma oturmasını izledim. Yüzüne bakmıyordum, sadece göz ucuyla izliyordum. Bana bakıyordu ama ben, ona bakmamak konusunda ısrarcıydım. Yanımda olması bile bana rahatsızlık verirken bakmak çok zordu. *Akın biraz daha ileri gitseydi ve daha derin bir kesik atsaydı şu an dünyanın en korkunç gülen katiliyle beraber oturmayacaktım,* diye düşünmeden edemiyordum.

"Bana doğru dönmen gerekiyor." Ona dönmeyip, gözlerimi devirdiğimde beni odaya kollarında taşıdığı aklıma geldi. Bunu yapması bile şaşırtıcıyken yaramı iyileştirmeye çalışması oldukça garipti.

"Burada olmaya senin gibi ben de meraklı değilim. Eğer senin yanında olmazsam Akın buraya gelir ve senden af dileyebilir. Buna sadece ben engel olabilirim," dedi ve parmağını şaklatarak, "Şimdi bana bak, seni öldürmeyeceğim, alt tarafı boynuna ilaç süreceğim," diye ekledi.

Nihayet yüzüne baktığımda bunu bekliyormuş gibi güldü. Hep eğlenebilen taraf olmak nasıl bir histi acaba? O gülünce ortada ciddi bir şey yokmuş da ben abartıyormuşum gibi hissediyordum. Gülüşü melek maskesi gibiydi, insanın kanmak istediği cinsten bir büyüydü. Hepsinin birer maskesi vardı. Akın'ın taktığı melek maskesi gibi...

Asır, elindeki pamuğa ilaç sürerek, boşta olan elini çeneme doğru uzattığında geri çekildim. Bu, onun gergin bir tavra bürünmesine sebep oldu. Havada kalan elini yutkunarak geri çektiğinde gülümsemesi soldu.

"Sana zarar vermeyeceğim, sadece acını dindirmek istiyorum."

"Acı dindirmeyi değil, yaratmayı sevdiğini sanıyordum," dediğimde ona gülümsemesi için bir sebep vermiş olmalıydım ki güldü. "Hayır, yanılıyorsun. Ben ölümü yaratmayı, acıyı izlemeyi severim."

Ona cevap vermemi beklemeden, elini çeneme yerleştirdiğinde irkildim. Pamuğa döktüğü ilacı boynumdaki kesiğin

üzerine sürmeden evvel duraksayarak, "Canın yanacak ve ben eğlenmeyeceğim. Bu seferlik senin istediğin olacak, 17 Numara," dedi ve harekete geçti. Acıyla kıvransam dahi ona belli etmek istemedim. Canımın yandığını görmesin, kazandığını düşünmesin istedim. Çığlık atmamak için kendimi zor tutarken elimi öne doğru attım ve dokunduğum ilk şeyi kavrayarak sıkıca tuttum.

"Azrail seni almamak için fazla direniyor."

"*Azrail zamanınız gelir,* derler. Belki şu an yanı başımızdadır ve kimi alacağı belli olmaz."

Kelimelerim, sıktığım dişlerimin arasından zoraki bir şekilde çıkarken kendimi kasmaktan nefesim kesilmişti. Sinir krizi geçiren aptal bir adam yüzünden canım yanıyordu. Benim gibi normal insanların canını yakan pisliklerin diri diri mezara gömülmesi gerekiyordu.

"Merak etme, senden istediğimi almadan Azrail'in beni almaması için onunla anlaşma yaptım."

Pamuğu çektiğinde huzur dolu bir nefesi dışarı bıraktım. Huzurlu hissetmemin nedeni, onca insanın ölümüne sebep olan ellerin üzerimden çekilmesi de olabilirdi. Bakışlarım, gevşeyen elime kaydığında sıktığım şeyin onun bacağı olduğunu fark ettim. Hızlıca elimi çektiğimde, elindeki pamuğu gülerek komodinin üzerine bıraktı. "Üç dört saat sonra yeniden süreriz."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediğinde ona seslendim: "Asır."

Kaşlarını kaldırıp soru sorarcasına bana döndü. Başından beri aklımı kurcalayan soruyu sormak için doğru zamanmış gibi hissetmiştim. "Neden beni seçtin, benimle ne yapacaksın?"

Soğuk duruşundan arınmıştı, konuşabileceğim biri gibi görünüyordu. Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm. Gözlerini benden ayırmadan, biraz düşündükten sonra dilini dudaklarında gezdirdi. "Çünkü sen 17 Numara'sın. Seninle ne

yapacağıma gelirsek... Asıl sen bizimle ne yapacaksın, bence onu düşün."

Göz kırptıktan sonra kapıyı açtığını görünce ayağa fırladım. Net bir cevap istiyordum. "Yani ben sadece rastgele seçtiğin bir numarayım. Söylediğiniz gibi seçimin doğrusu ya da yanlışı değil mesele, değil mi? Ben sizin gibi değilim, katil değilim, değil mi?"

Kapıyı kapatmadan önce duraksayarak, "Birini öldürmeden katil olamazsın; yani hayır, henüz katil değilsin," dedi ve kapıyı kapatarak beni odada yalnız bıraktı. Haklıydı, ben birini öldürmemiştim. Kafamı o kadar çok karıştırmışlardı ki neredeyse katil olduğuma inanmak üzereydim. Ben öylesine seçilmiştim. Sadece on yedi numaralı koltukta oturan ve şansa seçilen birinden başkası değildim. On bir numaralı koltukta oturup ölebilir ya da on yedi numaralı koltukta oturup katillerin eline kalabilirdim.

Gereksiz bir sevinçle odada otururken kaç gündür burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Ne zaman günün aydığını, ne zaman karardığını bilemez durumdaydım. Gördüğüm bu karanlık, gecenin miydi yoksa akşamın mıydı? Gündüz olarak bildiğim, sabahın ilk ışıkları mı yoksa öğlen miydi? Kaç gündür burada tutulduğumu bilmesem de iyi tarafından düşünmeye çalıştım. Ailemin, arkadaşlarımın benim yokluğumu fark ettiklerine emindim. *Beni bulmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardır*, diye düşünüyordum. Kaçamasam bile onlar beni elbet bulacaklardı.

Yalnızlığımın keyfini çıkarırken odanın kapısı yavaşça aralandı. Küçük aralıktan Akın'ın kızaran gözleri göründüğünde vücudum buz kesmişti. Ağlamış gibi görünüyordu, katil olmasa pişman olduğunu söyleyebilirdim. Seri katilleri araştırırken böyle bir durumun sadece birine değer verdikleri zaman ortaya çıkabileceğini okumuştum. Akın, bana değer mi vermişti?

"Defne, konuşabilir miyiz?" diye sordu boğuk bir sesle. "Senden özür dilemem gerekiyor, yapmamam gerekiyordu. Sana asla zarar vermek istemezdim."

Ürperticiydi. O hâlini gördükten sonra buna inanmak inanılmaz zordu. Şaka yapıyor gibi geliyordu. Neredeyse boğazımı kesip beni öldürecekti ama şimdi gelmiş, benden özür mü diliyordu? Onların akıl hastası olduklarını düşünmekte haklıydım ama böyle ikircikli tavırlar sergileyerek beni de delirtmelerine gerek var mıydı?

"Bu maskeyi kullanmana gerek yok, gerçek yüzünü gördüm, Akın. Bana bunu gösterdiğin için asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor. Bir ara neredeyse katil olduğuna inanamayacaktım."

Kapıyı iterek aradan sıyrıldı ve saatler önce canımı almaya kalkışmamış gibi yüzsüz bir cesaretle bana yaklaşmaya başladı. Ayağa kalkarak elimi ona doğru, gelmesini engelleyebilecekmişim gibi uzattım. "Dur, yaklaşma!" Bir haykırıştan farksız olan sesimi duyduğunda olduğu yerde kalakaldı. Bir eliyle diğer elini ovmaya başlarken bana kaçamak bakışlar atıyordu. Mahcup görünüyordu. "Ben sana zarar vermek istemedim. Bana güvenmeni istiyorum. Güvenini kaybetmek istemiyorum."

Bir akıl hastasıyla, özellikle böyle kendini bilmez bir akıl hastasıyla bir saniye daha aynı odada kalmamalıydım.

"Beni yalnız bırak!" diye boğazımın acısına aldırmadan haykırdım. "Güvenmiyorum sana, hiçbir zaman güvenmedim. Katilsin sen, benden sana güvenmemi nasıl beklersin?"

Üzerime doğru geldiğinde aceleci adımlarla geriledim ama duvara çarpınca durmak zorunda kaldım. Elimden gelen tek şey, çığlık atıp evdeki diğer katillerden yardım istemekti. "Yardım edin! Çık, git buradan, dokunma bana, git!"

"Dinle, ne olur dinle beni, Defne."

İşaret parmağını önce kendi dudağının üzerine bastırıyor, ardından benimkine bastırmaya çalışıyordu. Ben direnerek, onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıp yardım istiyordum. O ise, sık nefesler alıp garip bir şekilde ter döküyordu. Sanki bu durum onu zora sokuyordu, başına bela alıyordu.

Onu itmeye çalışan ellerimi tuttuğunda, boğazımı yırtacak kadar yüksek bir çığlık attım. İnce, güçsüz parmaklarım onun terleyen koca ellerinin arasında kırılacakmış gibiydi. Sıkmıyor ya da zarar vermeye çalışmıyordu ama bu, birkaç dakika sonra aksini istemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ben çığlığı bastıktan saniyeler sonra biri, Akın'ı omuzlarından yakaladığı gibi üzerimden çekti ve odanın diğer ucuna doğru fırlattı. Gelen kişinin Asır olduğunu görünce nedense içim biraz rahatladı. Buradaki en tehlikeli kişi olsa da şu an kendimi korumam gereken kişi o değildi. Beni Akın'dan koruyabileceğine inandığım kişinin Asır olması, midemi bulandırmaya başlamıştı.

"Bırak, bırak da konuşayım, Asır," diye yalvarmaya devam etti Akın. "Affetmesi lazım beni, affetsin. Bir daha zarar vermeyeceğim. Lütfen, beni affet, Defne."

Akli sorunları var gibi görünüyordu. Asır, onun önünde durmasa duvarla iç içe geçecek kadar korkardım. Hiç sağlıklı tavırlar değildi bunlar. Düşüncelerinde sıkışmış bir akıl hastasını andırıyordu. Beni öldürmeye kalkıp nasıl affetmem için yakarışta bulunacak kadar düşebiliyor ya da bunu nasıl bu kadar önemseyebiliyordu, akıl alır gibi değildi.

Barış odaya girip Asır'ın onu tutmasına yardım ettiğinde yerime sinmiş, sadece bekliyordum. Affetmiyordum, hiçbir şey söylemiyordum. O sırada Asır bana doğru döndü ve dudak hareketleriyle, "Affet," dedi. Ona, kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturdum. Ancak rüyasında görürdü böyle bir şeyi!

Omuz silkerek karşılık verdiğimde tekrar, "Affet," diye diretti. Gözlerini büyütüyor, beni ikna etmeye çalışıyordu ama buna öylece son vermek ya da beni öldürmeye çalışan katili tek kelimeyle affetmek istemiyordum.

"17 Numara!" Dudaklarını oynatırken anlaşılır olmak için epey çaba sarf ediyordu. Onun dudak hareketlerini incelerken karşısında somurtkan, küçük bir kız çocuğu gibi görünüyor

olabilirdim ama her şeyin bu kadar basit olması kanıma dokunuyordu. "Affet, 17 Numara."

Akın direniyor ve onu affetmem adına bir kulağımdan girip diğerinden çıkan cümleler mırıldanıyordu. Gözleri dolmuş, suratı kıpkırmızı kesilmişti ve onu affetmediğim için gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. Nasıl bu kadar iyi rol kesebilirdi? Katil olmak yerine oyuncu olmayı seçseydi çoktan kucağında bir düzine ödülle poz veriyor olurdu.

Asır sürekli aynı şeyi tekrarlayınca, şahit olduğum bu görüntüye bir son vermek istedim. Akın'ın, günlerce bana yalvarıp yakaracak, önümde diz çökecek gibi bir hâli vardı ve ben artık gitmesini istiyordum. Çözümün bu olduğuna inanarak sadece, "Affettim," dedim. Sonra birden her şey düzeldi. Akın huzura erdiğini işaret eden gülümsemesini dudaklarına yayarak odayı terk etti. Asır ve Barış da onu takip etti. Tek bir affedişle her şey yoluna girmişti. Ben sadece katillerin değil, delilerin de arasında düşmüştüm.

Bir süre daha hak ettiğim yalnızlığımla baş başa kaldığımda aklımda bin bir tilki dolaşmaya başladı. Tilkiler zihnimin her kapısına farklı planlar bıraktılar. Bu planlardan bazıları kaçmam, bazılarıysa katilleri içten fethederek canlarını yakmam yönündeydi. Hangi tilkiye uyacağımı şaşırmıştım doğrusu. Çünkü canlarını yaktıkları canların bedelini ödetmek adına, canlarını yakmak istiyordum. Diğer taraftansa buradan kurtulup kendi hayatıma devam etmek istiyordum. Belki de ikisini de yapmalıydım; kaçana kadar canlarını yakmak için elimden geleni yapar, kaçmak için önüme fırsat çıktığında topuklardım.

"Kafandaki tilkileri önümüzdeki plana sakla, çok büyük bir maraton seni bekliyor."

Koray'ın bilmiş sesini duyduğumda yerimde sıçradım. Kendi içimdeki karmaşaya öylesine dalmış olmalıydım ki onun geldiğini dahi duymamıştım. Aslında beni korkutan asıl şey, tilkilerimi bilmesiydi. Acaba aklımı okuyor olabilir miydi?

"Aklını okumuyordum," diyene kadar ona kötü kötü baktığımı fark etmemiştim ama işte, yine ne düşündüğümü bilmişti.

"Şöyle bakmayı keser misin?" diye homurdandı. "Bizi katil sanıyordum ama bu *kötü* bakışları bizden daha iyi atıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırarak normal bakmaya çalıştığımda, gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu. Ne zaman benimle konuşsa aynı ifadeye bürünüyordu.

"Bana neden iyi davranıyorsunuz?" diye sordum. "Bu da bir taktik olmalı." Kafasını iki yana sallarken iç geçirdi. "Taktik değil, bizden olanlara iyi davranırız. Akın'ı gördün, sana değer vermeye çalışıyoruz. Yakında alışırsın."

O zaman ben de kaleyi içten fethederdim. "Onu anladım, bana değer veriyorsunuz. Peki, sizden biri olabilmek için ne yapmam gerekiyor? Beni ölene dek burada zorla tutacak hâliniz yok."

İnanmadığını belli edercesine güldü. Onun, aralarında en zekisi olduğunu unutmuştum. Yemeyecekti tabii! "Bu işin sonuna dek bizden biri olmayacağını biliyorum. Bizdensin ama izleyicisin. Buradasın çünkü ölümden zevk almanı istiyoruz. Bizden olmanın hakkını vermeni, insanlar ölürken senin de gülmeni istiyoruz."

Ben ne kadar rol yapmak istesem de her hareketimi tahmin edebiliyorlardı. Her söylediğimin altındaki gerçeği çözebiliyorlardı. Beni sandığımdan daha iyi tanıyorlardı.

"Şimdi izlemeye hazır mısın?" diye sorduğunda yenilmişliğimin tiz ezgileri kulaklarıma doldu. Ben asla istedikleri gibi olmayacaktım. Ölümden zevk almayacak, insanlar ölürken gülmeyecektim. Deli değildim, katil hiç değildim.

Koray'ın beni korkutan son sözlerini söyleyerek odadan çıkmasının üzerinden saatler geçmişti. Ne onların yanına gidebiliyordum ne de onlar benim yanıma geliyordu. Bu süreçte odayı karış karış inceledim. Başından beri odada görmediğim

pencerenin, kapının tam karşısındaki dolabın arkasında olduğunu fark ettim. Ama ne yazık ki pencerenin önüne duvar örmüşlerdi. Onun dışında odada tek bir kesici alet ya da onları alt edebilmek için kullanabileceğim herhangi bir şey yoktu. Anıl odasını boşaltmıştı.

Ayrıca saatlerdir tuvaletimi tutuyordum. Şu zamana dek, belki de yemek yemediğimden ihtiyacını hissetmemiştim ama şu an çok kötü durumdaydım. Bu sebeple odanın kapısını aralayarak salona girdim. Hepsinin gözleri üzerime dönse de ben yerimde duramıyordum. Birazdan küçük çocuklar gibi olduğum yere *bırakacaktım.*

Anıl, gazetedeki bulmacayı çözerken kullandığı tükenmez kalemi bana doğru sallayarak, "Sanırım küçük bir problemin var. Umarım kızsal kırmızı alarm değildir," dediğinde ona ters ters bakmakla yetindim. Kızsal kırmızı alarm olsa şu an odadan çıkamıyor olurdum. Bana gidip ped almayacaklarını düşünürsek, yataktaki çarşafı yırtmakla meşgul olabilirdim.

Defne... Şimdi böyle şeyler düşünmenin zamanı mı?

Barış, ısırdığı yeşil elmayı tuttuğu elini Anıl'a doğru uzatarak, "Bence kıçında kurt var. Akın, yaptığın yemeklere dikkat etmeni söylemiştim. Defne'nin midesi henüz bizimkiler kadar sağlam değil," dediğinde çığlık atasım gelmişti. Benimle dalga geçiyorlardı!

Onlara tuvalete ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim sırada Asır, elinde iki bardakla karşıma dikildi. Bir bardak su doluydu, diğeriyse boştu. Suyu bir bardaktan diğerine boşaltıp sinsice güldüğünde dişlerimi sıktım. Suyun çıkardığı ses, beni olduğumdan daha zor bir duruma sokuyordu. Hayır, oyununa gelmeyecektim.

"Lavabo ne tarafta?" diye dişlerimin arasından sabırla sorduğumda suyu diğer bardağa dökmeye devam etti. "Yüzünü yıkayacaksan şurada musluk var." Mutfağı gösterdiğinde sabırla, "Hayır, tuvalete ihtiyacım var," dedim.

O suyu boşalttıkça ve ses kulağıma geldikçe kendimi daha da kıvranır bir hâlde buldum. O ise bunu görmezden gelerek, "Neden?" diye sorduğunda yanına ilerleyerek bardağı elinden aldığım gibi yere fırlattım. Bardak parçalara ayrılırken öfkeyle, "Tuvaleti kullanacağım, Allah'ın belası!" diye haykırdım.

Hepsi kahkahalara kapıldığında, Asır'ın elindeki diğer bardağı da alarak aynı şekilde yere fırlattım. Gülmeyi kestiler. "Evet, şimdi bana banyoyu gösterin."

Asır gülmeye devam ederken gururumun tıpkı yerdeki bardak gibi parçalara ayrıldığını hissediyordum. Benimle alay etmeleri, sinirlerimin oynamasının yanı sıra benliğimi eziyordu. Onların çocuksu tavırlarına katlanmak zorunda değildim ve ben, zorunda olmadığım şeylere zorlanırken hiç de sabırlı olamıyordum.

"Gel, ben sana göstereyim." Akın bunu teklif ettiğinde bir an tereddüt etsem de daha fazla dayanamayacağım için onu takip ettim. Üst kata çıktık, burada beş kapı vardı. İçlerinden birinin banyo olduğunu düşünürsek bu katta dört oda var demekti. Aşağıda da iki oda vardı, gayet geniş bir evdi burası. Etrafa bakarken, Akın'a çarpıp durmak zorunda kaldım. Hiç çarpmamışım gibi hemen toparlandım ve açtığı kapıya doğru duraksayarak ilerledim.

"Burası evdeki iki banyodan biri, diğer banyo Asır'ın odasında. Orayı tercih etmezsin diye düşündüm." Ona kafa sallayarak içeri girdim ve kapıyı yüzüne kapattım. Taytımı sıyırıp, tuvalete oturur oturmaz nefesimi rahatlarcasına dışarı bıraktım. Şu lanet eve geldiğimden beri bana iyi gelen tek şeyin bu olması inanılmazdı.

Bir süre sonra ister istemez etrafı incelemeye başladım. Sağ tarafımda küvetli bir kabin, karşımda uzun aynalı ve dolaplı lavabo, hemen yanında daha uzun bir dolap, alt kısmındaki bölmede çamaşır makinesi ve klozetin üzerinde küçük bir pencere vardı.

İşim bittiğinde, ellerimi yıkayarak musluğu açık bıraktım ve içeri girdiğimden beri kafamda dönen düşüncelerin peşine takıldım. Klozetin üzerine çıkarak küçük pencereye uzandım ve pencereyi zorlukla açtım. Kafamı dışarıya doğru uzatmaya çalıştım ama boyum yetişmiyordu. Kısa olduğumdan değil, pencere fazla yukarıda olduğundan yetişememiştim.

Aşağıya inip dolabın içini karıştırmaya karar verdim. Dolabın içinde bir sürü havlu vardı. Havluları alarak klozetin üzerine koydum ve üstüne çıktım. Şimdi boyum yetişiyordu ve dışarıyı görebiliyordum. Evden ilk kaçma girişimim sırasında, Asır beni kömürlüğe kilitlemeye götürürken gördüğüm ormanı yeniden gördüm. Hava karanlıktı, yıldızlar gökyüzünü süslüyordu. Bu manzara normal şartlarda iç açıcı olsa da içinde bulunduğum durumda beni karamsarlıktan karamsarlığa fırlatmaya yetiyordu çünkü kaçmam için ortada açık bir yol göremiyordum. Aşağıya baktım, yüksekliği es geçersek ayağımı uzatabileceğim pencere olukları ve yuvarlanabileceğim toprak zemin vardı. Buradan kaçabilirdim. Birazcık cesaretle ve ufak tefek çiziklerle hayatımı kurtarabilirdim. En fazla ayak bileğim burkulurdu.

Dirseğimi camın kenarına dayayarak, kendimi yukarı itmeye çalıştığımda kapıdan gelen ses dikkatimi dağıttı ve dengemi kaybederek havlularla beraber yere yığıldım. Kafamı duş kabininin ince duvarına, dirseğimi fayansa çarptığımda ağzımdan minik bir inleme firar etti.

"Defne, hâlâ yaşıyor musun, merak ettim."

Yaşamıyorum, Allah'ın cezası, yaşamıyorum!

Lavabodan destek alarak ayağa kalktım ve birkaç dakikadır akan musluğu kapatarak sızlayan dirseğimi ovuşturmaya başladım. "Bari tuvalette rahat bırak!"

"Özür dilerim, rahatına bak," diye mahcup bir ses tonuyla yanıtladığında iç çektim. Bu işi, kapımda Akın varken yapamazdım. Daha çok zamana ihtiyacım vardı, böyle dikkat çekiyordum.

Vazgeçişimin verdiği ümüntüyle havluları toplayıp yerlerine dizdim. Klozetin üzerine çıkarak pencereyi kapattım ve lavabonun önüne geçtim. Her şeyi eski hâline getirdikten sonra yüzümü yıkamak için elime sıktığım sabunu köpürttüğüm sırada gözlerim, daldığım sudan uzaklaşarak yukarı kalktı. Aynada kendimi gördüğüm an korkup geriledim. Çok kötü görünüyordum, mahvolmuştum. Eski hâlimden eser yoktu. Bakımlı ve sağlıklı Defne, yerini bakımsız, soluk, ölü gibi bir şeye bırakmıştı.

Ellerimi durulayarak havluya sildim. Parmaklarımı, kanşan saçlarımın arasında tararmış gibi gezdirdiğimde canım biraz yanmıştı ama saçlarım daha iyi görünüyordu şimdi. Gözlerimin mavisi bile solmuş gibiydi. Göz altlarım simsiyahtı, akan makyajım beni bir palyaçoya çevirmişti. Dişlerimin sarardığını görür gibiydim ya da son günlerde fırçalayamadığım için kurumu yapıyordum.

Aynada gördüğüm sima, gözlerimi doldurmaya yetmişti. Bu iğrenç görüntüden kurtulmak için suyu yeniden açtım ve yüzümdeki bütün lekelerden kurtulmak için sabunla bütün yüzümü defalarca kez yıkadım. Dolapları karıştırıp diş macunu buldum ama kullanabileceğim temiz bir diş fırçası bulamadım. Bu yüzden diş macununu parmağıma sıkıp dişlerimi temizlemeye çalıştım. Dolapta bulduğum tarağa gözlerim ışıldayarak, bir elmas bulmuş gibi hayranlıkla bakmıştım. Saçlarımı tek bir düğüm kalmayana dek taradım ama bu yolda bir avuç dolusu saçıma da veda ettim. Saçlarım pek dökülmezdi, sağlıklıydı ama şimdi bir avuç dolusu tel düşmüştü.

Dökülen saçlarım için bile intikam alabilirdim.

Dolapları bir kez daha karıştırdığımda bir tıraş bıçağı buldum. Hemen yanındaysa açılmamış bir kutu yaprak jilet. Biraz kararsız kalsam da yaprak jiletlerden bir tanesini aldım. Onu kapüşonlumun cebine, diğer her şeyi de yerli yerine koyarak banyodan çıktım. Akın'ın eli havada, kapıya vurmak için hazırlanıyordu ki beni görünce yumruğu asılı kaldı.

Merdivenden inerken, "Bir kız gibi düşünemedik, kusurumuza bakma. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle," diye açıklama yapmaya çalıştığında ona yan yan baktım. "Biraz geç kaldınız."

"Telafi edebiliriz. Söz veriyorum, daha çok özen göstereceğim. Sana yaptığımı geri alamam ama senin için bir şeyler yapabilirim." *Ruh hastası!*

Basamaklar bittiğinde ona doğru döndüm. "O hâlde bırak beni, gideyim."

İsteğim karşısında afallamıştı. "O zaman bizden biri olamazsın, sana değer veremem." Ona tam ruh hastası olduğunu söyleyerek damarına basacaktım ki Asır, salonun diğer ucundan bağırdı: "Hiçbir yere gitmiyorsun. Ruhunun parçalarını toplamaya başla, 17 Numara. Daha çok kırılacak." Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi...

Elindeki koca kırbacı ileriye doğru savurduğunda beni gafil avlamıştı. Çığlığım dudaklarımın arasından kaçarken sanki bana ulaşabilecekmiş gibi birkaç adım geriledim. Bir kırbaçla ne işi olabilirdi?

Koca bir kahkaha patlattı. "Katliama hazır mısın, 17 Numara?"

Nefesimi korkuyla tutarken, gözlerimi onun kararan gözlerinden alıp elindeki kırmızı saplı kırbaca çevirdim. Kırbacın sapındaki kırmızı şeritler yukarı doğru çıkarken bir yılana dönüşüyordu. Tehlikenin, kanın, korkunun kokusu burnuma doldu. Dişlerimi sıkarak gözlerimi yeniden onun acımasızca parlayan gözlerine çevirdim.

Bugün buradan kaçmazsam olacaklardan da kaçamazdım ve olacaklardan kaçamazsam bir daha asla toparlanamazdım.

Ben mutfakta oturmuş, Akın'ın bana hazırladığı tostu yerden evdeki yedi katil de etrafta dolanıyordu. Aralarında anlamadığım

bir şekilde konuşmaları, bir şeyler karıştırdıklarını gösteriyordu. Bense sadece kaçmayı düşünüyordum. Böyle bir zamanda muhtemelen bir daha beni lavaboya göndermeyeceklerdi. Bu yüzden başka bir yol bulmalıydım.

"Sana kâğıt ve kalem getirdim, ihtiyacın olan her şeyi buraya yazabilirsin." Akın önüme kâğıdı kalemi bıraktığında, her ne kadar kaçacak da olsam dikkat çekmemek için tostun son parçasını ağzıma atıp kalemi elime aldım. Benim için bu listeyi yapmak zor değildi.

Sekizinci maddeyi yazamadan kalem elimden alındığında henüz ihtiyaçlarımın yarısını bile tamamlamamıştım. Kalemi elimden alanın Asır olduğunu gördüğümde kaşlarımı çatarak, "Henüz bitmedi," diye çıkışmıştım ki katliam gününden beri görmediğim çantamı önüme koyarak bütün öfkemi, sinirimi çekip almayı başardı. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak gözlerimin dolmasına engel olmaya çalıştım ama yanağıma doğru süzülen sıcak yaştan bunu beceremediğim açıkça ortadaydı.

"Eminim, hepsi bunun içinde vardır."

Kendi hayatımdan bir parçayı görünce ona bir canlıymış gibi sıkıca sarıldım. Hayatımı çok özlemiştim. Sanki aileme, arkadaşlarıma, hayallerime sarılıyordum. Çantam, küçücük olmasına rağmen şu durumda gözümde devleşmişti.

"Bir şey değil," diyerek benden uzaklaştığında, arkasından düşmanca bakışlar atarak çantama sevinçle döndüm. İçini açtığımda makyaj çantamı, cüzdanımı ve en son okuduğum kitabı görmüştüm. Bu kitabı okurken vasat durumda olduğuma inanıyordum. O zaman daha hiçbir şey görmemişim. Şimdi kendimi kitaptaki karakterden daha kötü hissediyordum.

Çantayı daha fazla karıştıramadan Asır'ın, ev ahalisine, "Cehennemin kapılarını bir kez daha zorlamaya hazır mısınız?" dediğini işittiğimde kaçamak bakışlarımı üzerine döndürdüm. Gülüşü, yüzünde haylaz bir çocuğu barındırsa da yavaşça

yutkundum. Onun gülüşü iyi şeyler olmayacağının en büyük kanıtıydı.

Çıkardıklarımı çantama hızlıca geri koyarak ağzını kapattım. Çantayı sırtıma takarak ayağa kalktığımda, Anıl dışarıya çıkmaya hazır bir vaziyette yanıma geldi. O, bana gülümserken sinirli bakamadım. Zaten başından beri bana gülümsedikleri için katil olduklarını unutur gibi oluyordum. İnsan psikolojisine baştan aşağı zarardılar.

"Şimdi evden çıkacağız, iki arabayla gideceğiz. Güvenli hissetmen için seni ne Akın ne de Asır ile aynı arabaya bindireceğiz. Sen, ben, Barış ve Koray beraber olacağız."

Koray'la aynı arabada olmak her ne kadar riskli olsa da diğerleriyle aynı arabada olmaktan iyiydi. Kas yığını Ege, psikopat Asır, her an boğazıma bıçak dayayabilecek Akın ile yarı yolda ölme riski, Koray'la aynı arabada olmaktan on kat daha kötüydü.

Onu başımla onayladığım sırada Asır, elinde ilaç sürdüğü pamukla çıkageldi. Somurttu, ona karşılık ben daha da somurttum. "Şunu sürelim, mikrop kaptırıp şenliği kaçırmanı istemem."

Elini tutup, ağzına sokma isteğiyle dolup taşsam bile öfkemi içime hapsederek elimi, eline doğru uzattım. "Bana ver, ben sürebilirim," diyerek gözlerimi devirdiğimde beni başıyla reddetti. "Beceremezsin, daha neresi olduğunu göremiyorsun."

"O zaman Anıl bana yardımcı olabilir," diyerek sorarcasına Anıl'a baktığımda aramızda dolanan gözlerini bana kilitledi ve kafasını salladı. Asır pamuğu ona verirken küçük bir çocuk gibi mutsuz görünüyordu. "Artık bizden korkmuyor olman çok sıkıcı. Korkunu bugün tazeleyelim." Söylenerek yanımızdan uzaklaştığında arkasından sessiz bir küfür mırıldandım. *Sen bunu tazeleyemeden ben kaçacağım, senin haberin yok.*

Anıl nazik hareketlerle ilacı boynuma sürerken tatlı gülümsemelerine kanmamaya çalıştım. Ne olursa olsun, onlara zarar

verecek bile olsam kaçacaktım. Asır'ın da dediği gibi, ruhumun parçaları her yerdeydi ve onları toplamak için zamanım yoktu. Daha fazla ölüm görmek istemiyordum. Yolun başında olduğumu düşünüyor olabilirlerdi ama ben, bu yolun sonunu da göremiyordum.

"İstersen pantolon giy, dışarısı soğuk."

Dışarıdan bakınca ne kadar da düşünceli bir cümleydi. Çok yakın bir zamanda ben ölümden dönerken elini bile kıpırdatmayan, ben kömürlükte donarken tek kelime bile etmeyen Anıl şimdi sağlığımı düşünüyordu.

Kafamda dönen olumsuz düşüncelere rağmen söylediğini yapmak için odaya gittim. Pantolon giyerek yaprak jileti arka cebime yerleştirdim. Hâlâ biraz nemli olan spor ayakkabılarımı da giyip odadan çıktığımda Anıl beni, bıraktığım yerde bekliyordu. Herkes çıkmıştı, evde şu zamana kadar hiç olmayan garip bir sessizlik hâkimdi.

Anıl'ın elinde plastik bir kelepçe vardı. "Özür dilerim ama bunu bileklerine bağlamalıyım. Henüz alışmadın, kaçmanı göze alamayız." Kısa bir an konuşamayacak kadar şoke oldum. Nefesim boğazımda düğümlenirken ondan olabildiğince uzakta durdum. "Hayır, istemiyorum onu. Kaçmayacağım, onu takamazsın."

Ses tonumun acizliği, Anıl'ın irkilmesine neden olmuştu. Bir saniyeden daha az bir süre tereddüt ettikten sonra aramızdaki mesafeyi aşmak için ilk adımını attı.

"Yapmam gerekiyor. Söz veriyorum, çok sıkmayacağım. Bunları takmazsam kaçmaya çalışacağını biliyorum."

"Asıl ben söz veriyorum, kaçmayacağım. Bana güvenmelisin, Anıl."

Anıl, sıraladığım yalanlarıma kanacak gibi görünüyordu. Şüpheyle kısılan gözlerinin ardında, içinde bir yerde beni istemediğim bir şeye zorlamak istemediğini biliyordum.

"Buna ben karar vermiyorum ki, Defne." Elindeki plastik kelepçeleri göz hizasına kaldırırken çaresizce omuz silkti. "Yemin

ederim, eğer buna ben karar verseydim yeltenmezdim bile ama Asır böyle istiyor."

Asır en tepedeydi, diğerleri yalnızca onun elinde bir kuklaydı. Kuklalarına, beni zapt etmeleri gerektiği emrini vermiş ve gitmişti. Belki bu kuklalardan birinin aklına girmeyi başarırsam, ipleri kendi elime alırsam kurtulabilirdim.

Asır sanki düşüncelerimi duymuş gibi sert, yeri delercesine adımlar atıp içeri girdi, plastik kelepçeyi Anıl'ın elinden çekip aldı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kaskatı kesildim. Bileklerimi hızlıca yakaladı ve plastik kelepçeyi bileklerime takmaya çalıştı. Bunu yaparken arada gözlerime kayan gözlerinden ateşler çıkıyor desem abartmış olmazdım. Bırakın kaçmayı, kaçacak olmamın düşüncesi bile onun içini yakıyordu.

Bileklerime kelepçeyi rahatça takmasına engel olmaya çalıştım. Onun kaba ellerini üzerimden itmek için çırpınırken suratına ve ateş saçan gözlerine rağmen, "Bırak, takmayacağım onları!" diye carladığımda kaşlarını imayla kaldırdı. "Senden izin almıyorum."

Kilidi bileklerime geçirdi ama sabit durmadığım için sıkamadı. Ben ona engel oldukça, işini batırdıkça gözlerinden alevler yükseldi ama şaşırdığı bir şey vardı. Benim de gözlerimden alevler çıkıyordu.

Hırıltıdan farksız bir sesle, "17 Numara," dedi. "Zorlama beni."

"Zorlarsam ne olur?" Kaşlarım, tıpkı onun imayla havalanan kaşları gibi havalandı. "Öldürür müsün?"

Mavisini yitiren gri gözlerime bakarken göz kapakları yarıya kadar indi ve kahverengi irislerini gölgede bıraktı. Burnundan soludu, artık çıldırma evresine gelmişti ama yine de durmaya, geri adım atmaya niyetim yoktu. Ellerimi bağlarsa kaçma şansımı kaybedebilirdim.

Bileğimi kurtardığım anda öfkeyle bağırarak boğazımdan yakaladı ve beni, arkadaki duvara itti. Boğazımı sıkmasa bile daha

önce Akın'ın açtığı kesik yüzünden acıyla kıvrandım. Bunu fark etmiş olacak ki elini aniden çekti, kolumdan tutarak arkamı çevirdi ve beni duvara yasladı. Bileklerimi arkamda birleştirerek kelepçeyi tersten bağladı ve sonuna kadar sıktı.

Nefesini kulağımın dibinde, saçlarımın arasında hissettim. Bana çok yakındı. "Canını yakmakta tereddüt etmem, benimle oyun oynama."

Kolumdan tutup çekti ve beni kapıya doğru götürerek zorla siyah arabalardan birinin önüne itti. Gözyaşlarıma hâkim olabilmek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp nefesimi tuttum ama birkaç damla yaşın, kızarıp yanan gözlerimden akıp gitmesine engel olamadım.

"Haydi, bindirin arabaya. Daha fazla olay çıkmasını istemiyorum. Bugün bu iş bitecek." Asır duygularından arınmış bir cani gibi konuştuğunda yanan gözlerimi ona diktim. Etrafındaki herkese ateş püskürerek öndeki arabaya ilerlediğinde, sıkıca bastırdığım dudaklarımı serbest bırakıp adını tükürür gibi ağzıma aldım.

"Asır!" Duraksadı ve yavaşça bana döndü. Dudaklarımın arasından çıkacak her cümleye değer veriyormuş ve ne söyleyeceğimi merak ediyormuş gibi pürdikkat beni izliyor, sahte bir sakinlikle bekliyordu. Ben, ona doğru ağır adımlarla ilerlerken ayakkabım, zemindeki toprağı ezip parçalıyordu. Ona acır gibi bakıyordum. Davranışlarım, sabrının tükendiği noktada dans ediyordu. Artık hiçbir şey umurumda olmayacaktı. Her ne kadar canım yansa da bunun bedelini ona ödetecektim.

Yanına vardığımda ilk önce yüzüne okkalı bir tükürük attım. Gözlerini kapatır kapatmaz, sinirden kasıldığını fark ettim ama umursamadım. Ardından daha da yakınına girdim ve öfkeyle sarmalanmış nefesimi, onun bana yaptığı gibi kulağına doğru üfledim.

"Benden istediğin şey her ne ise onu sana vermeyeceğim. Seni kendi ellerimle öldüreceğim, Asır."

Vücuduma yayılan adrenalinin, ağzımdan dökülen sözcüklerle alakası çoktu. Ona karşı çıktıkça, onunla savaştıkça kendimi güçlenmiş gibi hissediyordum. Katiline karşı koyan bir masum gibi güçle dolup taşmıştım.

Öfkeden kudurmuş olacak ki beni kendine doğru çekip ters çevirdi. Kolunu boğazımdan geçirerek nefesimi kesti. Çok geçmeden şakaklarıma dayanan silahın soğuk namlusunu hissettim.

"Sen kazandın, ilk rauntta öleceksin."

Tetiği çektiğini duydum. Bu beni korkutmuyor, aksine heveslenmemi sağlıyordu. Kurtuluşun her yolu mübahtı. Gözlerimi usulca kapatıp her şeyin bitmesini beklediğim sırada sessizliği bozan tek şey, ağaçların rüzgâr ile fütursuzca dans edişiydi. Öleceğimi düşündüğüm saniyelerde, Asır kolunu boğazımdan çekti. Soğuk havanın içime nüfuz ettiğini hissettim. Silahı şakağımdan çekti ve beni öne doğru itti. Barış, beni omuzlarımdan yakalayarak kendine yasladığında hızla içime çektiğim nefesler boğazımı yaktı.

"Seni ödüllendirmeyeceğim. Canın öyle yanacak ki *keşke ölseydim,* diyeceksin."

Kendimi Barış'ın göğsünden çekerek Asır'a döndüm ve saldırır gibi üstüne yürüdüm. "Zaten diyorum be! Keşke beni öldürseydin, buna bir son verseydin! Pişman olacaksın! Asıl sen beni burada öldürmediğine pişman olacaksın!"

Ben tüküremeden Barış beni tuttu ve Asır iğrenç bir gülümsemeyle, "Bakalım, önce kim pişman olacak?" dedi ve öndeki arabaya ilerledi. Barış beni tutsa da yere tekme savurarak toprağı etrafa saçtım. "Nefret ediyorum senden! Senden de o gülüşünden de nefret ediyorum. Kendi kanında, yalnız başına boğularak ölürsün inşallah! Elime geçen ilk fırsatta boğazını deşeceğim. Duydun mu beni, Asır? Geberteceğim seni!"

Arabaya binmeden önce duraksayarak kafasını bana doğru çevirdi. "Sana bu konuda bol şans diliyorum." Göz kırparak arabaya bindiğinde arkasından öfke dolu çığlıklar atsam da beni

umursamadı. Çok ciddiydim, eğer kaçamazsam bu işin sonunda ya ben öleceektim ya da onu öldürecektim.

Beni zorla arabaya bindirdiklerinde Anıl yanımda, Barış şoför koltuğunda, Koray ise ön koltukta oturuyordu. Kapıları kilitleyip yola koyulduk. Pes etmiş gibi bir süre sessizce camdan dışarıyı izledim, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Hava kararlığı için bunu anlamak çok zordu. Etrafta ne bir ev ne de araba vardı. Hangi cehennemdeydim? İstanbul'a yakın mıydım yoksa uzak mıydım?

Biraz zaman geçtiğinde, kimsenin bana bakmadığına emin olarak zaten arkada olan ellerimi cebime doğru uzatmaya çalıştım. Yaprak jileti parmaklarımın arasına aldığımda parmağımda açılan hafif kesiğin sızısını hissettim ama umursamadım. Plastik kelepçeyi kesmeye çalışırken aynı zamanda hareket etmemek için çabalıyordum.

Koray'ın dikiz aynasından bana baktığını görünce, tek kaşımı kaldırarak ona ters bir bakış attım. Gözlerini devirerek önüne döndüğü anda plastik kelepçe kesildi, neredeyse yumruğumu havaya sallayıp sevinç çığlığı patlatacaktım ama her zamanki gibi kendimi dizginlemek zorunda kaldım. Plastik kilidi, sırtımla koltuk arasına sıkıştırıp keskin jileti, avucumun içinde saklamaya devam ettim. Henüz onunla işim bitmemişti.

Asır'ın arabasının bizden uzaklaşması için an kolluyordum. Bu sırada gözlerimi yanından geçtiğimiz dağın eteklerinde, karanlık gökyüzünde, arada dikiz aynasından bana bakan Koray'da, şarkı mırıldanıp susan Barış'ta ve yanımda telefonuyla ilgilenip bir saniye bile kafasını kaldırmayan Anıl'da gezdiriyordum. Yaklaşık on beş dakika sonra Asır'ın arabası kavşakta gözden kayboldu. Elimdeki en büyük fırsat buydu.

Anıl hâlâ elindeki telefonla uğraşıyordu. Koray dışarıyı izliyor, Barış ise sesini çıkarmadan arabayı sürüyordu. Derin bir cesaret nefesi çektim içime. Bunu yapmak zorundaydım, her ne kadar bunu yapmak istediğim son insan olsa da yapmalıydım.

Öne doğru kayarak, elimdeki jileti Barış'ın omzuna geçirdim. Barış direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Anıl, Barış'ın acı dolu haykırışlarından yaptığım şeyi fark etti ve beni geri çekmeye çalışırken Barış'ın boğazını diğer taraftan sararak omzundan koluna kadar uzayan derin bir kesik açtım. Araba yolda savrulurken, Anıl'a daha fazla dayanamayacağımı anlayarak dirseğimi yüzüne geçirdim. O diğer tarafa yalpalarken, öne doğru uzanarak Barış'ın canı acısa da kontrol etmeye çalıştığı direksiyonu sağa doğru çevirdim. O an keskin virajdan önceki bariyerlere çarpmadan kendimi geriye doğru attım. Yüzümü korumaya çalışırken, araba son hız demir bariyerlere çarparak durdu. Her ne kadar kendimi korumaya çalışsam da kafamı önce sert bir şekilde cama çarptım, öne doğru savruldum ve koltuğa çarpıp tekrar aynı geri düştüm.

Başım sarsılıyordu, gözlerimi sabit tutamıyordum, her yer dönüyordu. Gözlerimi her açışımda görüşüm daha da bulanıklaşıyordu. Hareket edemiyor, sanki hâlâ sarsılıyormuş gibi hissediyordum. Çarptığım yerimin kanadığını biliyordum, sıcak kan alnımdan boğazıma doğru hızlı bir yol çizmişti bile. Göğüs kafesime binen ağrı, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Resmen kaza yapmamıza neden olmuştum, bu kadar ilerlemişken kendime yenik düşemezdim. Elimi kaldırarak başıma koydum, kendimi sabit tutmaya çalışırken arabadakilerin durumlarına baktım. Anıl yanımda baygın, kafası cama yapışık hâlde yatıyordu; burnundan akan oluk oluk kan beyaz gömleğini boyuyordu. Koray, emniyet kemeri sayesinde cama yapışmamıştı fakat o da baygındı, yani sanırım öyleydi. Barış... İşte, ona bakmaya korkuyordum ama arabada ses çıkmıyordu. Bu sebeple öne doğru attım kendimi. Koltuğa tutunarak kapıların kilidini açtım. Ön cam paramparça olmuştu. Barış'a bakmamaya çalışarak kapımı açtım. Zaman kaybedemezdim. Yokluğumuzu birazdan fark ederlerdi.

Arabadan dışarı ayağımı attığımda üzerine basamadan yere düştüm. Vücudumu yerden kaldırmaya çalışmakta zorlanıyordum. Yapmalıydım, buradan kurtulmalıydım. Asfalt zeminden destek alarak doğruldum. Dizlerimin üzerinde durabildiğimde etrafa bakma fırsatı buldum. Burası ıssız bir otoyoldu, kaçacak yerim yoktu. Bir tarafı dağ, diğer tarafı ise denizdi. Tıpkı otobüste olduğu gibi...

Arabadan destek alarak ayağa kalktığımda başım midemi bulandırırcasına hızla sarsıldı. Düşmemek için arabaya yaslandım. Zamanımın daraldığını hissedebiliyordum. Arabadan uzaklaşmadan önce çantamı almak için içeri uzandım. O sırada Anıl'ın yerdeki telefonunu fark ettim. Uzanıp onu da aldım, zaman kaybetmemek için hemen çantama koydum ve arabadan çıktım. Zar zor adımlar atarak yürümeye çalıştığımda ne tarafa gitmem gerektiğini bilmiyordum. Bilincim kapanmak için an kolluyordu sanki. Gökyüzüne baktığımda parlayan yıldızları ve ayın saçak saçak ışıklarını gördüm. Tüm görüntüler flu bir hâl almaya başladığında denize doğru yürümeye karar verdim. Şu anda ne geldiğim taraf ne de ilerisi güvenliydi. Vaktim yoktu. Burası dik bir yokuştu ve aşağısı da denizdi fakat saklanmam gerekiyordu. Karşı tarafa geçerek demir bariyerlerin üzerinden atladım. Başım döndüğü için duraksamıştım ki yaklaşan araba sesini duyup koşmaya başladım. Geliyorlardı, bu kez onlarla gitmeyecektim. Koşmaya, saklanacak bir yer bulmaya çalışırken ayağım bir taşa takıldı ve aşağıya doğru yuvarlandım. Bir yere çarparak durduğumda gözlerimi sabit tutamadım. Zihnim karanlığa gömülmeden önce asfaltta kayan arabanın ağır sesini işittim. Sessizliğin içine Asır'ın gür sesi dâhil oldu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Defne," diyordu. Oysa yeterince ödediğimi düşünüyordum.

BÖLÜM 5

Göz kapaklarımı araladığımda, karşımda babamın yaşlarında bir adamın durduğunu gördüm. Bana bakmıyor, elindeki kürekle toprağı eşeliyordu. Salıncakta oturuyordum, ailemle geldiğimiz Şile'deki tatil köyündeydim. Yine aynı yerdeydim fakat bu sefer papatyalar yerinde değildi. Oysa o papatyalar hep orada olurdu.

Salıncaktan kalktığımda, "Sorun yok, tatlım. Sadece bir oyun," dedi adam. Etrafta biri var mı diye bakındığımda sadece ikimizin olduğunu gördüm. "Onu unutursan her şey yoluna girecek." O an daha önce rüyamda gördüğüm kızın söylediği şeyler aklıma geldi. Bu cümle, bana onu anımsatmıştı.

Adam bana doğru döndüğünde kaşlarım havalandı. Onu tanıyordum, o benim ölen babamdı. Yıllar önce yaz tatilinde ani bir göreve çıkmak zorunda kalmıştı. Ekip arkadaşları onu gelip aldığında bir daha göremeyeceğimi bilseydim daha sıkı sarılırdım ona. Bunun yerine salıncakta sallanmaya devam etmiş, bana her zaman fısıldadığı öğütlere kulak asmamıştım.

Şimdi bana bakıyor, başından beri benimle konuşuyordu. Elindeki küreği kenara atıp, bana yaklaşmaya başladığında o tanıdık gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "İyileşeceksin, tatlım. Baban her şeyi yoluna sokacak."

Ona yaklaşmak için attığım adım boşluğa düştüğünde kendimi bir çukurun içinde buldum. Çıkmak için elimi babama uzattığımda küçük bir el, elimi yakaladı. Yan tarafıma döndüğümde o küçük kız yanımdaydı. Her yeri kan içindeydi, bana gülümsüyordu. Gülümserken minik gamzeleri ortaya çıkıyordu.

"Beni unutmayacağını biliyordum," dediği sırada, üzerime atılan toprağı görüp, çığlık atarak gözlerimi açtım.

Sık ve boğaz yakan nefeslerim kuruyup, parçalanan dudaklarımın üzerinden süzülüp giderken fal taşı gibi açtığım gözlerim, uzandığım zeminin hizasındaki boşluğa dikilmişti. Her nefes alışımda vücudumdan elektrik dalgasını andıran bir titreme geçip gidiyordu. Kalbim dakikada değil, saniyede yüz kere atıyormuş gibiydi ve içimde korkunç bir baskı hissediyordum. Sanki kalbim yerinden çıkacaktı.

Bu ürkütücü, kanlı ve soğuk kâbusların nedeninin, gözümün önünde can veren insanların üzerimde bıraktığı psikolojik etki olduğunun farkında olmama rağmen, her seferinde bu gerçek peşimden kovalıyormuş gibi ensemdeki tüylerin ürpermesine engel olamıyordum.

Kâbusun içime işlediği korkudan arınmaya çalışırken içinde olduğum daha korkunç gerçekliği unutmuştum. Zihnim karanlığa gömülmeden önceki kaçma girişimim gözlerimin önünde belirince gözlerim, donuk bir şekilde boşlukta süzülmek yerine etrafta gezinmeye başladı.

Gün ışığı, bulutlarla süslenmiş mavi gökyüzü, bulutların önünde süzülen kuşlar, çakıl taşları, dalga sesleri...

Hâlâ kaçarken düştüğüm yerdeydim ve en önemlisi, yalnızdım. Yalnız, katillerden uzak, güvende...

Hemen önümde deniz vardı ve rüzgâra karışan dalgalar kıyıya çarparak, çakıl taşlarının minik bir koro gibi sesler çıkarmasına neden oluyordu.

Avucumu zemine bastırarak kalkmaya çalıştım. Kafamı, çarptığım yerden kaldırdığımda gözlerim kırmızı rengi hemen seçebilmişti. Dizlerimin üzerine oturdum ve elimi zonklayan kafama, çarptığımı düşündüğüm noktaya götürüp bastırdım. Hâlâ acıyordu ama kanın sıcaklığı elime yayılmamıştı, kanama çoktan durmuş ve kan, kurumaya başlamış olmalıydı. İyi tarafı yalnızca buydu. Bilincim yerine geldikçe sebep olduğum kazanın ve buraya yuvarlanırken aldığım darbelerin acısı, çıkmak için an kolluyordu. Vücudumdaki yaralar ve morluklar katlanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Parmaklarımın, hareket ettirdikçe kasıldıklarını hissettim. Kışın ortasında olmak ilk defa işime yaramıştı çünkü hava o kadar soğuktu ki vücudum neredeyse buz tutmuştu. Bu sayede acılarım daha katlanılırdı çünkü vücudum bir buz kütlesine dönüşürken yaralarımı hissetmek normalden daha zordu. Soğuğun zararından çok yararını görmek, sanırım ilk ve son kez yaşayacağım bir şeydi.

Hava aydınlanmıştı; belki sabah, belki de öğlendi. Saatlerdir burada yatıyordum ve kimse beni bulamamış mıydı? Dünyanın en ıssız yerinde ya da kışın insanların tercih etmediği, mevsimlik bir yerde olmalıydım.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda dizime yayılan acı bana engel oldu. Pantolonu sıyırarak, dizime baktığımda koca bir yarık gördüm. Çizgi şeklindeydi ve içe göçmüştü. Akan kan pantolonuma yayılmış, orada kurumuştu.

Vücudumda sağlam yer kalmadığını kabullenip, soğuğun bir nebze olsun uyuşturduğu acılarımı göz ardı ederek dakikalardır kıpırdamadığım zeminden inleye inleye kalktım. Ayağa kalkar kalkmaz başım aşırı derecede dönmüş, beni neredeyse yeniden

yığılmanın eşiğine getirmişti ama zemine sağlam basarak kendimi ayakta durmaya zorladım. Tekrar tekrar aynı şeyleri yaşamayacaktım. Yere yeniden düşmeyecek, yeniden kalkmaya çalışmayacak, yeniden canımın yanmasına seyirci kalmayacaktım.

Yerden çantamı kaptığım gibi içine son anda tıkıştırdığım Anıl'ın telefonunu çıkarıp açtım. Kaza sırasında bir yere çarpmış olmalıydı ki ekranın sağ alt kısmı çatlamış, örümcek ağı gibi ortalara doğru uzamıştı. Yine de kapanmamıştı ama şifre vardı ancak acil numaraları arayabilirdim. Bu kadarı bile benim için nimetti.

Gün ışığı yüzünden kıstığım gözlerimi zorlukla ekrana odaklarken arama yapmayı denedim ama telefonun çekmediğini fark etmem çok uzun sürmedi. Defalarca lanet savurarak telefonu yeniden çantama attım, çantamı da sırtıma astım. Kafamı sola çevirdiğimde küfür dolu söylenmelerim başlamıştı çünkü önümde uzun, neredeyse dik diyebileceğim bir yokuş vardı. Buraya yuvarlandıktan sonra hayatta kaldığıma şaşırmadan edemedim. Gerçi benim bunca olandan sonra hâlâ hayatta olmam mucizeydi.

Yuvarlandığım yerden çıkarken ellerimden destek alıyordum. Demir bariyerlere vardığımda, kaçarken olduğumdan daha yavaş şekilde üstünden geçerek otoyola çıktım. Kaza yerine geldiğimde araba orada değildi ama arabanın yamulttuğu demir bariyerleri görebiliyordum. O bölgeyi görmezden gelerek, ne tarafa gitmem gerektiğine karar vermeye çalıştım. İki tarafta da çıkış yok gibi geliyordu ama birini seçmeliydim. Geldiğim yöne gitmeye kendimi hazır hissetmediğim için diğer tarafa doğru yürümeye başladım. Bazen sekerek, bazen yolun ortasına doğru yamularak yürüdüm. Canımın acısını ve havadaki et kesen soğuğu umursamadan belki de saatlerce yürüdüm. Bu sırada telefondan polisi aramaya kalktım ama şarjı biten telefon kapanınca ondan da umudu kestim.

Tam *buradan neden araba geçmiyor,* diye isyan edecektim ki yanımdan hızla bir araba geçince küfrettim. Eminim, bir araba daha geçecekti.

Demek ki pek kullanılmayan bir yoldu burası. Sahi, neresiydi burası? Acaba diğer tarafa mı gitmeliydim?

Olduğum yerde durdum ve ardımda bıraktığım ıssız yola çevirdim ölü bakışlarımı. Eve gelen pizzacıyı düşündüm. Çok uzun süredir yürüyordum, pizzacı eve gelebildiğine göre yarım saatlik bir uzaklıkta olmalıydı. Bu da demek oluyordu ki ben yanlış tarafa ilerliyordum.

Huzursuzca bıraktığım nefesimin buz gibi soğuk havada buhar oluşunu izledim. Soğuk hava, her nefes alışımda beynime darbe indiriyordu âdeta. Oradan gelen her darbe dişlerimi çekiyormuş gibi canımı yakıyordu. Şakaklarım patlayacak gibiydi. Geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Her adımımda acı ve ölüm daha çok yaklaşıyormuş gibi hissetsem de tek kurtuluş yolum orası gibi gözüküyordu. Belimdeki kemiklerin sızladığını hatta vücudumda birçok çizik olduğunu hissedebiliyordum. Zaman geçtikçe ve yürüdükçe ısınıyordum. Bu da soğuktan hissedemediğim acının beni yavaş yavaş ele geçirmesine neden oluyordu. Yürüdükçe her şey zorlaşmaya başlamıştı. Adımlarım kısalmaya, hızım düşmeye ve ölüm, kapımı aralarcasına canım acımaya başlamıştı.

Kaza yaptığımız yerin önünden yeniden geçerken tuzla buz olan camdan arta kalan parçaları gördüm. Hatta arabanın birkaç parçası yol kenarındaki demir bariyerin arkasındaki koca dağın eteklerindeydi. Kazadan önce, yapacağım şeyin böyle bir sonucu olacağını beklemiyordum. Hatta o arabanın içinden sağ çıkmayı bile çok düşük bir ihtimal olarak görüyordum. Acaba arabadaki diğer insanlar yani Barış, Anıl ve Koray nasıldı? Benim yüzümden canları yansın istemezdim. Yedi katil arasından gözüme en masum görünen ikisi, benimle birlikte o arabadaydı. Tabii, Koray'ı saymıyordum, onda farklı bir şeyler vardı. Daha önce

kaçmaya çalıştığımda, sadece oturup izlemişti. Oradaki herkes gibi o da engel olmamıştı bana. Arabayı vurmadan önce de beni izliyordu. Bakışları o kadar dikkatliydi ki bir şeyler çevirdiğimi anlayabilecek tek kişi oydu. Belki de gitmemi, kaçmayı başarmamı istiyordu. Zaten ukalanın tekiydi. Sürekli benim hakkımda benden çok şey biliyormuş gibi davranıyordu. Fakat yine de *umarım ölmemiştir*, diye düşündüm. Ben onlar gibi katil değildim. Birinin canını yakmak, isteyeceğim son şeydi.

Hava kararıyordu. Sürekli olduğum yerde dönüp duruyormuş gibi hissediyordum. Dizimdeki yara yüzünden canım daha çok yanıyordu. Şu an yüzümün ne hâlde olduğunu çok merak ediyordum fakat çantamdaki küçük aynaya bakıp korkudan bayılmak istemiyordum. O sırada kuruyan dudaklarımı birbirine bastırmak istedim fakat canım acıyınca bunu yapmayı kestim. Dudağım patlamıştı ve ben, bunu daha yeni hissediyordum.

Kulağımda, güneşin batışını benimle takip eden kuşların sesi yankılanıyordu. Bir anlık rahatlamanın ardından zeminde kayan lastiklerin sesiyle olduğum yerde durdum. Kafamı dizimden kaldırarak, ara sıra düşmemek için tutunduğum demir bariyerlerin diğer tarafına geçtim. Ne taraftan geldiğini anlamak için ilk önce ilerlediğim tarafa baktım ama orası hâlâ sessizliğini koruyor ve yavaş yavaş çöken karanlığın içinde kayboluyordu. Diğer tarafa döndüğümde yaklaşan siyah arabayı fark ettim. Arabada kimin olduğunu anlayabilmek için gözlerimi kıssam da camlarına çekilen siyah filmler yüzünden anlayamadım fakat kendimi riske atamazdım. Hızla eğilerek, görünmediğimden emin olduğum bir şekilde gizlendim. Araba önce yavaşladı. Karanlık iyiden iyiye çökmüştü. Arabanın açık farlarının hemen yukarıyı aydınlattığını gördüm. Araba gittikçe daha da yavaşladı ve benden biraz ileride durdu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve üzerinde durduğum taş, yaralı dizime battı. Canım yanıyordu. İnlememek ve hareket etmemek için zor tuttum

kendimi. Elimi, dudaklarımın üzerine sıkıca bastırırken gözümden akan, acının eseri yaşlara engel olamadım.

Kapılar açıldıktan hemen sonra kapandı. Gözlerimi sıkıca yumdum. *Lütfen onlar olmasın, lütfen!*

Asfalt zemine sürten ayakkabıların sesi dışında bir şey duyamadım. Benden uzaktaydılar ama aramızda çok mesafe yoktu. Aşağıya inmeyi düşündüm fakat hava iyice kararmıştı ve bu, iyi bir fikre benzemiyordu. Oradan geri çıkamayabilir hatta tekrar yuvarlanarak bu sefer ölümün kapılarını aralayabilirdim.

Tok sesli genç bir erkek, "Birini gördüğüme yemin edebilirim, buralarda olmalı," dediğinde genç bir kız ona cevap verdi: "Bu ıssız yerde tek başına birini gördüğünü söylüyorsun, sence de saçma değil mi? Yanlış görmüşsündür, hayatım. Haydi, yolumuza devam edelim."

O an kurtuluş biletimin bana doğru yaklaştığını hissettim. Bunlar sıradan insanlardı. Benimle bir işleri yoktu ve içlerinden biri, benim hemcinsimdi. Öne doğru atıldım ve indiğim kısmı geri tırmandım. Demir bariyerlere tutunarak ayağa kalkmaya çalıştığımda adam konuştu: "Tamam, gidelim ama burada gerçekten biri varsa ve soğuktan ölürse bunun sorumlusu sensin."

Kız onu geçiştiren bir cevap veremeden zayıf, titrek sesime can vererek bağırdım: "Yardım edin, lütfen bana yardım edin!"

Can çekişen sesimi duyduklarında, irkilerek bana doğru döndüler. Beni gördükleri anda baştan aşağı süzdüler. Gözleri bedenimde gezinirken büyüdükçe büyüdü ve korku dolu bir hâl aldı. Onlar benim kurtuluşumdu. Onlar sayesinde polise sığınabilir, evime gidebilirdim. Bütün bu yaşadıklarım son bulabilirdi, o iğrenç katiller bu yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyebilirdi, ben hayatıma geri dönebilirdim.

Her şey yoluna girecek, her şey düzelecek.

Umut saçan ışıltısını kaybeden göz kenarlarım gülümsememle birlikte kısılırken gördüğüm gerçek yüzünden sarsıldım. Genç kız, beni gördükten sonra korkuyla büyüyen gözlerini

gizlememiş ve sevgilisinin ardına saklanmıştı. Bu görüntü onu korkutuyordu. Peki ya, bu görüntünün sebebini bilseydi acaba ne kadar korkardı?

Bana yardım edip etmeyeceklerini bir kez daha düşündüm. Kötü görünüyor olmalıydım, çok kötü. Kanlı ve parçalanmış bir diz, patlamış dudak, yarılmış baş, dağılıp aralarına toprak karışmış saçlar, kesilmiş boyun, sayamayacağım daha nice çizik ve kan revan içinde bir beden... Sadece kötü değil, korkunç görünüyordum belli ki. Korku filminden fırlamış gibi korkunç...

Onlara doğru hararetli bir adım attım. Duygularımı, acımı onlara aktarmaya çalıştım ama başarılı olup olamadığımı bilmiyordum. Belki de yüzümdeki kandan ifademi bile çıkaramıyor olabilirlerdi.

"Peki, bana yardım edecek misiniz?"

Günün en trajik sorusu bu olsa gerekti. Beni kurtaracaklar mıydı yoksa arkalarına bakmadan arabalarına mı bineceklerdi? Başlarına benim yüzümden gelebilecek tehlikeleri göz ardı etmeden buradan gidecekler miydi?

İyilik, belki de sadece zor zamanda belli oluyordu. Küçük bir melek taklidi yapmak değildi iyilik. Ölüm kalım meselesinde yıkılan tabuydu. Bir canın, diğer cana bağlandığı görünmez çizgideydi iyilik.

Dakikaları, saniyeleri hatta saliseleri saymama az kalmıştı. Çaresizlikten ve soğuktan titreyen bedenimin, onların karşısında zayıflıktan bükülmesini istemiyordum ama nefes almanın bile bir lütuf gibi geldiği şu durumda yere yığılmama az kalmıştı. Canımın son kırıntılarını o arabada, katillerin arasında bırakmış gibi bir his içimi parçalıyordu. Evime dönememekten, canımın daha çok yanma ihtimalinden o kadar çok korkuyordum ki bana yardım etmesini beklediğim insanların, bu isteğimi görmezden gelme ihtimalleri gözümde canlandı. Burada öldüğümü düşündüm. Böceklerin ölü bedenimi kemirdiğini, kargaların gözlerimi söktüğünü hayal ettim. Midem bu düşünceyle

sursılsa da korkarak sevgilisinin arkasına saklanan kız, onun kulağına bir şeyler fısıldadığında endişem daha da arttı.

Genç kız, sevgilisinden uzaklaşarak arabaya bineceği sırada can havliyle öne doğru bir adım attım. İkisi de benden korkuyordu. Bana olanların kendi başlarına gelmesinden, benim gibi çaresiz kalmaktan ödleri kopuyordu ve sırf bu yüzden bana yardım eli uzatmayacaklardı.

"Yardım edin," diye gururumu bir kenara koyarak yalvardım. "Lütfen, beni burada bırakmayın. Ölmek istemiyorum."

Genç adam sevgilisinin gözlerine bir cevap arar gibi baktı. Onların, gözleriyle anlaşıp, hayatım için bir karar vermelerini beklerken olduğum yerde sendelediğimde ağzımdan küçük bir inleme kaçtı. Hani olur ya, insanın bir yeri kanar, çok acır ve ağlamak ister. Ben, vücudumdaki her acı için ayrı ayrı ağlamak istiyordum.

"Söz veriyorum," dedim en içten duygularımla. "Başınıza bela olmayacağım. Ben kaçırıldım, sadece evime gitmek istiyorum. Bir benzin istasyonuna bırakın, başka bir şey istemiyorum. Lütfen."

Sonra susan ağızlar, konuşan gözler devreye girdi. Korkmakta haklılardı fakat benim kadar korkuyor olamazlardı. Eğer yardım etmezlerse burada ölecektim. Hayatta katiller vardı, evet ama onlardan kurtulmak her zaman tek başına mümkün olmazdı. Benim, yardıma ihtiyacım vardı.

Bedenimi sarmalayan yoğun sıcaklık, içime huzur dolu bir nefes çekebilmemin en büyük sebebiydi. Vücudumdaki ağrıları alan ağrı kesicinin boğazımdan suyla geçtiği an kendimi, cennetin kapılarını aralamış gibi hissettim. Gözlerimi açmak istemiyor, eve varana dek burada yatmak istiyordum. Canımın acısı umurumda değildi artık, hepsi geçecekti.

Bir an bana yardım etmeyeceklerini düşünmüştüm. Ümidim yerle bir olmuştu fakat öyle olmadı. En yakın benzinliğe götürebileceklerini ama daha fazlasını yapamayacaklarını söylemişlerdi. Hemen kabul etmiştim. Arabaya biner binmez içimin ne kadar hafiflediğini anlatmam mümkün değildi. Korkunun ağırlığı uçup gitmişti. Genç kız ağrı kesici ile su vermişti, ondan önce de bir şey yiyip yemediğimi sormuş. Yemediğimi söylediğimde çikolatalı kruvasan vermişti. Normalde kruvasan sevmesem de o an tadını bile hissedemeyecek kadar açtım ve en ufak kırıntısına kadar mideme indirmiştim.

Cama yasladığım kafamı, geçtiğimiz bir tümsek yüzünden çarpınca kaldırdım. Nerede olduğumuza baktığımda artık denizi göremediğimi fark ettim. Yine bir otoyoldaydık ve radyoda Model'in *Değmesin Ellerimiz* şarkısı çalıyordu. İçten içe ona eşlik ederken gözümden akan yaşa engel olamadım. Hâlâ kurtulduğuma inanamıyordum. Ben orada olmamak için kendimi öldürmeye bile razıydım ve gerçekten kurtulmayı beklemiyordum.

"Ailenden birini aramak ister misin?"

Gözlerimi dışarıdan çekip öne doğru çevirdim. Bunu çok isteksiz bir şekilde sormuştu, mecburiyetten. Yaşadıklarıma ucundan bile bulaşmak istemiyorlardı, en kısa sürede benden kurtulup gitmek için kıvranıyorlardı.

Kimsenin numarasını ezbere bilmiyordum, sadece polisi aramalarını isteyebilirdim. "Aslında polisi arayabilirseniz bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz." Dikiz aynasından bana bakan gözler, bu isteğim karşısında başka tarafa çevrilince yanağımın içini ısırdım. "Yani en azından tehlikede olmadığınızı hissettiğinizde."

Polis fikrine hiç sıcak bakmıyorlardı çünkü ucundan bile bulaşıp başlarını tehlikeye sokmak istemiyorlardı. Bu yüzden üstlerine gitmedim, onlar da aramadılar.

Eğer benim yüzümden zarar görecek olurlarsa bunu kaldıramazdım. Gördüklerimden sonra bunu göze alamıyordum. Beni bırakıp gitmeleri, onların yararınaydı. Zaten şüpheyle, korka korka yardım eli uzatmışlardı. Başlarına bir şey gelirse kendimi asla affetmezdim.

Kız bana doğru döndü. Kahverengi, kısa ve dalgalı saçlarında kızıl gölgeler vardı. Küçücük burunlu, ince dudaklı ve simsiyah gözlü bir kızdı.

"Sana daha fazla yardım etmek isterdik fakat bizi anlıyorsun, değil mi? Biz Hakan ile bir hafta önce evlendik. Balayından dönüyoruz. Hayatımızın en güzel noktasındayız ve..." Lafını bitirmesine izin vermeden söze girdim: "Ve senin canın bizimkinden kıymetli değil. Evet, bunu daha önce de duymuştum. Sorun değil. Canım bu aralar sadece benim umurumda."

Kız, mahcup bir yüz ifadesiyle gözlerini kaçırırken eşi Hakan, dikiz aynasından bana bakarak, "Neden kaçırıldın? Sana bunu kim yaptı?" diye sordu. Gülümsemeye çalışarak omuz silktim. "17 Numara olduğum için. Bana bunu yapanlar katil. İnsanları gözlerini kırpmadan öldürdüler. Şimdi anlıyor musun, neden size bu kadar muhtaç olduğumu?"

İkisi de korkulu gözlerle bana bakıp susmakla yetindiler, hiçbir şey söylemediler. Sahi, ne söylenebilirdi ki? Şimdi akıllarında dönen tek şeyin katillerin onların da peşine düşme ihtimali olduğuna yemin edebilirdim.

İyilik... İyilik, gerçekten samanlıktaki iğne kadardı. Dünyadaki insanların yarısı bile gerçek iyiliğin ucundan geçmemişlerdi.

Hakan sağa saparak, küçük bir benzinliğe giriş yaptığında kollarımı sıvazladım. İçim şimdiden titremeye başlamıştı. Dışarıda kar soğuğu vardı ve buraya yakın zamanda kar yağmıştı ki tabelaların üstü, yol kenarları ve ayak basılmamış zeminler ince bir kar tabakasıyla kaplıydı.

Araba durduğunda göz ucuyla benzinliğe baktım, çok küçük ve ıssız görünüyordu. En azından birkaç kişinin olduğu daha büyük bir benzinliğe bıraksalardı keşke. Yine de bunu dile getiremezdim çünkü benden en kısa sürede kurtulmak istedikleri apaçık ortadaydı.

"Teşekkür ederim," dedim inmeden önce. "Fakat bir şey daha isteyeceğim." Bunu söylerken her ne kadar çekinsem de kendime ikinci bir şans yaratmak istiyordum. "Eğer önünüze bir polis çıkarsa ona benden bahseder misiniz? Adım Defne, Defne Karaca." Kız gülümsemeye çalışarak kafasını salladı ve arka koltuktaki montu alarak bana uzattı. "Al bunu, hava çok soğuk. Ayrıca bunu da almanı istiyorum," diyerek, bana bir miktar para uzattığında içimi sızlatan gururumu hiçe saymama bir kez daha üzüldüm. Ben bu hâllere düşecek insan mıydım?

Canımı düşünerek ikisini de kabul ettim. Montu üzerime geçirerek arabadan indim. Bir süre beklediler ama ben küçük benzinliğin içine girdiğimde gittiklerine emindim. Beni geri çağırmalarını ümit etsem de yapmayacaklarını biliyordum. Hatta son isteğimi yerine getireceklerinden bile şüpheliydim. Çok korkmuş görünüyorlardı, arabadan indiğim an varlığımı unutmak için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

Benzinlikte sadece bir adam vardı. Elindeki spor dergisine o kadar odaklanmıştı ki beni fark etmedi bile. O sırada duvarda asılı olan küçük televizyonda akşam haberleri vardı. Bir süre benim kayıp haberimi görmeyi bekledim ama kış sezonunun gözde kayak merkezleri, ana temalarıydı. Adama tekrar baktım, uzun sakalları vardı. Gözleri elaydı ve biraz çekikti. Keldi. Çıkan koca göbeğini, tezgâhın bu tarafından bile görebiliyordum. Üzerindeki kırmızı, kareli gömleğin alttan üçüncü ve dördüncü düğmeleri patlayacak gibi duruyordu.

Burada olduğumu belli etmek için yalandan iki kez öksürdüm. Adamla aramızda önündeki masa ve birkaç adım dışında fazla mesafe yoktu. Adam istediğim gibi sesimi duydu ve

elindeki spor dergisini kenara bırakarak kafasını kaldırdı. Göbeğini içeri çektiğini anlayabiliyordum. Beni görür görmez gözleri kocaman oldu. Ona doğru bir adım attım. Benden korkmadan ondan yardım istemeliydim.

"Sadece telefonunuzu kullanmam gerek," dediğimde hâlâ bana korkarak bakıyordu. Üzerimdekinin başkasının kanı olduğunu düşünmüyordu, değil mi? "Aa şey, ben kaza geçirdim. Arabam birkaç kilometre ötede, yardım için birilerini çağırmam gerekiyor."

Doğruyu söyleseydim, başıma gelenlerden korkacağı için yardım etmeyebilirdi. Az önce bu ihtimalin ta kendisini görmüştüm. Adam masadaki kablolu telefonu işaret ettiğinde, kafamı sallayarak yaklaştım ve telefonu elime almadan önce adama baktım. Bana çok soğuk bakıyordu. Kendimden çok, ondan korkmuştum. Tekrar telefona dönerek polisi aradığımda hattan ses gelmiyordu. Bir kez daha deneyerek adama baktığımda beni baştan aşağı süzmekle meşgul olduğunu fark ettim. Telefondan hiçbir şekilde ses gelmeyince adama doğru cihazı işaret ederek, "Bu hat kesik," diye isyan ettim.

Adam omuz silkti. "Burası ıssız bir otoyol. Hatlar çoğu zaman çekmiyor." Ona gözlerimi devirerek telefonu yerine koydum. "Biraz beklesem iyi olacak o zaman," dedim ve tuvaletlere doğru yöneldim. Şans bir türlü benim tarafımda olmuyordu ama zorlayacaktım.

Tuvalete girdiğimde duyduğum koku, burnumun direğini sızlattı. Parmaklarımı mandal gibi tutup burun deliklerimi sıkıştırdım ve pis kokunun içime dolup midemi bulandırmasına engel olmaya çalıştım. Gözüm sol taraftaki aynalara çarptı. Aynalardan bir tanesi parçalanmıştı ve parçaları lavabonun içindeydi. Onu geçerek diğerinin önünde durdum ve korkarak uzaklaşmak yerine daha da yaklaştım. Tahmin ettiğim ve hissettiğim gibiydim. Hatta belki de daha kötüydüm.

Kafamın sol tarafından akan kan boğazıma doğru süzülmüş, orada kurumuştu. Dudağım yan yana iki kez patlamıştı ve kan dudağıma renk vermişti. Göz altlarım mosmor olmuştu, gözlerimin içindeki damarlar kıpkırmızıydı. Sağ yanağımda, kaşımın hemen üstünde ve çenemde üç tane ufak morluk vardı. Kafamı biraz yukarı kaldırdım ve boynuma baktım. Mor, dört beş santimlik bir bıçak izi vardı. Saçlarıma baktım. Bir kısmına kan bulaşmıştı ve çok kötü görünüyordu. Sanki her santimine krepe atmışım gibiydi. *Zaten bu cadı modeli, en sevdiğim saç modelidir!*

Daha fazla incelemek istemedim kendimi. Kızın verdiği siyah, *oversize* monta daha da sarıldım. Bu, beni soğuktan koruyabilirdi. Biraz sonra, kendime acıyarak bakan gözlerimi fark ettim. Montu çıkararak belime bağladım çünkü her yer kirliydi, bir yere koyamazdım. Çantamı açarak içinden saçımı toplamak için bir toka çıkardım. Saçımı bağlayarak üstümdekinin kollarını dirseklerime kadar sıyırdım. Suyu açtım ve ellerimi altına tutarak avuçlarıma dolan suyu izledim. Buz gibiydi. Umursamadım. Avuçlarıma doldurduğum suyu yüzüme çarptım. Canım acısa da yapmaya devam ettim. Durmadan, defalarca kez yüzüme su attım. Duvara asılı olan beyaz sabunluktan elime biraz sabun alarak yüzümü iyice yıkadım. Hindistan cevizi kokulu sabunlardan oldum olası nefret etmiştim fakat şu an yaşadığım onca pisliğin içindeki bu temiz şey, moralimi az da olsa yükseltiyordu. Yaralarıma dokunmamaya çalışarak yüzümü temizlediğimde ellerimi tekrar ve tekrar yıkayarak derin bir nefes aldım. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Ellerimi ve yüzümü silmek için aradığım kâğıt havlunun, tuvaletlerin sonundaki duvarda asılı olduğunu fark ettim. Oraya gidip, elime üç dört tane alarak yüzümü silmeye başladım. Her tarafımın kuruduğuna emin olduğumda sırtımdaki çantayı çıkartıp montu giyecektim ki çantaya uzanmak için arkaya attığım elim tutulunca, çığlık atarak elimi çektim ve o tarafa döndüm. Yalan değil, başta beni buldular

sanmıştım. Bu sefer Asır beni tekrar götürmek için değil, öldürmek için geldi sanmıştım. Belki de şu an ona bile razı olabilirdim ama karşımdaki Asır değildi. Bu kişi, burada benim dışımda bulunan tek insandı. Telefon etmeye çalışırken beni süzen adamdı. Şimdi bana pis pis bakıyordu. Yavaşça yutkundum, korkumu belli etmemeye çalışarak duvara daha da yaklaştım. "Siz miydiniz? Ben de telefonumu açmayı başardım. Polisi ve arabamı çekmeleri için çekiciyi aradım. Çok yakın bir zamanda burada olurlar."

Adam ilk önce kaşlarını kaldırdı, sonra kafasını aşağı yukarı yavaşça salladı. Ona yalandan tebessüm ederek duvardan ayrıldım ve yanından geçmek için ilk adımı attım. Ona bakmamaya çalışarak yanından geçecektim fakat bir anda kolumdan tutup, beni çekince çığlık attım. Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken beni duvara doğru itti. Sırtım duvara çarpıp yere düştüğümde üzerime eğildi.

"Tam zamanında geldin, güzelim. Yanmak üzereydim. Zaten ölmek üzeresin, bari bir işime yara."

Kafasını boynuma gömdüğünde kusasım gelmişti. Dilini bıçak izimin üzerinde hissettiğim an, içimde yükselen öfkeyle dizimi kaldırarak bacak arasına geçirdim. İğrenç bedeni iki büklüm oldu ve üstüme düştü. Dirseğimle kafasına vurdum ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Aramızda kalkabileceğim kadar mesafe vardı. Kalkabilir, kendimi bu pis yerden dışarı atabilir ve kaçabilirdim.

Aramızda açılan boşluktan faydalanıp kalkmaya çalıştığımda izin vermedi, beni bacağımdan yakaladı. Onun yüzüne diğer ayağımla tekme attım. Ses, mermer duvarların arasında yankılandı. Burnundan ve ağzından kan gelmeye başladığında, inlemelerini ve bel altı küfürlerini kulak ardı ettim. Çamura bulanmış zeminden kalkarak, kapıya doğru koştuğumda daha kapıyı açamadan beni kolumdan yakalayıp duvara itti.

"Sanki ilk kez yaşayacaksın, uslu dur!"

Hırıltılı sesi, pis nefesiyle birlikte yüzüme çarptığında, iğrenerek yüzümü buruşturdum. Ona karşı koyamadan üstüme abandı. Saçlarımı omuzlarımın üzerinden itip, tenimi açıkta bırakmaya çalışırken bacağımı kaldırıp ona vurmak istedim ama bacağını, iki bacağımın arasına sıkıştırmış, beni kıstırmıştı. Bir eliyle saçımı, diğer eliyle kapı tarafındaki elimi tutuyordu.

Çığlık attım. Biri sesimi duysun istedim. Bu kişi Asır bile olsa razıydım. Bunu yaşamaktansa Asır'ın beni öldürmesini tercih ederdim.

Sıkıca tuttuğu saçlarımı bırakıp, pis elini üzerimde gezdirmeye başladığında dudaklarımın arasından acı dolu bir hıçkırık kaçtı. Saçlarım ıslak tenime yapışmıştı ve belime bağladığım mont arbede sırasında çözülüp ayaklarımın dibine düşmüştü. Gözümden akan yaşlara engel olamadım ve tekrar kendime acıdım. Kendime bunu yapmayacaktım.

Yan tarafımda kalan lavabodaki kırık aynanın parçalarını hatırladığımda içime bir umut düştü. Elimi oraya uzattım. Bu pislik ne olduğunu anlayamadan elime gelen orta boy cam parçasını var gücümle sırtına sapladım. Elleri üzerimden çekilirken, o iğrenç bedeni benden uzaklaşırken gözlerindeki donukluğu görebiliyordum.

Yüzüne okkalı bir tükürük attım. "Şerefsiz!"

"Ne yaptın lan sen!" diye kesik nefeslerinin arasından suratıma hırlayıp. Çok geçmeden yere düşüşünü ve acıyla inleyişini izledim. Sonra acımadım ona defalarca kez tekme attım. Ağzından daha çok kan gelene kadar yüzüne vurdum. Onu öldürmek, bana pis elleriyle dokunduğu için uzuvlarını kesip pis ağzına sokmak istedim ama o kadar cani değildim. Hatta ben cani bile değildim.

Adam gözlerini kapatıp hareket etmemeye başladığında, camdan dolayı kesilen elimin acısını idrak edebilecek kadar hırsımı almıştım. Ölüp ölmediğine bakamadım çünkü katil olmaya

hazır değildim. O, bunu hak etmişti. Herkes benden yapmayacağım şeyler istiyordu. Artık kaldıramıyordum bunu.

Parmak boğumlarımı kesen cam parçasını onun üstüne fırlattım. İçimden geçen, lavabodaki bütün cam parçalarını tek tek toplayıp her uzvuna saplamaktı ama ben onun kadar pislik, iğrenç bir insan değildim. Bunun yerine önümdeki koluna ayağımın ucuyla bir tekme daha geçirip oradan çıktım.

Her ne kadar sakin hissetsem de dışarıdan tam aksi gibi görünüyordum. Nabzım aşırı yüksekti ve bu, kendimi toparlamama engel oluyordu. Üstümde, elimden bulaşan taze kan izleri vardı. Kan izlerini yanlışlıkla sarı saçlarımın uçlarına da bulaştırmıştım. Sıkıca bastırdığım dudaklarımı aralamayı reddettiğim için burnumdan sık nefesler alıyordum ve bedenim yaşadıklarımdan dolayı zangır zangır titrerken bir sonraki adımımı dahi hesaplamakta zorlanıyordum.

Benzinlik marketinden koşar adım çıktım. Henüz ikinci bir adım atamadan, siyah bir araba ani fren yaparak önümde durdu. O anda sakinleşmeye çalışan bütün hislerim yeniden kıpırdandı, yükseldi ve patlamaya hazır bir volkana dönüştü. *Yakalandım mı? Buraya kadar mıydı her şey?*

Camları siyah filmle kaplı arabayı gördüğümde bir süre olduğum yerde kaldım. Camlarındaki filmler yüzünden hiçbir şey göremiyordum. İçerideki kişi arabadan çıkmadan, kaçıp kaçmamam gerektiğine karar veremiyordum. Eğer Asır intikam için gelmişse ne parçalanmış dizimi ne de yarılan kafam yüzünden sürekli kaybettiğim dengemi umursayacaktım. Ölümüne kaçacaktım çünkü zaten kaçmazsam ölecektim.

Hem arkamdakinden hem de önümdekinden korkuyordum. Çünkü arkamdan sapık gelebilirdi ve ben bu sefer kaçamayabilirdim. Gerçi lavabodan ayrıldığımda hareket etmiyordu. *Acaba öldü mü,* diye düşünmekten kendimi alamasam da geri dönüp, yaşayıp yaşamadığına bakmayacaktım. Tam karşımdaki arabadan ise asıl katilim çıkabilirdi ve bu sefer kesin tahtalıköyü boylardım. Kapıda beni hurilerin karşılamayacağına emindim.

Daha çok Asır'a veya Akın'a benzeyen şeytanlar karşılardı. Sonuçta Akın da en başından beri kendisinin iyi olduğuna beni inandırmış ama sonunda boğazımı kesmeye kalkmıştı. Bunlar, şeytana pabucunu ters giydirebilecek tiplerdi. İçlerine bir girdiniz mi asıl şeytanın, sizin aklınızda dönüp duran tilkiyi kovalayan şeytan olmadığını, böyle insanlar olduğunu anlıyordunuz.

Arkadan bir ses duyduğumda, yerimde sıçrayarak oraya döndüm. Kalbim *bir çıkayım, şuradan kaçayım, bitsin bu işkence, şişe şişe bir hâl oldum* der gibi atıyordu. Bu sırada arabanın kapısının açılma sesini duydum. Kar tutan zeminin üzerine çiselemiş yağmurun, zeminde bıraktığı ıslaklığa değen ayakkabı sesini duyduğumda gözlerim yana doğru kaydı. Fırsatım olsa gözlerimi içeri kadar döndürür, beynimi yöneten küçük hücrelere, *"Neden hâlâ kaçmıyorum!"* demek isterdim. Fakat korkuyordum. Dönmem gerektiğini de biliyordum. Ben sadece biliyordum, hareket etmek şu zaman diliminde lügatimde yoktu.

Bekliyordum; bir ses, omzumda bir el, namlusu şakağıma bastırılan bir silah, kulağımda sıcak bir nefes, boynumda izini bırakacak parmaklar ya da direkt kalbime alınan nişan ve ölüm... Fakat tahmin ettiklerim gerçekleşmedi. Onun yerine önüme geçen bir beden gördüm. Benden hayli uzun bir erkek bedeniydi bu. Kafamı kaldırmaya korktum çünkü gördüğüm beden, beni öldürmeye meyilli olan yedi katilden herhangi birine ait olabilirdi. Transa geçmiş gibiydim. Olacakları düşünmekten beynim yanmak üzereydi. Ne hareket edebiliyor ne de ses çıkarabiliyordum. Tek hamlede ölümün beni kucaklamasını istemiyordum. Ta ki duyduğum sese kadar...

"Hey, sarışın. İyi misin? Kötü görünüyorsun, kaza mı yaptın?"

Beni kucaklayan ölüm değil, karşımdaki adamın kollarıydı. Çünkü zihnim ve bedenim yaşadıklarımı kaldıramamıştı ve ben yere doğru düşmeden önce en son, adamın mavi gözlerini, sarı saçlarını, beni tutan ellerini görebilmiştim. Belki de hayat, canınızın kıymetini, ölümden kaçtığınız sırada sizi kurtararak veriyordu.

BÖLÜM 6

Son zamanlarda olduğu gibi şimdi de istediğim son şey, gözlerimi açmaktı. Çünkü göreceklerimden korkar hâle gelmiştim. Gözlerimi her araladığımda başıma felaket niteliğinde olaylar geliyordu. Ölümün nefesini saçlarımın arasında hissederken her seferinde saçlarımı savurmak ve adımlarımı sağlam basmak kolay değildi.

Bedenim sağa doğru uzanmıştı, ağırlığım sağ kolumun üzerindeydi ve kolum uyuşmuştu. Bu da demek oluyordu ki uzun süredir buradaydım. Nerede olduğumu sorgulayacağım sırada yattığım yerde sarsılınca bir arabada olduğumu ve az önce tümsekten geçtiğimizi anladım. Gözlerimi aralamak için bir saniyeden daha kısa bir süre bekledim çünkü katillerin evine ya da bir katliama götürülüyor olma ihtimalim vardı.

Krem rengi, deri koltukların üzerinde dolandı gözlerim. Ardından yukarı doğru kaydı ve hemen önümdeki koltukta oturan kişinin sarı saçlarını gördüm. Anıl? Hayır. Bayılıp kollarının arasına yığıldığım yabancının da saçları sarıydı.

Uyuşan kolumun üzerinde sessizce doğruldum. Elim arabanın kapısına uzandı, kapıyı açmak için hazırlandım. Sürücü koltuğu da yanındaki koltuk da doluydu. Sarışın olan elindeki

telefona dalmış, uzun mesajlar yazarak biriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu. Hatta o kadar sinirli bir tavrı vardı ki karşı taraftan istediğini alamazsa, parmakları her an ekranı kırıp parçalayabilirmiş gibiydi. Tehlikeli bir adama benziyordu.

Gözlerim hızla sürücü koltuğundaki adama döndü. Kırklı yaşlarının başında olduğu, siyah saçlarının arasına karışan beyazlardan çok kolay anlaşılıyordu. Elleri rahat bir tavırla direksiyonu kavramıştı, diğerine göre çok sakin görünüyordu.

Sürücü koltuğundaki adamı izleyip, hakkında çıkarım yapmaya çalışırken üzerime dönen bakışları hissettim. Sağ taraftaki sarışın ve sinirli görünen genç adamın bakışları, uyandığımı fark ettiğinde üzerime döndü.

Kapının kulpunu daha sıkı kavradım. Eğer tehlikelilerse, niyetleri bana yardım etmek değilse bir saniye bile düşünmeden kendimi arabadan dışarı atacaktım. Ölüp ölmeyeceğim, nasıl yaralanacağım umurumda dahi olmayacaktı. Bir kere daha olmazdı, bir kere daha dayanamazdım.

"Uyanmışsın, biz de senin ayılmanı bekliyorduk."

Gözleri masmavi ve elmacık kemikleri oldukça belirgindi. Sarı saçlarını, biraz daha uzasa ensesinde toplayabilirdi. Tahminen yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Bana, kaldırdığı kaşları ve yarım açık ağzıyla bakıyordu.

"Şey, ben..." diyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Konuşamadım, ne diyeceğimi bilemedim. Kimdiler, neyin nesiydiler? Kapıyı açıp kendimi arabadan aşağı atsam ne kadar hasar alırdım?

"Sanırım kaza geçirdin," dedi sarışın olan. Sesi oldukça zarif ve dikkatliydi. "Biz seni hastaneye götürecektik ama benzinlikteki adamı görünce önce seninle konuşmak istedik."

Hatırladığım gerçek yüzünden irkildim. Benzinlikteki adam ölmüş müydü, ben katil mi olmuştum? Sadece kendimi korumak istemiştim, bundan doğal ne vardı? Peki ya, bana inanırlar mıydı?

Sormak için beklemedim ya da lafı dolandırmadım. "Ölmüş mü?"

"Ölmüş," dediğinde aniden nabzım yükseldi, nefes alamaz oldum. Buz kesen tenimin üzerinde kayan, tenimden daha da soğuk terin varlığını hissettim. "Bunu sen mi yaptın? Ya da yaptıysan neden yaptın? Bize anlatman gerek, ona göre seni nereye götüreceğimize karar vereceğiz."

Endişe hissi bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp geçti ve kalbimin ortasına yerleşti. Sığınmak için gideceğim polis, katil olduğum için özgürlüğümü elimden alacaktı. Asla kurtulamayacaktım, bir daha asla eski hayatıma dönemeyecek, derslerim için endişelendiğimde dünya kadar sorunum var sanamayacaktım. Ben... kendimi korumak isterken aslında kendimi öldürmüştüm.

Ona net bir cevap veremedim, fısıldayamadım bile. *"Ben öldürdüm ama bunu, bana dokunmasını engellemek için yaptım."* diyemedim. İnanır mıydı bana? Dile getirsem gerçekleri yargılar mıydı beni?

Şoför koltuğundaki adam, "Onu sen mi öldürdün?" diye tekrarladığında sesi, ürpermeme neden oldu. Kendimi savunmalıydım, onu inandırmalıydım.

"Ben yaptım ama isteyerek değildi, yemin ederim. Bana saldırdı, yapmasaydım daha da ileri gidecekti. Ben sadece kendimi korumak istedim. Niyetim öldürmek değildi."

Sarışın, ötekinden daha anlayışlı gibi görünüyordu. "Sakin ol, sana inanıyoruz," derken ellerini kaldırıp indirdi. İçime yağmur damlası gibi rahatlık düştü. Titrek nefesimi dışarı bırakırken kalbimin normal ritmine dönmesini bekledim. Bana inanıyordu, diğerini bilmiyordum ama sarışın olan bana inanıyordu. Birinin bana inanmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki güvenilirliğin resmini çizsem bu yabancı adamın yüz hatları kâğıdımda hayat bulurdu.

Endişeyle solumayı kesmeyerek, "Beni nereye götüreceksiniz?" diye sorduğumda yüzlerinde soru işaretleriyle birbirlerine baktılar. Önümde kaç seçenek vardı, bilmiyordum ama birinin beni parmaklıkların ardına iteceğini biliyordum. Çünkü ben her ne kadar pislik birini öldürmüş olsam da bir katildim.

Bir süre cevap vermediler, onlar da emin değildi belli ki. Sarışın, uzun parmaklarını aniden bana doğru uzattığında, irkilerek koltukta geriye attım kendimi. Eli, havada asılı kaldı. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken gülümsedi. Ardından elini yeniden uzattı ve yüzümle arasındaki mesafeyi kapattı. Dakikalardır gözlerimin önüne düşerek görüşümü kısmen kapatan dağınık saçlarımın uçlarından nazikçe tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı. Masmavi gözleri, ışıltısını kaybetmiş sarı saçlarımda dolanırken bu kez elmacık kemiklerini belli edecek kadar geniş bir şekilde gülümsedi.

Güvenilir bir adam gibiydi.

Sözü devraldığında başta sezdiğim öfkeli aurasının aksine sakin ve temkinli konuşuyordu. "Seni bir süre gözlerden uzak tutmak gerek. Birini öldürdüğün duyulursa seni hemen katil ilan ederler ve dinlemezler. Bilirsin, adalet sistemimiz, pek de adaletten yana değil."

Şoför koltuğundaki adam sözü aldığında diken üstünde oturuyormuş gibi hissettim. "İşinde çok iyi bir avukat tanıdığım var. Öldürdüğün adamı bulduklarında senin yaptığın anlaşılırsa onu devreye sokarız." Birbirlerine attıkları bakışlar öyle derin ve manidardı ki sırtımın ürperdiğini hissettim. Sarışın olan, "Ne olacağını bilmiyoruz, senin tek yapman gereken bize güvenmek," dedi.

Düşünmek için zamana ve ikinci bir yola ihtiyacım vardı. İkisi de elimde değildi, o hâlde onları oyalayabilirdim. "Tamam." Sesime yansıyan çaresizliği fark etmiş olmalıydılar. "Beni kurtarın."

Onlara öylece güvenmek ve sırtımı dayamak, Asır'ın kollarına atlamak gibi olurdu. Şimdilik, yeni bir yol bulana dek bana yardım etmelerine izin verecektim. Yolumu bulduğumda kaçabilir, saklanabilir ya da bir şekilde temize çıkmanın yolunu bulabilirdim.

Peşimdeki katillerden kaçarken katil olmuştum. Asır duysa benimle fena alay ederdi.

Şehir içinde, araçların ortalıkta cirit attığı, insanların karınca sürüsü gibi ilerlediği bir yere gitmeyi beklerken geldiğim yerden pek de farkı olmayan ıssız bir yere gelmiştik. İki katlı, ahşap bir evin önünde durduğumuzda, adını yeni öğrendiğim sarışın Ali ve ağabeyi Serhat arabadan indi. Ben de onları takip ettim. Ev, yol üzerindeydi ama diğer tarafta ürkütücü diye nitelendirebileceğim bir orman vardı.

Serhat kapıyı açıp eve girdiğinde Ali ona eşlik etmemi bekliyordu. Burası onların kafa dinlemek için geldikleri bir yerdi ve evin hemen arkasında bir göl vardı. Yolda gelirken katil olmam dışında konuşulabilecek tek şey, onların kardeşliği olmuştu çünkü katil olmamla ya da yaşadıklarımla alakalı konuşmak beni tüketiyordu. Henüz katil olduğumu hazmedememiştim, her ne kadar hak ettiğini düşünsem de bana, bu konuda nefes aldırmayan bir şeyler vardı.

Eve girer girmez, şüphe dolu gözlerle etrafı incelemeden edememiştim. Normal bir ev gibiydi. Kapının hemen karşısında koyu kahverengi, ahşap bir merdiven vardı; sağ tarafta yine aynı tonlardaki mutfak ve sol tarafta krem tonlarında döşenmiş salon bulunuyordu. Minimal düzenlenmiş bir evdi. Bahsettikleri gibi sadece kafa dinlemek için gelinen türden...

Ali, kapıyı kapatarak önümüzde uzanan merdiveni gösterdi. "İstersen önce duş al, sonra pansuman yaparız ve dinlenirsin. Dinlendikten sonra olanlar hakkında detaylıca konuşuruz."

"Daha büyük dertlerim var!" diye çığlık atmak istesem de yutkunarak bu isteğimi bastırdım ve onu başımla onayladım.

Gülümsemek istedim, en azından nezaketen ama yüzümde tek bir mimik dahi oynamıyordu. Mimiklerimi kaybetmiştim sanki, yalnızca düz bir ifade ile karşılık verebiliyordum.

Banyoyu ve kalacağım odayı kısaca gösterdi, duş alacağım için düşünceli davranıp havlu, ona ait olduğunu düşündüğüm tişört ve belini sıkabileceğim bir eşofman verdi. Ali'den birkaç saatte gördüğüm muamele, Asır'dan gördüğüm muamelenin yanında cennet gibi kalıyordu. Asır cehennemdi, Ali cennet...

Beni banyoda yalnız bıraktığında düşüncelerim sustu. Suyun ısınmasını beklerken üstümdeki kıyafetleri çıkarıp çamaşır makinesine attım ve kısa programda çalıştırdım. Hepsi kan, ter ve pislik içindeydi. Ardından kaynar suyun altına bıraktım kendimi, sırtımı soğuk mermere yasladım ve vücudumdan akan kanın beyaz mermer zemine damlayıp, suya karışarak giderde yok oluşunu izlemeye başladım.

Kaynar suyun ruhumu da temizlemesini diledim. Olanların bir rüya olmasını ve gözlerimi katiller için hazırladığım ödevin başında açmayı içtenlikle diledim. Böylece bunun bir anlamı olurdu. Çok fazla araştırma yaptığım için bilinçaltıma işlemiş katillerden ibaret bir kâbus olarak kalırdı.

Gözlerimi kapattım ve bunu hayal ettim. *Otobüse binmeden birkaç gün öncesiydi, okulun kütüphanesinde, ertesi gün hocaya teslim edeceğim ödev için sabahlıyordum. Katillerin ve kurbanların videolarını izliyor, arada kantine inip beni ayık tutması için kahve alıyordum. Çalışmaya ara veriyor, merdiven boşluğuna çıkıyor ve telefonla konuşuyordum.* Orada çeşit çeşit insanla karşılaşırdım. Çakmağı yere düşen bir adama çakmağını uzattığımda, suratıma bile bakmadan çekip gitmişti son seferde. Ardından "Hödük!" diye aptalca bağırırken ne kadar da sinirlenmiştim.

Şimdi düşünüyorum da böyle insanlara boşu boşuna sinirlenip geriliyormuşum. Bir de şimdi yaşadıklarıma, hâlime bakın...

Ya şimdi gerçekten kütüphanede, masanın başında uyuyup kaldıysam ve bu kâbusu görüyorsam?

Üst üste, onlarca katil videosu izlemiştim. Böyle bir kâbusu elbette görebilirdim. Belki kendimi yeterince sert çimdiklersem... Uyanırdım.

Dakikalardır kaynar suyun altındaki kolumu, bacağımı, yüzümü hatta karnımı bile çimdikledim. Vücudumda kaynar suyun yarattığı kızarıklıktan ya da zaten var olan morluklarımdan çok daha fazlası vardı artık. Sıktığım yerlerde kan toplanmıştı ve sabaha o kısımlar morarmış olurdu.

Onlarca morluğa rağmen uyanamadım. Demek her şey gerçekti, ben sahiden bu kan dolu cehennemin ortasına yüzüstü çakılmıştım.

Gerçekliğin bir kez daha farkına varmak, beni hıçkırıklara boğmaya yetmişti. Hayatım boyunca acı dolu tek anım, babamın ölümüydü. Ona da yıllar geçtikçe alışmıştım, bazen istemeseniz de alışıyordunuz. Yaşadıklarıma da alışabilir miydim? Unutabilir miydim olanları? Unutmama izin verecekler miydi? Belki bir gün, yani hayatta kalırsam bir gün unutacak kadar alışırdım bütün bu yaşadıklarıma.

Ruhumun değil ama vücudumun temizlendiğine inanarak duştan çıktığımda ilk işim makineye attığım iç çamaşırlarımı saç kurutma makinesiyle kurutmak olmuştu. Önce onları, ardından Ali'nin verdiği oldukça büyük kıyafetleri üstüme geçirdim. Eğer eşofmanın bağlayabileceğim bir ipi olmasaydı, vücudumdan kolayca kayıp düşerdi.

Saçlarımı kuruturken aynadaki yara bere içindeki kızla göz göze gelmemek için büyük çaba sarf ediyordum. Aynadaki kızı artık sevmiyordum. Kova burcuydum ama yükselenim aslandı. Bu yüzden hep kendime âşıktım, her hâlimi sever ve sayardım ama artık onu da yapamıyordum. Aynaya bakmaktan nefret etmek benim için dünyanın sonuydu. Demek kendi dünyamın sonuna gelmiştim, artık başkalarının dünyalarında dolanacak ve kendimden nefret edecektim.

Elimdeki ıslak kıyafetlerle odaya geçmek için banyodan çıktığımda aşağıdan gelen sesler dikkatimi çekti ve pek düşünmeden oraya doğru yöneldim. Aşağıdan bir kız sesi geliyordu. Geldiğimizde evde bir kız olmadığını varsayarsak, bu durum ilgimi çekmeliydi.

"Planımız bu değildi, Ali. Sen bize böyle anlatmamıştın."

Ali daha kısık bir sesle ona yanıt verdi: "Şimdi böyle olsun istiyorum, itirazın mı var?" Kibar ses tonundan eser kalmamıştı. Sesinde uyarıcı bir tını vardı.

"Hayır, sen daha iyi bilirsin ama duygularının bu işi mahvetmesini istemiyorum. Ben sadece senden emir almıyorum, hesap vermem gereken biri daha..." Kız lafını bitiremeden ani bir sessizlik oluştu. Bunu fark edince olduğum yerde geriledim, merdivenden hızlıca uzaklaştım. Odaya girdiğimde yaklaşan ayak seslerini duydum. Islak kıyafetlerimi yatağın üzerine koyarak düzeltiyormuş gibi yapmaya başladığım an kapı açıldı.

Ali, yüzüne yerleştirdiği keskin ifadeyi gizlemeye gerek duymadan bana bakarken her şeyden habersizmiş gibi bilinmezliğin içinde yoğrulan mimiklerim harekete geçti. Sesimin zayıf, kısık çıkması için çabaladım çünkü yorgun ve bitkindim. Duyduklarımın etkisiyle celallenecek gibi görünmemeliydim. "Bir sorun mu var?"

Cevap vermeden önce bekledi, keskin bakışları yüzümde dolandı. Başka biri olsaydı belki bu noktada abartılı, kendisini ele verecek mimikler yapabilirdi ama ben bu işin içindeydim. Rol kesebildiğimi bilmemesi, bu noktada onun sorunu oluyordu. "*Uyumadan önce bir şeyler yemek ister misin*, diye soracaktım." Göz ucuyla yatağın üzerindeki ıslak kıyafetlerimi gösterirken sesini yumuşattı. "Kıyafetlerini şöminenin yanına koymamı ister misin? Yarına kadar kurur."

Açlıktan ölüyordum. "Sadece uyumak istiyorum."

Ona uzattığım kıyafetlerimi alırken dudağının kenarını ısırdı. Oldukça yavaş, şüpheyle hareket ediyordu. Aşağıda

konuşulanları duymamı istemiyordu ve bu demek oluyordu ki daha fazlasını duymam gerekiyordu. "Tamam, iyice dinlen. Sabah kahvaltıda her şeyi konuşuruz."

"Tamam," dedim yorgunluktan çatallaşmış bir sesle. Ali odadan çıkarken sessizce bekledim. Onları duyduğumu bilmesini istemedim çünkü ortada bir pürüz olduğunu hissetmiştim. Onlara zaten güvenmiyordum ama kırık dökük olan duvarım, şimdi tamamen toz olmuştu. Bir şey dönüyordu; benimle ilgili miydi, bilmiyordum ama bir şey vardı.

Ali odadan çıktığında, camın önüne giderek perdeyi araladım ve aşağıya baktım. Kapının önünde iki tane araba vardı fakat ortalıkta kimse yoktu. O kız kimdi ve neden bahsediyordu?

İçime bir kurt düşmüştü. Yatağa yattığımda bunun benimle bir alakası olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Kumar, hep benim üstüme oynanacak değildi ya!

Ağrılarım yüzünden dördünce defa uyandığımda yataktan kalktım. Çantamdan ağrı kesici çıkardım ama su almak için aşağıya inmem gerekiyordu. Çok huzursuzdum, gözlerimi her kapattığımda birinin bana zarar vereceğini düşünmeden edemiyordum. Korkuyordum ve bu hâldeyken uyumak çok zordu. Belki başımın ağrısı kesilirse en azından birkaç saat daha uyuyabilirdim ve yorgunluktan bitap düşen bünyeme iyi gelebilirdi.

Korkularımı bir kenara iterek odadan çıktığımda karanlık koridoru aydınlatan tek şeyin, camdan yansıyan ay ışığı olduğunu gördüm. Parmak uçlarımda indim basamakları, ışığı açmadım ve yine sessizce, dolaptan plastik şişedeki suyu alıp bardağa doldurdum. Önce ağrı kesiciyi dilime yerleştirdim, ardından bardaktaki suyu son damlasına kadar mideme indirdim. Suyu bitirip nefesimi dışarı bıraktığım sırada dışarıdan gelen sesle birlikte kaskatı kesildim.

Cama doğru yaklaşıp dışarı baktığımda Ali'nin bir kızla konuştuğunu ve yanlarında korumaya benzeyen iki adam olduğunu gördüm. Çok ciddi görünüyorlardı.

"O, tehlikeli. İşi batırmadan planı uygulayın. İstediğin bu değil miydi zaten, neyi uzatıyorsun?" Gözlerini belerterek konuşan kıza karşılık Ali cevap verdi: "Bu işi hemen bitirmemeye karar verdim. Asır'la biraz oynayacağım."

Elimdeki bardağı neredeyse yere düşürecektim. Asır mı? Yine hangi çamura batmıştım ben?

"Onun ölmesi gerek," diye fısıldarken sessiz kalmaya çalışır gibi görünse de sesinin birkaç oktav yükselmesine engel olamadı kız. "Rahat duracağını mı sanıyorsun? Onlardan kaçmayı başarmış birini nasıl elinde tutacaksın? Eğer onu hemen öldürmezsen başımıza büyük bela alacağız."

Duyduklarımın şokuyla daha da sarsıldım. Başından beri planları beni öldürmekti, kim olduğumu biliyorlardı ve aslında o benzinlikte karşılarına çıkmamıştım, beni bulmuşlardı. Sıktıkları yardım palavralarına körü körüne inanmamıştım ama bütün bunların Asır'la ilgili olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

"Katil olduğunu sanıyor. İşte bizim kozumuz bu."

Üçüncü şok dalgası bedenime çarptığında, elimdeki bardak düşmeden önce onu tezgâha bırakabildim. Katil değildim, beni kandırmış ve onlara muhtaç olduğumu sanmama neden olmuşlardı. Tek dertleri, psikopat bir katil olan Asır'ı çıldırtmaktı. Ne sanıyorlardı ki? Asır'ın, kaçmak uğruna arkadaşlarını ölüme sürükleyen bir tutsağı kurtarmak için dünyayı yerinden oynatacağını mı?

"Bu koz falan olamaz, Ali. Kızı bize ver, asıl planı uygulayalım." Ali'nin omuzları gerilirken gözlerinden, karşısındaki insanın tüylerini ürpertecek derecede karanlık bir parıltı geçtiğine yemin edebilirdim. Öyle de oldu, Ali ile arasında birkaç adım kadar mesafe olan genç kadın, gözlerini kaçırıp yutkundu. Kadının korkusundan haz duyan Ali, onunla üst perdeden konuştu: "Kız, sadece benim."

Saçları omuzlarında biten esmer kadın başını hafifçe sallarken Ali'nin gözlerine bakma cesaretini gösterememişti. Ali, bu durumdan haz almış gibi değildi, sanki birilerinin ondan korkmasına alışıktı. Zaten Asır ile bağlantısı olan herhangi birinin korkutucu yanlarının olmadığını düşünmek aptallık olurdu.

Ali aniden eve doğru döndüğünde, duyduklarım karşısında tek bir kasımı dahi hareket ettirecek irademi kalmamış gibiydi. Yukarı koşmam lazımdı, onların konuşmasına şahit olduğumu bilmemesi gerekiyordu. Rollerini oynamalıydılar ve ben onlara, rolümle karşılık vermeliydim yoksa şuracıkta beni gebertebilirdi.

Mutfaktan çıkarak merdivene doğru ilerlediğim sırada, dış kapı açılınca olduğum yerde kalakaldım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, tenim anında hislerim karşısında buz kesti. Önümde bir kolon vardı ve bu, görüşümü tamamen kapatıyordu. Kapıyı açıp içeri giren Ali'yi göremiyordum, ne tarafa gittiğini ya da beni görüp görmediğini bilmiyordum.

Kapı kapandı ama zeminde yükselen adım seslerini işitemedim. Ali kapının önünde duruyordu, sessizdi hatta nefes alıp almadığından şüpheliydim.

Benim burada olduğumu fark etmiş miydi?

Kısa süre sonra merdivenden yükselen adım sesleri sayesinde düştüğüm dehşet sona erdi. Önümdeki kolon ve Ali'nin dikkatsizliği hayatımı kurtarmıştı.

Ali yukarı çıktığında, parmak uçlarımda ilerleyerek salona geçtim ve sönmekte olan şöminenin önünden kuruyan kıyafetlerimi aldım. Merdivene doğru ilerleyerek hızlıca odaya geçmeyi ve Ali'nin uyuduğuna emin olduktan sonra çantamı alıp evden kaçmayı planlarken merdivenin diğer ucunda dikilmiş, öfke yüklü ifadeyle bana bakan Ali'yi gördüğümde bütün planlarım tek tek suya düşmüştü. Yakalanmıştım!

Bakışları keskin ve karşısındakini, her kim olursa olsun korkutacak cinstendi. Başından beri bana iyi davranan, palavralar

sıkan adam bu değildi. Şimdi karşımda gerçek kimliğiyle duruyordu ve onları duyduğumu anlamış olacak ki sahte kimliğine bürünmeye gerek dahi duymuyordu. Onun bu kadar tehlikeli görünebileceğini, kulağıma ölüm fermanımı fısıldayabilecek gibi karanlığın içinden bana bakabileceğini tahmin bile edemezdim.

Ali birkaç basamağı yavaşça indiğinde, ister istemez geriledim. Ardımdaki kapıdan çıkmaya kalksam bu ıssız yerden kaçmayı başarabilir miydim? Sanmıyordum. Uzaklaşan arabanın sesini duymamıştım, Ali'nin dışarıda konuştuğu genç kadın hâlâ oradaydı. Kaçtığımı gördüğü an hiç düşünmeden asıl planı uygulayacağına, kafama sıkıp beni geberteceğine emindim.

Onca aptallığımın ardından şimdi akıllıca davranmalıydım. Onu, hiçbir şey duymadığıma inandırırsam belki de maskesini takınacaktı, beni kendi tarafına çekmek için çabalayacaktı ve ilk fırsatta kaçabilecektim. Evet, bu ölüme balıklama atlamaktan daha iyi bir fikirdi.

Ali, birkaç basamak daha indiğinde sesimi temizleyip cesaretimi topladım ve dudaklarımın arasından çıkan sese güç verdim. "Uyandırdım mı?" diye sordum mahcup bir tavırla. "Başım çatlıyor." Parmak uçlarımı şakağıma bastırarak yüzümü acıyla buruşturdum. "İlaç içmek için su almaya inmiştim." Elimdeki kıyafetleri gösterdim. "Gelmişken kıyafetlerimi de almıştım. İstemeden ses çıkardıysam kusura bakma."

Tehlikeli derecede kısılan gözleri önce şakağıma kaydı, ardından kıyafetlerimin üzerinde dolandı ve yeniden gözlerime kilitlendi. Endişeyle kalkıp inen göğsümü bastırmak için nefesimi tutmam gerekmişti.

Yüzümü dikkatle inceleyen Ali, ona numara yapmadığıma inanmış olacak ki başını iki yana sallayarak rahatsız olmadığını belirtirken, merdivenden inerek yanıma geldi. Aramızdaki mesafe kısalınca, kalbim hırpalanmış bedenimden çıkıp gidecek sandım ama içimde yanan ateşi ona yansıtmadım. Dudaklarıma

sahte gülümsememi kondurdum. Güçlükle gülüyormuşum gibi görünmem çok önemliydi. Sahte gülümsemem gözlerime yansımadı çünkü benim durumumda kim olursa olsun, karşısında dünyanın en komik gösterisi olsa dahi gerçekten gülemezdi.

"Odada seni göremeyince bir şey oldu sandım." Dudaklarına hafif bir tebessüm kondurdu. "Hava almaya çıkmıştım, girdiğimde seni göremedim."

Tabii, yersem!

Dudaklarımı birbirine bastırırken omuzlarımı kaldırdım. "Ben de senin geldiğini duymadım, başım çok fena ağrıyor." Parmağımı yeniden şakağıma bastırırken kaşlarımı çattım. "Hiçbir şeyin farkında değildim, yatsam iyi olur. Rahatsızlık vermediğime sevindim."

Karanlıkta laciverte bürünen mavileri, bir süre doğruluğunu teyit etmek ister gibi yorgun gözlerime kenetlendi. Gerçekleri öğrenmemden deli gibi korkuyor olmalıydı ama korkusunun sebebini çözememiştim. "Tabii, yat, sabah konuşuruz. Malum, ortada isteyerek yapılmamış dahi olsa bir cinayet var."

Onu sahte bir samimiyetle onaylayarak basamakları çıkmaya başladım. *Aşağılık herif!* Beni katil olduğuma inandırmış olması yetmiyor, bir de gözümü korkutmaya çalışıyordu. *Hadsiz! Şeytan diyor ki merdivenin başından kafasına zıpla, sarı saçlarını yolup ağzına tık.*

Ali'nin keskin bakışlarının esareti altında merdiveni tırmanırcasına çıkıp odaya girdiğimde kendimi direkt yatağın içine bırakmıştım. Sakin kalmaya çalışırken yorganı sıkıca kavradım. Tekrar kaçmam gerekiyordu ve bu kez kimseye güvenmeye niyetim yoktu. Bir şekilde, direkt olarak eve ya da polise gitmenin yolunu bulmalıydım yoksa başkalarının elinde piyon olup duracaktım.

Asır, cehennem; Ali, cennet, demiştim. *Ne yanılgı ama!* İkisi de şeytanın kafasındaki boynuzdular. Hangisinin daha beter olduğunu henüz bilmiyordum ama öğrenmeye de niyetli değildim.

Sabaha kadar bu güvensizlikle, diken üstünde, bölük pörçük uyuyabildim. Hava aydınlandıktan bir süre sonra koridordan bir kapının açılıp kapandığını duydum. Su sesi onu takip etti. Ardından, bulunduğum odanın kapı kolu gıcırdayarak aşağı indi. Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi rol kestim. Benim için rol kesmek ve inandırıcı olmak, su içmek kadar kolaydı fakat ne yazık ki onların da benden bir farkları yoktu.

Gelen kişinin bana yaklaştığını, sıcak nefesleri yüzüme çarptığında fark edebildim. Bir anda boğazıma sarılıp beni öldürebilir ve aklınca Asır'ı delirtebilirdi. Kalbim yine yerinden çıkıp gitmek için çırpınıyor olsa da avuç içimde tuttuğum törpüye güveniyordum. Eğer gelen Ali ya da Serhat ise canımı yaktıkları anda törpüyü boğazlarına saplayıp kaçmak niyetindeydim.

Düşündüğüm gibi olmadı. Gelen kişi, yorganın dışında kalan, yara içindeki elime ve saçlarıma dokunurken bir izi takip ediyor gibi dikkatliydi. Elini elimden çekti ve narin dokunuşlu parmak uçlarını yüzümdeki açık yaralara götürdü. Canım biraz yansa da bunu belli etmemek için büyük çaba sarf ettim. Uyanık olduğumu belli edeceğime törpüyü kendi boğazıma saplardım, daha iyi.

Konuştuğunda onun Ali olduğunu hemen anladım. Fısıldıyor ve korkuyla şaşkınlık arasında bir yerde kalmama neden oluyordu. "Öyle güzelsin ki... Asır Karahanlı'nın canını yakmakla, canıma can katmak arasında gidip geliyorum."

Saçlarımı biraz daha okşadıktan sonra odadan çıktı. Ali gider gitmez, yataktan kalkarak korku dolu bir iç çektim. Normal değildi, bu sıralar karşı karşıya kaldığım kimse normal değildi. *Ne demiş Poyraz Karayel?*[2] *Hepsi manyak bunların!*

Parmaklarımı geçirdiğim saçlarımı, hıncımı alır gibi karıştırdım. Onun saçlarıma da tenime de dokunmasından nefret

2 *Poyraz Karayel*, 2015-2017 yılları arasında yayımlanan "Poyraz Karayel" dizisinde İlker Kaleli'nin hayat verdiği karakter.

ediyordum. Yalanlar sıraladığı bir kadının odasına hangi cesaretle, nasıl bir düşünceyle öylece girip saçma sapan cümleler kurabiliyordu? Bunlarda hiç insani bir düşünce yok muydu, bu kadar mı pis düşüncelere sahiptiler?

Sakin kalmaya çalışarak, dün gece şöminenin önünde kuruyan kıyafetlerimi söylene söylene giydim. Çantamdan çıkardığım yara bantlarını, siyah pantolonun yırtılan diz kısmının üzerinden yaralı dizime ve alnımdaki yaranın üzerine yapıştırdım. Nemlendirici kremimi çıkararak yüzüme ve ellerime sürdükten sonra bu kez huzur dolu bir nefes bıraktım. Şimdi daha iyi ve güçlü hissediyordum işte.

Şu durumda yaralarımı ya da kuruyan cildimi düşünmem aptallık gibi görünebilirdi ama bunlar, en çok da benim durumumda önemliydi. Motivasyona ihtiyacım vardı ve elimde yalnızca nemlendiricim, birkaç yara bandım varken çok fazla seçeneğim yoktu. Bu pisliklerden ve muhtemelen öldürmek için beni arayan Asır'dan kurtulmak adına çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Odadan çıkıp kaçma planımı devreye sokacaktım ama kapı aniden açılınca olduğum yere çivilendim. Ali kapı aralığından kafasını uzatarak gülümsedi. "Uyanmışsın, ben de seni kahvaltıya çağırmak için gelmiştim." *Kapıyı tıklamak diye bir şey duydun mu sen, aşağılık pislik?* Gülümsedim. "Hemen geliyorum."

Saf yüzüme kanıp odadan çıktığında güçlükle yutkundum. Arkasından sessizce küfretmiştim ama maalesef birini bile sesli dile getirmeye yüreğim yoktu. Anlık öfke ya da korku, beni bu zebanilerin elinde yok ederdi. Acaba oyunculuk okuyor olmasam da bunların altından kalkabilir miydim?

Çantamı yanıma aldım ve çok geçmeden peşinden aşağıya indim. Çantamı merdivenin kenarına bırakarak mutfağa girdiğimde Serhat şerefsizi masada oturuyor, Ali ise çayları dolduruyordu. Dışarıdan bakınca herkes masumdu, yardımseverdi.

Hiçbir şey duymamış gibi yanlarına giderek masaya oturdum. Serhat şerefsizi, "Günaydın," dediğinde ona karşılık verdim. *Bir daha günün aymasın inşallah.*

Ali çayları doldurarak, karşıma oturduğunda ister istemez hareketlerini incelemeye koyuldum. Bir katil nasıl davranır, nasıl katil olduğunu belli etmez? Beni öldürmekten ya da öldürme fikrinden vazgeçmekten o kadar kolay bahsediyorlardı ki inanılmazdı. Hepimiz insandık, kimsenin başka birinin canını almaya hakkı yoktu. Bu hakkı kendilerinde nasıl bulabiliyorlardı, aklım almıyordu.

"Defne, bana neden öyle bakıyorsun?" Düşüncelerimde boğulurken, üzerine diktiğim donuk gözlerimi çekmeyi unutmuştum. Gözlerimi kırpıştırarak Ali'ye sahte bir gülümseme yolladım. "Dalmışım, gözlerinin rengi çok hoşmuş." *İltifat mı? Ah, şaşırdın iyice, Defne! Neyse, neyse... Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.*

Ali şaşkınlığını gizlemeden, önce Serhat'a baktı. Ardından bana bakarak keyifle gülümsedi. "Gözlerimizin rengi aynı olmasa bu iltifata sevinebilirdim. Her gün gördüğün gözlerinin benzeri, seni neden bu kadar büyüledi?" İç çekerek omuzlarımı kaldırdım. "Benim mavilerim, son zamanlarda seninkiler kadar canlı değil. Daha çok gökyüzünü bulut kaplamış gibi."

"Yağmur yağmasını bekle. O zaman bulutlar gökyüzünü anımsatan gözlerini rahat bırakacaktır."

Onun gözlerine bakıp bu destekleyici cümlesinde samimiyet aradım. Hiçbir şey bilmeyen birine göre oldukça inandırıcıydı. Gerçekleri bilen içinse vasat bir gösteriden ibaretti. "Umarım," diye mırıldandıktan sonra konuyu hızlıca değiştirdim. "Telefonunu kullanabilir miyim? Ailemi aramam gerek."

İsteğim karşısında dudaklarındaki gülümseme hemen soldu. Artık midemi bulandıran gözlerini Serhat'a çevirerek ona göz ucuyla baktı. Sıkışmıştı çünkü birilerine ulaşmamı istemiyordu fakat bu durumda ağabeyinin onu kurtarabileceğini

sanmıyordum. Havada kalan çatalını tabağının kenarına bırakarak gözlerini sonunda gözlerime çevirebildi. "Burada telefon çekmez, merkeze indiğimizde arayabilirsin."

Güzel yalan ama nereye kadar, Ali?

"Merkeze ne zaman inebiliriz, buraya çok uzak mı?" Kafasını salladı ama bu durumdan pek hoşnut değil gibi duruyordu. "En az bir saatlik yol, şimdilik burada kalman en doğrusu."

Dudağımın kenarıyla gülümsedim ve aptal rolüme devam ettim. Yemeğe devam ederken gülümsesem de ona içten içe küfrediyordum. Dün gece hiçbir şey duymamış olsam söylediklerine inanabilirdim ama şimdi söylediği yalanlar yüzünden kusmak istiyordum. Fevri biri değildim ama bu insanlar beni fevri, öfke dolu bir insana dönüştürmüşlerdi.

"Defne, bize başından geçenleri anlatmak ister misin?"

Kafamı, gömdüğüm kahvaltı masasından kaldırdım. Onların benden öğrenmek istedikleri, yedi katil hakkındaki bilgilerdi. Onlara istediklerini değil de istemediklerini vermeliydim. Olanları üstünkörü anlattıktan sonra doğruluğu konusunda henüz emin olamadığım kısma geldim.

"Asır'ın tek istediği beni öldürmek." Nefes alıp bıraktım, bir süre sessiz kaldım. Aklıma, ölen insanlar ve onların acı dolu feryatları gelince gözümden akan yaşlara mâni olamadım ama bu yaşlar rolüme gerçeklik katmıştı. "Benzinlikte sadece telefon kullanmak istedim. Aileme, polislere haber verecektim ve hapsolduğum karanlıktan kurtulacaktım. O pislik bana saldırdı, sadece kendimi korumak istedim. Korudum da..."

Düşmandılar, bu çok açıktı. Eğer Asır'ın beni korumak değil de öldürmek istediğini düşünürlerse beni yaşatmak isterlerdi. Düşmanlık işleri böyle yürürdü, değil mi? *Umarım, öyledir.*

Serhat soğukkanlılığını koruyarak bana birkaç peçete uzattı. "Senin için avukat arkadaşımla bir konuşayım."

Yalancı pislik! "Teşekkür ederim." *O kadar sahtesiniz ki size ayak uydurmaktan başka çarem yok.*

Ali, daha fazla şey öğrenmek istediğinde, hatırlamadığımı söylemekten başka bir şey gelmemişti aklıma. Böylece kendime zaman kazandırmıştım. Her ihtimale karşı çok sıkı bir kahvaltı ederek midemde boş yer bırakmamıştım çünkü bu gece kaçacaktım ve sahalara çıkmaya hazır olmalıydım. Malum, benim sahalarda tek kural kaçmaktı.

Kahvaltı sona erdiğinde Serhat pisliği masayı topladı. Ali ise resmen beni peşinden salona sürükledi ve kapının karşısında kalan koltuğa oturttuktan sonra yanıma yerleşti. Hiç sormadan yaralarıma bakmak için elini uzattı ama ona istediğini vermeyerek kendimi geri çektim.

"Hallettim ben, yine de teşekkürler."

Verdiğim cevap karşısında afallayıp dilini, kuruyan dudaklarının üzerinde çarçabuk gezdirdi. Beni dinlemeden elini, yırtılan pantolonumun açık kısmından dizimdeki yaranın üzerine koymaktan geri kalmadı.

"Pek halledebilmişe benzemiyorsun," dedi dizimdeki yara bandını kastederek. "Yara bandı senin büyük ve derin yaralarını kapatmaya yetmez, Defne."

Dizimi ondan çekerek sırtımı yumuşak koltuğa yasladım. Tenime dokunmasını da, yaralarımı sarmasını da, bana iyilik palavraları sıkmasını da istemiyordum. Onun yanımda oturmasına bile zor tahammül ederken bana dokunmaya cüret etmesi canımı çok fena sıkıyordu.

"Asıl tedavimi hastanede görmek istiyorum. Şimdilik bu kadarı benim için yeterli." İnandırıcı olmak adına ajitasyona başvurdum çünkü her daim ona muhtaç olduğumu düşünmesini istiyordum. "Hem zaten alıştım, alıştırdılar."

Tek kaşını kaldırdığı an benliğimi bir korku sardı. Hareketleri yavaşladı ve bakışlarından bir karartı geçip gitti ya da ben bildiklerim doğrultusunda paranoya yaşıyordum. Sanki bir şeylerin farkına varmıştı. "Serhat'ın sana bir yanlışı mı oldu?"

Sorduğu soru karşısında afalladım. Bunu beklemiyordum, daha farklı bir soru sormasını beklerdim ama bu daha iyiydi. Asıl şüphelenmesi gereken konu hakkında bir şey soracak olsaydı, arkama bile bakmadan kaçabilirdim.

"Serhat bana ne yapabilir ki?" diye anlamamış gibi masum bir tınıyla sorduğumda kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey, sana kimse zarar veremez. Seni koruyacağım, o katiller bile sana zarar veremeyecek."

Kendisinin de bir katil olduğuna şüphe yoktu ama aklıma takılan konu şuydu: Neden beni korumakla ilgili kurduğu cümleler bu kadar gerçekçi ve içtendi?

Onu zorladım. "Onlarla savaşabilmek için korkusuz ve ruhsuz olmak gerek. Sende bir katilin özellikleri var mı?" Cevaplamak için dudaklarını araladı ama tereddüt etmiş olacak ki tekrar birbirine bastırdı. Ona, *tereddüt etme, ne kadar pislik olduğunu biliyorum,* demekle susmak arasında bir yerdeydim. Susmayı tercih ettiğimde beni yanıtlayacak doğru kelimeleri bulmuş olacak ki sonunda sessizliğini bozdu. "Haklısın, en iyisi onları adalete teslim etmek. Adil olmaya çalışırsak onlardan bir farkımız kalmaz."

Keşke söylediklerin doğru olabilseydi, Ali. Keşke göründüğün kadar iyi bir insan olabilseydin ama hepsi bir oyun ve ben oyun bozucuyum.

Akşam olduğunda, Serhat yemek için bir şeyler hazırlarken camın önünde gizlice telefonunu karıştıran Ali'nin yanına gittim. Beni görür görmez, elindeki telefonu alelacele cebine koyduğunda fark ettim ki yalanını başka şekilde de yakalayabilirdim.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek sıkkın bir tavır takındım. "Ne zaman merkeze inebiliriz? Marketten almam gerekenler var," dediğimde hafif şaşırmış gibi bakarak, "Doğru, düşünemedik, kusura bakma. Ne istersen ben senin için alıp gelirim," dedi ve kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi. Onu

kolundan yakalayarak durdurdum ve önüne geçtim. "Ben de gelmek istiyorum. Aileme haber vermeliyim, benim için daha fazla telaşlanmalarını istemiyorum."

Gözleri, hâlâ kolunun üzerinde olan elime kaydı. Elini elimin üzerine koyarak, "Şu an dışarısı senin için çok tehlikeli. Ben senin için gidip alırım, sen burada kal," dediğinde elimi aniden çektim. Keskin tavrımdan ödün vermeyerek ona inatla baktım. "Gelmek istiyorum," dedim önce. Sonra onu ikna etmek için yumuşak davranmam gerektiği aklıma geldi. "Tek başımayken dışarısı tehlikeliydi ama sen varken öyle olmayacaktır."

Bir süre dik dik baktı. Dilini, sivri dişlerinin üzerinde gezdirdiğini ağzı kapalı olsa da görebiliyordum. Çenesi kasıldığında ve yanakları içeri göçtüğünde bir anlığına onu kandıramadığımı ve bana saldıracağını sansam da kendimden ödün vermedim. Eğer onunla merkeze inemezsem buradan kaçmak çok zor olurdu.

Aniden gülümsediğinde, nefesimi rahatlarcasına dışarıya bırakarak gülümsemesine karşılık verdim. "Tamam, daha da geç olmadan çıkalım."

Kabul etmesini beklemediğim için kısa bir an öylece yüzüne bakakaldım ama o, durumu anlamadan toparladım. Kaçabilecektim, bir şekilde kendimi insanların arasına atmam yeterliydi. Sonrasında ne kadar koştuğum, beni kurtarmaları için insanlara nasıl yalvardığım önemli değildi.

Ali, Serhat'a çıkacağımızı söylemek için mutfağa gittiğinde sevinçten yerimde zıplamamak için kendimi çok zor tutuyordum. Ayaklarımı zemine öyle sert basıyordum ki bir anda istemeden zıplamaktan korkmuyor değildim. Merdivenin kenarına bıraktığım sırt çantamı sırıtarak aldım ve Ali'den önce evden çıktım. Başta etrafta birilerinin olacağını, ağaçların ardında bizi gözleyen birilerinin saklandığını düşündüm ama dışarısı epey sessizdi. Yüzüme çarpan soğuk rüzgâr ise saniyesinde buz tutmuş gibi kasılmama neden olmuştu. Kış, bu sene çok ağır geçiyordu.

Ali ardımdan evden çıktığında, arabanın kapılarını açar açmaz kendimi içeri atmıştım çünkü soğuk, etimi lime lime etmeye başlamıştı bile. Koltuğa oturup, kapıyı kapatır kapatmaz buz kesen ellerimi ovuşturup sıcaklığını geri kazanmaya çalıştım. Sürekli soğuktan ürperiyor ve titriyordum. Kar bu bölgede yağmıyordu, bu yüzden havadaki soğuk kırılmamıştı.

Ali'nin bakışlarını üzerimde hissettiğimde, avuç içlerime sıcak nefesimi üflerken gözlerimi ona çevirdim. Gülümseyerek beni izliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda, kafasını iki yana sallayarak arabayı çalıştırdı ve hemen ardından klimaya uzandı. Klimayı açtıktan sonra bile hâlâ yüzünde duran gülümsemesiyle, "Hatırlat da sana bir mont alalım," dediğinde, omuz silkerek arkama yaslandım. "Gerek yok, zaten yakında kendi eşyalarıma kavuşacağım."

Gülümsemesi solarken kısılan gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Haklısın." Torpidoyu açarak bir sigara paketi aldı. Ceketinin cebinden sarı bir çakmak çıkararak, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigaranın ucunu ateşlediğinde kaşlarımı memnuniyetsiz bir tavırla çattım. Sigaranın dumanını dışarı üflediğinde, kafamı diğer tarafa çevirerek camı açmasını söyledim.

"Rahatsız mı oluyorsun?" Sorusunu başımla onayladığımda, yalnızca bir kez içtiği sigarayı, araladığı camdan dışarı attı. Yaptığı hareket hoşuma gitse de katilleri alkışlamak huyum olmadığından tepkisiz kaldım.

Yola çıkalı yaklaşık yarım saat olmuştu ama bir tane yıkık ev dışında hiçbir şey görememiştim. Biraz daha zaman geçtiğinde sadece birkaç evin bulunduğu, etrafı orman veya tarlayla çevrili küçük köyler görmüştüm. Evlerin çoğunun ışığı yanmıyordu ve içeride hayat olup olmadığı sorgulanırdı. Şehirden bu kadar uzak olmak akıl alır gibi değildi. Belki de Ali beni ıssız bir markete, kaçtığım gibi bir benzinliğe götürmenin peşindeydi.

Ali'ye kaçamak ölümcül bakışlar attığım sırada Anıl'ın şarjı bitmiş telefonu aklıma geldi. Eğer onu şarj edebilirsem en azından kendime bir şans yaratmış olurdum. Ali de gözümün önündeki USB kablosunun olmadığı yalanını söyleyemeyeceğine göre denemekten zarar gelmezdi.

Telefonu çantamdan çıkarıp takılı USB kablosuna taktığımda şarj olmaya başladı. Sinsi gülümsemem dudaklarımda hayat bulurken göz ucuyla Ali'ye baktım, bu yaptığımdan tabii ki hoşnut olmamıştı ve hatta gerilmişti. Sorgular gibi bakmasına rağmen bunu dile getirmediğinden ben de ona açıklama yapma gereği duymadım. Belki de sessizce hallederdim bu işi.

Telefon biraz şarj olup açılacak duruma geldiğinde, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak hevesli gülümsememi bastırdım. Telefonu açtığımda benden yine şifre istedi ama sorun değildi, bu telefondan ancak polisi arayabileceğimin farkındaydım. Ali'nin yanında polisi arayamayacağım için markete varana dek şarj olması için telefonu bıraktım ve yolu izlemeye devam ettim. Evler yine azalmıştı, merkeze giderken evlerin çoğalması gerekirdi.

"Merkeze gitmiyor muyuz?" diye sorduğumda Ali, direksiyonu daha sıkı kavradı. "İlk önce bir arkadaşımın yanına uğrayacağız."

Merkeze değil, ölüme gittiğimizi o an anladım. Hareketleri yavaşlayıp temkinli bir hâl almış, bakışları soğuk ve öfkeli bir havaya bürünmüştü. Bana bakmıyor olsa bile bunu anlamak çok kolaydı. Bu yüzden daha fazla beklemedim. Direkt bu arabadan kazasız inmek için en doğal yolu kullandım.

"Midem bulanıyor," diyerek yüzümü buruşturarak dudaklarımın arasından sahte bir öğürme sesi kaçtı. "Kusacağım, arabayı kenara çeker misin?"

Ağzımı elimle kapatarak öğürme sesleri çıkarmaya devam ettim, öğürmelerimin şiddeti yüzümü ekşi arttırıyordu. Ali, arabayı telaşla sağa çekti. Rolüme kendimi fazla kaptırmışım. Kapıyı açıp

çıkacakmış gibi oldum ama aniden ona doğru döndüğümde neye uğradığını şaşırmıştı. Üzerine kusacağımı düşünerek, kafasını görmemek için cama doğru çevirdiğinde sarı saçlarından yakalamak saniyelerimi aldı. Benden uzaklaşmak için neredeyse cama yapışan bedenini benden daha da uzağa çekmesi artık mümkün değildi. Saçından yakaladığım gibi çektim ve kafasını cama geçirdim.

"Defne..." İnlemesinin arasına karıştırdığı adım, öfkemi tazeledi. Afallamasından faydalanıp, kafasını bir kez daha cama geçirdiğimde iradesini kaybeden bedeni camın üzerine doğru yığıldı. Camın üzerinde, kafasından akan kanın izleri vardı.

Kısa bir an elim nabzına gidecek gibi oldu ama aptallık etmek için zamanımın olmadığını hatırlayarak, arabanın anahtarını kontaktan çıkarıp aldım ve kendimi arabadan dışarı attım. Kapıyı ardımdan kapatıp, kilitleyeceğim sırada endişeyle parlayan gözlerim son kez üzerinde gezindi. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu, nefes alıp almadığından bile emin değildim. Yoksa ben...

Parmağı kıpırdadığında, kapıyı kırarcasına kapattım ve kilitledim. Koşmaya başladım, adımlarım vahşi bir çitanın adımlarından farksızdı. Uçarcasına, hedefime doğru değil de bir hedeften kaçmak için tüm gücümle koşuyordum. Issız ve karanlık yolda gökyüzündeki yıldızlar etrafımı çevrelemişti. Ardımda bıraktığım katili düşünmemeye çalışarak adımlarımın karışmaması için üstün bir çaba sarf ediyordum.

Hızlıydım, her zaman hızlı koşmuştum ama bu seferki bambaşkaydı. Arkamdan ölümün kovaladığını biliyordum ve ölümden kaçmak için dizlerimdeki yaraları ya da beni zayıf düşüren korkularımı tamamen görmezden gelmiş durumdaydım.

Koşarken buz kesen tenimin üstünde kayan sıcak gözyaşlarımı hissettiğimde, ciğerlerimi söken nefesimi hıçkırarak bıraktım. Korkuyordum çünkü karanlık göğün altındaki gölgelerin arasında saklanan katillerin varlığı, yerinden çıkacakmış

gibi atan kalbimin içine işlemişti. Sanki buradaydılar, ensemden yükselen ürperti bana onların varlığını haykırıyordu.

Birkaç arabaya denk gelsem de birilerine güvenmek artık lügatimde olmadığı için her seferinde kendimi bir şeyin altına, arkasına atarak saklanıyordum. Kime güvensem yarı yolda kalıyordum, kime güvensem katil çıkıyordu. Sadece kendime güvenebilirdim.

Nefeslerim yakıcı bir hâl aldığında bir kez bile bakmadığım arkamdan patlayan silahla olduğum yere resmen çakıldım. Düzensiz nefeslerim boğazımı parçalarken kafamı yavaşça arkama çevirdim. Ali elindeki silahı havaya tutmuş, kararan gözlerini üzerime dikmişti.

"Defne, dur!" diye haykırdı ve bir kez daha silahı havaya doğru ateşledi. Benden çok uzaktaydı ve karanlık yol, onu yutacak gibi görünüyordu. Kararan gözlerini buradan bile seçebiliyordum, belki de sadece hayal ediyordum. "Eğer kaçmaya devam edersen yakaladığımda senin için hiç iyi şeyler olmaz."

Birkaç saniye ona baktım. Sanki şoke olmuştum ve inip kalkan göğsümü hizaya sokmaya çalışıyordum. Nefeslerim boğazımı daha az yakmaya başladığında beklemek için başka sebebim kalmadı. Onu dinlemedim ve bu kısa aralıkta nefesimi az da olsa düzene sokarak önüme döndüm. Rüzgârın çarpıp buz ettiği gözyaşlarımı umursamadan koşmaya devam ettim. Önüme, hayatımı kurtaracak bir şey çıkması için dua ettim. Bana yaklaştığını hissediyordum. Ayaklarımı hissedemediğim kadar, bana yaklaşan nefesini hissediyordum.

Artık koşamayacağımı, yakalanacağımı anladığım anda önüme bir yer çıktı. Issız otoyolun sağ tarafında kalan, geneli camları ve kapıları sökülmüş büyük otobüslerden oluşan bir hurdalıktı burası. Başka çarem kalmadığını anladığımda hurdalığa girdim. Otobüslerin aralarında koşarak kendime saklanacak, kaçacak bir delik aradım. Sessiz gecede patlayan silah sesiyle yanımda kalan otobüsün arkasına geçmem bir olmuştu.

Nefesimi düzene sokmaya ve korkumu bastırmaya çalışıyordum ama sanki mikrofona doğru nefes alıyordum. Nefesimin sesi o denli yüksekti. Elimi ağzımın üzerine kapattım, kafamı otobüse yasladım ve gözlerimi yıldızlı lacivert gökyüzüne dikerek beni bulamaması için dua ettim.

Durmuştu, koşmuyordu artık. Burada olduğumu anlamıştı, yere vurduğu ayaklarının seslerinden bunu anlayabiliyordum. "Ah, Defne..."

Silahın tetik sesini duyduğumda elimi ağzıma daha sıkı bastırdım ve ses çıkarmak için çabalayan nefesimi tuttum. "Anladığını anlamadığımı mı sandın? Sadece bir ihtimal *kaçmazsın, zeki kızsın*dır diye düşünmüştüm ama beni yanılttın."

Beton zemine sürten ayak sesleri sol taraftan kulağıma çalındığında, elimi ağzımdan çekerek kafamı o tarafa doğru çevirdim. Sağa doğru gitmeliydim. Ali, hurdalığın derinliklerine doğru giderken yeniden yola çıkabilir, kaçabilirdim.

Hiç ses çıkarmadan iyice doğruldum ve sırtımı otobüse bastırdım. Bir şeyler demesini bekledim ki ne kadar uzakta olduğunu çözebileyim. Eğer yakınlarımdaysa hareket etmem çok daha zor olacaktı ama bütün riskleri almaya hazırdım.

"İtiraf etmeliyim, cesaretine hayran kaldım."

Ses soldan, çok yakından geldiğinde arabanın sağ yanına geçtim. Ayaklarının ucunda kaydığını, zemindeki toprak parçalarının ezilme sesini duyduğumda anlayarak yere eğildim. Otobüsün altından uzanan uzun boşluğa baktım. Ali, saklandığım otobüsten iki araç ilerideydi. Birazdan bu tarafa gelecekti. Daha da eğildim ve otobüsün altına girdim. Otobüslerin altında sürünerek yola en yakın konuma gelebilir ve onun gözünden kaçabilirdim.

Ali, olduğu uçtan diğer uca doğru yürümeye başladığında onunla aynı hızda tam tersi yönde ilerlemeye başladım. Artık çok daha yakındık ama onun gözleri yerden çok yukarıdaydı.

Ses çıkarmazsam dikkatini çekmem imkânsızdı. O kadar aklı olmadığına inanmak istiyordum.

Aramızda bir otobüs kadar mesafe kaldığında aniden durdu, ondan yalnızca iki saniye sonra ben de durdum. Sessizliğe sessizlik katmak için aralıklarla aldığım nefesimi tuttuğumda onun nefes sesleri kulaklarıma dolmaya başlamıştı.

"Fakat piyonlar asla kazanamazlar, Defne. Şansını kaybettin. Zekisin, güzelsin ama sadece bir piyonsun."

Onun anlamsız cümlelerine karşılık, görmeyeceğini bilerek kaşlarımı çattığımda bile aslında derdim kurduğu cümleler değil, yeniden ne zaman hareket edeceğiydi. Piyon meselesi hiç ilgimi çekmiyordu.

Ali, bu kısa boşluktan faydalanıp bir anda durduğu yerde eğilince mavi gözlerimiz kesişti. Kafasının solundan akan kan, yüzünün yarısına bulanmış durumdaydı ama buna rağmen dudaklarından korku saçan gülümsemesini eksik etmiyordu.

Kalbim yerinden çıkmak için bu gece fazlasıyla ısrarcı davranıyordu.

Göz kırparak ayağa fırladığında, koştuğunu anlar anlamaz arabanın altından kayarak çıktım. Onun tersi yönde koşarken çok yakınımda olduğunun farkındaydım. Her ne kadar yola yakın görünsem de katettiğim onca yola rağmen bana yetişen Ali'nin hızından kaçmam mümkün değildi.

Can havliyle, kaçacak yerimin kalmadığını düşünerek kendimi hemen sağ tarafımda kalan otobüsün içine attım. İçeride diğer tarafa doğru koşarak kendime zaman yaratmak istemiştim ama aklı zehir gibiydi, kapının diğer ucunda, yolumun üzerinde belirmesi zaman almadı.

Adımlarım durdu, titreyen ellerim paslanmış demir koltuklara tutunurken kürek kemiklerimin arasında bir ürperti hissettim. Tek bir kasımı hareket ettirecek cesaretim yoktu. Bir adım geri çekilsem üzerime atlayacağından adım kadar emindim.

"Ya-ka-lan-dın," dedi heceleyerek ve alaycı tavrından ödün vermeyerek. Başından akan kan onu daha tehlikeli kılıyordu ve eminim ki beni yakaladığında, dökülen her damla kanının hesabını soracaktı. "Benden kaçabileceğini düşünmen ne kadar komik, bir bilsen."

Ali, bana doğru usulca ve gülerek yaklaşmaya başladığında, kaybetmenin verdiği acıyla sarsılarak geriledim. Yüz hatları, karanlığın içinde inkâr edilemez bir şekilde korkunçluğun zirvesine yerleşmişti. Rolünü bıraktığı anda inanılmaz bir değişime uğramıştı.

"Başından beri kaçman hataydı, Defne. Senin bu oyundan çıkman imkânsız." Güçlükle yutkundum, arkama döndüğüm an beni yakalayacağını biliyordum ama içimden bir his, aniden atılmaktan başka şansımın olmadığını söylüyordu. "İtiraf etmeliyim, başta seçildiğini gördüğümde çok üzülmüştüm. Böyle bir güzelliğin acı içerisinde kıvranmasını hiç istemedim."

Bakışları sivrileşti. Üzerimde dolanan gözlerinde, anlamını yalnızca kendisinin bildiği bir farklılık yatıyordu. Nefret, kin, öfke değildi bu; çok başka bir şeydi.

Ali, bana doğru büyük bir adım atmaya kalkıştığında, son şansımı değerlendirmek için kapıya doğru fırlayıp kaçacaktım ki kollarımdan yakalandım ama yakalayan Ali değildi. Bedenim, arkamdan gelen başka iki beden arasında sıkışıp kaldığında, boğazımı yırtacak kadar büyük bir çığlık basarak yeri göğü tam anlamıyla inletmiştim.

"Çığlıklarının hastasıyız, 17 Numara."

BÖLÜM 7

Belki de duyduğum bu cümle, kazandığım tek seferlik biletti. Bu sesin sahibini tanıyordum. Başkasından kaçarken kaçtığı insanlara yakalanmak, sadece benim yeteneğim olabilirdi ama kulağa imkânsız gibi gelse de sevinmiştim. Ali'nin beni direkt öldürmesindense, Asır'ın beni türlü oyunlarla hayatta tutmaya çalışmasını yeğlerdim. Belki çok acı çekerdim ama en azından kaçmak için yeni bir şansım olurdu.

Çığlığım bulunduğumuz hurdalıkta yankılanırken sıkıştığım iki beden arasından çıkardığım kafamı kaldırdım. Bana garip bir şekilde şefkatle bakan Barış ile göz göze geldiğimde gözümden akan yaşa engel olamadım. Ölmemişti, hâlâ bir katil değildim. Katil olmak en büyük korkum hâline gelmişti ve bu bir zayıflıktı.

Bana muzip bir gülümseme yolladığında kafamı diğer tarafa çevirdim. Anıl kararan gözlerini tam karşıya dikmişti, soğukkanlılığından ödün vermiyordu. İleriye doğru uzanan kolunu takip ettim. Elindeki silahı kendinden emin bir tavırla Ali'ye doğru tutuyor, onda daha önce hiç görmediğim ve karanlığı anımsatan bakışlarını silahın etkisini artıracak kadar büyük bir şehvetle aynı hizaya dikmiş bir vaziyette duruyordu. Ona

baktığımdan beri gözlerini bir kez bile kırpmamış, mimiklerini hareket dahi ettirmemişti.

Gözlerini karşıdan ayırmadan emrivaki bir ses tonuyla, "Barış, Defne'yi götür," dediğinde Barış onun lafını ikiletmeden beni aralarından çekti. İkimiz de Anıl'ın arkasına geçtiğimizde Barış, kollarını korumak ister gibi bedenime sardı.

Şu an olduğum duruma sevinmek ve sevinmemek arasında sürünüyor olsam da çıt çıkarmadan olacakları izliyordum.

Ali, göz ucuyla beni süzerken gülümsedi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, beyler. Hâlâ Asır Karahanlı'nın köleliğini mi yapıyorsunuz?" Anıl başını hafifçe yana doğru eğdi. Elindeki silahı Ali'nin vücudunda aşağı yukarı hareket ettirdi ve tam olarak cinsel organının üzerinde durdu. "Senin küçük iyileşti mi? Geçenlerde onu genelevde çığlık atarken görmüşler."

Ali'nin yüzündeki pis sırıtışı gördüğümde konuşmanın iğrençleşmeye başlayacağını fark ettim. Onları kulak ardı etmeye çalışırken, Ali'nin kaşlarıyla beni işaret ettiğini fark ettim. "Biraz geç gelseydiniz asıl çığlıkları 17 Numara atacaktı."

Gözlerim öfkeyle büyürken, Barış'ın kollarının arasından çıkarak ona doğru atıldım ama hemen geri çekildim. Ben ona asıl bel altı cümleleri sıralayamadan, Barış elini ağzımın üzerine kapattığında kendimi küçük bir çocuk gibi hissetmiştim. Kafamı göğsüne bastırarak diğer elini de açıkta kalan kulağımın üzerine sanki onları duymamı engelleyebilecekmiş gibi kapattı. "Bize bırak."

Anıl, Ali'nin bel altı cümlesinin üzerine öfkeyle soluyarak, "Gel!" diye haykırdı. Hurda otobüsten şiddetli birkaç ayak sesi geldi. "Ben sana asıl çığlıkları kim atacak, göstereyim."

İkisinin arasında büyük bir arbede yaşanacağını sanırken dışarıda kulakları sağır edecek kadar gürültülü silah sesleri patlamaya başladı. Ben, mermilerden birinin bana denk geleceği korkusuyla çığlıklarıma hâkim olamadım. Korkuyla kollarımı Barış'a sardığımda, o da kollarını iyice sıkarak beni sarıp

sarmaladı. Birkaç dakika içinde silah seslerinin uzak diyarlara uzanan minik yankıları dışında bütün sesler kesildi. Çok geçmeden hurda otobüse ağır adımların sesleri yayıldı.

"Altı takım elbiseli adam öldürdüm. Allah'ım, sen affet." Afallayarak ellerimi Barış'tan, onun ellerini de üzerimden çektim. Ali'nin olduğu tarafa baktığımda, Ege'nin elindeki silahlarla bize bakarak geniş geniş sırıttığını gördüm.

Altı takım elbiseli adam dediği, Ali'nin adamları olmalıydı. Yani biraz daha geç gelmiş olsalardı, sadece Ali ile savaşmayacaktım. Onun adamlarından da kaçmam gerekecekti. Gerçi dakikalar içerisinde altı adamı öldürmesine rağmen gülerek bakan Ege'ye mi yoksa beni öldüreceğini çekinmeden söyleyen Ali'ye mi güvenmeliydim, orası tartışılırdı. *Defne... Eğer bu bir kâbus ise lütfen uyan.*

Ali, küfür mırıldandığında Ege, sadece demir kısımlardan oluşan koltuğun üzerine oturdu. Cebinden lacivert bir mendil çıkartarak silahlarını silmeye başladı. O sırada bulunduğumuz otobüsten gıcırtı ve çökme sesleri geldiğinde, Ege silahını Ali'ye doğrultarak tek gözünü kapattı. "İnsen iyi olur, adamlarının naaşlarını kokmadan topla. Ayrıca ağırlık yapıyorsun." Silahlarını silmeye devam etti.

Ali beni hedef alarak, "Bu iş burada bitmedi, onu asla size bırakmam," diye sinirle söylenerek, otobüsten indiğinde yavaşça yutkundum. Tehlikelerden biri geçtiğine göre şimdi sıra, kaçma çalışmalarına gelmişti. Kaçmak için adım attığım anda Anıl bana bakmadan, "Bir adım daha atarsan iç çamaşırlarını salonun ortasına asarım, utancından odandan çıkamazsın, Defne," dediğinde diğer adımı atamadım. Kollarımı önümde birleştirerek nefret dolu ifademle ona dik dik bakmaya başladım. Tehdidi değildi beni korkutan, kaçacağımın farkında olmasıydı. İkinci adımı atamadan, kafama silahın arka kısmını yiyip bayılmak istemiyordum.

Ege, elindeki silahları silmeyi bitirerek beline yerleştirdi ve ayağa kalktı. O sırada yıkılmak için an kollayan otobüs yana doğru gürültülü bir şekilde eğildiğinde ayaklarımı yere sıkıca basarak bozulan dengemi sağladım. Ege ise gözlerini kısarak, "Şu kıza fazla yemek vermeyin, ağırlık yapıyor. Ayrıca haydi, şu hurda şey çökmeden çıkalım da katliama gidelim. Asıl eğlenceyi kaçırmak istemeyiz," dediğinde asıl kaçmam gerekenin ne olduğu aklıma bir mıh gibi kazındı. Belki Azrail beni almayacaktı ama ben içten içe ölecektim.

"Bakın, sizinle bir anlaşma yapalım. Beni havaalanına bırakın, ben de sizi hiç tanımıyormuş gibi yapayım. Nasıl anlaşma?" Ege ön taraftan, "Anlaşma reddedildi," diyerek başparmağını aşağı doğru çevirdiğinde, gözlerimi devirerek kafamı sırayla sağa ve sola çevirdim. İki yanımda önceki hatalarından ders çıkaran Anıl ve Barış, iki saattir beni bırakmaları adına öne sürdüğüm tekliflerden sıkılmıştı ve artık cevap dahi vermiyorlardı. Nefesimi sabır çeker gibi içime çekip bırakırken kollarımı önümde bağladım. Şu an Asır'ın zevkten dörtköşe olacağı katliama doğru gidiyorduk ve benim elimden onlara asla kabul etmeyecekleri anlaşmalar sunmak dışında bir şey gelmiyordu. Ağlayabilirdim, çığlık atabilir ve onlara keskin bir virajdan dönerken kaza yaptırabilirdim. Ağlamanın ve çığlık atmanın tek zararı bana olacağı için bunları yapmadım. Kaza yaptırmam, beni gözlerini kırpmadan izleyen iki katil yüzünden imkânsızdı.

Kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Barış, keskin bakışlarından bir anlığına ödün vererek, alnındaki yara bandının üzerini ovuşturup yüzünü buruşturduğunda onlara daha fazla teklif sunmadım. Zaten beni zorla arabaya bindirdiklerinden beri sürekli alnını ve jilet sapladığım omzunu işaret ederek onu neredeyse öldüreceğim için vicdan

azabı çektirmeye çalışıyordu. Katillerin böyle davranması normal miydi yoksa ben böyle düşündüğüm için anormal mi oluyordum?

Bazı önemli soruları sormak için birkaç dakikadır kapalı olan dudaklarımı araladığımda, Anıl sanki bunu anlamış gibi bana dönerek işaret parmağını dudaklarımın üzerine kapattı. Beni susturduktan sonra sabır çeker gibi nefes aldı. "Defne, bize sormak istediğin tonlarca soru olduğunun farkındayım ama bunları yarına bıraksak? Şimdi düşünmemiz gereken daha önemli bir şey var." Gözlerini benden alarak öne doğru kısa bir bakış attı. "Ege biraz daha hızlı sür, geç kalıyoruz."

Ege arabayı daha hızlı sürmeye başladığında Anıl'ın dudaklarımın üzerindeki parmağını ittim. "Daha ne soracağımı bile bilmiyorsun." Kaşlarını büyük bir bilmişlik edasıyla kaldırdı. "Neden Ali'yi öldürmediğimizi sormayacak mısın? Ya da seni nasıl bulduğumuzu? Ali'nin bizi öldürmeye neden kalkışamadığını? Ayrıca neden seni istediğini, bizi neden sevmediğini, amacının ne olduğunu, bizim amacımızın ne olduğunu, neden insanları öldürdüğümüzü, bundan neden zevk aldığımızı, neden seçildiğini, neden ölmediğini, ne zaman ölebileceğini, neden bu kadar yakışıklı olduğumuzu..." Lafını kestim: "Yeterli, anladım. Ayrıca yakışıklı olduğunuzu düşünmüyorum. Vahşetten zevk alan hiçbir insanın dış görünüşüne bakarak ona iltifat sayılacak bir düşünce beslemem."

Barış, tıpkı Anıl gibi büyük bir öz güvenle, "Yani fırsatın olsa bizden biriyle bir şeyler yaşamak istemezsin, öyle mi?" diye sorduğunda kocaman, sahte bir kahkaha patlattıktan sonra soğuk ve nefret dolu ifademe geri büründüm. "Katil olmayı yeğlerim. Asla sizden biriyle duygusal bir şey yaşamak aklımın ucundan dahi geçmez. Ancak akli dengemi kaybedersem mümkün olur böyle bir şey."

Ege dikiz aynasından kaşlarını kaldırarak baktı. "Fazla cesur bir cümle." Gözlerimi kıstım. "Cesur olan sadece cümlem değil."

Daha fazla laf dalaşı yapamadan araba durduğunda varış noktamıza geldiğimizi anladım. Ege güldü ve ellerini sıvazlayarak bize doğru döndü. "İşte, asıl eğlence zamanı!"

Büyük bir nutuk atsam kurtulur muydum? Kelimeler bir katili zevkinden alıkoyar mıydı?

"Zor kullanmak istemiyoruz, Defne." Anıl sanki bu onun elinde değilmiş gibi yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunda kafamı iki yana salladım. "Sadece burada kalsam? Söz veriyorum, kaçmayacağım." Ona yalvarırcasına baktığımda elini bana doğru uzattı. "Keşke bu benim elimde olsa, sarışın." Ona gülümsemek istedim ama beceremedim. Dudaklarım, ruhumun karanlığıyla birlikte aşağı doğru çökmekten başka bir şey yapamıyordu. Yüzümün, ifademi barındıran her noktası Asır'ın beni çektiği karanlıkla birlikte ona ayak uyduruyordu.

Arabadan indiğimizde yine hurda arabalarla dolu bir çöplüğün içine düşmüştüm. Her tarafta parçalara ayrılmış, renkleri pul pul dökülmüş, iskeletten ibaret arabalar vardı. Belli aralıklarla üç beş araba üst üsteydi. Aralarında, dev konteynerlerin içinde alevler dans ediyordu. Koca hurdalığın her bölmesinde araba bulunuyordu ama karşımdaki bölmede hiç araba yoktu çünkü orada elindeki kırbaçla duran Asır vardı. Dudaklarında yine o tanıdık, insanın canını yakan gülümsemesi vardı. Asıl düşmanımın kim olduğunu her hücremle biliyordum ama onu nasıl yeneceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Anıl, beni elimden tutarak çekmesine rağmen adımlarımla ona ayak uydurmadım. Gözlerimi Asır'a dikerek beni bekleyen felaketin yok olmasını diledim. Felaket Asır'dı ve artık bu dünya için tek dileğim Asır'ın gebermesiydi.

Anıl elimi çekmeyi keserek yanıma geldiğinde, gözlerimden akıp giden yaşlara engel olamıyordum. Göreceğim vahşet aklıma geldikçe ellerim uyuşuyor, dengem sarsılıyordu. Bu acıya daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum. Katliamlar olmasa belki bir şekilde katlanırdım ama böyle olmazdı.

Gözümün önünde insanlar ölürken ben hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdim. Benden böyle büyük bir şey istemeleri haksızlıktı.

Asır'ın gözlerinin içindeki katili buradan bile görebiliyordum. Eğlenmeye başladığını dudaklarına yansıyan muzip gülümsemeden anlayabiliyordum. Ağlamam dahi ona zevk veriyordu. Karşı karşıyaydık, o gülüyordu, ben ağlıyordum. Kim kazanmıştı, kim kazanacaktı? Bu oyunun sonunda ikimizden biri ölecekti, öyle konuşmuştuk fakat o, benimle işi bitmeden ne beni öldürmeyi ne de ölmeyi kabul ediyordu. Böyle bir savaş nasıl kazanılırdı?

Gözlerimin altındaki nazik dokunuşları hissettiğimde irkilerek Anıl'a döndüm. Akan gözyaşlarımı silerek, bana içten gülümsemesini yolladığında karşılık vermeye çalıştım ama sadece tebessüm edebildim. "Katil olmak zorunda mıydın, Anıl?" Alnıma küçük bir öpücük bırakarak geri çekildi. Ellerini, buz kesmiş ıslak yanaklarıma yerleştirerek göz altlarımı nazik dokunuşlarla ovuşturmaya başladı. "Ben bunun için yaratılmışım, sarışın."

Kimse ölüm için yaratılmazdı, onlar bunun için yaratıldıklarına inanıyorlardı. Bu inanç sona ermeliydi, kaybettikleri insani yola geri dönmelilerdi.

"Peki, beni buradan kurtarmanı istesem?"

"Ölmek istediğimde haber veririm."

Anıl'ın gözlerinde gördüğüm çaresizlik, beni neredeyse hıçkırıklara boğacaktı. Gözlerimden akan yaşlara hıçkırıklarımın eşlik etmemesi için direnirken biri kolumdan yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Benden çok daha sıcak olduğuna emin olduğum bedene çarptığımda boğazımdan yükselen hıçkırıkları yutmuştum.

Kafamı kaldırdığımda gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı. Asır'ın karanlıkla yoğrulmuş gözleriyle gözlerim

çarpıştığında, sertçe yutkunarak boğuk sesimi temizlemeye çalışım. Onun karşısında zayıf görünmek istemiyordum.

Yüzü ciddiyetle gerilmiş, kaşları çatılmış, kahverengi gözleri kısılmıştı. Karanlık, onun içinde değildi; Asır, karanlığın ta kendisiydi.

Konuşabilmek için birkaç kez yutkunarak boğazımı temizledikten sonra benden izinsiz akıp giden gözyaşlarımı tuttum. "Neden gülmüyorsun?" diye sorduğumda dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "Beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?" Karşı çıkar gibi gamzelerini gösterecek kadar kocaman güldü. "Gördüğüme sevineceğim son insan bile değilsin, 17 Numara."

Cilalanmış, kösele ayakkabılarının üzerine çıkarak elimi, jilet gibi duran gömleğinin üstündeki koyu renk ceketin yakasına yerleştirdim. Gözleri, hareketlerimi seri bir şekilde takip ederken gülümsemesinden ödün vermedi. Ben ona yaklaştıkça gülümsemesi, aldığı hazla birlikte büyüdü. Kulağına doğru eğildim, buz kesen nefesim tenine çarptı. Kafasını hafifçe bana doğru çevirdi, sıcak nefesi saçlarımın arasına karıştı. Tenim nefretle ürperdi. Nefesinin karıştığı saçlarımı kesmek istiyordum.

"Yoksa yanlış seçim olduğuma mı karar verdin?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Beni görünce sevinmeye başlasan iyi edersin, Asır çünkü seni, sana katlettirecek ve mahvedeceğim."

Geri çekilip, yüzlerimizin arasında kalan birkaç santimi umursamadan onu taklit eder gibi kocaman gülümsedim. Tuttuğu kolumu çekip kurtardığımda benimle birlikte hareket etti. Başparmağımı sağ gözümden çeneme kadar indirdim. Gözyaşlarıma bulanan parmağımı onun gözünün altına bastırdım ve gamzesine denk gelene kadar aşağı çektim. Gamzesi, gözyaşıma bulandığı an yok oldu. Bakışları anında alev alırken, bunu umursamadan geri çekildim ve onunla arama nefretten oluşan bir boşluk bıraktım.

"Unutma, bu yaşadıklarımın hesabını vereceksin, Asır Karahanlı."

İlk önce elini gözyaşlarımı buladığım yanağına koydu, ardından solan gülümsemesini tekrar takındı ama bunu yaparken ilk kez zorlandığını fark ettim. "Senin hesabı bilmem ama gel de benim hesabımı kapatalım, 17 Numara." Elimden tutarak çekmeye başladığında ona, beni bırakması adına nidalar atmadım. Zaten bırakmayacağını biliyordum. Bu gece her ne olursa olsun, bana bu vahşeti izletecekti. Ağlayıp zırlayarak ya da karşı çıkarak durumu zorlaştırmam yalnızca benim zararıma olurdu.

Beni o boş alana götürerek elimi bıraktı ve yerden aldığı kırbacı elime verdiğinde, tutmamak için direndim ama avucuma sıkıştırdı. Ardından elleriyle ellerimi kavradı. Onunla daha fazla temas etmek istemediğimden kırbacı tutarak onu ittim.

"Şimdi de az önceki gibi cesur ol bakalım."

Ona ters ters baktığımda bu tepkimden o kadar zevk aldı ki sesli güldü. Başparmağıyla işaret parmağını dudaklarının arasına yerleştirerek ıslık öttürdüğünde Anıl ve Barış asker gibi iki yanıma dikilmişlerdi. Akın, çaprazımızdan yanındaki Koray ile birlikte gelirken bana deli Asır gibi gülümsüyordu. Komik olanın ne olduğunu idrak edemiyordum. Haydi, Asır manyaktı, gamzesini göstermek için gülüp duruyordu. Peki, Akın neden gülüyordu? Sevimli olmadığını, neredeyse boğazımı keserek beni öldüreceği için ondan nefret ettiğimi hatırlatmam mı gerekiyordu?

Akın yanıma gelecekti ama Asır, onun önüne geçip sessizce bir şeyler söylediğinde Akın'ın yüzündeki iğrenç gülümseme soldu, ciddi bir tavır aldı ve bana kaçamak bir bakış atarak Asır'ın diğer tarafında, benden uzakta durdu. Asır'ın da bana kaçamak bir bakış attığını gördüm ama çok kısa sürdü.

Ben ne olacağını anlamak için boş boş etrafa bakarken Akın eliyle bir yere işaret yaptı. Yukarıdan bir yerden ses gelmeye başladı. Herkesle birlikte kafamı yukarı kaldırdığımda dikdörtgen şeklinde demir konteynerin önümüze doğru indiğini gördüm. Konteyneri izlemeyi kesip etrafa göz attım. Normalde bunun

bir katliam olacağını sanıyordum fakat sanırım, beni kandırmışlardı çünkü katliam için insana ihtiyaç vardı ve burada benim dışımda insan olduğunu sanmıyordum. Tabii, insanlar...

Konteyner yere indiğinde içinden bazı sesler geldi. Sesleri kestiremediğimde öne doğru ilerledim ama Asır, onu geçmeme izin vermedi ve beni kolumdan yakaladı. Karanlık gözlerle bana bakarken aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama hayatım boyunca hiç bu kadar tehlikeli ifadeye sahip birini görmemiştim.

"Bir dakika sonra da bu kadar hevesli ol."

Akın ıslık çaldı, dikdörtgen konteyner açılmaya başladı. Onu yere bırakan makinenin kolu açıldığında dört köşesi de yere doğru harekete geçti. Çok yakın olduğum için geri çekilecektim ama Asır benden önce davranarak kendisiyle beraber beni de çekti. Geri çekilince korkunç gerçekle karşı karşıya kaldım. Konteyner tamamen açılınca gördüğüm gerçek benim içimi yaktı.

Bu bir katliamdı, diğerinden çok daha kötü bir katliam. İnsanlar başından beri buradaydılar.

Kalbim patlayacakmış gibi atmaya başladığında nefes almakta zorlandım. Boğazıma oturan yumruyu bastırmaya çalışırken vücudum titremeye başladı. Kendimi bomba atılmış bir şehrin ölü insanlarına bakıyormuş gibi hissediyordum. O kadar çaresiz bir histi bu. Geri dönüşü olmayan bir yola gitmek gibiydi. Bunu bile bile gitmek zorunda olmak gibi...

Yedi insan... Biri kız, yedi insan vardı karşımda. Elleri plastik kelepçelerle arkadan bağlıydı. Ayakları ve gözleri bağlı değildi. Bu durum, Asır için tehlike arz etmiyordu. Eğer kaçabileceklerini düşünseydi bu kadar rahat olmazdı. Görmeleri de sorun değildi, son görecekleri yüzler karşılarındaydı.

Elimdeki kırbacı yere atarak Asır'a döndüm. Gülerek eline ne zaman aldığını fark etmediğim kırbaca bakıyordu. Elimde olsa asla yapmak istemeyeceğim hareketi yaparak kırbaç olan elini sıkıca tuttum. Gözlerinin içine baktığımda ilk önce gülüşü

silindi dudaklarından, ardından kahverengi gözlerini gözlerime çevirdi.

"Ne yapıyorsun, 17 Numara?" Atan kalbime ayak uyduran nefeslerimi hizaya sokmaya çalışarak,. "Yapma," dedim. Dudağımı büyük bir tereddütle ısırdım. "Yalvarırım, yapma, Asır. Ne dersen yapacağım, bir daha asla sana karşı çıkmayacağım. Yeter ki bu masum insanları bırak."

Asır bir süre temas eden ellerimize baktıktan sonra dalga geçer gibi güldü. "Hani kazanan sen olacaktın? İntikamına ne oldu?"

"Haklısın, ne dersen haklısın. Bak, bu insanların bir hayatı, aileleri var. Onlara acımıyorsan geride bıraktıklarına, çocuklarına acı, Asır."

Yüzündeki gülümseme hızla soldu. Bakışları bir yabancıya dönüştü, öfkeye kapıldı. Sessizleşti, yok olan hislerine eşlik etti. Çözemedim, ne hissettiğini anlayamadım. Ben ondan bir cevap beklerken biri kolumdan tuttu. Arkama baktığımda bunu yapanın Akın olduğunu gördüm.

"Defne, zorlama, bu iş bugün olacak. Yalvarman gereken son insana yalvarıyorsun."

Asır'a döndüm. "Belki öyle değildir. Belki bir son olması için birinin ona yalvarması gerekiyordur." Kolumu Akın'dan kurtararak elimi Asır'ın kalbinin üzerine koydum. "Belki de kalbindeki çocuğun uyanması için birinin onu ikna etmesi gerekiyordur."

Düşündü, gözlerindeki boşluğu dolduran şaşkınlıkla birlikte yaptı bunu. Gizlemeye çalıştı, gözlerini art arda kırptı, birkaç saniye gözlerimden uzaklaştı. Yine de çatık kaşlarını ve kısık gözlerini kalkanı gibi kullanmaya devam etti. Bir umutla gözlerinin içine yalvarırcasına bakarken beni yerle bir edecek hareketi yaptı. Elini elimden çekti, maskesini takındı, gardını aldı. Gülüşü onun maskesiydi. Bir adım geri çekildiğinde elim kalbinin üzerinden boşluğa düştü. Elimi izledi birkaç saniye, sonra hiç

görmemiş gibi omuzlarını dikleştirdi. Yanımdan geçmek için büyük bir adım attı ama duraksadı, kulağıma doğru eğildi.

"Söylemeden edemeyeceğim, yalvarırken çok seksiydin."

İçimde pes eden hücrelerimin çığlıklarını duyduğumda, elimi yumruk yaparak ona doğru savurdum. Gözünün üstüne çakacağım yumruğumu havada yakalayarak güldü. "Sen de gözünde morlukla çok seksi olursun, deneyelim mi?" diye bağırdım. Boşta olan elini kalbinin üzerine koydu. "Yok, daha seksi morluklar biliyorum. Denemek istersen..." Lafının devamını getiremeden, ona tekme atmak için ayağımı kaldırdığımda biri beni tutup ondan uzaklaştırdı.

"Sakin ol." Beni tutanın Akın olduğunu anlayınca daha da öfkelendim. Kollarımı bırakması için bağırdım. "Bırak beni! Kalbi taş olanın canını bir tekme yakabilir mi? Hepiniz aynısınız, her şeyi bu taş kalpli psikopat yapsa da hepiniz aynı pisliksiniz!"

Sesim tiz bir çığlıktan farksızdı. Haykırdıkça duygularıma esir oluyordum. Sadece onlara değil, kendi öfkeme de yeniliyordum. Değişebileceklerine inanmak, bunu umut etmek aptallıktı.

Asır, söylediklerim ona değil de bir duvara çarpmış gibi pürüzsüz duruşunu bozmadan göz kırptı. "Tek fark, asıl katil benim, 17 Numara."

Ona çığlık atarak saldırmaya kalkıştığımda kahkahaları öfkemi şaha kaldırdı. Benim böyle olmam onu eğlendiriyordu, çıldırmam ona zevk veriyordu. Yine de kendime engel olamıyordum, onu parçalama isteğimi bastıramıyordum. Gözlerinde gördüğüm umut, anlamını çözemediğim bir şekilde beni yaralıyordu. Sadece birkaç saniye süren umut, bu pisliği kurtarmaya yetmezdi belli ki.

"Evet..." dedi sesini yükselterek. "Biraz daha sesli çığlık at, 17 Numara. Katliam için, daha fazla kan için sinirlenmem gerek. Beni çok mutlu ettin, öfkelendirmek de sana yaraşır."

Söyledikleri üzerine sesimi kestim. Dudaklarım mühürlendi, nefesim dahi kesildi. Ona bağıramadım. Öfkem, arkamdaki adama yetti: Akın'a. Kolumu bırakması için debelenip durdum. "Bırak kollarımı, artık bu sahte yüzün işe yaramıyor. Bana dokunmasını istediğim son insansın."

Akın, beni büyük bir hırsla kendine çevirdiğinde ona kaşlarımı çattım. "Sahte yüzüm falan yok benim, Defne. Ne görüyorsan o, seni kandırmadım. Sadece biraz öfkelendim, o kadar." Alay edercesine güldüm. "Demek damarına basılmış hâlini daha göremedim. O zaman ne yaparsın? Belki bu sefer öldürmeyi becerirsin ve ikimiz için de mutlu son olur."

Alnındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmeye başladığında daha fazla üzerine gitmek istedim. Asır'ın üzerime yıktığı ve saçmamı engellediği öfkemi onun üzerine püskürtecektim. Bunu yapacaktım çünkü onun öfkesinin, beni buradan kurtarmasını istiyordum. Öldürebilirdi, nefesimi kesebilir ya da bayıltabilirdi. Beni bu katliama şahit olmaktan canımı yakarak kurtarabilirdi. Tek şansım buydu, tek yapabildiğim buydu. Çünkü ben etimle, kemiğimle yaşanacaklardan nefret ediyordum.

Akın henüz tepki dahi veremeden, Asır araya girercesine, "Barış, al şu deliyi Akın'ın elinden. Öldürtecek kendini, sonra uğraş dur mezarıyla," dediğinde omuzlarıma sarılan ellere, kollarımdakilerden daha çok güveniyordum. Akın'a bir ümit beni buradan kurtarır diye baksam da işe yaramadı. Bana sadece öfkeyle baktı. Barış beni ilk durduğum yere götürdü.

Asır, kollarını iki yana büyük bir hazla açtı. "Hazır mısınız, akşam yemeklerim?"

İnsanlar bağırıp çağırıyor, kaçmaya çalışıyordu ama Ege ve Cem onları elektrik vererek tekrar tekrar yere yığıyorlardı. Barış ve Anıl kollarımdan sıkıca kavradıklarında katliamın başlayacağını anladım, tutulup kaldım. Avuçlarımdaki bütün umutlar Asır'ın karanlığında boğuldu. Bu ana dair, ona dair bütün umutlarımı da yok etti.

Asır kırbacı kaldırdığında gözlerimi kapattım. Görmek istemiyordum. Kırbacın sert ve çiğ sesini duyduğumda gözlerimi karanlığın tonlarına dalacak kadar sıktım. Çığlıklar, acı dolu feryatlar kulağımın dibinde patlamaya başladığında gözyaşlarım onların acılarına sessizce eşlik ediyordu. *Hayal et,* diyordum kendi kendime. *Başka bir evrende, başka bir şekilde mutlu olduğunu hayal et. Hayallerinde yaşa ve mutlu ol. En azından buradan kurtulana dek gözünün gördüğü değil, kalbinin olmak istediği yerde olduğunu düşün.*

Derin nefesler alarak kendimi burada değilmişim gibi motive edeceğim sırada yüzümü kavrayan elleri hissedip yerimde sıçradım. Gözlerim refleksle açıldığında karşımda kararan gözleri kocaman olmuş bir biçimde Asır duruyordu. "Gözlerini asla kapatma." Kafamı hızlıca iki yana sallayarak kendimi geri çektim. Kanlı elleri benden uzaklaşsın diye çabaladım. "Bunu izleteceğine beni öldür daha iyi!"

Gözlerimi sıkıca kapattım, ellerinin yüzümdeki baskısı arttı. Alnımda bir baskı hissettim, sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Aç gözlerini, 17 Numara. Daha yolun başındasın." Reddettim. "Sana *gözlerini aç*, dedim! Yoksa bir sonraki durağım ailen ve arkadaşların olur. Senden bütün hayatını alırım!"

Sıktığım gözlerimi akan son damla yaşla açtım. Alnıma dayadığı alnı yüzünden gözleri çok yakındı. Kahverengi gözleri, yerini derin karartılara bırakmıştı. Korkutucuydu, insanın baktıkça içi ürperiyordu. Gözlerindeki küçük ışık hüzmesi de onun karanlığına kapılıp gitmişti.

"İşte böyle," dedi keyifle. "İzle ve öğren, 17 Numara." Alnını alnımdan, ellerini yüzümden çekti. Az önceki öfkesine *reset* atarak zihnime kazıdığı gülüşünü takındı. "Bu katliam senin için. Ne kadar büyük fedakârlık yaptığımı bilemezsin."

Arkasını döner dönmez, kırbacını büyük bir hışımla öne doğru savurduğunda çarptığı adamın sırtında koca bir kesik açıldı. Gözlerim o noktada sabit kalırken Asır kırbacı defalarca

kez aynı adamın sırtına indirdi. Adamın acı dolu çığlıkları hurdalıkta yankılanırken kulaklarımı tıkamak istedim. Gözlerimi kapatmak, olanları göremeyecek kadar uzağa gitmek istedim.

"Onu size vermem!" diye haykırdığında nefeslerim boğazıma diziliyordu. Ben nefes almaya çalıştıkça tıkanıyordum, gördüğüm şeylerin içinde boğuluyordum. Asır durmuyordu, insanların vücutlarına elindeki kırbacı acımasızca vuruyordu. Kan dolu kesikleri gördükçe tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, vahşete tanık oldukça hıçkırıklara boğuldum. İnsanlardan akan kanlar zeminde iz bırakırken onların feryat dolu çığlıkları arka plana düştü. Onların çığlıklarını bastıran benim çığlığımdı. Ağlamaktan buğulanan gözlerimi, beynimi bir matkap misali delen ağrıyı hissettim. O an aslında kendimin de acı çektiğini fark ettim.

"Onu da alamazsınız benden!"

Bir insanın daha gözleri açık bir şekilde yere yığıldığını gördüğümde buğulu gözlerimle Asır'a baktım. Dans ediyordu, insanları kırbaçlayarak dans ediyordu. Acı dolu çığlıkları bir müzik gibi duyuyor, kahkaha atıyor, etrafında dönerek dans ediyor ve böylece bir akıl hastasını andırıyordu. İnsanlar ölürken Asır mutlu oluyordu. Onun için mutluluk, ölümdü.

Belki de kendi ölümünü arzuladığı için ölüm onu bu denli mutlu ediyordu. Kendini öldüremediği için başkalarını öldürüyor ve onların ölü bedenlerinde kendi ölü gözlerini hayal ediyordu. Tam bir akıl hastası gibi...

Gözlerimi ondan alıp, insanlara çevirdiğimde her birinin parçalanan kıyafetlerinin arasından ortaya çıkan lime lime edilmiş vücutlarını gördüm. Kan içindeydiler, kendi kanlarının içinde yatıyorlardı.

Gözlerimin gördüğü gerçeklerden kaçmak, onları üzerlerine binen yüklerden kurtarmak istiyordum. Çünkü gördüklerim bir insanın, acısına katlanabileceği şeyler değildi. Bir insanın yapabileceği şeylere de benzemiyordu ama oluyordu işte, sadece birkaç adım uzağımda insanların nefesi kesilen bedenleri bir bir

yere yığılıyordu. Korku dolu çığlıkları kulaklarımda patlıyor, kanları üzerime sıçrıyordu.

Bağırıyorlardı, karşılarındaki en masum görünen insandan, benden yardım istiyorlardı. Bilmiyorlardı ki o da esirdi; o da ölüyordu her insanın çığlığında, bedeninin yere yıkılıp nefesinin kesilişinde.

Gözlerim artık dökülen yaşlarının kotasını doldurmuştu. Ağlayamıyordum, vücudumu dahi hissedemiyordum. Kollarımdan sıkıca tutan adamlara daha fazla direnemiyor, onları görmemek için çabalayamıyor ve sessizce olanları izliyordum. Dayanamadım, beni tutan eller bile ne olduğunu anlayamadan yere yığıldım.

Gözlerim yavaşça kapanırken son gördüğüm bana bakan, benim yaşlarımdaki genç bir kızdı. Ağzından kan akıyordu ve yüzü paramparça olmuştu. Gözlerim kapanmadan önce ağzından dökülen, "Anne," kelimesini seçebilmiştim sadece.

Ben hiçbir kâbustan uyanmayı bu kadar çok istememiştim. Hayatım artık kâbusun ta kendisiydi. Asla uyanamayacağım derin bir uykunun içindeydim. Çünkü yaşadıklarım gerçek olamayacak kadar acımasızdı.

"Senin için internette birkaç araştırma yaptım, 17 Numara," dedi büyük bir alayla. "Gerçi canlı örneğini daha önce görmüştüm ama senin için bu işkenceye katlandım. Açıklıyorum, hazır mısın?" Cevap vereceğime inanmış gibi bir süre duraksadı. "Hâlâ boş boş duvara bakmaya devam etmeni *evet* olarak algılıyorum ve açıklıyorum." Sesinde elle tutulacak cinsten büyük bir alay yatıyordu. "Deliriyorsun!"

Saatlerdir gözümü ayırmadığım duvarda siyah benekler hâlinde beliren izleri gördüğümde, gözlerimi kapatıp sıktım. Günlerdir ruhum çekilmiş gibi hissediyordum. En zahmetsiz hareketleri yaparak kafamı yastıktan kaldırıyor ve sırtımı duvara

yaslıyordum. Bazı geceler gördüğüm kâbuslardan dolayı uyuyamadığımda, gözümü hemen Asır'ın arkasındaki duvara dikerek zihnimde yankılanan çığlıkları dinliyordum. Bazen o çığlıkların arasında *"Anne..."* diye fısıldayan genç kızın sesi yankılanıyordu. O zaman gözlerimi kapatarak gözümün önüne gelen görüntüleri tekrar ve tekrar izliyordum. Bir tarafta otobüste yanan insanlar, diğer tarafta etleri parçalanan kurbanlar... Bunlar dışında bazen farkında olmadan attığım çığlıklar ve döktüğüm gözyaşları, durmak dışında yaptığım bazı şeylerdi. Çığlık attığımı, katiller odama girdiğinde anlıyordum. Ağladığımı gözyaşlarımı sildiklerinde fark ediyordum. Dediğim gibi, ruhum çekilmişti. Sadece bedenden ibarettim.

Şimdi ise Asır elinde siyah bir tablet ile karşıma sandalye çekmiş, umursamazlıkla üzerine oturmuştu. Gözlerine bakmıyor, söylediklerine cevap vermiyordum. Burada olmasına da ses çıkarmıyordum çünkü o konuşurken zihnimde yankılanan çığlıkları bastırabiliyordum. Burada olması, sadece bu yönden iyi gelebiliyordu.

"Senin için o kadar zahmete katlandım ama hâlâ heykel gibi duvarı izliyorsun. Seni yalnız başına bırakıp ölüme terk etmeliydim ama maalesef, seninle işim henüz bitmedi. Ayrıca burada olmamdan nefret edersin diye düşündüm. Haklıyım, değil mi?"

Asır onca insanı katledip hâlâ nasıl rahat uyku uyuyabiliyordu? Akıttığı kanlar, parçaladığı yüzler, öldürdüğü insanlar hiç mi rüyalarına girmiyordu? Hiç mi canı yanmıyordu yoksa düşünecek kadar bile umursamıyor muydu?

Ya da... Canı öyle çok yanmıştı ki artık bütün bu vahşete karşı umursamaz bir adama dönüşmüştü.

"Haberin olsun diye söylüyorum, Akın sana iç çamaşırı falan alacağını söyledi. Ben de özellikle on yedi tane ve pembe alması gerektiğini söyledim."

Neden beni hâlâ kimse bulamamıştı? Hiç mi umursamıyorlardı, acı çektiğimi hissedemiyorlar mıydı? Bu acı, paylaşılmadan çekilemeyecek kadar ağırdı.

Yüzümde baskı hissettiğimde gözlerimi sağa çevirdim. Asır ile göz göze geldiğimde bir an acıyı yaratan o olmasına rağmen acımı benimle paylaşsın istedim. Elleriyle yüzümü kavradı ve başparmakları ıslak göz altlarımda dolandı. Bunu yaparken gözlerine uzun ve sessizce baktım. Ne gülüyor ne de konuşuyordu. Sadece gözlerime bakıyor ve akan gözyaşlarımı siliyordu. Acıyı yaratan da oydu, sarmaya çalışan da. Kim derdi ki günler önce ölen insanların katili, şu an gözyaşlarımı narin dokunuşlarla silen adam olacaktı. Kim derdi ki o katilin gülüşü aslında bu adama aitti.

"Sana bir şey itiraf edeceğim, 17 Numara," dedi dudağının kenarı kıvrılırken. "Ağlarken gözlerin daha bakılası oluyor."

Ona henüz öfkelenme fırsatı bile bulamadan odanın kapısı açıldı. Asır ellerini, yakalanmış gibi çarçabuk yüzümden çekerek, sandalyeye geri oturduğunda gözlerimi kapıya çevirdim. Akın, elindeki alışveriş torbalarıyla kapıda dikilmişti, gözleri Asır'la benim aramda mekik dokuyordu. Şaşkınlığını gizlemeye çalışır gibi abartılı bir gülümsemeyle içeri girerek elindekileri gösterdi.

"Senin için alışveriş yapmıştım da."

Asır sandalyeden kalktığında gözlerim istemsiz bir şekilde onu takip etti. Maskesi olan gülüşünü takınarak, "Sonunda nöbet değişikliği!" diye abartılı bir sevinç gösterisinde bulundu. "Umarım bir daha sıra bana gelmez. Sohbetin harikaydı, 17 Numara. Samimiyetimizi zirveye taşıdık."

Asır odadan çıkana dek ona ters ters baktım. Bu, onu daha çok memnun etmiş olacak ki çıkarken gülümsemesi daha da büyüdü. Akın, Asır'ın bıraktığı sandalyeye oturarak elindeki alışveriş torbalarını yere koydu.

"Defne, iyi misin?" diye sordu samimi bir tavırla. "Seni onunla yalnız bırakmak istemezdim ama işte..."

Lafını, yatağın yarısına kadar açık olan yorganı ucundan tutarak kendimi yatağa bırakarak bölmüştüm. Yorganı kafama kadar çekerek dizlerimi karnıma doğru büktüm. Sadece uyumak istiyordum, herkesten ve her şeyden soyutlanmak için uyumak istiyordum.

"Peki, sana iyi uykular." Sesi boğuk ve kırgındı. "Yemek için birkaç saat sonra uyandırırım."

Bir süre sonra kapının kapandığını duyduğumda sıktığım bedenimi serbest bıraktım. Gözyaşlarım Asır'ın sildiği yerleri tekrar ıslatırken, zihnime dolan kanlı çığlıkları bastırarak uyumaya denedim.

"Papatyaları sevmem, onlar ölüyken daha güzel."

Zihnimde patlayan sese karşılık gözlerimi bir hışımla araladım. Gözlerimi açar açmaz karanlık beni esir aldı. Elimi kaldırarak yukarı koyduğumda tahta bir kapakla karşı karşıya kalmıştım. Kapağı kaldırmak için itmeye çalıştım ama bu denememem, yüzüme toprak kalıntıları düşmesine neden oldu. Toprak kalıntılarının gözlerime ve ağzıma girmemesi için gözlerimi kapatarak yüzümü sola çevirdim ve kapağı itmeyi kestim.

Gözlerimi yeniden araladığımda yanımda uzanan küçük kız, "Hiç değilse tabutun var, Defne. Benim bir kefenim bile yoktu," diye bir yılanı andırırcasına nefretle tısladığında dudaklarımın arasından korku dolu bir çığlık firar etti. İçime akan korkuyla, tabutun kapağını açmak için tüm gücümle ittiğimde üstündeki bütün toprak tabutun içine hücum etti. Toprağın arasından yüzüme bir tane papatya düştüğünde, durup onu elime aldım. Gözlerim irileşirken küçük kız yeniden konuştu: "Dediğim gibi, papatyalardan nefret ederim." Bağırmak için ağzımı açtığım an

tabuta dolmaya devam eden toprak, nefesimi kesti. "Ölmek için fazla papatya var."

Küçük kızın sesi başka bir ses tarafından yutulmaya başladığında yüzümde hissettiğim sıcak eller yüzünden gözlerimi araladım.

"Sakin ol," dedi ses. "Uyandın, kâbus bitti, Defne."

O an çığlık attığımı ve ağladığımı fark ettim. Akın, kendime gelebilmem için bedenimi sarstığında her şeyin kâbus olduğunu ve uyandığımı idrak edebildim. Önce çığlıklarımın firar ettiği dudaklarımı mühürledim kendime gelmek adına. Etrafıma baktığımda ne küçük kız ne de tabut vardı. Rahat bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştığımda Akın'ın kolları tarafından sarmalandığımı ancak fark edebilmiştim. Onu sertçe iterek geri çekildiğimde mahcup olmuş gibi bir tavır takındı. Bana dokunmasına bile katlanamazken, acımdan faydalanıp nasıl sarılabilirdi?

Akın'ı, nefret dolu bakışlarımın altında ezerken, Anıl bir hışımla odaya daldığında daha rahat bir nefes çekebilmiştim içime çünkü Akın bana güven vermezken Anıl en azından bu güveni bana aşılayabilmişti. Anıl, bir ağabey gibi yardımıma koştu ve telaşla sıcak elini buz kesen yanağıma bastırdı. Kocaman açılmış mavi gözleri, endişeyle iyi olup olmadığımı anlamaya çalıştı.

"Kâbuslara son vermek için bir şeyler yapmamı ister misin, güzelim?" diye sorduğunda, kafamı sallayarak onu onayladım. Buna ihtiyacım vardı. "Tamam... Haydi, gel, önce yemek yiyelim. Sonrası için sana ıslak kek yaptım. Merak etme, zehirlenmemen için bütün önlemleri aldım."

Bana gülümsediğinde ona karşılık vermek istesem de dudaklarım artık bu fonksiyonu yerine getiremiyor gibiydi. Akın, yataktan kalkarak Anıl'ı, "Saçmalamayı kes de içeri gelin," diye

terslediğinde Anıl onu görmezden gelerek elini tutmam için uzattı. "Haydi, yemek yiyelim, sarışın."

Elini tutarak ayağa kalkarken sendeledim ama beni hemen yakaladı. "Yataktan kalmayı başarman mucizeydi zaten. Oraya kamp kurduğuna inanıyorum. Yorganın altındaki dünyaya beni de davet eder misin, sarışın?"

Kafamı iki yana sallayarak hafif tebessüm edebildiğimde odadan çıkmıştık. Sağ tarafımdan da biri koluma girdiğinde kim olduğunu görmek için o tarafa baktım. Barış gülerek, "Demek gülmeyi unutmamışsın! Fakat beni neredeyse öldüreceğini unutmuşa benziyorsun, sarışınım," dediğinde ben cevap veremeden Anıl, diğer eliyle ona uzandı ve omzuna vurarak, "Alınıyorum ama!" diye mızmızlandı.

Anıl, bana sadece kendi *sarışın* diye hitap etmek istiyordu çünkü kendisi de sarışın olduğu için başkalarının söylemesine alınıyordu. Ona göre onun sarışını bendim ama diğer herkesin sarışını o olmalıydı.

İstemsiz bir şekilde güldüğümde, Koray önümüzden geçerken bana bakarak, "Bir şaklaban olmadığınız kalmıştı, bunun için Defne'ye teşekkür etmeliyiz," dedi imayla. Gülmeyi kestim. Benimle derdinin ne olduğunu bilmiyordum ama beni hiç sevmediği kesindi.

Barış sert bir tavırla, "Bir kere zeki taklidi yapmayı kes de sana yapayım şaklabanlığımı. Merak ediyorum, içine attığın kahkahalar bir gün götünden çıkacak mı? İşte, o zaman asıl eğlenceyi biz izleyeceğiz," diye çıkıştığında kaşlarım havalandı. Barış, Koray'a sarf ettiği sözlerin ardından bana dönerek nazik bir ses tonu takındı. "*Göt*, dediğim için kusura bakma, Defne. Ağzımı bozmamak için büyük çaba sarf ediyorum ama bazıları kendilerine girenle çıkanı ayırt edebilmek için bana ihtiyaç duyuyor."

Söylediklerine karşılık ne diyeceğimi bilemiyordum. Koray, elleri cebinde bize doğru yürümeye başladı. Önümüzde durarak kaşlarını çattı ve siyah çerçeveli gözlükleriyle gözüme çok kasıntı

göründü. "Sen az önce o ikinci el beynini, yanındaki ayartözü eğlendirmek için bana karşı mı kullandın? Doğrusu, gözlerim yaşardı. Demek kullanmayı biliyormuşsun. Belki de Defne'ye asıl bunun için teşekkür etmeliyim. Ayartmayı başarmadığı kim kaldı, merak ediyorum."

Ağzım açık kalmış şekilde bir süre dediklerini idrak etmeye çalıştım. Resmen buradaki katilleri ayarttığımı söylemişti. Farkına vardığım gerçek yüzünden kollarımı Anıl'dan ve Barış'tan çekerek öne doğru atıldım ve Koray'ın karşısına geçtim.

"Tek derdimin buradan kurtulmak olduğunu anlamayacak kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Buraya düştüğümden beri yaptığın tek şey, hakkımda olup olmadık laflar ortaya atmak. Benim hakkımda atıp tutacağına vaktini biraz da kendi yaptıklarını görmeye ayır, Koray. Kaçmaya çalıştığım her seferde yumduğun gözlerini aç da bir bak, burada ayartmaya çalışacağım kadar insanlığını korumayı başarmış biri var mı?"

Koray ceplerinden çıkardığı ellerini arkasında bağlayarak kafasını aşağı doğru eğdi, yüzünü benimle aynı hizaya getirerek gözlerimin içine baktı. "Demek konuşman için sana laf atmamız yeterliymiş. Gözlerimi açıp baktım ama yine de beni ayartamadın. Kıvırcıklardan hoşlanmaz mısın yoksa?"

Aramızdaki gerilim elle tutulacak cinstendi. Ona karşılık vermek için dudaklarımı araladığım an aramıza giren beden yüzünden laflarım boğazıma dizildi. Asır ilk önce bana bakıp başparmağını dudağının ortasına yerleştirdi. "Şşt, bana bırak, 17 Numara." Arkasını dönerek Koray'ın omzuna elini yerleştirdi. "Benimle biraz hava almaya ne dersin, kardeşim?" Koray, Asır'ın omzunun üstünden bana bakarken kafasını salladı. "Senden beklemezdim doğrusu, yoksa Defne'nin sürekli söylediği *katil* kelimesine alınmaya mı başladın?" Asır'ın sırtı kasıldı. "Koray, uzatma yoksa katil hormonlarıma daha fazla engel olamayacağım."

Asır, Koray'ı omzundan tutarak ilerledi ve birlikte evden çıktılar. Eve koca bir sessizlik hâkim oldu. Cem uykulu bir şekilde koltuktan kalktığında hepimizin gözleri ona dönmüştü. Gözlerini ovuşturarak sırayla hepimize baktı. "Neden bana öyle bakıyorsunuz?" Hızlıca Akın'a dönerek parmağıyla onu işaret etti. "Yoksa gördüklerim rüya değildi ve sen, beni soyup ırzıma mı geçtin?"

Akın yemek masasının arkasından çorba doldurduğu kepçeyi havaya kaldırarak, "Rüyanda bunu da müsait bir yerlerine soktuğumu gördüysen, evet," dedi.

Ege oturduğu sandalyeden yüzünü buruşturarak kalktı ve dolaptan başka bir kepçe alarak Akın'a uzattı. "Hayal gücümün sınırlarından hoşlanmıyorum. Bir daha o kepçeyi kullanma."

Bir süre sonra evdeki herkes aynı masa etrafında toplanmıştı, birlikte yemek yiyorduk. Ben oturduğumdan beri çorbaya daldırdığım kaşıktaki çorbayı içmek için hazırda bekliyordum ama bir türlü içemiyordum. En sonunda pes ederek kaşığı çorba kâsesinin içine geri bıraktım. Barış bunu fark ederek kaşığı elimden aldı ve çorbaya daldırarak ağzıma doğru uzattı. "Aç bakalım ağzını, uçak geliyor!" Ona kaşlarımı çattığımda, bunu görmezden gelerek kaşığı ağzımın dibine kadar getirdi. Kafamı iki yana salladığımda, çenemden tutarak kaşığı dudaklarımın arasından içeri soktu. Onu iterek soluk boruma kaçan çorba yüzünden öksürmeye başladım. Anıl bana su uzattı. Suyu alıp içerken Barış'a yandan kötü bakışlar atıyordum. Kaşığı tekrar çorbaya daldırdığında kaşığı elinden aldım. Kafasına vuracağım sırada evin kapısı açıldı.

Evdekiler kimin geldiğine bakmıyordu ama ben pürdikkat izliyordum. Asır, yanında Koray olmadan yanımıza geldiğinde kaşlarım merakla havalandı. Hiçbir şey söylemeden bir kâseye çorba doldurarak masanın baş köşesine yerleşti.

Akın, "Defne, bir şeyler yemelisin," dediğinde Anıl'a döndüm. "Sadece yaptığın kekten yemek istiyorum."

Anıl gözlerini benden alarak masadakilerin üzerinde gezdirdi ve tekrar bana bakarak elindeki kaşığı bıraktı. "Tamam, sarışın. Sen koltuğa geç, ben geliyorum."

Ona kafa sallayarak masadan kalktım ve koltuğa geçtim. Gözlerimi ileriye dikerek iç çektim. Pes eden hücrelerimin yorgunluğunu üzerimde hissediyordum fakat pes etmeyenlerin sesleri de kulaklarımda çınlıyordu. Farklı bir yol olmalıydı, denediklerimin dışında farklı bir şeyler olmalıydı. Ölen insanların etkisinde kalarak kendimi buraya mahkûm edemezdim. Her bir katliam beni ölüme daha da yaklaştırmadan buradan gitmenin asıl yolunu bulmalıydım. Ancak kaçmayacağımı düşündüklerinde buradan kaçabilirdim. Onları kaçmayacağıma ikna etmeli, belki de Koray'ın dediği gibi onları ayartmalıydım. Her bir katil, benim buradan çıkış biletim olabilirdi.

"Al bakalım, benim nefis kekimi bir dene."

Anıl kek dolu tabağı kucağıma bırakarak yanıma oturduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Uzattığı çatalı, feri kaçmış elime aldım ve kekten bir parça koparıp ağzıma attım. Keki yerken Anıl'a gülümsemek benim ilk adımımdı. Onlardan biri olmadan buradan çıkamayacaksam ben de onlardan biri olurdum.

BÖLÜM 8

Sinsice kurulan bir plan nasıl alt edilir, nasıl mükemmel bir plan kurulur? Benim onlardan biri olma planım, karşımda gözünün altındaki morluk ve dudağındaki patlak ile oturan Koray sorunu ile mahvolabilirdi. Bana attığı *yalnız kalırsak ölürsün* bakışları, onun yapabilecekleri hakkında düşündürüyordu. Asır geldikten yaklaşık yarım saat sonra eve sanki hiçbir şey olmamış gibi sağlam dayak yediği belli olan yüzüyle Koray gelmişti. Hiç şüphesiz onu bu hâle getiren Asır'dı.

Akın araya girip, "Birbirinize şöyle bakmayı kesin," diyerek elindeki buz torbasını Koray'a fırlattı. "Al şunu, yüzüne tut."

Koray'ın, kucağına düşen buz torbasına dokunmadığını gören Anıl ona yastık fırlattı. "Dediğini yapsana, oğlum. Ev ahalisi olarak yakışıklılık seviyemizi düşürdüğünü anladığımız an seni kapı dışarı etmek için oy toplayacağım ve herkesin *evet* demekten başka şansı olmayacak."

Barış küfür mırıldanarak elini gözlerimin önüne koydu. Bu, aramızdaki göz temasını kestiğinde savaşı Koray kazanmış sayılırdı. Barış'ın elini itince, Ege, Koray'ın yanına oturarak buz torbasını kucağından aldı. Torbayı açıp içinden buz alarak, ağzına attığı sırada herkesin bakışları ona döndü. Ona baktığımızı

fark edince buzu gülerek ağzından çıkardı ve Koray'ın tişörtünün içine attı. Koray küfrederek buzu çıkardı ve Ege dudaklarını aşağı bükerek, "Alev aldı buralar," diye alay etti.

Koray küfürlerini ardı ardına sıralarken öfkeyle ayağa fırladı. Buz torbasını kaptığı gibi, Ege ona engel olamadan bütün buzları tişörtünden içeri döktü. Ege, ayağa fırlarken çeşitli küfürleri ardı ardına sıralamaya başladı ve tişörtünden içeri düşüp tenini soğutan buzları çıkarmaya çalıştı. Ege, buzları çıkarmaya çalışırken komik görünse de bunu Koray yaptığı için dudağımın kenarıyla dahi gülmedim.

Koray, Cem'e dönerek, "Asır nerede?" diye sordu. "Onunla konuşmam gerek. Nasıl bir hata yaptığını görmeden onu bazı iblisler hakkında uyarmam gerek."

Cem dalga geçercesine, "Diğer gözün de mi morarsın istiyorsun, kardeşim?" diye sorduğunda dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü tuttum. Bu sırada Koray'ın laflarına karşılık Anıl ve Barış ona aynı anda yastık fırlattığında dudaklarım muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. Koray, bu yaptığımı gördüğünde.vücuduna çarpan yastıkları yerden aldı ve bana atacağı sırada Asır'ın sesi, ortamdaki gergin ama garip bir şekilde alaycı havayı ortadan ikiye böldü.

"Ben buradayım fakat yastıkların gidiş yönünü beğenmedim."

Kafalar, üst kata çıkan merdivene doğru hızlı bir dönüş yaptığında hâlâ Koray'a bakıyordum. Her an gaza gelip yastıkları yüzüme fırlatabilirdi. Onunla aramda soğuk bir savaş başlamıştı ve yastıkları yüzüme fırlatması demek, öne geçmesi demekti.

Asır yanımıza gelerek bana kısa bir bakış attı ve Koray'a döndü. "Söyle, kardeşim. Sıkıntılarını giderdiğimi düşünüyordum ama sen yine de söyle."

Asır mutfağa doğru ilerlerken Koray, yastıkları bana fırlattı. Biri yüzüme çarptı, diğeri ise kucağıma düştü. Koray sırıtarak

Asır'ın peşine takıldı. Barış yastıkları alıp tekrar ona fırlattı ama Koray çoktan uzaklaşmıştı.

"Haydi, yeni bir katliam düzenleyelim ve içlerinden birini seçelim. Defne'nin son kullanma tarihi geçti, ayak uyduramıyor. Yanlış seçim olduğunu düşündüğünü söylemiştin..." Lafını kestim. "Benim burada olduğumun ve bunları duyduğumun farkındasındır umarım."

Koray bana göz ucuyla baktı. Tam laf atacaktı ki Asır ondan önce davrandı ve lafı aldı: "Sorun şu ki..." Gözlerini bana çevirdi. "Ben hâlâ aynı fikirde değilim."

Kaşlarımı kaldırırken nefesimi dışarı bıraktım. "Bana iblis diyen pisliğe katılmak istemezdim ama doğru söylüyor. Kesinlikle benden bir katil olmaz," dedim ve "Ayrıca beni kan tutuyor," diye de ekledim.

Asır tek gözünü kapatarak elindeki çatalı bana doğru salladı. "İşte, buna ancak senin seçmeli insan psikolojisi dersi profesörün Belin Aydın inanır."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken kısa bir an tepki dahi veremedim. Biliyordu, son günümde girdiğim dersin hocasını biliyordu.

Bir hışımla oturduğum koltuktan kalktım, öfkeli ses tonuma hâkim olamayacak kadar çileden çıkmış durumdaydım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Seçmeli insan psikolojisi en sevdiğimdir. Senin şu ödevin tam olarak ne üzerineydi, 17 Numara?" Hızlıca yanına gittim, aramızdaki tek şey mutfak masasıydı. "Sana bunları nereden bildiğini sordum, Asır!"

Çatalına batırdığı kek dilimini gülerek bana doğru uzattı. "Yoksa seri katiller üzerine miydi? Ah, evet, seri katillerdi."

Çatalını ittiğimde omuz silkerek keki ağzına attı. Benim aksime çok eğleniyordu. "Beni seçmenin bir sebebi var, değil mi? Ben rastgele bir numara değilim."

"Ayıp ediyorsun, 17 Numara," dedi gamzelerini gösterecek boyutta kocaman gülerek. "Hiçbir güzellik rastgele olmamıştır. Tanrı seni bizim için yazmış."

Ellerimi masayı sarsacakmış gibi büyük bir şiddetle vurdum. "Bana düzgün cevap ver, Asır! Beni bir ödev yüzünden mi seçtin, bu yüzden mi sizden biri olabileceğimi düşündün? Katillerle ilgili lanet olasıca bir ödev yüzünden mi?"

Ben öfkelendikçe o, umursamaz bir tavır takınıyordu. Kek yemeye devam ediyor, omuz silkiyordu. Buna rağmen tavırlarımı dikkatlice izliyordu ama yine de cevap vermeye niyeti yok gibiydi.

"Neden cevap vermiyorsun?" diye bağırdığımda sesim çatlayıp tiz bir hâl almıştı. "Artık buradayım, sizden biriyim. Gerçeği öğrenmek benim hakkım." Kafasını iki yana sallayarak söylediklerimi reddetti. "Böylesi daha eğlenceliyken neden söyleyeyim?"

"Senden nefret ediyorum," dedim kelimeleri tükürür gibi. Bu, ona karşı beslediğim en içten düşünceydi ve bunu dile getirdiğim anda Asır'ın umursamaz ifadesinin yanı sıra gözlerinden bir ışıltı geçtiğini fark ettim. Sanki bu cümle onu derinden yaralayabilirmiş gibiydi ama biliyordum, onu hiçbir cümlem yaralayamazdı çünkü onun bir kalbi bile olduğunu sanmıyordum artık.

Onu öfkemle, hüznümle eğlendirmek istemediğim için çarçabuk kaldığım odaya ilerledim ve kapıyı ardımdan gürültüyle çarparak sırtımı soğuk duvara yasladım. Başımı ellerimin arasına alırken yere doğru kaydım.

Rastgele seçilmemiştim, bilinçli bir seçimdim. Kim olduğumu, nereden geldiğimi biliyorlardı. O gün Asır ya da içlerinden biri benimle birlikte amfideydi. Bana çok yakındı, gözümün önündeydi ama fark etmemiştim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak olanları düşündüm. Beni seçme nedenleri, bilmeden yaptığım bir şey miydi? Beni seçmelerinin geçerli bir sebebi olmalıydı, rastgele bir seçimle hayatımı

mahvedemezlerdi. Bu sebep, ya beni seçtikten sonra öğrendikleri bilgilerdi ya da beni zaten özellikle seçtikleri için bu bilgilere erişmişlerdi.

Gece olduğunda, sığındığım odanın kapısı aniden açılınca gözlerimi aralayarak bıkkın bir iç çektim. Akın düşünceli bir tavırla, "Defne, yere oturma, üşütürsün," dediğinde saatlerdir oturduğum duvar kenarından destek alarak ayağa kalktım. Ona göz ucuyla bakarak yatağa oturdum. "Sağlığımla bu kadar ilgilenmen, beni boğazımı kesmeye iten dürtüyü uyandırıyor."

Kapıyı kapatarak yanıma yaklaştı. Yüzüme mahcup bir tavırla bakarak yatağı gösterdi. "Biraz oturabilir miyim?"

Kafamı iki yana sallayarak onu kısaca reddettim. Bunu görmemiş gibi dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi ve yanıma oturdu. Abartılı bir imayla, "Tabii, keyfine bak. Ben zaten kalkıyordum," diyerek ayağa kalktığımda kolumdan yakaladı. Kolumu ondan kurtarmaya çalışıp, "Bıraksana!" diye çıkıştığımda nefesini, bana çok mahcup gelen bir tavırla dışarıya bıraktı. Görünüşte çok masumdu ama ben onun içini görmüştüm. Akın'ın içi beni yakıyordu ve ben, onun görünüşüne asla kanmayacaktım.

"Lütfen, Defne..." diye mırıldandı. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Katil arkadaşların varken neden ben?"

"Otur, neden sen olduğunu açıklayacağım."

Kalktığım yere iç çekerek geri oturdum. Çünkü biliyordum ki benimle konuşmadan vazgeçmeyecekti. Kolumu bıraktıktan sonra elini kısa saçlarında gezdirerek ensesine yerleştirdi.

"Evet?"

"Hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sana sinirlenmeden önce bir şey söylemiştim."

Sahte bir kahkaha patlattım ve bunun, onu sinirlendirebilecek olmasını umursamadım çünkü şakaklarıma kadar öfke

doluydum ve onların hisleri, beni alakadar etmiyordu. "*Boğazını kesmeye çalışmadan önce*, diyecektin." Bana cevap vermekten kaçındığında iç çekerek, kafamı onaylarcasına salladım. "Evet, bahsettiğin arkadaşını hatırlıyorum." Elini dizine koyarak vücudunu tamamen bana çevirdi. Kafasını kararsız bir biçimde yana yatırdı. "Eylül, o benim tek arkadaşımdı." Kuruyan dudaklarını çarçabuk ıslattı. "Sen ona çok benziyorsun, tavırların bana onu hatırlatıyor."

"Ben o kız değilim," dedim direkt. "Onu çok özlediysen bunları benimle değil, onunla konuşmayı dene."

Yataktan kalktım, arkası tuğla ile kaplı pencereye doğru ilerlediğimde onun sesi fısıldar gibi çıkmıştı. "O, gitmeden önce benim ne olduğumu öğrendi, Defne. Nasıl bir canavar olduğumu öğrendi ve aramıza koca bir duvar ördü."

Onu ve aslında kim olduğunu öğrenmek istemiyordum. Her şeyiyle ondan nefret ediyordum. Tahammül edemiyordum, gitsin istiyordum.

Ona doğru döndüğümde ayağa kalktı. "Ben aslında düşündüğün gibi biri değilim."

Kollarımı önümde birleştirdim. "Senin hakkında herhangi bir şey düşünmüyorum."

Bana doğru büyük bir adım atarken, "Dinle, beni dinle!" diye bağırmaya başlayınca ürperdim. Odanın kapısı, o bağırdığı an açıldı ve Koray göründü. Başta ruhsuz bakışları yüzünden hiçbir şey yapmadan çıkıp gideceğini sansam da konuştuğunda düşüncem değişti.

"Akın, buradan çık, onun katili olmak istemezsin."

Akın, hiç beklemediğim bir anda, "Koray, çık dışarı!" diye haykırınca yerimde sıçradım. Öfkesi, kızaran gözlerine yansımıştı ve onun bam telini anlamıştım. Eylül denen kız, onun zayıf noktasıydı. Ondan bahsettiği zaman öfkesine hâkim olamıyordu.

Koray dilini dişlerinde gezdirerek, öfkelendiği her hâlinden belli olan bir ifadeyle sesini çıkaramadan odadan çıktı. Beni azılı bir katille bile bile yalnız başıma bırakmıştı. Bir katilden kurtulmak için diğerine muhtaç olduğumdan aciz görünüyordum.

Akın'ın içine çektiği nefeslerin sıklaştığını duyduğumda bir adım geri çıktım. Gözünden bir damla yaş akınca şaşkınlıktan çatık kaşlarım gevşemişti. Zorlukla yutkundum. Titreyen dudakları, gözyaşıyla ıslandı.

"Akın, sen..." Lafımı bitiremeden bana yaklaştı. "Onu çok özledim, Defne. Sen bu özlemi dindirebilirsin, bana yardım edebilirsin."

"Sana yardım edemem." Biraz daha gerilemeye çalıştım, o yaklaştıkça kalbim korkuyla atıyordu. Onu yakınımda istemiyordum. "Edebilirsin, yanımda olursan acım biraz olsun dinebilir."

"Buraya gelmemin sebebi sen misin?" diye sordum aniden. "Senin için mi seçildim?"

Gözyaşları beyaz, keten gömleğine damlarken, bir adım daha yaklaşarak ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Bu hareketi bile neredeyse kalbimi durdurmaya yetecekti. "Hayır." Sesi çok güçsüz çıkıyordu. "Kimin seçileceğini Asır ve Koray'dan başkası bilemez."

Benim neden seçildiğimi Koray ve Asır'dan başkası bilmiyordu demek... Bu önemli bir bilgiydi, elde ettiğim için biraz olsun mutluydum. En azından bir şeyler netleşiyordu.

Ellerimi, Akın'ın omuzlarımda olan ellerine koyarak ittim. "Tamam, yeter." Sesim, korkumun aksine duygusuzdu. "Eylül'ün aranıza ördüğü duvarı ben de aramıza ördüm. Katilsin, düşüncelerin de ellerin gibi kirli. Eylül gibi düşünüyorum ve seni yakınımda istemiyorum. Dışarı çık, Akın."

Umursamaz tepkim karşısında kaşları gergin bir tavırla çatılırken, "Daha söyleyeceklerim bitmedi," diye isyan etti.

Parmağımla kapıyı gösterdim. "Dinlemek istemiyorum, beni yalnız bırak."

"Daha beni dinlemedin," diye diretti ama aynı şekilde karşılık vermeye devam ettim. "Dinledim, yeterince saçmaladın."

"Sana beni daha tam olarak dinlemediğini söyledim, Defne!" diye yüzüme haykırdı. İçime derin bir nefes çekip bir kez daha kapıyı gösterdim. "Çık dışarı! Bir daha da sakın beni Eylül'ün yerine koyma. Öyle olduğunu düşündüğüm her an kendime acıyorum."

Kışkırtıcı laflarımdan sonra eli, bir pençe misali boğazıma sarıldı ve hemen ardından, sırtım soğuk duvara kemiklerimi kırarcasına bir sertlikte çarptı. Onun öfkeyle güçlenen elinden kurtulmak için çırpınırken sık nefesleri yüzüme çarpıyor, parmaklarının sıktığı noktalar yanıyordu. Yüzlerimiz arasında birkaç santim bıraktığında gözlerinin içindeki öfkeyi görebileceğim kadar yakınımdaydı. Damarları iyice belirginleşti, gözleri kan çanağından hâlliceydi ve omuzlarını bir kalkan tutuyormuş gibi delice kasıyordu.

Konuşmadan önce bıraktığı nefesi yüzüme çarptı. "Beni dinlemek neden bu kadar zor? Dinlemezsen canın yanar, yakarım burayı, Defne."

Nefes alamıyordum, direndikçe daha da sıkıyordu. Kurtulmak için bacak arasına salladığım tekmeyi, dizlerinin arasına sıkıştırarak bana engel oldu. Artık ağlamıyordu, yüzündeki mahcup ifade, yerini saf öfkeye bırakmıştı.

"Sadece beni dinleyin, anlayın istedim. *İnsanları öldürmem benim suçum değil, ben böyle yaratıldım,* diyemedim."

Ona direnen ellerim gücünü yitirdi, usulca aşağı doğru kaydı. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Bedenimi ayakta tutan tek şey, onun boğazıma yapışan eliydi. Tek bir nefese muhtaçtım, boğazım yanıyordu. Görüşüm bulanıklaştığında ve onu çift görmeye başladığımda direnecek pek bir şey kalmadığını anladım.

Karanlık beni içine çektiğinde gözlerimin önünde beyazlar içinde, camlı bir oda belirdi. Camın önünde dikilip, arkasına doğru bakarak gülümseyen çocukluğum gözümün önünde hayat buldu. Neden orada olduğumu biliyordum ama kime gülümsediğimi bilmiyordum.

Aydınlık bir anıya benziyordu ama karanlıktan doğmuştu. Karanlıktan doğan, karanlık olurdu.

"Bugün diğerlerinden farklı olacak," diyerek, elime aldığım papatyaların yapraklarını koparmaya devam ettim. Küçük kızı görmemek için gözlerimi kapatıp sıksam bile bir işe yaramıyordu. Papatyaları ölüm veya yaşam diye kopartmam onu memnun ediyordu.

"Hayır," dedi eğlenir gibi. "Bugünün diğerlerinden bir farkı olmayacak, Defne."

Papatyanın son yaprağını kopardığımda dudaklarımın arasından, "ölüm" kelimesi döküldü. Saydığım onca papatyanın sonu hep "ölüm" çıkmıştı ve bu, küçük kızı çok mutlu ediyordu. Salıncakta hızlıca sallanırken, "Benim dünyamda ölmekten başka seçenek yok. Sahi..." dedi ve bana baktı. "Bundan sonra benim yanımda kalmaman için de bir sebep yok."

Kaşlarımı çatarken bir papatya daha kopardım. "Senin dünyan neresi oluyor, bilmiyorum ama burada kalmayacağım." Ayaklarını yere sürterek salıncağı durdurdu ve salıncaktan inip yanıma geldi. Eline bir papatya alarak kocaman gözlerini üzerime dikti. "Eğer beni unutmasaydın benim dünyamın neresi olduğunu bilirdin."

Dudaklarımı aşağı doğru büzdüm. "Ama unuttum ve sen kendini böyle göstererek bana hiçbir şeyi hatırlatamazsın."

Papatyadaki son yaprağı eline aldı ve kahverengi gözlerini üzerinden ayırmadan, "Ölüm," dedi.

Ben de son papatya yaprağımı koparark havaya kaldırdım ve onunkinin karşısında tuttum. Gözlerimiz birleştiğinde net bir sesle, "Yaşam," dedim.

Aramızda esen soğuk rüzgârlar, rüyayı bozan bir cümleyle yarıda kesildi. Etraf karardı, gözlerimi açtığımda kendimi rüyadan tepetaklak dışarı atılmış gibi hissettim. O anı yaşarken rüya gibi gelmese de uyandığımda bunun bilinçaltımın zırvalığı olduğunu anlamam çok uzun sürmüyordu. Küçük kız, kötü anılarımın sahte ürünüydü.

"Düşünüyordum da kaç kez ölümün pençesinden kurtuldun ve kaç kez bunu engelleyen ben oldum?" dedi beni rüyamdan tutup çıkaran ses. "Yakında kanatlarım çıkacak diye korkuyorum."

Bulanık görüşümü netleştirebilmek için gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım. Görüşüm düzeldiğinde karşımda gördüğüm manzara pek de yabancı değildi. Azrail'in beni almaması için elinden geleni yapan tek şeytan vardı: Asır.

"Şeytanların simgesi daha çok boynuz, haberin olsun."

Kafamı yastıktan kaldırarak sırtımı buradaki tek dostum olan duvara yasladım. Elimi boynuma götürürken karşımdaki şeytanın gülüşünü görmezden gelmeye çalıştım. Boynuma dokunmak bile oldukça acı vericiydi, nefes almak zahmetli bir hâl almıştı.

"Oradan bakınca boynuzlarım görünüyor mu?" diye sordu keyifli ses tonuyla. "Elimdeki sembolik dirgeni de görebiliyor musun? Sağ elimde..." diyerek sağ elini havaya kaldırdı. "Senin kafanı eşelemem için duruyor."

Boynumda dokunduğum noktalar beni acıyla karşılıyordu. Boynumdaki acı katlanılabilir bir seviyede değildi. "Kendi türünü bilmen çok hoş." Omuz silkip karşımda oturduğu

sandalyede daha da yayıldı. "Ben bunu hiç inkâr etmedim, 17 Numara. Benim aksime sen hâlâ kendi türünü kabullenebilmişe benzemiyorsun."

Elimi boğazımdan çekerek gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İnsan olduğunu kabullenmeyen bir sen varsın." Dudağı sağa doğru, büyük bir egoyla kıvrıldı. "Herkes görünüşte bir insanı yansıtıyor, 17 Numara. Benim eşelediğim tür o değil. Ben şeytansam sen de kurbansın. Bak, her türlü aramızdaki galip benim ve türümü belirleyen sensin."

Ona kaşlarımı çatarak bakmaya başladığımda bu daha çok gülmesine sebep olmuştu. O sırada odanın kapısı aralandı ve Cem, elinde bir bardak ile içeri girdi. Bardağı Asır'a uzatırken kaçamak bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Uyanmışsın, sana da kahve getirmemi ister misin, Defne? Sohbetiniz koyu görünüyor." Ona karşı çıkamadan Asır benden önce lafa girdi: "Sen ona tost yap, kardeşim. Ölümden dönmek kolay iş değil. Üzerine de bir kahve içer, bütün yorgunluğu geçer."

İç çekerken gözlerimi devirdim. "Tek isteğim, şunu benden en uzak köşeye almanız. Ayrıca her seferinde, başıma nöbetçi diye şu şeytanı dikmekten vazgeçin."

Asır, boş elini göğsünün üzerine yerleştirerek, "Kalbim kırıldı," diye alay ettiğinde ona ters ters baktım. Kahvesinden bir yudum daha alarak ayağa kalktı. "Zaten işlerim vardı, senin yüzünden uykumdan da oldum. Gidip güzellik uykuma yatmam gerekiyor."

Dalga geçtikten sonra bana göz kırptı ve elindeki bardağı Cem'e vererek odadan çıktı. Cem, onun kalktığı sandalyeye yerleşerek bana kocaman gülümsedi. "Akın seni boğmaya çalıştıktan sonra buraya af dilenmek için gelmeye çalıştı. Asır'ın, başında bekçilik yapmaktan başka çaresi kalmadı."

"Bunu ondan başkası da yapabilirdi, neden yapmadınız?"

Elini çenesinde gezdirirken lafa girdi: "Aramızda bazı kurallar var. Her zaman biri, birinden üstündür; düzeni bu şekilde

sağlıyoruz. Yani, bu evde Akın'a sadece Asır engel olabilir." Ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Neden, bu saçmalığa niye uyuyorsunuz? Akın beni gözlerinin önünde öldürmeye kalksa yine de hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Başıyla reddetti. "Yetkimiz yok, bu evde herkes üstün üstüdür. Zamanla alışırsın, ben de ilk geldiğimde buna çok şaşırmıştım."

Şaşkınlığımı çabucak bir kenara attım. "Peki, sen ne zaman bu saçmalığa dâhil oldun?" Gözlerini kısarak Asır'ın bıraktığı kahveden büyük bir yudum aldı. "Bir yıldan fazla oluyor, en son katılan benim. Tabii, artık sensin." Ağzından laf alabilirim gibi görünüyordu. "Bu evde kim kimin üstü? Yani buraya geliş sıranız ne?"

Düşünceli bir tavra büründü. Bacaklarını sallarken gözlerini benden kaçırıyordu. Yine de dilinin altındaki baklayı çıkaracaktı. Cem, diğerlerinin aksine olanlar hakkında konuşmak istiyordu. Belki de en son katılan olduğu içindi bu gerginliği, sürekli uyuyarak hayattan kaçışı. O da alışamamıştı ve belki de beni anlıyordu.

"Ege'nin, benden en fazla yedi sekiz ay önce geldiğini biliyorum. Onun alışması normale göre hızlı olmuş, sonra beni almak için fazla beklememişler." Ege soğukkanlı görünüyordu ve diğerlerine göre gizemliydi. Konuşmayı tercih etmiyor, benden uzakta takılıyordu. "Ondan önce katliam grubuna katılan Koray. Mantık gerektiren her türlü konuyu Asır ile ikisi hallediyor. Biri seçilecekse bunu önce ikisi biliyor." Koray'ın kilit bir noktada olduğu belliydi zaten. "Barış ve Anıl'ın geliş sırasını ben de hiçbir zaman öğrenemedim. Yakın zamanlarda gelmişler ve aralarında sürekli bunun atışması olduğu için gerçeği ayırt edemedim. Diğerleri de inatla söylemeyi reddettiği için kurcalamadım."

Konuşmasına ara vererek dudaklarını kahvesine doğru uzattı. Ilıyan kahveyi bitirerek, nefesini dışarıya üflediğinde odaya kahve kokusu hâkim olmuştu.

"Geriye Akın ve Asır kalıyor, kimin lider olduğunu çözmen için dâhi olmana gerek yok."

Onu başımla onaylarken yüzüme yayılan sıkıntılı ifadeyi gizlemeye çalıştım. "Anladığım şey şu, Akın'a engel olabilecek tek kişi Asır ve yaşamak istiyorsam zırdelinin tekinden yardım istemem gerekiyor."

Hafifçe geri çekilirken başını yana doğru eğdi. "Akın'ın sana isteyerek zarar vereceğini sanmıyorum. Onu dinlemeyi dene, bu konuyla ilgili bazı sorunları var."

Akın'ın boğazımda bıraktığı yara izini parmağımla gösterdim. "Ne gibi sorunlar beni bu hâle getiriyor, merak ediyorum."

Tebessüm ederek ayağa kalktı. "Onu dinlersen sana anlatacaktır. Eğer ben anlatırsam onu yeniden öfkelendirebiliriz." Kapıya doğru ilerledi. "Şimdi sana tost yapacağım. Anıl birazdan eve gelir, çok uzun süre yalnız kalmayacaksın."

Ona kafa sallarken yüzümü ekşitmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Odadan çıktığında, elimi çeneme dayayarak anlattıklarını düşündüm. Her katilin bir statüsü vardı ve ben zirvedekilere çok uzaktım. Neden seçildiğimi Koray ve Asır biliyordu ve işe bakın, ikisi de bu evde bana neden seçildiğimi söyleyecek son katillerdi.

Bileklerimin iç yüzünü gözlerime bastırarak dizlerime yaslandım. Bu evdeki herkes deliydi. Onu dinlemediğim için beni öldürmeye çalışan bir katil sürekli peşimde dolanıyordu. Onlardan biri olma planımın önünde koskoca bir Akın engeli vardı. Bu evden kaçmayı başarsam bile Ali tarafından yakalanabilir ve yine bu evdekilerden alacağı intikamın yemi olabilirdim. Ali'nin bu evdeki katillerle bir bağlantısı vardı, bu ortadaydı. Onların açığını yakalamaya çalışması, zaaflarından vurmayı hedeflemesi

ama yine de iki tarafın birbirine fiziksel bir zarar vermemesi garip bir ikilemdi.

Etrafım sırlarla çevriliyken ve bu sırların korumaları birer katilken bu çemberden nasıl çıkacaktım? Buradan sağ salim çıksam bile beni tekrar bulabilirlerdi. Onca insanı öldürdükten sonra karşıma geçip, sırıtarak kahve içebilen insanlardan bahsediyordum sonuçta. Bunca zaman yakalanmamaları ayrı, benim hâlâ bulunmamam ayrı soru işaretiydi.

Babam hayatta olsaydı şu an burada olmazdım. O beni bulabilirdi, koruyabilirdi. Eğer yaşıyor olsaydı yirmi beş yılı devirmiş bir polis olacaktı. Onun yokluğunu şimdi kalbimin derinliklerinde çok daha net hissediyordum.

Beni düşüncelerimden sıyıran, kapının birkaç kez tıklanıp aralanması olmuştu. Anıl elindeki alışveriş paketleriyle içeri girdiğinde boş bakışlarım artık onu hedef alıyordu.

"Kendine gelmişsin, senin için kız kardeşime bir şeyler aldırdım."

Yatağın ucuna oturarak elindeki paketleri aramıza koydu. Normal şartlarda çığlık ata ata açacağım paketlere göz ucuyla bile bakmadım.

"Bunlar ne?" diye sorduğumda nazikçe gülümsedi. "Kişisel ihtiyaçlarını karşılayacak birkaç ürün."

Kafamı sallayıp gözlerimi zemine çevirdim. Boş bakışlarım şimdi zeminde geziniyordu. Anıl ellerini birbirine vurarak ayaklandı. Ses, beni bir anlığına ürkütse de bunu belli etmemek için kendimi kastım. İyi olan kötü çıkabiliyordu, kötü olanın içindeki melek görünebiliyordu. Bu evde herkes güvenilmezdi ve hareketleri beni ürkütecek boyuta ulaşmıştı.

Cem elinde tepsiyle odaya girdiğinde, Anıl tepsiyi elinden alarak yanıma bıraktı. "Rahat rahat yemeğini ye. Ev, sana zarar verebilecek birkaç unsurdan şimdilik arındı. Yemekten sonra da duş alırsın, iyi gelecektir."

Ben söylediklerine bir tepki vermeyince sessizce odadan çıktılar. Bir süre tepsidekilere dokunmamayı düşündüm. Sonra bunun aptallık olduğunu, yemek yemeden kendimi toparlayamayacağımı ve onlarla savaşamayacağımı anlayarak yemeği yedim.

Yemeği yedikten sonra göz ucuyla Anıl'ın aldıklarına baktım. İçindekiler beni iyi hissettirecek ürünlerdi. Etrafta bir çöp torbası gibi dolanmaya başlamıştım. Eski hâlimden eser yoktu, yıkılmış bir bina gibiydim. Kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım vardı. Kalıntıları süpürmenin vakti gelmişti.

Temiz kıyafetleri ve Anıl'ın aldığı bakım ürünlerini yanıma alarak odadan çıktım. Çıkar çıkmaz televizyonun karşısına geçmiş, oyun oynayan Anıl ile Cem'i gördüm. Anıl oturduğu yerde zıplayıp, yumruk yaptığı elini havaya doğru sallayarak, "Gol!" diye kükredi. Onların bu hâli bana Can ile oynadığım maçları anımsatmıştı. Beni çoğu zaman yense de inatçı kişiliğim yüzünden kabul görmez, yeni bir maç daha yapmaya onu mahkûm ederdim. Ben kazanana kadar oyun bitmez ve sonunda skor ne olursa olsun kazanan ben olurdum.

"Defne, yedin mi?" diye sorarak yanıma geldi Anıl. "Sana yukarı kadar eşlik edeyim."

Onu başımla onayladığımda yukarı çıkmaya başladık. Geçen sefer Akın'ın getirdiği banyonun kapısında beklerken Anıl içeri girdi ve paketi açılmamış pembe bir bornoz tutuşturdu elime.

"Bunu sana Akın almış ama pembe olmasının tek suçlusu Asır. Neden, bilmiyorum ama bu renkte alması için onu zorlamış." Kafamı sallarken baygın bakışlarıma engel olamadım. Asır'ın bunu uyuzluğuna yaptığını biliyordum ama sorun değildi. Tozpembeydi ve bu rengi severdim. Sevmeyeceğimi düşünmesi onun aptallığıydı ve hoşuma giden bir renk olduğunu belli ederek eline başka uyuzluklar için sebep vermeyecektim. Hem... Tozpembe, en son oynayacağım oyunda masumiyeti simgeleyecekti ve benim bu evdeki durumum için çok uygun

bir renkti. Gerçi artık o oyunu oynayıp oynayamayacağımdan pek emin değildim.

"Tamam, kapıda nöbetçilik yapma," diyerek, içeri girdiğimde kapıyı kapatmadan önce göz ucuyla baktım. Hâlâ orada olduğunu gördüğümde, "Anıl, kaçacak yerim yok," dedim düz bir tonla. Hemen dudaklarını birbirine bastırarak geri geri yürüdü. "Tamam, sen rahatına bak."

İç çekerek kapıyı kapattım ve kilitledim. Elimdekileri lavabonun kenarına bırakarak paketin içinden ağdayı çıkardım. Her ne kadar sarışın olduğum için gözle görülür bir şey olmasa da kendimi bunu yaparak bir şekilde iyi hissetmek istiyordum. Ağda yaparken yüzüme maske uygulamayı da ihmal etmedim. Dişlerimi fırçaladıktan sonra hızlıca duşa girdim. Bu süreçte aynaya bakmadım, kendimi iyi hissedene dek bakmayı da düşünmüyordum.

Kaynar denecek kadar sıcak suyun altında tenim kızarırken hiçbir şey hissetmedim. Tenim haşlandıkça üzerime sıçrayan kanlardan sıyrılıyormuş gibiydim. Sanki bunca zaman üzerime yapışmıştı kan ve şimdi kaynar suyla beraber tenimden sıyrılıp akıyordu. Ölen insanların hâlâ üzerimde yaşayan kanları, şimdi ölümün hiçliğine ulaşıyordu.

Yüzümden akıp giden maske bile o gün tenime sıçrayan kandan arındırmış gibi hissettirmedi. Sanki hâlâ sıçradığı yerde, derimin altında gizleniyordu. Ellerimi yüzüme götürerek kanları hissettiğim noktaları, derimi söküp atabilecekmiş gibi ovmaya başladım. Ovdum, tenimi mahvedeceğini bile bile acımasızca devam ettim. Kanlar yüzümden sıyrılıp, kaynar suya karışırken ağlamak için kabaran duygularımı bastırmak adına dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Kanlar akıp gitti ama dudaklarımın arasından firar eden acı dolu çığlığıma yine de engel olamadım. Kanlardan kurtulsam bile boğazıma kadar batan cesetlerin ürpertici karanlığından asla çıkamayacaktım.

Kendimi duştan dışarı atmayı başardığımda üstümdeki pembe bornoza sıkıca tutunmanın, bana masumiyete sarılıyormuş gibi hissettireceğine kısa bir anlığına çok inanmıştım. Lavabonun önünde dikilirken buğulanan ayna gözüme çarptı ve elimi aynaya uzatarak buğuyu elimle sildim. Bakmaya çekindiğim bedenimle karşı karşıya kalmak, bir yabancıya bakmaktan farksızdı. Yüzüm kıpkırmızıydı, gözlerim onunla yarışabilecek kadar kan çanağına dönmüştü. Bunlara rağmen dudaklarım ve gözlerimin mavisi solgundu. Ölümle yaşam arasındaki ince çizgide gibi görünüyordum. Kısacası, korkunçtum.

İç çektim ve elime duştayken yıkadığım iç çamaşırlarımı aldım. Onları saç kurutma makinesiyle kurutarak kenara koydum ve diğer kıyafetleri çamaşır makinesinin içine attım. Akın'ın aldığı iç çamaşırlarını giyerek üstüme kıyafetleri geçirdim. Siyah kapüşonlu ve taytın altına tozpembe çoraplar garip dursa bile pek önemsediğim söylenemezdi.

Islak, sarı saçlarımı hafif nemli kalana dek kuruttum ve çabucak balıksırtı ördüm. Şimdi tek sorunum, kaya gibi duran cildimdi. Anıl, kız kardeşine bir sürü makyaj malzemesi aldırmış olsa da onlara elimi sürmedim. Zaten rengi solmuş bir maviyi ya da patlamış bir dudağı makyajla nasıl düzeltebilirdim? Nemlendiriciyi alarak, her an çatlayıp yere düşecekmiş gibi duran tenime sürdüm ve kaskatı kesilen cildimi biraz rahatlattım. Bu sırada yüzümdeki morlukların artık yeşilden sarıya döndüklerini fark ettim. Onları kapatsam ne olacaktı? Ölen insanlar geri dönecek miydi? Yaşananlar olmamış gibi hayatımı sürmeye devam edebilecek miydim? O an kendime lanet ettim. Onca insanın ölümüne engel olamamıştım ama burada kendime bakım yaparak içimi rahatlatmaya çalışabiliyordum. Onları unutmuş ve kendimi güzelleştirmenin derdine düşmüştüm. Nefesimi titrek bir şekilde dışarı bırakırken tuttuğum gözyaşlarımı saldım. Ne yaparsam yapayım, yaşananları geri alamayacaktım.

Daha fazla ayakta duramayacağımı fark ederek geriledim ve arkamda kalan klozetin üzerine oturarak hıçkırıklara boğuldum. Zihnimde atılan çığlıkları nasıl durduracaktım? Ölen insanların gözümün önünde beliren kanlı bedenlerini nasıl unutacaktım?

Zihnimdeki karmaşaya gözyaşlarımla eşlik ederken bir anlığına gözüm aynaya kaydı. Aynadan görünen camı fark ettiğimde hıçkırıklarım son buldu. Titrek nefeslerimle birlikte klozetten kalkarak cama doğru döndüm. Daha önce geldiğimde camdan kaçma gibi bir planım vardı. Belki hâlâ kaçabilirdim, hâlâ bir umut vardı. *Ya gerçekten varsa, ya hâlâ umutsuzluğun kelepçeleri ellerimi bağlamadıysa?* En fazla omzum ya da bacağım incinirdi. Belki kaşım patlardı, dizim parçalanırdı ama sonunda her şey yoluna girerdi.

Derin bir nefes daha aldım. *Ya doğru zaman değilse, ya yanlış tarafa gidersem ve Ali'ye yakalanırsam?* Aldığım nefesi huzursuz bir biçimde dışarı bırakırken şansımı denemezsem olacakları tarttım. Katil olmayı ya da her an birinin beni öldürmeye kalkışmasını göze alamazdım. Bunlar gerçekleşirse o zaman bunu denemek için şansım olmazdı.

Tekrar derin bir nefes çektim ama bu seferki farklıydı. Bu seferki benim cesaret nefesimdi. Havluları almak için dolaba yöneldiğim an koridordan yükselen haykırışlarla ayaklarım mermer zemine çivilendi. Akın'ın sesine benziyordu. Anlayabilmek için kapıya yaklaştığım an kapı, iki kez şiddetli bir biçimde yumruklandı.

"Defne, aç kapıyı, Defne!" diye haykırdı ve kapıyı bir kez daha yumrukladı. "Yaptıklarımın farkında değildim, lütfen, konuş benimle."

Beklediğim yakarış gerçekleşirken kapıdan olabildiğince uzaklaştım. Vücudum aniden gelen bir titremeyle sarsılırken korkak bakışlarım kaçış planım olan pencereye doğru döndü. Kapımda Akın gibi bir psikopat varken kaçmak için fazla vaktim yoktu.

Bu planı tekrar rafa kaldırarak, yanımda getirdiğim paketleri elime alıp kapıyı yavaşça açtım. Açtığım an Akın'ın kıpkırmızı olan gözleri ve havada kalan yumruk biçimindeki eliyle karşılaştım. Beni görür görmez havadaki elini boşluğa doğru bıraktı ve bana doğru bir adım attı. Onun adımıyla beraber bir adım geriledığimde arkasındaki Cem'i ve Anıl'ı gördüm. Anıl'la göz göze geldiğimde gözlerini kocaman açmış, kafasını iki yana hızlıca sallıyordu.

"Defne, ben kendimi kaybettim. Senin canını yakmayı hiç istemezdim." Gözlerimi ona çevirdiğimde omuzları öne doğru düşmüştü ve ağlıyordu. Bu hâli ne yazık ki hâlâ merhamet dolu kalbimde bir yeri sızlatsa bile artık ona inanmıyordum. Her öldürmeye kalktığında ve benden özür dilediğinde onu sahte de olsa affedemezdim. İstemiyordum, ondan olabildiğince uzaklaşmak dışında onunla ilgili bir isteğim de yoktu.

"Tamam, dediğin gibi olsun," dedim sesimin sert çıkmasını önemsemeyerek. "Artık yaptıklarını umursamayacağım. Yine de merak ediyorum, bir dahaki sefere Asır sana engel olmazsa, gelip mezarımın başında da af diler misin?"

Konuşacak gibi oldu ama lafları boğazına dizilmiş olacak ki ağzı açık kaldı. Yavaşça yutkunarak gözünden akan sahte yaşları elinin tersiyle sildi. Islanan elini üstüne silerek elimi tutmaya kalktığında hızlıca geriledim.

"Lütfen, dokunmazsan kendimi daha iyi hissederim." Nefesini titrek bir biçimde dışarı bıraktı ve gözlerini kaçırdı. "Beni dinleseydin bunlar olmazdı. Sana isteyerek zarar vermedim ki ben. Neden her seferinde böyle oluyor, bilmiyorum. Sadece beni dinlemenizi istiyorum, o kadar."

Kendini inandırdığı saçmalıkları kusmasına izin vererek yanından geçmek için ilk adımı attım. "Bir dahaki sefere boynumu hedef almazsan sevinirim. Oraya yeterince zarar verdin, yöntemlerini değiştir." Yanından geçeceğim sırada kolumdan

uttu ve gözlerini gözlerime dikti. "Bir dahaki sefer olmayacak. Söz veriyorum, Defne. Bir daha sana zarar vermeyeceğim."

Akın'ın bu konudaki yüzsüzlüğü iyice mide bulandırıcı bir hâl alırken kolumu sertçe çekiştirdim. "Bunu bir dahaki sefere konuşalım," dedim ve ondan en hızlı şekilde uzaklaşarak merdivene yöneldim. Her an saçıma yapışabilir, beni duvarla kendisi arasına sıkıştırabilir ve saçma sapan laflar edip ölüme sürükleyebilirdi ama ona sırtımı dönüp giderken, bir saniye bile durup ardıma bakmamıştım.

Merdivenin başına vardığımda alt kattan gelen Asır ile karşılaştım. Basamakları çıkarken hızlanır gibi olmuş ama merdivenin diğer ucunda beni görünce normal hızına geri dönmüştü. Onun yanından hızla geçip kaldığım odaya gitmek gibi bir planım vardı ancak her zamanki gibi planlarımı altüst etmek için hazırda bekliyordu. Yanından geçeceğim sırada bir alt basamağımda önüme geçti ve elindeki dumanı tüten kahve bardağından keyif dolu bir yudum aldı.

Az önce olanları duymuş muydu ve duyduysa neden müdahale etme gereğinde bulunmamıştı?

"Saçlarını beğendim," diye ciddiyetinden ödün vermeden, kendince iltifat ettiğinde, onu görmezden gelerek yanından geçmeye kalktım ama geçmeme yine izin vermedi. İç çekerek, ona beklentiyle ters ters baktığımda elindeki mavi bardağı aramızdaki kısa mesafeye rağmen bana doğru uzatarak, "Seninle konuşmamız gereken ufak bir mesele var. Bu sırada kahve içebiliriz," diye sanki sıradan bir hayatta, sıradan bir arkadaşını kahve içmeye davet ediyormuş gibi rahat ve yüzsüzdü.

Yüzümü ekşitirken, "İstemediğimi anlaman için illa dile mi dökmem gerekiyor? Beden dilim bunu yeterince belli ediyor diye düşünüyorum," diye öfkeyle yanıtladım. Söylediklerimi duymamış gibi yaparak, "Elindekileri Anıl odana bırakır, endişelenme," dedi ve önümden çekilerek kalan basamakları çıktı,

koridordan sola dönmeden önce son emrini verdi. "Cem, 17 Numara'ya kahve yapabilir misin?"

Anıl ve Cem onu onayladıklarında, görüp görmemesini umursamadan gözlerimi devirdim. Anıl elimdekileri almaya kalktığında ona vermek istemedim çünkü onların aksine ben Asır'ın emrine amade bir kul değildim. "Gitmeyeceğim." Cem kahve yapmak için merdiveni inerken arkasından seslendim: "Kahve de yapma, içmeyeceğim."

Basamakları atlayarak inerken söylediklerimi duymamış gibi, "Sütlü seversin diye düşünüyorum," dedi ve yoluna devam etti. Anıl elimdekileri zorla aldığında öfkeyle soludum ama ona bağıramadan lafa girdi: "Git ve onunla konuş, seni boşuna çağırmamıştır."

Bu evdeki herkes, her şey hakkında bir şey biliyordu, onlar için konuşması ve öğüt vermesi kolaydı. Ne Akın delisiyle ne Asır psikopatıyla tek kelime edip yan yana bulunmak istemiyordum ama kimse bunu önemsemiyordu.

Anıl göz kırparak merdiveni indiğinde, beni odadan sürükleyerek çıkardıkları bir an gözümün önünde belirdi. En iyisi bunu kendi rızamla yapmış gibi hareket etmek ve onlarla daha fazla uğraşmamak olacaktı. Asır'ın yanına gitmek için arkamı döndüğümde tırabzanlara yaslanmış, bana beklentiyle bakan Akın ile karşılaştım. "Sana en kötü davranan Asır olmasına rağmen neden hâlâ onun her dediğini anında yaptığını anlayamıyorum," dedi.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak onun yanından geçmek için hazırlandım. Akın'ın rahatsız olduğu bir konu varsa onu daha da rahatsız etmek benim hoşuma giderdi.

"Çünkü o, senin gibi iki yüzlü davranmıyor. Birinden onu öldüreceğin için özür dilemek ne kadar saçma, bunu hiç düşündün mü, Akın?" Kafasını onaylarcasına sallayarak, elinin tersiyle hâlâ ıslak olan gözlerini kurularken burnunu çekti. "Tamam,

Asır sana göründüğünün aksi gibi davranmıyor olabilir ama sana benim kadar değer vermiyor, Defne."

Dudaklarımda nefret dolu bir gülümseme dolandı. "İşte, sorun tam da bu. Ben buradaki kimsenin bana değer vermesini istemiyorum çünkü ben size karşı nefretten başka duygu beslemiyorum."

Ona dik dik baktığım saniyeler içerisinde bir kez bile beni öldürebileceğini düşünmedim. Gözlerinin içindeki sahte pişmanlık bunu yapamayacağını düşündürmüştü. Onun bana cevap vermesine izin vermeden Asır'ın gittiği tarafa doğru hareket ettim. Koridorun bu tarafında sadece bir kapı vardı ve o da aralıktı. Başka seçeneğim olmadığını düşünerek içeri gireceğim sırada Akın'ın arkamdan yükselen sesini duydum: "Umarım bir gün sen de bana değer verirsin ve şu an ne kadar pişman olduğumu anlayabilirsin."

Ona cevap verme gereği duymadan açık kapıyı ittim ve içeri girdim. Kapıyı ardımdan kapattığımda beklediğimin çok tersine bir odayla karşılaşmıştım. İlk olarak kahve ve krem tonlarındaki perdeler ve yatak örtüsü dikkatimi çekti. Eşyalar daha çok kahverengiydi ve krem rengiyle uyumlu bir şekilde dekore edilmişti. Sol tarafta kalan bir kapı daha vardı, muhtemelen banyoydu. Banyo kapısının yanında dolap, karşısında kocaman bir yatak, çaprazındaki boydan boya uzanan pencerenin önünde krem rengi koltuk; yatağın karşısında, kapının hemen yanında uzun bir çalışma masası ve üzerinde henüz tamamlanmamış, parçaları etrafa saçılmış yapboz vardı.

"Odayı yeterince incelediysen seni bu tarafa alayım."

Asır'ı duyduğumda gözlerimi yapbozdan alarak sesin geldiği tarafa doğru döndüm. Boydan pencereler bir balkona açılıyordu ve Asır oradan, oturduğu sandalyeden bana bakıyordu. Ona doğru ilerlediğime emin olduktan sonra bana bakmayı keserek önüne döndü. Yanına vardığımda dumanı tüten kahvesini yudumlayarak karşısında kalan orman manzarasını izliyordu.

Oturmam için bir sandalye olmamasına iç çektim. "Misafirlerin için buraya bir sandalye daha koymak aklına gelmedi mi?" Omuz silkerek kahve bardağını iki elinin arasına sıkıştırdı. "Buraya kafa dinlemek için çıkıyorum, bir misafirin gelme ihtimali milyonda birden daha az."

Ellerimi kendime doğru çevirerek, "Oradan bakınca yanında dikilecek bir uşağa mı benziyorum?" diye sorduğumda, alt dudağını aşağı doğru sarkıtarak omuz silkti. "Bir ihtimal..." Ona ters ters baktığımda nefesini dışarı bıraktı. "Ayakta olman umurumda değil. Günlerdir yatmaktan başka yaptığın bir şey yok. Elden ayaktan düşmemek için şu an böyle dikilmen senin yararına olur. Bak, yine iyiliğini düşündüm, her an kanatlarım çıkabilir."

Ona baygın bakışlar attığım sırada Cem'in aniden arkamdan gelen sesiyle yerimde sıçradım. "Kahve ve sandalye getirdim." Kalbim, bu ani hareketiyle neredeyse yerinden çıkacakken Asır katıla katıla gülmeye başlamıştı. Cem, anlamadığı için kaşlarını kaldırarak, sandalyeyi yanıma, kahveyi de bana uzattığında onu alarak açıkladım. "Ödümü kopardın, bir dahakine ses vermeyi dene."

"E, verdim ya," dediğinde gözlerimi devirerek getirdiği sandalyeye oturdum. Cem sessizce yanımızdan ayrıldığında üşüyen ellerimi sıcak kahve bardağıyla ısıtıyordum. Ayrıca Asır'ın yanında olduğum için içten içe ürperiyordum. Her an bir yerinden kırbaç çıkarıp etimi lime lime edebilirdi.

Asır, "Keşke sade yapmasını söyleseydim," diyerek bana bulaştığında ona bakmadan yanıtladım: "O zaman içmezdim."

"Biliyorum." Yanıtı karşısında şüpheyle, cevap arayan gözlerim ona kilitlendi. "Alnımda mı yazıyor yoksa bir sapık olduğun için aylarca peşimde dolanırken mi öğrendin? Sonra da beni kaçırdın, öyle değil mi?"

Bu teorim karşısında gamzesinin çukurunu iyice belirginleştirecek kadar büyük ve içten bir kahkaha patlattı. Bu şerefsiz,

ciddi sorularım karşısında hep böyle kahkaha mı atacaktı yoksa ben elimdeki sıcak kahveyi suratına fırlatıp ilk uyarımı verse miydim?

"*Oyuncuların hayal dünyası çok geniş olur,* derlerdi de inanmazdım." Kahkahasını bastırmak için derin bir nefes alıp bırakması gerekmişti. "Sapık ha?" Düşünceli bir tavırla dudaklarını aşağı doğru düşünür gibi bükerek devam etti: "Sence sapığın olsam seni altı erkeğin daha yaşadığı bu evde mi saklardım, 17 Numara?"

"Anladık, sapık değilsin."

Ona bakmamak için gözlerimi ormana doğru diktim. Ormanın hemen üstündeki güneşin batmak üzere olduğu gökyüzü pembeye boyanmıştı. Baktığında huzur doluydu ama içine daldığında oldukça karamsardı çünkü güneşin batışı bazıları için günün bitişi, bazıları içinse başlangıcıydı. Benim içinse ölümün pençesinde geçirdiğim yeni bir güne adımdı.

"Çorapların güzelmiş," diye laf attığında pembe çoraplı ayağımı öne doğru uzattım. "Beni, çoraplarıma iltifat etmek için çağırmamışsındır umarım." Ona, kaldırdığım kaşlarımın üzerinden baktığımda gülerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Tam da bunun için çağırdım."

Yüzümde tek bir mimik oynamıyordu ve buradan gitmek için harekete geçmiştim. Elini gülerek havaya kaldırdı. "Şaka, şaka, onun için değildi." Sandalyede oturmaya, ona bana bir neden vermesi için beklentiyle bakmaya devam ettiğimde daha çok güldü. "İç çamaşırlarının pembeliğini teyit etmek için çağırdım." Kaşlarımı çatarak hızlıca ayağa kalktım ve elimdeki kahve bardağını havaya kaldırarak ona doğru yaklaştım. Elini hızlıca yüzünün önüne siper etti. "Hemen de sinirleniyorsun. Otur, şaka yaptım. Zaten biliyorum pembe olduklarını." Bardağı ona doğru tuttuğumda gülümsemesini olabildiğince büyüterek ayağa kalktı ve bardağını benimkiyle tokuşturdu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. "Ben hiç eğlenmiyorum."

Beni bir kez daha duymazdan gelerek, "İlk geldiğinde daha kiloluydun sanki," dedi ve "Akın'a söyleyeyim de sana daha çok yemek hazırlasın," diye ekledi.

Nefesimi bıkkınlıkla dışarı bıraktım. "Konuşacağın önemli bir şey yoksa ve beni bırakacağını söylemeyeceksen ben gidiyorum. Hapishane misali odam beni özlemiştir."

Elinde olduğunu yeni fark ettiğim sigarasından içine çekerek dumanını dışarıya doğru üflediğinde gözleri kısıldı. "Seni bu yüzden buraya çağırdım. Seninle işim bitmeden o odada delirmeni istemiyorum. Biraz hava almak sana iyi gelir diye düşündüm. Bir de Akın'ın peşinde dolanıp seni rahatsız etmesini engellemek için bunu yapmak zorundaydım. Yoksa benim de peşinde dolanmam gerekirdi ve inan bana, yapışıp kaldığın yatak ve daracık odan hiç iç açıcı değil."

Cümlelerinin yarısını duymazdan gelerek havada asılı kalan bardağımı kendime doğru çektim ve bir yudum aldım. "Neden bana bu iyiliği yapıyorsun, deli veya ölü senin için fark eder mi?"

Omuz silkerek, "Kanat diyorum, inanmıyorsun," dediğinde, biraz tereddüt ederek sandalyeye geri oturdum. "Tamam, kanatlarına çok güveniyorsan gelmişken biraz konuşalım."

Bana kısa bir bakış atarak o da oturdu ve şüphe dolu bakışlarını üzerimde gezdirdi. Diğerlerinin aklından neler geçtiğini bazen tahmin edebilsem de Asır'ın çoğu zaman gözlerinin önüne maske çekip benden düşüncelerini sakladığı kesindi. "Beni soru yağmuruna tutmayı aklından bile geçirme, 17 Numara."

"Beni buraya çağırırken bunu yapacağımı biliyordun." Kendimden emin tavrım, onu benimle uğraşmaktan alıkoydu. Yüzüne yayılan sıkıntılı ifadeyi gizleme gereksinimi dahi duymamıştı. "Maalesef ki evet. Neyse, zaten öğrenecektin."

Büyük bir heyecanla vücudumu tamamen ona doğru döndürdüm. Soğuktan buz kesen burnumu çekerek ellerimi ılıyan

kahve bardağına daha sıkı sardım. Kışın ortasında üstümüze kalın bir şeyler almadan, orman manzaralı balkonunda, normal hâlimizin aksine sakince oturuyorduk. Çabucak ılıyan kahvelerimizi yudumlarken garip göründüğümüzü düşünsem de düşmanımın bana karşı iki anlamlı cümle kurabilme ihtimaline çok sıkı tutunmuştum.

"O gün oradaydın, değil mi? Ödevimi sunarken sen de o amfideydin."

Asır, soruma ilk defa alayla karşılık vermedi ve lafı dolandırmadı. Söylediklerimi, başını sallayarak onayladığında daha da heyecanlandım. "Yani demek oluyor ki, ben rastgele bir seçim değilim. Aslında başından beri benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" Nasıl tepki vereceğini o kadar çok merak ediyordum ki gözlerimi bir an bile üzerinden ayırmadım.

Düşünceli bir tavırla, "Tam olarak değil," dedi ve hemen ardından, "Neyse, başka sorun yoksa odana gidebilirsin. Yeterince hava almış gibi görünüyorsun," diyerek benden kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Ellerimi öne doğru savurarak sinirle çıkıştım: "Bana neden seçildiğimi söylemeyecek misin?"

Kafasını iki yana sallayarak beni reddettiğinde dişimi dudağıma geçirdim. Ne kadar ısrar edersem edeyim, bana bunu asla söylemeyecekti. Ayağa kalkıp tırabzanlara doğru ilerlediğinde ben de ardından kalktım ve bardağı sandalyenin üzerinde bırakarak yanına gittim.

"Sen nasıl bir katilsin?" diye sorduğumda bunu beklemediği açıktı. "Bildiğim kadarıyla, katil olmak için geçmişten gelen bir şeylerin seni dürtmesi gerekiyor. Geçmişte nasıl bir travma yaşadın da hayatına bir katil olarak devam etmeyi seçtin?"

Aslında merak ettiğim şey, bir travması varsa bile bunun beni uzaktan yakından alakadar edip etmediğiydi.

Gözlerini gözlerime diktiğinde, ona bakmaktan kaçınmadım. Yüzünde mimik oynamıyordu, saçlarının birkaç tutamı sol gözünün önüne düşüyordu. Ani bir kararla elimi saçına götürüp

gözünün önünden çektiğimde konuşmak için araladığı dudaklarını geri kapattı. Gözlerinde yer edinen şaşkınlığı ancak o an fark edebilmiştim. Ona dokunmam onu germiş miydi yoksa buna tahammül edemiyor muydu, emin değildim.

Tahammül edemediğini düşünerek elimi çarçabuk geri çektim. Onun rahatsızlığı benim hareketlerime yansımıştı. Sweatshirtümün kollarını avuçlarıma kadar çekerken, ona bilinçli bir şekilde, isteyerek dokunmanın ne kadar saçma olduğunu bir kez daha fark ettim.

Rüzgâr şiddetini artırdığında örgümün arasından kaçan birkaç tutam saç, yüzüme savrulmaya başladı. Yüzüme çarpan saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştıracağım sırada Asır bana doğru büyük bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Neden bunu yaptığını anlamak adına kafamı kaldırdığımda, eli, benim uzandığım saç tutamına uzandı. Saçımı önce parmağına doladı, ardından serbest bırakarak kulağımın arkasına doğru sıkıştırdı.

Asır'ın yüzünde öyle derin, öyle gizli bir ifade saklıydı ki onu anlamaya çalışırken gözlerimin ısrarla büyümesine engel olamadım. Saçına dokunduğum için bana tahammül edemediğini düşünerek yanılmış olmalıydım çünkü bana karşılık vermekte bir an bile gecikmemişti.

Konuşmadan önce soğuktan kuruyan dudaklarını aralayıp ıslattı. Derin bir nefes almak istedi ama sanki burnuna, beklemediği bir koku dolmuş gibi nefes almayı anında kesti. Sertçe yutkunduktan sonra aldığı kısa nefesi yavaşça dışarı bıraktı ve kahverengi gözlerini kısarak odağını yeniden kazandı. Dikkatini tam olarak neyin dağıttığını ise çözememiştim.

"Sana göre katilden başka bir şey olmayan birinin geçmişi, seni neden meraklandırıyor?"

Cevabım tam olarak yalan ya da kandırmaca olmayacaktı çünkü ben hep kötü adamların ardında saklanan ruhun

masumiyetini arayan kaçığın teki olmuştum ama bunu dile getirmeye niyetim yoktu.

"Çünkü içimden bir ses, katil kimliğinin arkasındaki adamın, görünenin tam tersi olduğunu söylüyor."

Bir dakikadan uzun süren sessizliği, esaslı kahkahasıyla aniden böldüğünde buna hazırlıksız yakalandığım için yerimde sıçradım. "Katil kimliğimle bir bütünüm. Az önce Akın'a dediklerini duydum. Göründüğüm gibi olduğumdan bahsettiğin kısım... Oldukça inandırıcıydın. Belli ki 17 Numara yine oyun peşinde."

Gözlerimi devirerek aramıza birkaç adımlık mesafe koyduğumda gözleri, bu mesafeye rahatsız olmuş gibi göz ucuyla baktı. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak somurttum. "Sadece ağzından laf almak istemiştim ama belli ki sende, zekâ denen şeyden biraz olsun varmış."

Kafasını sallarken dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve içine çektiği derin nefesle beraber gökyüzüne baktı. Nefesi buhar olup havaya karışırken, parmağını yüzüme doğru yaklaştırarak göz altımdan yanağıma kadar bir çizgi çekti. "Gözyaşlarının intikamını böyle alamazsın, 17 Numara."

Günler önce gözyaşlarımın hesabını soracağımı nefretle yüzüne hırıldarken şimdi böyle davranmam ona laf sokma fırsatı vermişti tabii.

"İçimdeki acı, gözyaşlarıma takılmayacağım kadar büyüdü, Asır. Eğer içimdeki acının bitmesini istersem hedefim, ağzından laf almak kadar ufak bir şey olmaz."

Dudaklarını birbirine bastırarak hafif geri çekildi ve beni baştan aşağı süzerken ellerini cebine yerleştirdi. "İnanamayacaksın ama bir an acının bitmemesini diledim. Kendini en fazla ne kadar aşabilirsin, merak ediyorum."

Ona yalandan gülümseyerek, "Aştığım zaman göremeyeceksin çünkü sen o sırada ya komada ya da mezarda olacaksın," dediğimde bu fikri aklıma kazımayı unutmadım. Yaptıklarından

sonra komada kalması onun için çok güzel bir ceza olurdu. Ölüm kurtuluştu, yaptıklarının bedelini ödemesi için yeterli değildi. Komada kalırsa, öldürdüğü insanların aileleri onu ziyaret ettiklerinde yüzüne okkalı tükürüklerini atabilirlerdi. Ben de bunları izlemekten büyük zevk alırdım.

Gülüşü büyüdüğünde gamzesi her zamanki yerini aldı. "O günü sabırsızlıkla bekliyorum, 17 Numara. Fakat şunu bil ki, seninle işim bitmeden benim işimi bitirirsen, seni öbür dünyada da olsa rahat bırakmam."

Bunun, gözümü korkutmadığını anlaması için umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Aynı şey senin için de geçerli, Asır."

Elini cebinden çıkararak bana uzattı. "Anlaştık, 17 Numara." Kollarımı çözerek elimi uzattım ve tokalaştık. "Anlaştık, Asır." *Bakalım, kim kime musallat olacak?*

Gözlerimizi kısarak birbirimize delici bakışlar yolladığımız sırada, bel boşluğuma değen el yüzünden çığlığı basarak kendimi Asır'a doğru attım. Asır beni tutmak için ellerini uzattığı an başka biri, diğer kolumdan yakalayarak beni onun üzerinden çekti. Hızlanan nefeslerimin arasından beni tutan ellerin sahibine baktığımda Barış'ın kocaman gülen suratıyla karşılaştım. Kolumu ondan kurtardıktan sonra omzuna vurunca, geri çekilerek sesli gülmeye başladı.

"Kimse bu odaya gelirken ses vermiyor anlaşılan."

"Tikin var mı diye kontrol ettim, anlaşılan varmış."

Elimi yumruk yaparak onun üzerine yürüdüğümde gerileyerek ellerini önüne siper etti. "Elin çok ağır, vurma. Söz, bir dahakine zırhımı giyip öyle geleceğim."

Ona yumruğumla cevap veremeden, Asır aramıza girerek uzattığı elini odanın içine doğru tuttu. "Çıkışlar tek yönlü olmak üzere bu taraftan."

Dudaklarımda bir tebessüm belirince Asır ile göz göze geldik. Dilimi çabucak dudaklarımda gezdirerek tebessümümü yok ettim. Hiçbir şey söylemeden, gösterdiği tarafa ilerlerken

Barış benden kaçar gibi büyük adımlar atarak önden gidiyordu. Odaya adımımı attığımda Asır seslendi: "Ağırladığım en güzel kızsın." Buna şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığım sırada Barış, odanın kapısından bağırdı: "Anlamlı olurdu. Tabii, ağırladığı tek kız olmasaydın."

Burnumdan solur gibi abartılı bir nefes alıp vererek kapıya ilerledim ve odadan çıktım. Çıkar çıkmaz duvara yaslanmış hâlde beni bekleyen Barış'la karşılaştım. Onun yanından geçip, merdivene yöneldiğimde bana yetişti ve omzunu omzuma hafifçe vurdu. "Sen geldiğinden beri amaçlarımın değiştiğini hissediyorum. Garip ama güzel bir his."

Tek kaşımı kaldırarak ona göz ucuyla baktım. "Beni uyuz etmek gibi bir amaç mı? Eğer öyleyse başarıyorsun ama sıralamada geridesin. Bu evde, bunu amaç edinen altı katil daha var." Gülerek, "İlk ikiyi biliyorum," dediğinde aynı anda, "Asır ve Koray," dedik.

Merdivenden inerken üçüncü kişinin kim olduğunu tartışıyorduk. Ses tonumuza dikkat etmeden gülüşüyor, evdeki diğer üyeler yokmuş gibi davranıyorduk. Barış üçüncü kişinin kendisi olduğuna dair varsayımda bulunduğunda bunun imkânsız olduğu konusunda savunmaya geçmiştim. Kendisi olmadığını kabullenerek, Akın'ı öne sürdü ve ben de bunu direkt kabul ettim.

"Dördüncü sıraya yerleşebilirim bence. Bu, benim için bir onur." Bunu kabul edercesine kafamı salladım. "Evet, dördüncü olmak için yeterli kriterlere sahipsin."

Barış yumruk yaptığı elini havada sallayarak zaferini sergiledi. Yumruğunu indirerek, bana doğru uzattığında kısa bir an ne yaptığımızı ve samimiyetimizi sorgulasam da elimi yumruk yaparak onunkine tokuşturmam beş saniyeden uzun sürmedi. Aynı anda, "Canımsın," dediğimizde gülmeden edemedik. İmkânsız olmasına rağmen bunun düşüncesi komikti.

"Benim için katilden başka bir şey değilsiniz. Hepinizden nefret ediyorum, katiller. Sizi katiller!" Koray sesini incelterek

benim taklidimi yapınca baygın bakışlarımla ona doğru döndüm. Elinde cips paketi vardı ve koltuğa yayılmıştı. Bana imayla baktığında, gözlerimi ondan ayırmadan odaya doğru ilerledim. "Gözündeki morluğun sebebi olduğumu bilmek, sokmaya çalıştığın lafların tamamını etkisiz hâle getiriyor," dedim.

Yüzündeki ifade değişip öfkeli bir hâl aldığında, pişkin pişkin sırıtarak odaya girdim. Kapıyı kapatıp, müdavimi olduğum yatağa oturdum. Beni her zamanki sessizlik karşılamıştı. Bu odada, uyumak ve oturmak dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Tabii, bir de delirebilirdiniz, bunun için çok müsait bir ortamdı.

Ne yapacağımı düşünerek odada göz gezdirirken saatin kaç olduğunu merak ettim. Buraya düştüğümden beri saat kavramı da birçok şey gibi, benim için anlamını yitirmişti. Saatin kaç olduğu gibi gereksiz bir ayrıntıyla zaman öldürürken, güneşin batarken gökyüzünde bıraktığı pembe görüntü aklıma geldi. Asır ile geçirdiğim küçük zaman dilimi... Pembe gökyüzünün altında normal bir zaman... Küçük normallikler, ardında büyük felaketleri barındırıyordu. Biliyordum ve bu beni korkutuyordu.

Alnımı avuç içimle ovarken, odanın kapısı tıklanıp aralandı. Anıl, ağzında gezdirdiği lolipop ile içeri girip yanıma oturduğunda gözlerimden sonra kafamı da ona doğru çevirdim.

"Bu gece kâbus kovalama operasyonu yapmaya ne dersin?" Bu, benim için kısa süreli bir kurtuluştu. Teklifini başımla onayladığımda cebinden çıkardığı pembe paketli lolipopu gözümün önünde salladı. Lolipopu alarak paketini açtım ve pembe, çilekli şekeri dilimle damağımın arasına sıkıştırdım. "Bir lolipop, normal bir zamanda bu kadar iyi hissettirmez." Kafasını sallarken lolipopunu ağzından çıkardı. "Biz asla normal bir zaman diliminde olmayacağız. Bizim normalimiz artık bu."

Bunu o an kabul etsem bile aksini düşünüyordum. Ona, *asla, asla deme, evlat,* diyesim gelse de dilimi tuttum. Çünkü buradan kurtulduğumda yedi katilin hepsi normal zaman dilimli koğuşlarda, beş metrelik küçük bir alanda volta atıp duracaklardı. Ben

de onları ziyarete gidecek, hepsine pembe iç çamaşırı götürecektim. Bu, gayet adil olacaktı.

"Aklımdayken söyleyeyim, Koray'ın dikine gitmemeye çalış." Kaşlarımı çattım. Bu, hiç hoşuma gitmemişti çünkü o hadsize tam da bunu yapmayı planlıyordum. "Neden, haksız mıyım?" Şekerini ağzından çıkardı. "Hayır, mesele haklı veya haksız olmak değil. İlerisi için önlem alıyorum. Koray hemen öfkelenmez ama damarına basarsan senin için iyi olmaz. O, işini Akın gibi halletmez." Sormak için şekerimi ağzımdan çıkardım. "Nasıl halleder?"

"Bizden sonra gelmesine rağmen Asır'la stratejik işleri planlama pozisyonuna nasıl yükseldi sanıyorsun?" dediğinde dudağımı aşağı doğru büzdüm. "Asır'ın pek zeki olduğu söylenemez."

Anıl gülerek şekeri dudağının üzerine koydu ve fısıldadı: "Şşt, Asır duymasın. Bunun için bile birilerini vurabilir." Bu, yukarıda Asır ile konuştuklarımı hatırlattı bana. Öyle olsaydı şu an çoktan ölmüştüm. "Asıl meseleye gelirsek, Koray bu evdeki herkesi zekâsı ile alt edebilir. Seninle ergence dalaştığına bakma, iş ciddiye binerse senin katliamını o düzenler."

"Siz varken bunu yapamaz. Cem, üstün üstünden bahsetti."

"Evet ama benim anlatmak istediğim, Koray'ın isterse bunu başarabileceği. Bana ya da Akın'a oynamaz, ilk hedefi Asır ve sen olursunuz."

"Yani diyorsun ki, eğer gerçek damarını bulup ona basarsam, minik beynini kullanarak Asır'ı kandırabilir ve katlime ferman verebilir." Tek gözünü kapatarak, kafasını onaylar gibi salladığında gözlerimi kıstım. "Ya ona Asır'ı kandırabileceği bir koz vermezsem?"

"Koz vermene gerek yok. O, gerçekler üzerinden harekete geçer. Hatta belki Asır'a bile gerek kalmayabilir, sadece seni hedef alır." Nefesimi, huzursuz olduğumu belli edercesine bıkkınlıkla dışarıya doğru bıraktım. "Koray'dan bıktım. Gerek olmadıkça onun adını ve minik zekâsını ağzımıza almayalım."

"Minik zekâsı," diyerek kıkırdadı. "Son zamanlarda seninle uğraşırken o kadar salaklık yaptı ki aslında sen de haklısın." Burnunu kırıştırdı. "İyi tarafından bakalım, ciddiye binmesin yoksa başımıza Akın'dan çok daha büyük bir felaket alırız."

Biz diye bahsediyordu. Bunu, insanlar ancak karşısında değer verdiği bir insan varsa yapardı, en azından ben ancak değer veriyorsam *biz* diye bahsedebiliyordum. Anıl bana gerçekten değer vermeye mi başlamıştı? Yani bu gördüklerim, bana şeker getirmesi ya da ilgilenmesi gerçek miydi?

Onu başımla onaylamakla yetindiğimde, konuşurken sırtını yasladığı duvardan ayrılarak elini omzuma yerleştirdi. "Tamam, haydi. Uyumadan önce bilinçaltını kandan temizleyelim. Böylece kâbus görme ihtimalin azalabilir." Ona kafa salladığımda, elini çekerek çenesine koydu. "Buraya nasıl geldiğimi öğrenmek ister misin?" Gözlerim merakla irileşti ve "Evet, isterim," diye heyecanla yanıtladım. Onun geçmişi, benim şimdiki hâlim olabilirdi. Nasıl bu hâle geldiğini ve ayak uydurmaya ikna olduğunu öğrenmeliydim.

Gülümseyerek elini gururla göğsünün üzerine yerleştirdi. "Öncelikle... Ben, Barış'tan iki ay önce geldim. Eğer Barış aksini iddia ederse ona sakın inanma." Hangisinin önce geldiğini umursamasam bile ona inanmış gibi yaptım ki mızmızlanıp konuşmayı kesmesin. "14 Şubat Sevgililer Günü'nde düzenlenen küçük bir sinema katliamında seçildim. İlginçtir ki o gece, normalde ıssız olan sinema salonundaki bütün biletler satılmıştı ve gece son seansa nihayet iki bilet bulabilmiştik. F7 ve F8..." Bunu söyledikten sonra kafasını aşağı eğip biraz bekledi.

Onun kısa süren suskunluğundan faydalanarak gerçeği dile getirdim: "Hiçbiri tesadüf değildi, biliyorsun, değil mi? Benim otobüse binmem gibi... Asır'ın amfide olması bunun kanıtıydı. Önce seçti, sonra bir numara verdi."

Nazikçe gülerek, kafasını kaldırdığında gözlerinin parladığını gördüm. Demek ki ne kadar zaman geçerse geçsin, seçildiğin ve hayatının mahvolduğu gün, iyi bir anı olarak kalmıyordu.

Anıl'ın sefil hayatının fısıltıları kulaklarıma dolmaya başladı. Her şey üzerine yemin edebilirdim ki Anıl da o günün farklı olması için benim gibi her şeyini feda edebilirdi.

"Çok uzun değil, altı aydır birlikteydik." Sesi, ilginç bir şekilde donuklaştığında, ister istemez kaşlarım çatıldı. "O gün ve sonrasında, buralara geleceğimi hiç düşünmezdim. İçimdeki kin ve öfke o kadar fazlaydı ki gözüm hiçbir şeyi görmüyordu."

Bitmek üzere olan lolipopu güçlü parmaklarının arasında sallayarak iç çekti. Bu iç çekişinde bile çocuksu bir yan vardı ve bu çocuksuluk, Anıl'ın ruhunun katil olmak için kandırıldığını düşünmeme neden oluyordu.

"O zaman katliamlar yedi kişi düzenlenmiyordu. Benim için geldiklerinde sadece üç kişiydiler. Asır, Akın ve..." Bir an duraksadı ve elini alelacele havada savurdu. "Biri daha işte. Geldiler, numarayı söylediler. Başta öleceğimi sandım, ellerinde silah ve hortum vardı. Asır her zamanki sevinç gösterilerini düzenlerken bir yandan da içeriye hortumla su dolduruyorlardı. Normal sinema salonlarının dörtte biri kadar olan salon, kısa zamanda su içinde kalmıştı. Korkuyorduk, hareket dahi edemiyorduk. Kimsenin yardım çağıracak kadar cesareti yoktu. Silahlar herkesin kanını çekmişti zaten. Söyledikleri numarayı almaya geldiklerinde aslında Zeynep'in oturduğu koltuktan bahsediyorlardı. Yerlerimizi değiştirmiştik, ilk önce onu almak istediler. Ben engel oldum, beni almalarını söyledim. Güya seviyordum işte."

Kendi kendine gülmeye başladığında kocaman olmuş gözlerimle onu izliyordum. Ürkütücüydü, anlatırken gülmesi daha da ürkütücüydü.

"Asır'a beni alması için nasıl yalvardığını görmeliydin, Defne. Kendimi hiç o kadar değersiz hissetmemiştim. Asıl istedikleri ben olduğum için Asır çok zorlamadı. Zeynep'in gözlerine yansıyan rahatlığı hâlâ unutamıyorum. O kadar mutlu oldu ki bu, benim canımı yaktı." Sesi tehlikeli derecede kısıldı. "Öfke ve kin, beni o an ele geçirdi. Planlarındaki gibi, su basmış zemine elektrik bağlı kabloları bıraktıklarında gözlerimi hâlâ

onun üzerinden alamıyordum." Boğuklaşan sesini temizlemek ister gibi sertçe yutkunarak devam etti: "Gözlerini kaçırıyordu ama yaptığından pişman değildi. Onun ölümünü gözümü kırpmadan izledim. Canım yanmadı, üzülmedim çünkü onun için üzülmemi hak etmiyordu." İçindeki büyük acıyı üzerime kustuktan sonra, nefretle yoğrulan gözleri bana dönmeden önce karanlığa bürünmüştü bile. Bakışları ilk kez bu denli sert, korkutucu ve tehlikeliydi. "Kimse hak etmiyor, beni anlıyor musun, Defne?"

"Anlamıyorum," dedim direkt çünkü ne kadar tehlikeli olursa olsun kendi doğrularımdan vazgeçip onlardan biri hâline gelmeyecektim. "Bir insan senin canını yaktığı için buralara kadar gelmiş olmanı anlayamıyorum." Sesimin birkaç oktav yükselmesine engel olamadım çünkü onun gibi benim içimde de devleşen bir alev vardı. "Ben otobüste bana yardım etmeyen insanlara öfkelendim, evet ama asla onların ölmelerini istemedim. Hâlâ kimsenin ölmesini istemiyorum. Sizler özenle seçilmiş, belli ki katil genleri olan psikopatlarsınız. Senin yerinde bir başkası olsa asla bundan zevk almazdı. Senin bu hâle gelmenin sebebi sözde ihanet eden sevgilin değil, zaten bu anı bekleyen zihnin. Ölmüş, masum bir kadını bu yaptıklarına sebep olarak gösterme sakın!"

Gerçekleri onun yüzüne vurduğumda o da aksini yapmaktan çekinmedi. "Korkuyorsun, bizim gibi olacağını bildiğin için ödün kopuyor. Korku, sana hayatını geri kazandırmayacak."

"Bunun için mi anlattın?" diye bağırdım. "Geleceğimi görebileyim diye mi bahsettin? Ama aramızda birkaç fark var, Anıl." İşaret parmağımı, sertleşmiş kalbinin üzerine birkaç kez vurdum. "Ne sevgilim bana, seninki gibi ihanet etti ne de zihnim Asır gibi karanlık bir ruh tarafından ele geçirildi." Söylediklerime karşılık... Söylediklerime karşılık gülmeye başladığında aklıma Akın geldi. Akın'ı öfkelendiren, geçmişindeki kızdı. Ya Anıl'ın damarı da katliamda ölümünü zevkle izlediği sevgilisi ise?

"Ama bak..." dedi ve parmaklarıyla kendini gösterdi. "Ben hayattayım." Benim aksime, o gün ölen kendisi değil de masum

insanlar olduğu için mutluydu. "İşte, sırf bu yüzden Asır'a teşekkür ettim, Defne. Bana, hayatımın değerini kanıtladığı için. Senin de illaki göreceğin bir şeyler vardır."

Kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duydum, sırtım yay gibi gerildi. Ensemden yukarı tırmanan endişe hissinin beni sarmalaması birkaç saniyeden bile kısa sürmüştü. En büyük korkum, göreceğim bir şeylerin olması ve bir gün Asır'a bunun için teşekkür etmekti.

"Hiçbir şey yok, benim hayatım gayet normaldi. Tanınan, bilinen, iyi bir oyuncu olacaktım. Ailem, arkadaşlarım ve bir sevgilim vardı. Senin sevgi anlayışının aksine biz birbirimizi seviyorduk!"

Elini kaldırarak beni susturdu ve gülerek, beni alaya alacak cümlelerini suratıma kustu. "Bak, *seviyordum,* dedin. Kendi canını düşünürken sevgilin kaç kez aklına geldi?"

Elini, vurarak ittim. "Yalnız bırak beni!"

Beni ruhsal bir hırpalamaya maruz bırakmamış gibi rahatça yataktan kalkarken, "Sadece gerçekleri görmeni istedim. Canını yakmak istemedim," dedi ve odadan çıkmadan önce, "Tatlı rüyalar," diye de ekledi.

Sesli bir nefes verirken kalbimden gelen titremeye mâni olamadım. Anıl'ın söyledikleri zihnimdeki karmaşanın komutanı olurken kafamı yastığa gömdüm, yorganı kafama kadar çektim. Anıl, anlattıklarının ne kadarında haklıydı, bilmiyordum ama Can konusunda beni bir belirsizliğe sürüklemişti. Belki *seviyorduk,* demem yanlıştı ama bunu bilerek yapmamıştım. Sanki buradan çıksam bile hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sadece Can için değil, arkadaşlarım ve ailemle olan ilişkim için de geçerliydi. Çünkü ben kendimi yitiriyordum, zihnimde kayboluyordum. Kimse eskisi gibi olmamı bekleyemezdi.

Anıl ile konuşmamızın üzerinden saatler geçtiğine emindim fakat birkaç dakikalık uyuklamalar dışında henüz istediğim huzurlu uykuya kavuşamamıştım.

Odanın kapısının gıcırdayarak aralandığını duyduğumda, kafamdaki yorganı çekiştirerek indirdim. Kimin geldiğini görmek için gözlerimi aralayıp, açılan kapıya doğru bakındığımda Koray'ı ve elindeki yastığı gördüm.

Dümdüz bir ifadeyle gözlerime kenetledi gözlerini. Oda karanlıktı, onun ardında da hiç ışık yanmıyordu. Saat epey geçti, herkes çoktan uyumuş olmalıydı. Koray'ın da uyuyor olması gerekirdi.

"Bu iş artık bitmeli." Tuhaf ses tonunu duyduğumda ağzım yarım açık, şaşkın bir hâlde ona bakıyordum. Ne demek istediğini, elindeki yastıkla ne yapmak istediğini anlayamamıştım. "Artık gitmelisin, kendin gidemiyorsan seni ben bırakırım öteki tarafa."

Ona ne saçmaladığını soramadan bir hışımla üzerime atıldı ve yastığı yüzüme bastırdı. Öyle sert ve acımasız davranıyordu ki göğsümden yükselen çığlıkların, dudaklarımın arasından firar etmesine imkân dahi vermiyordu. Çığlıklarım zihnimde patladı; ciğerlerim saniyeler içerisinde yanmaya, kül olmaya hazır durumdaydı. Üzerime doğru eğilen bedenini ellerimle itmeye çalıştıkça daha çok bastırdı, beni boğmak için aceleci davrandı.

"Başka bir katliam olmalı, senin yerinde gerçek bir katil olmalı," diye öfkeyle dişlerinin arasından hırladığında tenimin yanmaya başladığını hissettim, nefesim tükendi ve ölüm beni kucaklamaya hazırlandı. Zayıf düşen ellerim yastığa doğru savrulurken göz bebeklerimin yuvalarından kaydığını hissettim. "Sen bizim gibi değilsin."

Beni öldürenin Koray olacağını nereden bilebilirdim?

Onlar gibi olmadığımı, vahşet dolu dünyalarına ait olmadığımı biliyordum ama ölümü hak ediyor muydum?

Gitmek istiyor ama ölmek istemiyordum. Onlar gibi olacağıma, vahşet dolu dünyalarını kabulleneceğime ölürdüm ancak asıl isteğim, hayatta kalmak ve özgürlüğüme kavuşmaktı.

BÖLÜM 9

"Defne, uyan! Kendine gel, kâbus görüyorsun. Nefes al, sakinleş, nefes al!"

İçime çektiğim derin nefesle birlikte gözlerimi bir hışımla araladım. Yüzümün her noktası sırılsıklamdı. Gözlerim davul gibi şişmişti, içleri yanıyordu ve görüş alanım bu yüzden kısacıktı. Ciğerlerimi ve boğazımı söken, canımı yakan derin nefesler alırken vücudum sarsılıyor; dudaklarım zangır zangır titriyordu. Burnumu çekerek içime dolan korkuyla ağlamaya devam ettim çünkü ölümden döndüğünüzde duygularınızı kontrol altında tutmanız imkânsızdır.

"Her şey yolunda, sakinleş."

Hafifçe araladığım gözlerimin önünde bir bardak su belirdi. Titreyen ellerimle uzanıp bardağı aldım ama yanan boğazımı serin suyla buluşturmadan önce, kafamı çevirip yanımda kimin olduğuna bakma gereksiniminde bulundum. Sahte bir merak ve endişeyle beni süzen Koray'ı gördüğümde, parmaklarımın arasında zoraki tuttuğum bardağı parçalayacakmış gibi büyük bir hiddetle sıkmaya başladım. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken dişlerimi sıktım, kendimi kısa bir an sakin kalmaya zorladım.

Koray elini omzuma uzatıp kavradığında şoke olmuş bir vaziyette onu izliyordum. "Su iç, iyi gelecektir. Sadece kâbus gördün."

Elimde parçalarcasına tuttuğum su dolu bardağı, felç edici dehşetimi keserek ona doğru fırlattığımda kuvvetli refleksleriyle yana çekildi ve bardak, arkasındaki duvara çarpıp parçalara ayrıldı. Birkaç saniye bardaktan sızan suyun duvarda bıraktığı ize, damlaların zemine doğru nasıl süzüldüğüne bakakaldım. Ne yaparsam yapayım, içimde yükselen öfkeye mâni olamazdım ve aslında olmak isteyen tarafımı da anlayamıyordum. Belki de kısa bir an onun oyuncağı olmak istememiştim ama istediği bu olsun, yine de ona karşılık verecektim.

Ayağa fırladım. Onu göğsünden iterken, "Kâbus falan değildi, gerçekten yaptın! Beni öldürmeye çalıştın!" diye haykırdığımda, kaşlarını çatarak ona saldırmak için havalanan ellerimi tutmaya çalıştı. Tutamayınca beni itti ve kendini geriye, benden uzağa doğru attı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Ne saçmalıyorsun?" diye sorarken oldukça ciddiydi. Bu tavrına kanmadım ve yataktaki yastığı alarak ona gösterdim. "Beni yastıkla boğmaya ve öldürmeye çalıştın ama beceremedin! Hâlâ hayattayım, başarısız oldun." Yastıkla ona vurmaya başladığımda ellerini kendine siper etti. Cevap vermedi ya da beni durdurmayı denemedi. Odada yalnızca ikimizin olduğunu sanırken yastık elimden alındı ve aniden omuzlarımdan tutularak duvara doğru itildim. Sırtım duvarla bütünleştiğinde çırpınmalarım sonuçsuz kaldı.

"Kafayı mı yedin?" diye bağırdı Asır. "Sabahın köründe ne bu öldürme meselesi?"

Kafamı kaldırdığımda onun öfkeli çehresiyle karşı karşıya kaldım. Onu bir kez daha göğsünden var gücümle itmeyi, kendimden uzaklaştırıp yarım kalan işime dönmeyi denedim fakat elini karnımın üstüne bastırarak beni, duvarla kendi arasında tuttu.

"Bırak!" diye haykırdım, gözüm dönmüştü. "Beni öldürmeye çalıştı!"

Kaşları bu kez şaşkınlıkla çatıldı ama bu şaşkınlık, üzerimdeki ellerini gevşetmeye yetmedi. Gözlerini benden ayırmadan arkasında kalan Koray'a ithafen, "Doğru mu bu, bunu yaptın mı?" diye sorduğunda, bacak arasına tekme atmaya çalışarak ondan kurtulmayı denedim. Kurtulmak, boğazıma kadar battığım öfkeyi Koray'ın üzerine saçmak istiyordum. "*Yaptı,* diyorum. Neyine inanmıyorsun? Yalan mı söylüyorum, kafayı mı yedim ben?"

Bu evde kafayı yemek her ne kadar en doğal hakkım olsa da bunun delilikle bir ilgisi yoktu.

Bacağımı bacağıyla sıkıştırarak hareket etmemi engelledi. Debelendiğim için iyice dağılan saçlarım, gözlerimin önüne düşerken, öfkeli nefeslerim, saçlarımın havalanmasına neden oluyordu.

"Yapmadım, yeni uyandım. Kontrol etmek için odasına girdiğimde kâbus gördüğünü fark ettim ve uyandırmaya çalıştım. Ben, ona yardımcı olmak isterken o, bana köpek gibi saldırdı."

Asır'ın omzunun üzerinden ona bakmaya çalışırken, "Sensin köpek, katil köpek!" diye çıkıştığımda Asır elinin birini ağzımın üzerine kapattı. Bunun uslanmam için yeterli olmayacağını anlaması için dik dik baktığımda aynı şekilde karşılık vererek, "Tamam, sen işine bak. Ben bu manyağı yola getiririm," dediğinde hiç düşünmeden dişlerimi avucuna geçirdim. Ağzımın üzerindeki elini alelacele çekerken diğer ayağımla dizine tekme geçirdim. Dikkati dağıldı ve bir anlığına iki büklüm oldu. Kolunun altından çıkarak ellerimi havaya doğru savurdum. "Sensin manyak, hepiniz manyaksınız! Ölüyordum, boğuyordu beni!"

Dizini ovalarken yüzünü buruşturdu. "İlk defa yaşadığın bir şey olsa ses tonunu anlayacağım." Elini dizinden çekerken doğruldu ve bana yaklaşmak için bir adım attı. Bense elimle, yerdeki yastığı göstererek, "*Boğuyordu,* diyorum. Bir şey yapmayacak

mısın?" diye sordum. Tek kaşını kaldırırken daha da yaklaştı. "Gerçek sandığın bir rüya yüzünden en zeki üyemi öldürmemi mi istiyorsun?" Kendimden oldukça emin bir tavırla, "İstiyorum, ben de bu katillerle dolu evin bir üyesi değil miyim?" diye sordum.

Söyleme biçimim onlardan olmayı kabullenmişim gibi gösterse de geri adım atmadım. Beni öldürmeye çalışanlara müdahale etmeyecekse neden onlardan olduğumu kabullenmemi istiyordu?

Gözlerini devirirken yerdeki yastığı eline aldı. "Artık rüya ile gerçeği birbirinden ayıramıyorsun. Ben, Koray'a kefilim. Hem seni öldürmek istese bu yolla yapmazdı."

Elindeki yastığı hoyratça alarak ayaklarına doğru fırlattım. "Bu yolla değil de başka şekilde yapsa inanacak mıydın? Yolu bu değil ama uygun bir biçimini bulursa öldürebilir, değil mi? Hani beni öldürmezdiniz, söylediklerine inanmamakta haklıymışım. Sürekli birinin beni öldürme ihtimaliyle karşı karşıya kalıyorum ve sen gelmiş, beni delilikle suçluyorsun!"

"Lafı çevirip durma, kimsenin seni öldürecek kadar ileri gitmesine izin vermem. Elimde olsa seni bir adım ötemden ayırmam, böylece ölümden dönüp durmazsın ama yanımda olmaya bile tahammül edemediğin kesin."

Öfke harbiyle ona yaklaşıp kalbinin üzerine iki kez vurdum. "Burada bir kalp olduğunu sanmıyorum, sen neden bahsediyorsun?" Dudaklarım alayla kıvrıldı ama birazdan saçını başını yolup öfkemi ondan çıkarabilirdim. "İtiraf et, acı çekmemden zevk alıyorsun. Katillerin bana acı çektiriyor, canımı yakıyorlar ve sen de önce izliyor, zevk alıyor, çığlıklarımla dans ediyorsun. Sonra kahraman edasıyla ortaya çıkıp beni kurtarıyorsun. Bir de *kanatlarım var,* demen yok mu? Delirmemek elde değil."

Kalbinin üzerinden çekmek üzere olduğum yumruğuma göz ucuyla bakarak, ben çekmeden önce onu yakaladı. Yumruğumu yakaladığı gibi kendine çektiğinde, hazırlıksız yakalanıp

istemeden fazla yakınına girdim. Aramızdaki en az on beş santimetrelik boy mesafesi yüzünden gözlerine bakabilmek adına kafamı daha da yukarı kaldırmam gerekmişti.

"Eğer acı çekmeni isteseydim, bunu kendi ellerimle yapardım. Ne çığlık atman ne yaralanman ne de ölümden dönmen isteklerimin arasında değil. Hatta şükret..." Sesi tehlikeli derecede kısıldı. "Öyle olmadığı için şükret, aksi hâlde yatağın her gece kanınla ıslanır, çığlıkların duvarları titretir, ölüm seni yakalayıp parçalardı."

Cümleleri, öfkeyle harmanlanan elime güç verdi. Elimi sıktım, parmaklarımı avucuma doğru yuvarladım ve var gücümle elmacık kemiğinin üstüne yumruğumu geçirdim.

"Bok gibi teselliydi."

Asır'ın yüzü sağa doğru dönerken yüzü kasıldı. Tuttuğu yumruğumu ondan kurtarıp, birkaç adım gerilediğimde öfke dolu bir boğayı andırır gibi burnundan soluyordu. Boynundaki damarlar içeride bir yılan süzülüyormuş gibi aniden belirginleştiğinde, ona sert bir yumruk çaktığım için acıyan elimi açıp kapatıyordum.

Asır'a vurmak... Daha doğrusu onun suratına sert bir yumruk çakmak akıl işi gibi görünmese de öfkemi bir nebze olsun aşağı çekmemi sağlamıştı. Cümleleri, içimdeki ateşi harlamıştı çünkü bu hâlimden, acı çekmemden zevk aldığına kalıbımı basabilirdim. Sadece çok iyi rol kesiyordu, o kadar. Onlarca insanı acımasızca öldürüp bana acıyacak değildi.

Derin bir nefes bırakırken sağa dönen yüzünü bana çevirdi ve bir hışımla kolumdan yakaladı. Beni çekiştirerek odadan çıkardığında diğer elimle kapının kulpunu yakaladım. "Bırak, tekrar kömürlüğe kapatacaksın, değil mi? İzin vermem, girmem oraya!"

Kolumu bırakarak belimden yakaladı ve daha çok çekiştirdi. Kapının kulpunu sıkıca tutuyordum ve çığlıklarım, evi

inletiyordu. Onun öfkesiyle karşı karşıya kalıp soğuk kömürlükte saatler geçireceğime, evi çığlığımla yıkardım.

"Ne çirkef bir şey çıktın sen ya!" diye hayıflandı. "Kömürlüğe falan kapatmayacağım, bırak şu kapıyı."

"Daha önce kapatmamış olsan inanırdım," dediğim an diğer eliyle elimi tuttu. Elimi kapıdan çekerken kendimi zorladım ama daha fazla direnemedim. Beni kapıdan uzaklaştırdıktan sonra iki elini de belime sararak hareket etmemi engelledi.

Ellerinden kurtulmaya çalışırken, "Bana bunu niye yapıyorsun?" diye yakındım. "Oraya girmek istemiyorum, götürme beni." Lafımı bitirir bitirmez ayağına bastım, dirseğimi de karnına geçirdim. Geriye doğru yalpaladığında gevşeyen ellerinden kurtuldum ve kendimi geri attım. Ona döndüğümde yüzünü buruşturduğunu, karnını tuttuğunu gördüm. Nefesini güçlükle dışarıya bırakarak parmağını bana doğrulttu.

"Sınırlarımı zorluyorsun, 17 Numara," diyerek doğruldu. "*Kömürlüğe kapatmayacağım,* dedikçe deliriyorsun. Ha, eğer bunu kapatmam için yapıyorsan daha fazla zorlamana gerek yok. Sinirlerimi yeterince gerdin."

Yavaşça yutkunarak geriye doğru iki adım attım. O sırada mutfaktan çıkan Koray, "*Manyaklaştı,* diyorum, anlamıyorsunuz. Ya salın, gitsin ya da bırakın, hava alsın; beynine biraz oksijen girsin," diyerek mavi koltuğa oturdu ve elindeki tosttan bir ısırık aldı. Ona karşılık vereceğim sırada Asır, birkaç büyük adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "O, ezelden beri manyak ama işte, hafıza sorunları..."

Kolumdan tuttu ve elini, alnıma bastırarak kafamı hafifçe arkaya doğru itti. Bakışları bir yay kadar gergin olsa bile dudaklarındaki alaycı gülümseme, ciddiyetini yitirmesine sebep oluyordu. "Sadece bizi daha fazla delirtmemen için sana yardım edeceğim. Ne kömürlük ne de canını yakacak herhangi bir şey olacak." Kaşlarını emin olmak istercesine kaldırdı. "Anlaşıldı mı, 17 Numara?"

Anın büyüsüne kapılmak, söylediklerinin doğru olduğuna inanmak aptallık olurdu. Cümleleri gerçek gibi görünse de bunları söyleyen katil bir psikopat olduğunda, güvenilirlik sıfıra iniyordu. Hem de az önce suratına yumruk çaktığımı düşünürsek eksilerde bile diyebilirdik.

"Hayır," diye çabucak itiraz ettim çok net bir sesle. "Koray beni öldürmeye çalıştı ve sen ona cezasını vermeden söylediğin hiçbir şeye uyum sağlamayı düşünmeyeceğim bile." İşin sonunun, onun cinnet geçirip beni öldürmesiyle bitmesini istemesem de geri adım atmadım. "Ölümle burun buruna kalmaktan çok sıkıldım. Ya bana güvenli bir alan sağlarsın ya da canını daha çok sıkarım, Asır."

Dilini, dişlerinin üzerinde yavaşça gezdirirken gözlerini kıstı. Derin bir iç çektikten sonra dudaklarına yayılan gülümsemeyi gördüğümde, geri adım atmayacağını anlamıştım. Gülümsemesi, onun savunmasıydı. Gülümsüyorsa işler benim istediğim gibi değil, onun istediği gibi gidecek demekti.

Beni tutup, merdivene doğru çekiştirmeye başladı. Ona direnmeye çalışmak, sadece kendime verdiğim bir zarardı. Israrcıydı, vazgeçmeye niyeti yoktu. Direnseм bile onun ısrarı, yenilginin kokusunu şimdiden almama neden oluyordu.

Merdiveni, Asır'ın zoruyla çıkarken Koray'ın şarkı söylediğini ve şarkının sözlerinden bunu bana ithaf ettiğini anladım.

"Ah aklım, ben senden çok çektim, vallahi sen delisin, delisin!"

Ona saldırmak için geri gitmeye kalkıştığımda Asır bu kez belimden yakaladı ve beni omzuna attı. Onun sırtına birkaç kez vurarak, parmağımı Koray'a doğru uyarırcasına salladım.

"Senin kafanı duvara öyle bir sürteceğim ki *şarkının hakkını verdi,* diyeceksin!"

"Şarkının hakkını zaten veriyorsun," diyerek, kıkırdadığında başka bir şey diyemeden görüş açımdan çıktı. Asır odasına girer girmez beni yere indirdi. Odadan çıkmak için harekete geçtiğimde, önüme bir duvar gibi dikilerek kapıyı kilitledi. Anahtarı

arka cebine koyduktan sonra ellerini sanki bana dokunmayacağının garantisini verir gibi havaya kaldırdı.

"Kendine gelmeden buradan çıkamazsın."

Ellerimi isyan edercesine iki yana açarak odayı arasına sıkıştırmışım gibi gösterdim. "Dört duvar arasında kendime gelmemi bekleyemezsin! Kendime gelmemi çok istiyorsan nefes aldırırsın, hayatımı başkalarının ellerine oyuncak gibi bırakmazsın ve en basitinden, beni artık bırakırsın."

Gözlerim şiş olduğu için onu bulanık görüyordum ama görüşümün netleşmesi için çaba harcamadım. Onun yüzünü net görmemek benim için hediyeydi. Sesim, ağlayıp bağırmaktan çatlak ve tiz çıkıyordu ama kimin umurundaydı? Karşısında bitik bir vaziyette olsam bile umursadığı hiçbir zaman bu olmayacaktı. Onun tek umursadığı, benim burada olmamdı.

"Sana iyi davranmak çözüm değil anlaşılan, anlamıyorsun çünkü."

"O zaman doğal davran," diye hızlıca cevap verdim. "Etrafta yeterince sahte insan varken senin sahteliğinde de boğulmama lüzum yok."

"Zarar görürsün."

"Zaten görüyorum!" diye bağırdım. "Beni bu cehenneme soktuğundan beri hem fiziksel hem ruhsal olarak zarar görüyorum. İyilik olarak göreceğim tek şey, beni bırakman olur."

Düşünceli bir tavra bürünürken kafasını salladı ve yan tarafımızda kalan masasına doğru ilerlemeye başladı. "Tamam, senden tek bir şey isteyeceğim. Eğer yapabilirsen seni bırakırım."

"Ne, ciddi misin?" diye sorarak peşinden masanın yanına gittim. Masanın başında durarak eliyle sandalyeyi gösterdi. Sandalyeye sorgulamadan oturdum ve önümde kocaman bir yapbozun durduğunu gördüm. Dün gördüğümden farklıydı, bir kısmı yapılmıştı ama çoğunluğu hâlâ duruyordu.

"Eğer bu yapbozu bitirebilirsen seni özgür bırakacağım. Fakat küçük bir sorun var." Kafamı ona doğru çevirdiğimde duvara

yaslanmıştı ve yapboz parçalarından birini eline almıştı. "Birkaç parçası eksik, evde bir yerlerde olduğuna eminim."

İçimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışırken ayağa kalktım. "Yine bir oyun peşindesin, parçaları olmayan bir yapboz ile hayatımı eş değer tutuyorsun."

Kalktığım sandalyeye iç çekerek oturdu ve elindeki yapboz parçasının yerini bulmaya çalıştı. "Sana bir şans verdim, değerlendirmek senin elinde. *Eğer benim hayatım, birkaç kayıp yapboz parçası ile eş değer olamaz,* diyerek reddedersen seni anlarım. Ama bazen bir yapboz parçası..." Biraz duraksadı ve elindeki yapboz parçasını havaya kaldırarak gözlerini kıstı. "Katil olmadan önceki son duraktır ve tren oraya gelecektir." Dalga geçer gibi katil gülüşünü sergiledi. "Yanlış yapboz parçasını doğru yere koymaya çalışmak gibi, nasıl bir parça diğerinin yerini tutmuyorsa, yanlış seçim de doğrusunun yerini tutamaz."

"Hani ben doğru olandım?" diye sorduğumda kaşının tekini havaya kaldırdı. "Yanlış, doğru olduysa doğru da yanlış olabilir. Yolun sonu, başından görünmez. Sen daha yolun başında bile değilsin. Doğru olup olmadığını, zaman ve yolda yaptığın seçimler belirleyecek."

Kaşlarım havalanırken camın önündeki koltuğa doğru ilerledim. "Bir caniye göre fazla düşünülmüş sözler. Önceki hayatında ünlü bir düşünür olabilirsin. Şimdiki hayatında anca laf..."

"Laflarım bir gün canını yakmaya başladığında önceki hayatımda da bir katil olduğumu anlayacaksın."

Koltuğa uzanarak kafamı küçük, kare yastığın üzerine koydum. "Ünlü düşünür katil, bunu sevdim."

"Sinirlerimle oynuyorsun," diye homurdandığında, "Ne hoş, bende oynanacak sinir kalmamıştı. Şimdi sessiz olursan, bir hafta aralıksız uyuyarak hafızamı kaybetmeyi deneyeceğim. Belki o zaman yaşam hevesim yerine gelir," diye söylenmeden edemedim.

"Umarım başarırsın ve bu kez katil sıfatınla uyanırsın."

"Öyle bir sıfatım yok."

"Herkesin vardır."

Onu duymazdan gelerek uyumaya çalıştım. Gözlerimdeki yorgunluk ve başımdaki ağrı, bunun hemen gerçekleşeceğinin işaretiydi. Rahat bir uykuya ihtiyacım vardı ve zorla tutulduğum odada bir katille sohbet ederek vakit geçirmeyecektim.

Çok sürmedi, kısa sürede uykuya hapsoldum. Tekrar gözlerimi açtığımda ağrılarım oldukça hafiflemiş ve gözlerimin şişliği dinmişti. Hava kararmıştı. Çalışma masasının üzerindeki küçük lamba, odaya loş bir ışık yayıyordu. Asır onu bıraktığım yerde, masanın başındaydı ve bir şeylerle uğraşıyor gibi görünüyordu. Koltuktan kalkarak yumuşak adımlarla ona doğru yaklaştım. Asır'ı bayıltıp balkondan kaçsam nasıl olurdu? Bence kimse fark etmezdi. Düşünceli bir vaziyette, yanına birkaç adım kala durdum. Kafasını aniden masaya vursam ve masa lambasını da üzerine geçirsem...

"Daha bir gün bile olmadı, katil sıfatınla tanışma ihtimalim var mı?" Sesiyle irkildim ve planlarımın suya düşüşüne kısa süreli ağıt yaktım. Neyse ki alışkındım, henüz zafere ulaştığım bir planım olmamıştı.

İç çekerek yanına gittim ve ne yaptığına bakmak için kafamı masaya çevirdim. Parçaları eksik olan yapbozu bitirmek üzereydi, eksik sekiz dokuz parça var gibi görünüyordu. Resme bütünüyle bakınca, çatı katını andıran bir yerden yukarı doğru uzanan pembe gökyüzünü ve ardındaki gün batımını gördüm.

"Ben, senin tren biletini alıyorum sanırım, sadece eksik parçaları bulmak kaldı."

"Saatlerdir bununla mı uğraşıyorsun?"

"Evet, artık bileti almak için şansın daha yüksek."

Küçük masa lambası, profilden görünen yüzünün sadece o kısmını aydınlatıyordu. Gözleri hafif aralıktı, yapboza huzurla bakıyordu. Elleri kucağında, parmaklarıyla oynuyordu. Ona

anlamlı sayılacak kadar uzun baktım, cevap verene dek gözlerimi anın büyüsüne hapsettim. Onu izlerken içimden inanılması güç duygular geçti. Öldürmekten zevk alan adam değilmiş, normal bir adammış gibi geldi bir an. Bu yaşananların var olmadığı bir dünyada, birbirimizin hayatına öfke saçmadığımız bir anda ve gülüşünün bir katili değil, mutlu bir adamı andırdığı şekilde tanıştığımızı düşündüm. Düşündükçe içine daldım. Loş ışığın, çehresini keskinleştirdiği görüntüsünde boğuldum. Bu, normal hayatımıza göre nefes aldıran bir boğulmaydı ve beni mutlu etmek yerine üzdü çünkü bizim dünyamızda nefret ve kan başkarakterlerdi, hayal ettiğim gibi bir dünya yoktu.

Yüzünü bana doğru çevirerek, dudağının kenarıyla içten bir gülümseme yolladığında içimdekini tutamadım. "Keşke başka bir evrende tanışsaydık ve senden nefret etmeseydim."

Bakışları yumuşadı, yüzünde her daim yerini koruyan alaycı ifade kayboldu. O an nefes aldığımı hissettim, tıkıldığım küçük odadaki tükenmişlik hissi uçup gitmişti. Nefes aldığımda kalbime dolan acı biraz olsun dinmişti. Bunca şeye sebep olan neydi, tam olarak anlayamamıştım ama dudağımın kenarını kıvıracak kadar güçlü bir histi.

"Keşke," dedi ve bunu söyler söylemez, yutkunarak gözlerini yapboza doğru çevirdi. "Ama bu dünyada da benden nefret etmemenin yolları var, 17 Numara. Mesela kötülük kılıcını kuşanıp, benim için beş altı kelle alırsan kendinden o kadar nefret edersin ki benden nefret etmeye zamanın kalmaz."

"Senden nefret etmeye devam etsem iyi olur," dediğimde elini kalbinin üzerine koydu. "Kırıldım."

Omuz silktiğimde, elini göğsünden çekerek ayağa kalktı. Bu hareketi aramızdaki mesafeyi kısaltı ve birkaç adım geri çıktım. Gözlerini üzerimden ayırmadan masanın üzerindeki sigara paketini aldı ve içinden bir dal sigara çıkararak bana doğru uzattı.

"Sigara kullanıyor musun?"

"Hayır."

"Biliyordum zaten," dedi ve gülerek balkona çıktı. O sırada masanın üzerindeki mavi çakmağı fark ettim ve alarak peşinden balkona çıktım. Dün gece oturduğumuz sandalyeler aynı şekilde duruyordu. Asır bu kez benim dün oturduğum rahatsız sandalyeye oturdu. Rahat görünen yastıklı sandalyeye, sanki bir zafer kazanmış gibi sırıtarak ben oturdum.

Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarasını yakmak için ceplerinde çakmak ararken, sesimi çıkarmadan onu izledim. Çakmağı ön ceplerinde bulamayınca, ayağa kalkarak arka ceplerine baktı. Bulduğu anahtarı çıkarıp gömleğinin cebine attı. İç çekerek yerine oturdu ve bana doğru çaresiz bir ifadeyle döndü. Çakmağını bulamadığı için üzülmüş gibiydi ve ne kadar itiraf etmek istemesem de böyle çok tatlı görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sorarak, anlamazdan geldiğimde dudaklarının arasındaki sigarayı oynattı. İç çekerek avucumdaki çakmağı çıkardım ve ona doğru uzanarak sigarasını yakmaya çalıştım. Rüzgârdan sürekli sönen ateş sinirimi bozuyordu. Asır, eliyle rüzgârı engelledi ve bana yardımcı oldu. Sigara yandığında geri çekilecektim ki Asır elimi tuttu. Büyüyen gözlerim, onun yoğunlaşan kahverengi gözlerine dönerken, o da benim gözlerime bir şey söylemeden uzunca bir süre baktı. O an kalbim, normal ritmine karşı çıkarak bambaşka bir ritme ulaştı. Korku gibiydi ama öyle olmayacak kadar da farklı bir histi.

Eli elimde, gözü gözümde... Bu tabir, genelde aşk üzerine yazılan kitaplarda, çekilen filmlerde olmaz mıydı? Öyle olmalıydı. Çünkü içimde, sesini kalbimin hızıyla duyuran aşk değildi; korkuydu. Gözlerinde gördüğüm gelecek değil, şu andı. Çünkü elimi tutan adam geleceğimi süslemezdi. Onu kanla boyar, üzerine kemikten asfalt çekerdi. Düşündüğüm gibi de oldu. İlk önce katil gülüşünü attı ortaya, ardından kaşlarıyla ellerimizi işaret etti.

"Çakmak?"

"Çakmak, evet," diyerek elimi çektim ve avucumu açarak alması için bekledim. Almak yerine gözlerime bakmaya devam ettiğinde beklemedim ve çakmağı kucağına bırakarak geri çekildim. Gözlerimi ondan uzakta tutarak büyüleyici gökyüzünü izlemeye koyuldum.

"Evdekiler şu an seni öldürdüğümü düşünüyor olabilir," dediğinde sigarasının dumanı yüzüme çarpmıştı. Söylediği cümle dikkatimi çekince ona doğru döndüm. Bu hareketim onu güldürürken, "Neden?" diye sordum. Dişlerini gösterecek kadar geniş bir şekilde gülümsedi. "Birkaç kez yanlarına gittim. Seni sorduklarında ve verdiğim cevabı duyduklarında ifadelerini görmen lazımdı. Tüm gün seni öldürüp öldürmediğimi düşündüler, sesin de çıkmadığı için inanmaları an meselesi."

"Onlara ne söyledin?"

Bu kez gülümsemekle yetinmedi ve koca bir kahkaha patlattı. "Sadece seni yatağa bağlayıp hâlâ kendindeyken organlarını tek tek çıkardığımı, ardından kafanı kesip bedenini küvette yaktığımı, küllerini de klozete atıp sifonu çektiğimi söyledim." Ona şoke olmuş vaziyette bakarken biten sigarasını işaret parmağıyla başparmağının arasına aldı ve balkondan dışarı fırlattı. Ardından işaret parmağını kafama doğru çevirerek, "Bir de kafanı korkuluk niyetine balkona koyduğumu söylemiş olabilirim," dediğinde gözlerim daha da büyümüştü.

"Kusabilirim," diyerek yüzümü buruşturduğumda elini havaya kaldırdı. "Sakın öyle bir hata yapma, sadece şakaydı."

"Düşüncesi bile iğrenç!" diye çıkıştım. O ise zevkle gülmeye devam etti. "Ama ben eğlendim."

"Komik değildi."

"Yüzlerindeki ifadeyi görsen öyle demezdin."

Sabır dilercesine büyük bir nefes aldıktan sonra, ayağa kalkarak elimi ona uzattım. "Anahtarı ver."

Bileğimden yakaladı ve beni, kalktığım sandalyeye geri oturttu. "Biraz daha oturalım, bu akşam hava çok güzel, 17 Numara."

Hava gerçekten çok güzeldi. Kalabalık yıldızlar, karanlık gökyüzünü süslerken hafifçe esen rüzgâr, saçlarımızı ve yüzümüzü okşuyordu. Kış aylarında böyle bir havayla karşılaşmak sık gerçekleşmezdi.

"Yüzüne yumruk attığım için bana kızmayacak mısın?" Soruyu sorduktan hemen sonra yüzümü buruşturdum. Böyle bir soru sormak istemezdim ama her zaman öfkeyle çıkışan, hareket eden hatta nefes alan bir katilin yumruğuma sessiz kalması çok da normal gelmiyordu.

"Elin çok da ağır değil," dedikten sonra düz bir çizgi hâlini alan dudaklarının kenarları kıvrılacak gibi oldu ama son anda düzleşti. Gözleri yıldızlı gökyüzündeydi, derin nefesler alıp bırakıyor ve temiz havanın tadını çıkarıyordu.

"Yine de sana yumruk attım. Normalde olsa çileden çıkarsın ama sen sakinleşmem için beni odana atmayı tercih ettin."

"Odama atmak..." diyerek kahkahayı patlattığında, omzuna vurarak yüzümü buruşturdum. "Kelime seçimin kalbimi okşuyor, 17 Numara."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye dişlerimin arasından mırıldandım. Gülüşünü bastırarak gözlerini gökyüzünden bana çevirdi. "Biliyorum." Sesi oldukça sakindi ve sesinin gerçek tınısıyla sanki ilk kez karşılaşıyordum. Sesine hep bir duygu katsa da şimdi tamamen doğaldı. "Sana zarar vermek istemediğimi aşağıda dile getirmiştim. İstersen her tarafımı yumruklamayı deneyebilirsin, antrenman olur sana da. Yapacağım şey, ellerini yakalamak, seni sakinleştirmeye çalışmak ya da yalnız bırakmak olur."

"Bunlar bir katilin sözleri değil."

"Bunlar Asır Karahanlı'nın sözleri." Dudaklarını ıslatarak devam etti: "Ben her zaman katil kimliğimle ortalıkta dolaşmıyorum."

"Ya katil kimliğine denk gelirsem, o zaman ne olacak?"

"Seni kömürlüğe kapatırım," diyerek, kıkırdadığında omzuna bir kez daha vurdum. Ona vurmamdan zevk alıyor gibiydi psikopat! "Tamam, bunun için damarıma basman lazım. Yoksa bir şey yapmam."

"Keşke sana güvenecek kadar aptal olsam da içim biraz rahat etse." Söylenerek ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Bu kadarı yeterli, haydi anahtarı ver. Seninle üç saniye daha muhabbet edersem akli dengemden şüphe edeceğim."

O da ayağa kalkarak anahtarı cebinden çıkarttı. "Beraber çıkalım, ben de acıktım."

Gözlerimi devirerek anahtarı elinden kaptım ve içeri girdim. Kapıya doğru ilerlerken masa lambasını kapatmak, aniden aklıma düşen bir hinlikten başka bir şey değildi. Küfür mırıldandığını duyduğumda sırıtarak kapıyı açtım ve odadan hızlı adımlarla çıktım çünkü Asır, beni her an yakalayıp bunun hesabını sorabilirdi. Belki de kömürlüğe kapatırdı.

BÖLÜM 10

Aşağıya indiğimde evdeki herkesin gözü üzerime döndü. Akın elinde kepçe, belinde mutfak önlüğüyle yemek masasının başındaydı. Barış ve Anıl masada oturmuş, kaşıklarını tokuşturuyorlardı. Koray okuduğu kitabın üstünden bana göz deviriyor, Cem koltukta uyuyor ve Ege televizyonun karşısındaydı, elindeki kumandayla bana bakıyordu.

Asır yanımdan geçip gittiğinde peşine takıldım. Barış kaşığını masaya bırakırken, "Az kalsın sana inanıyordum, *Defne gün boyunca bir kere bile çığlık atmadan duramaz,* diyordum," dediğinde Koray, elindeki *Şeker Portakalı*'nın devam kitabı olan *Güneşi Uyandıralım*'ı masaya bırakırken ona yan yan baktı. "Sabahki ölüm çığlıklarını nasıl duymadınız, anlayamıyorum. Kız evi titretti, deprem oluyor sandım."

Kitap zevki her ne kadar hoşuma gitse de içimden geçen tek şey, kitabı alıp suratına çarpmaktı.

Asır, masanın başköşesine oturmuştu, yan tarafında kalan sandalyeyi çekip ben de oturdum. Anıl yerinden kalkarak yanımdaki sandalyeye oturdu ve elindeki kaşığı gözümün önünde sallamaya başladı. "Gün boyu Asır'la o odada ne yaptınız?"

Kaşığı elinden alırken, "Sadece uyudum," diye yanıtladığımda bana daha da yanaştı. "Bana hâlâ sinirli misin? Dün söylediklerimi unut. Yanlış konuştum, özür dilerim."

Akın'ın önüme bıraktığı çorba kâsesine kaşığı daldırırken kafamı salladım. "Sorun değil, bu evdeki herkesin hatalarını özürle kapatmalarına alıştım sayılır."

Çorbayı içerken üzerimdeki bakışları hissettim ama umursamaz olmaya çalıştım. Onları ne kadar az umursarsam işim o kadar kolay olurdu.

"Bu aralar fazla samimisiniz sanki," diyen Akın'ın sesindeki imayı duyduğumda kafamı kaldırdım. Herkes sofraya oturmuştu ve Akın tam karşımdaydı. Yaptığı ima bana gibi gelmişti ama hayır, direkt Asır'a bakıyordu. Asır ona bakma zahmetinde bulunmadan, "Kaynaşıyoruz işte, senin istediğin de bu değil miydi?" diye sorduğunda onu bozmak istedim ama Akın benden önce lafa girdi: "Evet ama Defne'nin uyum sağlamasına şaşırdım. Hani sana nefret kusuyordu?"

Akın ile konuşmak istemediğim için cevap verme zahmetinde bile bulunmadım. Ona cevap vermem, haz almasına neden olabilirdi ve ben, bunu bile istemiyordum.

"Laf kalabalığını bir kasaya kilitleyip anahtarını bana mı versen acaba?" dedi ve elindeki kaşığı vurarak masaya bıraktı Asır. Akın şaşırmıştı, bu tepkiyi beklemiyordu. Akın bunun üzerine ayağa kalkarak Asır'a yaklaştı. Kim, kimi öldürecek diye merakla izlerken Akın güldü ve Asır'ın önündeki tabağı aldı. "Sevdiğin yemekten yaptım."

Ortamdaki gerilim anında kayboldu, ben de iç çekerek yemeğimi yemeye devam ettim. Bir süre sonra herkesin yemeği bitmişti ama kimse masadan kalkmamıştı. Odaya gitmek için kalktığım sırada Asır beni durdurdu.

"Gitme, oyun oynayacağız. *Yazı-Tura*'yı gerçek itiraflara uyarlayacağız."

Kalktığım yere geri otururken, "Çıkarım ne?" diye sorduğumda Barış, "Merak ettiklerini öğrenebilirsin," diye yanıtladı. O an bu oyun hoşuma gitti, fikir aklıma yattı.

"Nasıl öğrenebilirim?" diye sorduğumda Koray, "Kullanma kılavuzuna mı benziyoruz? Adı üstünde... Açıklamaya ihtiyaç duyuyorsan, beyninin var olup olmadığını sorgulamaktan vazgeçeceğim," diye tıslarcasına itici bir biçimde yanıtladı.

Sözlerine karşılık gözlerimi devirip yüzümü buruşturduğumda laf sokmak için harekete geçiyordum ki Akın, cebinden çıkardığı bozuk parayı masanın ortasına bırakınca laflarım boğazıma dizildi.

"Yazı gelen soruyu sorar, tura gelen cevaplar. Cevaplamayan, karşı tarafın dilediği cezaya çarptırılır."

Bu açıklamadan sonra içime doğan heyecan ve umut yüzüme vurarak gülümsememe sebep oldu. Bugün her şeyi öğrenebilirdim. Tüm gerçekleri bu yedi katilin her birinden öğrenebilirdim. Bunu yapmaları garipti ama sorgulamayacaktım.

Elimi hızlıca masanın ortasında duran bozukluğa attım ama elimin üzerine bir el kapatıldığında duraksadım. Gözlerimi, elin sahibine çevirdim.

"İlk oyun Koray ve Defne arasında gerçekleşecek demek."

Akın sunucu gibi olayları sözlü bir şekilde aktarırken Koray ile birbirimize nefretle bakıyorduk. Hâlâ kitabı alıp yüzüne çarpabilirdim ve yeterince sert olursam belki özenle yaratılmış gibi duran biçimli burnu kırılırdı da içim rahatlardı.

"Eğer atmayacaksan elini çek," dediğinde, dilimi dudaklarımda gezdirerek omuzlarımı silktim. "Yazı mı tura mı?"

Kendinden emin bir şekilde, "Tura," dediğinde gözlerimle elini işaret ettim. "Elini çek."

Bir süre sırf benim dediğimi yapmak istemediği için direndi ve elini çekmedi ama diğerleri mızmızlanmaya başlayınca, pes ederek çekti. Onu kısa bir gülüşle daha da uyuz ettim ve parayı alıp havaya attım. Tüm gözler parayı takip ederken onu

yakalamak için uzandım. Ben parayı tutamadan, Asır benden önce davranarak yakaladı ve masanın üzerine bırakarak elini üzerine kapattı.

"Çeksene elini," diye çirkefleştiğimde yüzünü buruşturdu. "İtiraf zamanı, 17 Numara."

Sinsice sırıtarak elini çektiğinde yazı geldiğini gördüm. Oyuna yenik başladığımı kabullenerek Koray'a döndüm. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Çok büyük bir zafer elde etmiş gibi gururla arkadaşlarına bakarken dilini dudaklarında gezdirdi. "Çok basit, itiraf et. Neden burada olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

İç çekerek kafamı iki yana salladım. "Salak olduğunu biliyordum ama bunu soracak kadar salak olduğunu bilmiyordum. Neden burada olduğumu asıl size sormalı. Benim tek bildiğim, siz psikopatların beni planlı olarak seçtiği, o kadar."

Masaya doğru eğilirken gözlüğünü düzeltti. "Eğer yazıyı sen seçmiş olsaydın öğrenirdin."

"Söylemek için neyi bekliyorsunuz ki?" diye bir anda çıkıştım. "Daha fazla mı acı çekmeliyim ya da katil mi olmalıyım? Ne yazık, katil olmamı bekliyorsanız size kötü bir haberim var."

Koray bana muhtemelen laf sokmaya hazırlanırken, Asır parayı sertçe masaya vurarak onu susturdu. Herkes sus pus olmuş, gözlerini masaya dikmişti. Onların aksine dik dik Asır'a bakıyordum çünkü bunun cevabını ondan alacaktım.

Paraya uzanıp, ikinci turu oynamak istediğimde Akın benden önce davrandı. Benimle oynamasını sırf bir şeyler öğrenebilmek adına istesem de bunu dile getirmeyecek kadar gururluydum. Akın, Barış'ı seçti; Barış turayı. Para havalandı ve tahta masaya düşüp birkaç kez yuvarlandıktan sonra durdu.

Yazı.

"Söyle bakalım, koca oğlan... Annene hâlâ kızgın mısın?"

Barış, soru karşısında çok sert afalladı. Annesiyle ne derdi olduğunu, ona neden kızdığını bilmiyordum ama cevap vermeden önce birkaç kez yutkunacak kadar zorlandığını görebiliyordum.

"Kızgınım, hep kızgın kalacağım" Barış'ın sesi buz gibiydi. "Öfkemi inşa ettiği gibi yıkana dek hem de."

Ege kıkırdadı. "Çok geç."

"Evet," demekle yetindi Barış. Masadaki herkes buna gelip geçici bir soru olarak baksa da Barış'ın ne kadar huzursuz olduğunu görmemek imkânsızdı. Onlar çok yakındılar, bunları hep konuştuklarına emindim ama belki de sorunun, benim olduğum masada sorulması onu rahatsız etmişti.

"Sıra bende" diyerek parayı kaptı Anıl. Canlı mavi gözleri masadaki herkesin üzerinde dolandı ve Cem'in üzerinde durdu. Anıl, Cem'i seçti; Cem yazıyı. Tura çıktı. Sanırım hep, başlayan kişi kazanacaktı.

"Salyangoz adam..." Anlamadığım için yüzümü buruşturduğumda bunu hemen fark edip bana açıklama yaptı: "Salyangozlar üç dört yıl uyur. Eh, bizimki de gece gündüz uyuduğu için ona bu takma ismi uygun gördüm." Ona kafamı sallamakla yetindim ve sorusuna devam etti: "Söyle bakalım, artık alıştın mı bizden olmaya?"

Cem dudaklarını aşağı doğru bükerken, sırtını gererek arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirirken omuz silkti. O da sorudan, belki de vereceği cevaptan rahatsızdı.

"Yalan yok, tam anlamıyla alıştığım söylenemez. Hâlâ önceki hayatımı özlüyorum, hâlâ gördüğüm kandan rahatsız oluyorum, hâlâ..."

"Hayatına dönebilmenin umudunu kalbinde taşıyorsun," diyerek lafını tamamladığımda masadaki bütün gözler üzerime dönmüştü ama Cem'inki resmen kenetlenmişti. Boğazımı temizleyerek ardıma yaslandım ben de. "Alışamayan ve asla alışmayacak birinin düşüncelerine benziyor düşüncelerin."

Cem'in gözlerinde beliren ışıltı, kalbimi sızlattı. Her ne kadar bir yıl gibi uzun bir süredir burada olsa da diğerlerinden farklı olduğunu çok daha net anladım. Buradaki katillerin bazılarının benim gibi kurtarılmaya ihtiyaçları vardı.

Cem kafasını sağa çevirip, gözlerini benden kaçırdığında ben de gözlerimi ondan kaçırdım. Masada kısa ama öldürücü bir sessizlik peyda oldu. Kısa süre sonra Ege, paraya uzanarak sessizliği bozdu: "Akın," dedi, sesi öncekine nazaran soğuktu. "Yazı mı, tura mı?" Akın, yazıyı seçti ve işe bakın ki tura çıktı. Asır'la oynarken ben başlarsam kesin benim seçtiğim çıkacaktı. "Söylesene, Defne senin sevgine karşılık verseydi ona zarar verir miydin?"

Herkesin gözleri merakla Akın'a döndüğünde, ben ona kaşlarımı çatarak, midem bulanıyormuş gibi bakıyordum. Ona böyle baktığımı görünce gözlerini kaçırıp masaya dikti.

"Asla." Sesi boğuk ve kırgındı. "Ben, beni sevip sayan kimseye zarar vermem. Defne'ye de zarar vermek istemedim ama o, sevgimle resmen alay etti."

Ona öldürecek gibi bakıyordum. Laflarının birinin bile sahiciliği yoktu. Beni öldürmeye çalışmasının bahanesine de bir bakın, sevgi! Katil psikopatın tekiydi ve her kötünün yaptığı gibi, olmayan sevginin bahanesine tutunuyordu.

Herkes bir cevap vermemi bekler gibiydi ama dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmakla yetindim. Ona verecek cevabım kalmamıştı artık.

Barış, sessizliği bozarak parayı aldı ve Anıl'ı seçti. Anıl *tura* dedi ve yazı çıktı. *Hileli para!*

"Aşka hâlâ inanıyor musun yoksa Zeynep'le birlikte aşka inancını tamamen kaybettin mi?"

"Bir gün beni kusurlarımla sevecek, bana sahip çıkacak biriyle tanışmak..." Kafasını, acılı bir tebessümle iki yana salladı. "İmkânsız gibi geliyor ama bir gün... Bir gün gerçekten bunu başaracağım."

sadece. Aşk, eğer dedikleri gibi gerçekse öldürmez çünkü. Asır, yaşatır."

"Neyse ki gerçek değil." Dudaklarındaki gülümseme her ne kadar gerçek gibi görünse de sahte olduğunu saniyesinde anlayabilmiştim. Belki de Anıl gibi onun da aşkla ilgili yaraları vardı.

Paraya uzandım ve keyifle, parmaklarımın arasına aldım. "Asır, şimdi seninle oynamak istiyorum." Bana baktığı sırada yüzündeki gerginlik yok oldu ve bana, muzip bir gülümseme yolladı. "Olur, belki bu sefer şansın yaver gider. Ben turayı seçiyorum, 17 Numara."

Parayı fırlattım ama geçen sefer dokunduğu gibi dokunmadı. Para masaya düşerek kendi etrafında birkaç tur döndü, sallanıp benim önümde durdu. Yazıyı gördüğümde yüzümde beliren zafer gülümsemesiyle, "Ne soracağımı biliyorsun," dedim.

"Hayır, bilmiyorum." Uyuzluğuna burun kıvırarak sorumu sordum: "Beni neden seçtin?"

"Çünkü sen, 17 Numara..." Lafını keserek, "Gerçeği söyle, beni neden seçtiğini söyle!" diye keskin bir dille çıkıştığımda gözlerini kıstı. "Cevap vermeyeceğim, istediğin cezayı vermekte özgürsün."

Öfkeyle ayağa fırladığımda sandalyem yere düşmüştü. Ona parmağımı sallayarak, "Haksızlık yapıyorsun!" diye bağırdım ama bundan etkilenmemiş gibi kafasını rahatça iki yana salladı. "Hayır, oyunun kuralları gereği bunu yapabilirim."

"Tamam," deyip kapıyı gösterdim. "O hâlde istediğimi yap, bırak beni. Bunu yapmak zorundasın!"

Kafasını, gülerek iki yana salladığında benimle alay ettiğini anladım. O anlık sinirle ellerimi boğazına doladım ama o, istifini hiç bozmadan kahkaha atıyordu.

"Öldüreceğim seni, geberteceğim!"

Hiç kimse umurumda değildi, onu gebertmek ve iğrenç kahkahasını kesmek istiyordum. Gözlerim sadece onu görüyordu, etraf iyice kararmıştı. Kahkahaları zihnimde yankılanıyor,

kulaklarımda patlıyordu. Bitsin istedim, sonu gelsin diye daha çok sıktım. Önce sesi kısıldı, gülüşü yavaşladı ve soldu. Bana diktiği gözleri bir boşluğu andırmaya başladı. Asır artık katil gülüşünü sergileyemiyordu. Asır artık gülemeyecekti.

Titreyen ellerim onun boğazından çekilirken boş gözlerinden yansıyan yüzümü gördüm. Sanki gözlerinin içinde büyüdüm, devleştim.

"Sana bir katil olduğunu söylemiştim." Kulağımın dibinde patlayan cümle, geriye doğru bir adım atmama neden oldu. "Aramıza hoş geldin, Defne. Artık gerçek bir katilsin." Geriye doğru bir adım daha attım. Gözlerimi Asır'ın donuk gözlerinden alamıyordum. "İçinde olanı inkâr edemezsin, 17 Numara."

Gözümden akan yaş, dudağımı sıyırıp geçtiğinde bir adım daha geriledim. Adım atınca birine çarptım. İrkilerek arkamı döndüm ve Koray'ın kocaman olmuş gözleriyle ve ürpertici gülüşüyle karşılaştım. "Şimdi cesedi yakmalısın, Defne. Asır'ı küle çevirmelisin."

Asır'ın kahkahasının sona erdiği yerde onların kahkahası başladı. Dizlerimin üzerine düştüm, gözlerimi yere dikerek bağırmaya başladım ama kendi sesimi duyamadım. Sadece zihnimdeki sözcüklerden ibaretti söylediklerim.

"Katil değilim, onu ben öldürmedim! Yalan söylüyorsunuz, yine kandırıyorsunuz beni!"

Kahkahaların arasına tanıdık bir kahkaha eşlik etti. Diğer kahkahalar yavaşça sustu, o kahkaha yükseldi. Kafamı yerden kaldırarak yavaşça kahkahanın sahibine baktım. Az önce ölü gibi görünen gözler, şimdi capcanlıydı. Gülüyordu. Sahibi de gülüyordu, hem de meşhur katil gülüşüyle...

"Oyunumu beğendin mi, 17 Numara?" diye sordu gülüşlerinin arasından. "Bunun için son katliamlardaki ölüleri inceledim, onlara benzeyebildim mi?"

Yavaşça yutkunurken, kafamı onu onaylarcasına salladım. O kadar yavaştım ki hissetmek istemiyordum, hiçbir şeyi hissetmek istemiyordum. Ayağa kalkarken masaya doğru baktım ve çoğunun öylece durduğunu gördüm. Bu oyuna sadece Koray ve Ege dâhil olmuştu. Onları alkışlarken yavaşça Asır'a döndüm ve alkışı kestim. "Beni neden seçtiğinizi anladım, hatırladım, Asır. Camın arkasından bana gülen katili hatırladım."

Geçirdiğim şok, beni geçmişin bir parçasını hatırlamaya zorlamıştı. Onun öldüğünü sanırken, kafamdaki kahkahaları sustururken ve her şeyin bir oyun olduğunu öğrenirken zihnimde bir anıya düşmüştüm. Daha önce anımsadığım beyaz hastane odasının kime ait olduğunu artık biliyordum.

Hatırladığım anıda bir akıl hastanesinde, koridorda geziniyordum. Ellerimi, fanusu andıran odaların camlarında gezdirirken etrafı inceliyordum.

Annem akıl hastanesinde hemşireydi, yıllardır aynı işi yapmasına rağmen ilk kez o kadar yoğundu. Babam öleli aylar olmuştu, annem kendini işine adamıştı. Ben de onunla ve küçük kardeşimle akıl hastanesinde kalıyordum, annem okuluma bir yıl ara vermemi istemişti.

Normalde annem camlı odaların olduğu kata girmeme izin vermiyordu fakat o an, annemin beni göremeyeceğini düşünerek kata sızmıştım. Annem bir hasta ile ilgilenmek için alt kattaki odalardan birindeydi ve beni, odamızda sanıyordu. O kata girmeme izin vermeme nedeniyse katın tehlikeli oluşuydu. Hastaların bana zarar vereceğini sanıyordu ama bilmediği bir şey vardı, o hastaları arkadaşım sanıyordum.

Elimi camlara sürerek ilerlediğin koridorda sessizlik hâkimdi. Diğer katlara göre daha sessiz olan koridorun neden o kadar önemli olduğunu o zamanlar kavrayamıyordum. Normalde boş olan bir odanın önünden geçerken, elimin değdiği camın arkasında birini fark etmiştim. Kafamı kaldırdığımda gördüğüm yüz

benim için yeniydi, on yedi on sekiz yaşlarında bir erkeğin yüzüydü. Benden büyüktü, ben o zamanlar sadece on iki yaşındaydım.

Asır'ın gülümsemesi soldu. Yerini şoke olmuş, öfkeli bir ifade aldı. Artık dalga geçemiyordu ama bence bu, onu sevindirmeliydi. Amacına ulaşmıştı, beni neden seçtiğini anlamıştım. Asır ile bir geçmişimiz vardı, ben ona göre camın diğer tarafındaki kızdım. O ise camın arkasındaki akıl hastasıydı.

"Ne hatırladığını sanıyorsun?" diye sorduğunda, gülüşümü düşman silahı olarak algılayacağını bildiğimden gülümsedim. Dilimi, dudaklarımda gezdirerek, elimde olan kozu parmağımın ucunda döndürüp havaya attım.

"Sürün, liderlerinin akli dengesinin pek yerinde olmadığını biliyor mu, Asır?"

Asır, dudaklarımın arasından çıkan cümle yüzünden öyle sert afalladı ki benim az önceki hâlimden pek de farksız değildi. Şimdi şartlar eşitlenmişti.

"Peki, sen birazdan akli dengeni tamamen kaybedeceğini biliyor musun, Defne?"

"Adımı biliyorsun demek, ne hoş."

O kadar öfkelendi ki alnındaki damarlar belirginleşti. O öfkelendikçe daha dik durdum, cesaretimden ödün vermedim. Ne olursa olsun geri adım atmaya niyetim yoktu.

Masanın etrafında toplanan katil sürüsünden uğultular yükselince Asır'ın bana karşı bir hamle yapacağını anlamıştım. Sağ dirseğimin beş parmak yukarısına kelepçe gibi takılan parmaklar, canımı yakmaya başladı. Asır'ın gözlerinde dostane bir tavır yoktu. Kolumu sıkması yetmezmiş gibi beni çekip sürüklemeye başladığında yolumuzun, evin çıkış kapısına uzandığını gördüm. Bu, bana, buz kapanı misali karanlık kömürlüğe giden yolun başlangıcı gibi görünüyordu. Oraya gitmeden direnmezsem, oraya gidince direnmemin bir anlamı kalmayacaktı.

Kapının önüne geldiğimizde ve kapıyı açmak için diğer elini uzattığında, önüne atlayıp sırtımı kapıya yasladım. Hafif aralandığı kapı bir anda kapanınca evde kısa süreli bir gürültü oldu. Sabır dolu nefesleri içine çekerken beni kapının önünden almaya çalışıyordu ama ayaklarımı yere iyice bastırmıştım.

"Her öfkelendiğinde beni oraya kapatamazsın!" diye haykırdım. "Daha bir saat önce bana söylediklerini ne çabuk unuttun, yalancı!" Sözlerini tutmasını istiyordum. "Gerçekler canını yaktıysa bir de benim tarafımdan bak. Her gün karşılaştığım gerçekler burayı yakar geçer, kemiklerinize kadar erirsiniz."

Kulağıma doğru eğildi, nefesi saçlarımın arasına karıştı. "Bu hatırladığın, senin buraya gelme sebebinin yüzde biri bile değil, 17 Numara."

Yüzümü yavaşça ona doğru çevirdiğimde birbirine değen gözlerimiz ateş çıkaracak gibiydi. "O hâlde geri kalan yüzde doksan dokuzun sende yaratacağı etkiyi düşünemiyorum, Asır."

Sinir nöbetini andıran titrek nefesi, dişlerinin arasından yüzüme çarparken hafifçe titredi. Beni yakaladığı gibi kapının önünden çekti ve kapıyı açıp dışarı çıkardı. Soğuk hava tenimi yalayıp geçti, tüylerim diken diken oldu.

"Düşünüyordum da..." diye giriş yaptım. "Sen hastaneye yatmadan önce bütün hücrelerini kaybetmiş miydin yoksa hiç mi hücren yoktu?"

Beni öne doğru ittiğinde sırtım tahta kömürlüğe çarptı. Çıkan bir çivinin sırtıma battığını hissederken gerildim. Asır yan tarafımda, kömürlüğün kapısını açmakla meşguldü. Onun meşguliyetinden faydalanarak etrafı süzdüm, orman o an çok cazip gelse de aptallık etmeye niyetim yoktu. Asır'ın mırıldandığı küfürleri duyduğumda ona baktım, elindeki anahtarlıkta doğru anahtarı arıyordu.

"Beni oraya soktuğun an bil ki, sabah ölümü gömmek için mezar kazman gerekecek."

"Sabaha kalmadan akbabalar çatında pusu kurarlar, senin için mezar bile kazmayacağım."

Anahtarları öfkeyle yere fırlattı ve ellerini beline yerleştirerek gözlerini bana dikti.

"Ölüye saygın da mı yok?" diye sordum ve hemen kafamı salladım. "Sormam hata, tabii ki yok. Fakat diğer ölülerden bir farkım var, unuttun mu? Ben sizdenim, en azından bir mezarım olmalı."

"Şu an tek sorunun bu mu?"

Omuz silkerek ona doğru döndüm ve tek omzumu kömürlüğe yasladım. "Sorunlarımı, hallolmayacaklarını bilerek dile getirmekten vazgeçiyorum."

Vücudu gergin ve hazırdı, gözlerini kapatıp bir an teslim oluyormuş gibi davrandı ama hemen vazgeçti. Nefesini dışarı bırakırken cebine uzandı ve sigarası ile çakmağını çıkardı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip yaktıktan sonra uzun bir nefes çekti ve dumanı yavaşça dışarı bıraktı.

"Yakında yıllar önce akıl hastanesinde gördüğün o gençten bir farkın kalmayacak," dedi ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Daha demin beni öldürüyordun, şok geçirdin, ağladın, güldün, laf soktun, direndin ve bak, şimdi benimle sakince konuşuyorsun. Bu hareketleri tanıyorum."

"Her neyse," dedim onun haklı olduğunu düşünsem bile. "Zaten bu işin sonunda ya ölecektim ya da delirecektim."

"Yalnız daha ortasında bile değiliz," dediğinde alt dudağımı umursamaz bir tavırla aşağı doğru büzdüm. "Başında olmaktan iyidir."

Dudaklarındaki hafif tebessümü gördüğümde bundan cesaret aldım. "Beni sana bakan hemşirenin kızı olduğum için mi seçtin? Camın arkasından bakıp, sana gülümsediğim için mi yaptın bunları?"

Okuluna bir yıl ara verdiği için oldukça sıkılan meraklı bir kız çocuğuydum ve babamı kaybedeli henüz bir yıl bile olmamıştı. Kapıları kapalı olan hastaların odalarına giremezdim, o kadar cesur sayılmazdım. Boydan boya camlı olan odalar benim için, onlarla arkadaş olmam için çok uygundu. Benim de canım sıkkındı, benim de sorunlarım vardı ve belki onlar beni anlardı. Asır'a gülümsemek, onun bana gülümsemesi nedense o yaşımda beni çok mutlu ediyordu. Çünkü o hiç gülmüyordu, ancak onu zorladığımda bana gülümsüyordu çünkü gülmeden camın önünden ayrılıp onu rahat bırakmıyordum.

"Asıl meselenin camın arkasında gülümsemekten çok daha büyük olduğunu anladığında bu soruyu tekrar sor. Mesela..." derken duruşu daha dik bir hâl aldı, sesi ürpertici bir tona doğru hızlıca kaydı. "Camın arkasındaki kız kim?"

Kaşlarım, anlamadığım için sorgularcasına çatılırken Koray sırıtarak yanımıza geldi. Büyük bir keyifle kömürlüğün kapısını açtığı sırada gözlerimi Asır'a diktim, bundan vazgeçmeyecekti çünkü dediği gibi, damarına basmış olmalıydım. Omzumu kömürlükten çekerek ona daha da yaklaştım.

"Camın arkasındaki kız, pis iftiralarına kanmayacağım kadar masumdu. Onu kirletmene izin vermem."

Bunu söyledikten sonra bana cevap vermesini ya da içeri zorla sokmasını beklemeden kömürlüğe kendim girdim. Kapı ardımdan kapanırken ellerimi kollarıma sardım. Başımı aşağı doğru eğerek ayaklarıma baktım, ayakkabılarımı giymek için vaktim olmamıştı. Bari ayakkabılarımı giyebilseydim.

Kapının altından sızan ışık hüzmesi, burada kalabilmem için yeterli değildi. İçimi şimdiden koca bir korku kaplamıştı, ellerimden birini öne doğru uzatarak yaslanabileceğim bir yer aradım. Bir adım öne doğru ilerlediğimde elim bir tahtaya değdi. Oraya dokunarak yaklaştım ve ayaklarımla zemini eşeleyerek oturmam için hiçbir engel olmadığına karar verdim. Oturup

sırtımı tahta duvara yasladım, dizlerimi karnıma çekerek ellerimi bacaklarıma sardım. Soğuk, yüzümü dondurmuş gibiydi. Burnum sızlıyor, ellerim acıyordu. Sadece eksi birkaç derece daha gerekliydi, o zaman nefesim donup yere çakılabilirdi.

Bir süre kendi kendime küfür mırıldandım, soğuktan korunmak için kendime sıkıca sarıldım. Yüzüm donacak gibi olduğunda kafamı dizlerimin arasına gömerek gözlerimi kapattım. Uyku, zaman geçirmek için en iyi yöntemdi.

BÖLÜM 11

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, kulaklarıma dolan müzik sesi gözlerimi açmak için geçerli bir sebep gibi gelmişti. Müziğin sesi, havadaki soğuğu yarıda kesmişti. Söz yoktu. Müzik, hoş bir melodiden ibaretti. Ses, kapının hemen dışından geliyordu, beni rahatlatıyordu.

Dudaklarımda beliren huzur dolu tebessümle kafamı tekrar dizlerime yasladım. Karanlığın ve soğuğun içine dalan müzik, içimi ısıtıp yalnızlığımın yerini almıştı.

Tekrar gözlerimi açtığımda vücudum beklediğim kadar kasılmamıştı çünkü üzerimde kimden geldiğini bilmediğim bir battaniye vardı. Kaşlarım çatılırken kömürlüğün kapısının aralık olduğunu gördüm. Durum iyice garip bir hâl alıyordu. Dışarıya kulak kesildim. Müzik sesi kesilmişti, hava aydınlanmıştı ve kuşların cıvıltılarını duyabiliyordum.

Üstümdeki battaniyeyi bırakmadan ayağa kalktım. Biraz ilerledim ve kapıyı ittim. Gıcırdayarak açılan kapının kenarından kafamı uzatarak etrafa bakındım. Solumda orman, sağımda ev, çaprazımda ana yola çıkan toprak yol vardı ve etrafta hiçbir katil yoktu. Evin kapısı kapalıydı, perdeler sonuna kadar çekilmişti ve içeride biri olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu.

Yaslandığım tahta duvar sarsılınca koşar adım kendimi kömürlükten dışarı attım. Kömürlük yıkılmak üzereydi ve ben, tüm gece bu tahta yığınının altında uyumuştum. Gözlerimi, yamuk olduğunu yeni fark ettiğim kömürlükten alarak üzerimdeki battaniyeyi düzelttim. Battaniyeyi üzerime örten her kimse, gece müziği açan ve kapıyı aralık bırakan da aynı kişi olmalıydı.

Her şey kaçabileceğim biçimde düzenlenmiş gibiydi. Planlıydı ve gelecek, benim kararıma göre şekillenecekti. Kapımı açık bırakacak kadar aptal değildiler, onlardan biri olduğumu kanıtlamamı istiyordular. Eğer onların istedikleri yolu seçmezsem beni yakalayacak ve karşımda durmaya devam edeceklerdi. Bu kez planı lehime çevirmeliydim.

Eve doğru yürümeye başladığım anda evin kapısı açıldı ve Asır, alkış tutarak içeriden çıktı. "Bravo, 17 Numara! Artık bizden biri olmaya karar verdiğine göre sır kapısı senin için aralanıyor."

"Ne saçmalıyorsun?" derken ona çıkışır gibi davrandım, onlardan biri olmak istediğime inanmasını istiyordum. "Dün gece sizden birini kömürlüğe kapattın, ölmediğim için alkış tutuyorsun."

"Ölürsün sanmıştım aslında," diye mırıldandı, ona gözlerimi devirmeden edemedim. O, bana gülerken Akın, elinde mont ve botlarla evden çıktı. Yanıma gelerek giyinmem için uzattığında onlardan biri gibi davrandım, verdiklerini hemen üzerime geçirdim. Ben ısınırken Asır kapının önünde dikilmiş, sigara içerek bizi izliyordu. Akın cebinden çıkardığı bir çift eldiveni bana uzatınca sırf *onlardan biri* olduğum için bunu kabul ettim. Yoksa durumun kesinlikle üşümemle bir ilgisi yoktu.

"Orada daha ne kadar dikileceksiniz?" diye hayıflandı Asır. "Hem neden içeri girmesi için yönlendirmek yerine üstüne bir şeyler giydiriyorsun, Akın?"

"Senin için sorun olmayacaksa Defne ile ormanda biraz yürümek istiyorum," diyerek Asır'a döndü Akın. Asır sigarasını bitirip yere attı ve ayakkabısının topuğuyla söndürdü.

"İyi bir fikir gibi gelmedi," derken gözleri benim üzerimde dolandı. "Hava alması gerektiğini düşünüyorsan bu yürüyüşü onunla ben yapabilirim."

"Bana güven, çok geç olmadan döneriz," diyerek bana doğru döndü Akın. "Hem Defne ile konuşup hatalarımı telafi etmek istiyorum."

Bu da bir plan olabilir miydi? Şüpheli görünüyordu ve beni Akın ile yalnız başıma ormana sokmaları için önce cesedimi çiğnemeleri gerekiyordu. Tabii, işin sonunda Akın'ı alt edip kaçabileceğim bir yol yoksa. Yedi katille uğraşmak zordu ama bir tanesi kolay alt edilebilirdi. Sadece ayak uydurmaya devam etmeliydim.

Asır kafa sallayarak onayladı ama bakışları hiç güven vermemişti. Akın elini sırtıma koyduğunda, Asır'dan gözlerimi alarak ormana doğru yürümeye başladım.

Asır, onun hakkındaki gerçeği öğrenmemden pek rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Başta sinirlense bile çabuk hazmetmiş ve hemen eski hâline geri dönmüştü ya da duygularını saklamakta o kadar iyiydi ki ben gerçeği göremiyordum.

"Bunu söylemeden edemeyeceğim," diyerek lafa girdi Akın, konuşmak için tamamen ormanın içine girmemizi beklemiş gibiydi. "Asır'ı hatırlayıp beni hatırlamaman üzdü."

"Ne?" derken şaşkınlıktan sesim tiz çıkmıştı. "Yoksa seni de mi tanıyorum?"

Omuz silkti. "Belki de beni hatırlaman için daha derine inmen gerekiyordur."

"Neden direkt söylemiyorsun ki?" diye hayıflandım. "Her şey yeterince karmaşık zaten, sen de lafı dolandırma."

"Emin değilim," derken kafasını iki yana salladı. "Hatırladığım kız sen olmayabilirsin."

"Bana hatırladığın kızı anlat o zaman," derken iç çektim. Açıkçası Akın ne konuşursa konuşsun, ilgimi çekmesi oldukça zordu. Eğer bu söylediklerinin altında biraz olsun anlamlı bir şey varsa ancak o zaman ilgimi çekebilirdi.

"O kadar kolay değil, yani ben o zamanlar pek kendimde değildim," dediğinde bir dalın üzerinden atlarken nefesimi dışarı bırakmıştım. "Bir saniye, beni nereden hatırladığını sanıyorsun?"

Bir ağacın iki yanından ayrılarak geçtik. Tekrar yan yana geldiğimizde gözlerime bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyor gibi görünüyordu.

"Akın, söylesene..." dediğimde lafımı kesti: "Asır'ı nereden hatırlıyorsan oradan, Defne. Ben de camın arkasındaki çocuktum, beni neden hatırlamadın?"

İlerlemeyi keserek büyüyen gözlerle ona doğru döndüm. Benden birkaç adım sonra durarak arkasına döndü.

"Camın arkasında Asır dışında bir kişi vardı," dedim ve kuruyan dudaklarımı ıslatırken, "Akın, sen kimsin?" diye sordum.

Ellerini isyankâr bir tavırla iki yana açtı. Kafasını salladığında bir adım geri çıktım. Kapattığım gözlerimin önüne gelen görüntüyü hatırlıyordum.

"Ben hatırladığın kişiyim, Defne. Asır, benim camlı odadaki hapis arkadaşımdı."

Kafamı iki yana sallarken bir adım daha geriledim. Sırtım bir yere çarptığında duraksadım. "Benim hatırladığım hasta, sevdiği kızı öldürmüştü. Akın, sen Eylül'ü öldürdün mü?"

Kararan ve üzerime dikilen gözler, bunun doğru olduğunu kanıtlıyordu. Eylül ölmüştü, katili Akın'dı ve ben, sevdiği kızın katili olan adamla ormanda tek başımaydım.

Asır'ın bunun iyi bir fikir olmadığını söylediği anlar zihnimde yankılanırken, ormanın insanın yüzünü kırbaçlayan soğuğu saçlarımı savuruyordu. Akın'ı durdurabilecek tek kişi,

ormanın diğer ucunda yeni yaktığı sigarasını içine çekiyordu. Ben burada, bir ağacın dibinde, bir caninin ellerinde can verecektim.

Saliseler, saniyeler ve dakikalar birbirini kovalarken korku, bedenime hükmetmek için bulduğu açığı yakaladı ve içeri sokuldu. Titrek nefeslerim havanın soğuğuna karışıp buharlaşırken, gözlerimi katilimin gözlerinden kaçırmaya korkar oldum. Ona bakmayı kestiğim an, kalbimi sökeceği gibi korkunç bir düşünce beynimi ele geçirmişti. Ellerimi, yaslandığım ağacın sert kovuğuna sürttüm ama hiçbir şey hissetmedim çünkü ellerimi kaplayan ve savunmasız olduğumu hissettiren eldivenler bu hisse engel oluyordu. Şimdi hissettirdikleri sıcaklık değil, savunmasızlıktı.

Akın başını yana doğru eğerken yüzünde tek bir mimik hareket etmedi. Rüzgârın savurduğu bir tutam saçı gözünün önüne doğru düştüğünde elini kaldırdı. Bu hareketi, bana karşı harekete geçebileceği hissini uyandırırken yaslandığım ağaca daha sıkı yapıştım. Ayaklarım ağacın toprakla kesiştiği noktadaydı, en dipteydim ve daha fazla ilerleyemiyordum.

Akın saçını arkaya atarken güldü. Bu, bana Asır'ı hatırlattığında iyice gerildim çünkü Asır, böyle bir durumda gülerdi, evet ama sorun, Akın'ın normalde gülmemesiydi.

Kuşların cıvıltısına karışan rüzgârın uğultusunun üzerine, Akın'ın gür sesi eklendi: "Bu, daha önce de olmuştu. Eylül, bana birini öldürdüğüm için aynı senin baktığın gibi bakmıştı."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırdım, korkak bir ifadeyle bakmamaya çalıştım. Fakat bu, onun istediği bir şey olmamış olacak ki, "Hayır, öyle bakmaya devam et. Bu, bana güçlü hissettiriyor. Avımın benden korkmasını seviyorum," dedi.

Dilimi, kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirirken samimi bir ifade takınmayı denedim. Onu her zaman olduğu gibi pişman olacağına ikna etmem gerekiyordu.

"Akın, aslında böyle düşünmüyorsun. Sen iyi birisin, sevdiklerinin canını yakmazsın."

Birkaç kez şaklatarak kaldırdığı işaret parmağını iki yana salladı. Bu ani hareketi beni sustururken, "Yanlış, beni sevenlerin canını yakmam," dedi. Ellerimi ağaçtan çekerek önümde birleştirdim, kafamı onu onaylarcasına salladım. "Evet, bu yüzden benim canımı yakmak istemiyorsun. Aslında Eylül'ün de canını yakmak istememiştin, ben seni anlıyorum."

Dalga geçer gibi görünen yüz ifadesi değişti, kaskatı bir hâl aldı. "Kendi istedi, onu öldürmek istemedim ama ısrar etti."

Derin bir nefes alıp sırtımı ağaçtan ayırdım. "Eylül neden onu öldürmeni istedi, Akın?"

Omuz silkti ve gözlerini, üzerimden ayırmadan elini elimin üzerine koydu. Çekmemek için kendimi zor tuttuğum sırada, "Çünkü beni sevmemekte ısrar ediyordu. Ona nelerden hoşlandığımı söylediğimde, gözlerime aynı senin baktığın gibi nefret ve korkuyla baktı," dedi. Onu reddetmek için dudaklarımı araladığım sırada elimi sıktı, bu hareketi beni susturdu. "Beni sevdiğini söyleyebilir misin, Defne?"

"Normal koşullarda tanışsaydık evet..." diye mırıldandım, bunun onu ikna etmesini umuyordum. İkna olmanın aksine gülmeye başladı, o güldükçe ölüme bir adım daha yaklaştığımı hissettim. Asır gülerken başkaları ölecek diye korkardım, Akın gülerken kendim için korkuyordum.

"Ama normal koşullarda değiliz ve sen, beni her gördüğünde iğrenerek bakıyorsun bana. Bazı zamanlar göz göze geldiğimizde kusacağını sanıyorum. Anlamıyorum, neden beni sevmeyi denemiyorsunuz?"

Soğuk hava yüzünden kuruyan dudaklarımı bir kez daha ıslatırken kaşlarımı havaya kaldırdım. Bu sırada eve doğru koşmanın nasıl bir fikir olduğu konusunda nöronlarım çoktan taruşmaya başlamıştı.

"Sevmediğimi söylemedim, böyle davranmadığın zamanlarda elbette seviyorum." Yalan söyledim. "Ama anla beni, seninle ne zaman yalnız kalsam bunlar oluyor."

"Neler oluyor, Defne?" diye sorarak elini kaldırdı, saçlarıma doğru harekete geçti. "İtiraf et, en çok benden korkuyorsun."

"Gitmeliyiz, Asır'ı kızdırmak istemezsin," diyerek başka bir yol denediğimde elleri, umursamaz bir tavırla saçlarımda dolandı. Elini çekerken çenesini yukarı kaldırdı ve esaslı bir kahkaha patlattı. Gözleri yukarı dikilmişti, bana bakmıyordu ve ben, bu durumdan faydalanmalıydım.

Gözlerimi ondan alarak bir anda geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım. Üzerimdeki botlar ve mont ağırlık yapıyordu. Normalden daha yavaş koşuyordum ve bir de indiğimiz ormanı çıktığım için yavaşça yükselen bir yokuş ile karşı karşıyaydım. Kurumuş yaprakların ezilme sesi arkamdan yükseldi ve beni kurtarabilecek tek kişiye seslendim. "Asır!" diye adını haykırdım önce. "Yardım et, Asır!"

Yardım çığlığım, ormanda yankılanıyordu. Hızla kanat çırpan kuşların sesleri, çığlığıma karıştı. Rüzgâr daha da hızlandı, hava solarken boğazımı yırtacak yardım feryadı dudaklarımın arasından firar etti.

"Asır, yardım et!"

Daha fazla bağıramadan Akın, saçımdan arkaya doğru çekti beni. Saç diplerim ve kafatasım yerimden kopacakmış gibi acırken, dengemi kaybederek yere düştüm. Geriye doğru iki takla atarak, bir ağacın gövdesine çarpıp duraksadığımda midemin üzerinde çok keskin bir ağrı boy gösterdi. Yerdeki kuru yapraklar üzerime doluşmuştu. Sağ elimi yere bastırarak kendimi yukarı doğru iteceğim sırada boğazımın üzerine binen ağır botlar buna engel oldu. Nefesim bir çırpıda kesilirken, Akın'ın botunun tabanlarını iterek kendime nefes almak için boşluk açmaya çalıştım.

"Bırak beni!" diyebildim zar zor. "Bunu yapmak istemiyorsun, bırak."

Botu daha da bastırarak yüzüme doğru eğildi. "Yanılıyorsun, tam da bunu yapmak istiyorum. Bundan sonra beni sevmeye çalışmana gerek yok. Senden ümidi kesiyorum, Defne."

Boğazımın acısıyla ve soluksuz kalan bedenimin nefes arayışıyla çırpınırken, onun beni hapsettiği botunun altından çıkmaya çalışıyordum.

"Seni de onun yanına gömeceğim," dedi nefretle. "Eylül'ün ve beni sevmeyen diğerlerinin yanına."

Göz pınarlarımdan süzülen sıcak yaşlar saçlarıma karışırken son yaptığım şeyin ağlamak olduğunu idrak ettim. Hayat, şimdi kısacık bir ipin üzerinde attığım birkaç adımdan ibaretmiş gibi geliyordu. Son attığım adımın bir katilin boğazımı ezdiği botunun altında kıvranmakla son bulmasını istemediğimi fark ettim. Sağlıklı düşündüm, ellerimi onun çamurlu botlarını itmek için kullanmayı kestim. Bana doğru eğildiğinde yaklaşan bedenine odaklandım. Montunun yakalarından tuttum. Onu bir anda aşağı doğru çektiğimde, kararan gözleri, bu hamlemi düşene dek anlamamıştı. Yanıma yüzüstü düştü. Kendini toparlamasına izin vermeden, kalkıp saçlarından yakaladım. Hâkimiyeti bende olan kafasını defalarca yere vurdum, onu bayıltana dek bunu yapmaya devam etmeye niyetliydim. Eli bacağımı yakaladığında kendimi bir hışımla geri attım, bana ulaşmaya çalışan eline acımasız tekmelerimi geçirdim. Hareketsiz kaldığında yerde sürünerek geriledim. Sırtım ağaca çarptı, ağacın gövdesinden destek alarak ayağa kalktım.

"Akın?" diye adını zoraki aldığım soluklarımın arasından mırıldandım. Dudaklarımın arasından çıkan tek bir kelime bile içimde biriken öksürük dalgasını harekete geçirmek için yeterliydi. Boğazımı delip geçen hırıltılı nefesleri ara vermeden içime çekerken, ağaçtan destek alarak ayakta durabiliyordum.

Kendimi biraz toparladığımda ağacın güvenli gövdesinden ayrıldım. Kaçmak için elime altın gibi bir fırsat geçmişti. Bunu değerlendirecektim. Asır, ormanda Akın ile yürüyüş yaptığımı sanırken buradan kaçacaktım.

Etrafa bakınıp ne taraftan geldiğimizi anımsamaya çalıştım. Orman birbirine girmiş gibiydi, her yer aynıydı ve bu, bir labirentten farksızdı. Yukarı gitmem gerektiğini biliyordum ama hangi tarafına gideceğim konusunda kararsızdım.

Dümdüz gitmeye karar vererek gözlerimi Akın'ın baygın bedenine diktim. Ona bakarak yanından usulca geçtim. Bir elim ağrıyan midemin üzerinde, diğer elim ezilen boğazımda yürürken yer, ayağımın altından öyle hızlı kaydı ki nefeslerim boğazıma dizildi. Yüzümü yere çarptım, göğsüm bir ağaç dalının üzerine düştü. Dengemi sağlayamadan, ayağımdan çekilip sürüklenmeye başladım. Burnumdan akan sıcak sıvı dudaklarıma değdiğinde kanın metalik tadını aldım.

Beynim çarpmanın etkisiyle sarsılıyordu, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Bu sırada Akın'ın sesini duydum: "Mezarını bu ormana kazmaya karar verdim. Sen, Eylül'ün yanında olmayı hak etmiyorsun."

Ayağımdan çekmeyi kesti, botlarının toprak zeminde bıraktığı ses kulaklarıma ulaştı. Saçımdan tutarak kafamı kaldırdığında gözlerimi onu görebilecek şekilde aralamayı denedim, kısa süreliğine de bunu başardım. Akın'ın eli saçımdaydı, ayaklarının üzerine çökmüştü, yüzü kan içindeydi ve bu sırada bana gülümsüyordu.

"Eylül'e benden selam söyle, Defne. Onu çok özledim."

Lafını bitirdikten sonra birkaç saniye boyunca hafifçe aralanmış gözlerime baktı. Aralarına kan dolan dişleriyle sırıttı ve kafamı sağa doğru çekerek bir anda sola savurdu. Çarpmanın etkisiyle gözlerim kaydı ve zihnim karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 12

"Ne oldu o güçlü, gözü kara Defne'ye?" dedi küçük kız. "İlla birinin gelip seni pohpohlaması mı gerekiyor?"

Gözlerimi kapatarak kafamı iki bacağımın arasına gömdüm. Güçlü görünmeye çalışmaktan yorulmuştum. Korkağın ve sulu gözün tekiydim, farkındaydım ama dile getirmekten hep korkmuştum.

"Benimle konuşmaman, burada olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Ölüyorsun, Defne!" diye çıkıştı küçük kız. "Ayrıca her zor anında geçmişine sığınmaktan vazgeç."

Kafamı, gömdüğüm bacaklarımın arasından iç çekerek çıkardım. Gözlerimi kısarak küçük kızın bilmiş suratına diktim. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Kim olduğunu bile bilmiyorum ama zihnimde sallanmandan sıkıldım artık."

Ayaklarını yere sürterek salıncağı durdurdu. Bana hiç dostane bakmıyordu, benim de ona pek sevimli baktığım söylenemezdi. Salıncaktan kalktı ve birkaç adımda yanıma ulaştı. Benim gibi yere, çimlerin üzerine otururak bacaklarını ileriye doğru uzattı.

"Benden yıllar önce de sıkılmıştın, Defne," diyerek gözlerini kıstı. "Yine de yanındayım çünkü gerçek dostlar böyle yapar."

Parmaklarım parlak çimenlerin üzerinde gezindi ve çimenlerden birkaç tutam koparark ona doğru attım. "Gerçek dostum olsaydın seni hatırlardım."

Çimenler kahverengi, uzun saçlarına takılırken benim gibi yaptı. Çimenleri koparark yüzüme doğru fırlattı. "Gerçek dostun olduğumu kanıtlayacağım. Uyan, Defne. Yanıma gelmen için daha çok erken!"

Onu reddettim. "Yapamam."

"Yapabilirsin!" diye bağırdı. "Sen, sandığından daha güçlüsün. Uyan, Defne."

"Sen sadece bilinçaltı saçmalığısın, deliriyorum işte," dedim ve çimenleri koparmaya devam ettim. "Asır haklıydı."

Küçük kız sustuğunda aniden boğazımda ve midemin üzerinde acı hissettim. Kafamın sol tarafı deliniyormuş gibi büyük bir acıyla sarmalanırken dudaklarımın arasından bir çığlık kaçtı. Derin ve sık nefesler almaya başladım. Gözlerim yeniden kararmaya başlamıştı. Gözlerim tamamen kararmadan önce küçük kızın sesini son kez duydum: "Haklısın, ben sadece bilinçaltının saçmalığıyım."

Etraf tamamen karardığında yüzüm acıdan kasıldı. Şimdi yüzüme vuran, güneşin sıcaklığı değil, kışın buz tutturan soğuğuydu. Sol kulağım tıkanmış gibiydi. Sesler, bir duvarın arkasından duyuyormuşum gibi kısıktı. Kafamdaki ağrı sol tarafta yoğunlaşmasına rağmen kafamın tümünü kaplamıştı. Acı, bütün bedenimdeydi. Vücudum titriyordu ve yatıyor olmama rağmen başım dönüyordu.

Zeminden gelen bir ses duyuyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum. Yüzüme düşen ıslaklığı hissettiğimde gözlerimi açmayı denedim, beceremedim. Parmaklarımı oynatmaya çalıştım, yumuşak toprağın parmaklarımın arasında parçalandığını hissettiğimde hâlâ ormanda olduğumu anladım.

"Beklediğimden erken uyandın, mezarın henüz hazır değil." Midemden yükselen bulantının sahibi, Akın'ın sesi miydi yoksa çarpmanın etkisi miydi, emin olamadım. "O kadar mutluyum ki sürekli gülesim geliyor. İçim içime sığmıyor, Defne." Bir şeylerle uğraştığı, boğuk sesinden anlaşılıyordu. "Ama güldüğümde yüzümde boy gösteren sızı, öfkelenmeme neden oluyor."

Akın kendi kendine konuşurken, ellerimi gözlerime götürüp onları yerlerinden sökmek istedim. Gözlerimin üzerine binen ağrı baş edilemez cinstendi. Gözlerimi sıkarak tekrar açmayı denedim, birkaç denemenin sonunda hafifçe aralamayı başardım. Bulanık görüşüm yavaşça düzelirken zoraki açık tuttuğum sol gözümün üzerine yağmur damlası düştü. Yağmur yağıyordu ama ormanda olduğumuz için ağaçlar, beni ıslanmaktan koruyordu.

"İşim, Asır yüzünden uzadı. Saatlerdir ormanda isimlerimizi sayıklıyor. Saklanmamız gerekiyordu." Asır'ın bu yaptığını, yapmaması gereken bir şeymiş gibi bıkkınlıkla söylerken, kafamı yavaşça sesin geldiği tarafa çevirdim. Akın, sol tarafımda bir köpek gibi toprağı eşeliyordu. Bana bakmıyordu. Tüm ilgisi, kazdığı topraktaydı. Her yeri kirlenmişti, yüzü kan ve toprakla boyanmıştı. Kazdığı çukurdan çıkan toprakları dışarı atarken ellerini gördüm. Tırnakları toprakla dolmuştu, içlerinden kan akıyordu ve elleri parçalanmıştı. Kan içinde kalan ellerini umursamadan toprağı eşelemeye devam ediyordu. Sanki ellerindeki acıyı hissetmiyordu.

"Asır bunu öğrenecek," diye çatallaşan zayıf sesimle konuştum. "Gitmeme izin ver, kimseye söylemem."

Ellerini, kazdığı çukurdan çekerek bana doğru döndü. "Zaten söyleyemeyeceksin. Asır bunu öğrenemeyecek, kimse

bilmeyecek çünkü ölü bedenini kimse göremeyecek. Sen bir kaçak olarak kalacaksın."

Ona daha fazla bakmak istemedim, kafamı öne doğru çevirdim. "Sana inanmazlar, arkadaşların da senin ne kadar korkunç olduğunun farkındalar. Sen, sizden olanlara bile zarar veriyorsun."

Kelimeler, kuruyan dudaklarımın arasından zorlukla çıkıyordu. Burnumdan akan kan çeneme kadar ulaşmış, kuruduğu için kaskatı kesilmişti. Konuştukça kan dolan burnumdaki acı kendini belli ediyordu. Muhtemelen çatlamıştı, espri yapacak hâlde değildim ama kırık olsa duramazdım gibi geliyordu.

"Hayır. Ben, bizden olmak istemeyenlere zarar veriyorum."

Ona cevap vermedim, o da bir süre sonra işine geri döndü. Doğrulmak, ayağa kalkmak ve buradan kaçıp gitmek istiyordum. Daha doğrulacak gücü kendimde bulamamışken kaçmayı başarmak hayal gibiydi.

"Seni hatırlıyorum," dedi toprağı kazarken. "Camın arkasından dişlerini göstererek gülümsediğini, elini cama yaslayarak bizden karşılık beklediğini hatırlıyorum. Çoğu zaman karşılık alamazdın. İnat edip camın ardında dikilmeye devam ettiğinde Asır pes ederdi. Sana yenilmeye o zaman başlamıştı, şimdi de bir şey değişmemiş. Görüyorum, yıllar öncesinde olduğu gibi sizi bir camın ardından izliyorum. Asır'ın sana olan bakışlarını, yumuşayan tavırlarını görüyorum. O, hep camın ardında gördüğü küçük kızın masumiyetine kanacak. Onu değiştireceksin ama ben buna izin veremem."

Başım yerinden ayrılıyormuş gibi ağrıdığı için onun kafasında kurduğu ihtimalleri ciddiye alamıyordum. Tek düşünebildiğim, başımdaki ağrının ne zaman geçeceğiydi.

"Birlikte vakit geçiriyorsunuz, seni koruyor ve kolluyor. Zarar görmemen için bana kaç defa nutuk attığını bilemezsin. Sırf masumiyeti simgelediğini düşündüğü için sana pembe çoraplar

almamı istedi. Karşısında o küçük, masum kızı görmek istiyor. Asır resmen masumiyeti arzuluyor ve sen, bunu ona veriyorsun."

Asır gibi biri masumiyeti arzulayamayacak kadar korkunç düşüncelere sahipti. Her gün psikolojime yeni bir darbe indirirken, beni koruyup kollamaya çalıştığına inanmak imkânsızdı.

"Aslında zarar görmemen gerekiyordu, vücudunda tek bir çizik dahi olmamalıydı." Ürkütücü kahkahası kulaklarıma doldu. "Senden istediği şey, bize ayak uydurman, psikolojinin önündeki sağlam duvarın yıkılması ve katil olman ama hayır. Ne ona ne de sana istediğini vereceğim. Benim istediğim olacak; beni sevmeyen, aramızda yer alamayacak."

Ben başımdaki ağrıyı, Akın zihninde yaşattığı ihtimalleri düşünürken bir ses duydum. Birbirine çarpan metallerin seslerine benziyordu, anahtar gibiydi. Hemen ardından çatırdayan bir dalın sesi yükseldiğinde dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Biri geliyordu.

"Siktir!"

Akın küfür mırıldandıktan sonra ellerini üzerimde hissettim. Arkama geçti. Ellerini, kollarıma doladı ve beni çekmeye başladı. Var gücümle çırpınmaya başladığımda bir ağacın arkasındaydık. Elinin tekini ağzımın üzerine bastırdığı sırada birbirine çarpan metallerin sesi iyice yaklaştı. Artık toprak zemine inen ayakkabıların seslerini net duyabiliyordum. Eli ağzımın üzerinde olduğu için çıkardığım ses, bir hırıltıdan ibaretti. Akın parmaklarını, ağzımı sökecekmiş gibi büyük bir nefretle bastırdığında sesim kesildi. Ayaklarımı ses çıkarmak için yere vurduğum anda kemiklerimi kıracakmış gibi sıkıştırdı beni.

Bize yaklaşan ses uzaklaşmaya başladı. Tekrar bağırmaya çalıştım ama Akın çenemi kıracak gibiydi, inlemekten başka bir şey yapamadım. Bir kapana sıkışmaktan farksızdı, kurtulmak için yardıma ihtiyacım vardı.

"Sesini kesmediğin için seni o mezara canlı gömeceğim," diye nefretle fısıldadı. "Böceklerin seni yediğini hissedeceksin ama bağıramayacaksın. O kadar çok acı çekeceksin ki ölmek

için yalvaracaksın. Kimsenin seni duyamayacağı kadar derinde, toprağın altında olacaksın."

Elini çektiğinde, uyuşan ağzımı hareket ettiremedim. Beni üzerinden ittiğinde toprağa yüzüstü yığıldım. Kalkmak istedim, en azından yüzümü gömülen topraktan uzaklaştırmak istedim ama yapamadım. Canım o kadar çok yanıyordu ki nefes almak bile zulüm hâline gelmişti.

Benden uzaklaştı, muhtemelen yarıda kalan mezarı kazmaya devam etmeye gitmişti. Onun yokluğunda kendimi doğrultmaya çalıştım, kalkabilirdim, buradan gidebilirdim. Ben, Akın'ın cani ellerinde ölecek kadar güçsüz değildim. Onu yenebilirdim, onları yenebilirdim!

Kalkacak gibi olduğum sırada omzumda bir el hissettim. Muhtemelen Akın'ın eliydi, bu yüzden ona tepki vermedim ve kalkmak yerine yerde ölü gibi yatmaya devam ettim. Ta ki içimdeki umut yeniden alevlenene dek...

"Kurtarılmalara doyamıyorsun, 17 Numara."

Hayatımın, başka bir katilin ellerine kaldığı şu dakikalar içinde, takma adımı duyduğuma bu kadar sevineceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi.

17 Numara... Bunu genelde insanları öldürürken dans eden, gülerken gamzesi çıkan ve eskiden akıl hastanesinde tedavi gören bir katil söylerdi. Fakat şu an bunu dile getiren, 17 Numara olmamla alakası olmayan fakat alakası olanlarla bir bağı olduğuna inandığım Ali'ydi.

Sesini duyduğumda olduğum yerden kalkmak istedim ama tek başıma başarabilecek durumda değildim. Bu yüzden bana verdiği desteğe karşı çıkmadım ve beni kaldırıp ağacın gövdesine yaslamasına müsaade ettim. Ayaklarımın üzerinde zor duruyordum, dizlerim titriyordu. Ağzımı hareket ettirerek acıya alışmaya çalışıyordum ki konuşabileyim. Burnuma dokunmuyordum, sadece ağzımdan nefes alıyordum. Elimi şakaklarıma

koyarak başımdaki ağrıyı dağıtmaya çalıştım ama beceremedim. Bununla yaşamayı öğrenmeliydim.

Ali elini bana doğru uzattığı sırada, elimi öne doğru uzatarak onu durdurdum. "Yaklaşma." Sesim tiz, kısık ve boğuktu.

İç çekerek, eliyle arkamda bir yeri işaret etti. "Akın sana zarar veremez, kendinde değil. Senin hayatını kurtardım."

"Git," diye mırıldandım. "Kurtardın, tamam, şimdi benden uzak dur."

Onun burada ne işi olduğunu, beni nasıl bulduğunu ve nasıl tam zamanında yetiştiğini bilmiyordum. Muhtemelen bir yerlerime hayati değerlerimi ve lokasyonumu gösteren bir çip takmıştı. Baktı ki ölüyorum, kendi elleriyle öldürmek için beni kurtarmaya geldi.

"Asır nerede, Defne?" diye sordu gerçek bir merakla. "Seni, her gördüğü kadını öldüren psikopat Akın ile ormanda yalnız bırakması çok garip. Seni öldüreceğini biliyordu. Farkındasın, değil mi?"

"Hayır," dedim ağır soluklar alırken. "Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Onu savunmuyorum ama bunu ölmem için planlamadı. Senin aksine Asır ölmemi istemiyor."

Kafasını iki yana salladı. "Akın'ı tanıyorum, sana iyi davranıp seni test etti ve senden karşılık alamayınca yok etme planına geçti. Akın'ın katil olmasının sebebi, sıradan insanlar değil, değer verdiği insanlar, Defne. Asır bunu biliyordu ve seni onunla yalnız bıraktı."

"Artık umurumda değil," diye hayıflandım ve ağacın gövdesinden ayrıldım. "Buradan gideceğim, sakın peşime takılma."

Gitmek için attığım adım, titreyen dizlerim yüzünden savsak bir hâl aldı. Öne doğru savrulduğumda, Ali kolumdan yakalayarak düşmemi engelledi. Yürüyemiyordum, buradan gidecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Sana zarar vermeyeceğim, sadece hayatını kurtarmak istiyorum." Kolumu ondan kurtararak yeniden ağacın gövdesine

rıslandım. Dişlerimi sıkıp içime doğru çığlık atmak istiyordum. "O eve geri dönmemek için tek şansın benim, Defne."

"Git!" dedim dişlerimin arasından. "Sana güvenmiyorum, git. En son beni öldürecektin, onlar kurtardı. Akın dışında hiçbiri bana zarar vermez ama sen beni öldürürsün."

Koray'dan hâlâ şüpheleniyordum tabii.

"Hata ettim," diye isyan etti. "Kaçmaya kalkmasaydın seni öldürmeyi düşünmezdim. Kabul ediyorum, çok büyük bir hata yaptım. Bir daha olmayacak, bana güvenmen gerek. Sadece yardım etmek, hatamı telafi etmek istiyorum."

Takındığı mahcup ifadeyle dil dökerken ellerini sallıyordu. Bu tavrı, anlatmaya çalıştığı şeyi daha inandırıcı kılıyordu.

"Hatanı telafi etmek istiyorsan beni rahat bırak," diye cevapladım. "Tek amacının hatanı telafi etmek olduğuna da inandığımı sanma sakın."

Avuç içlerini pantolonuna sürterken omuz silkti. "Zarar görmeni istemiyorum, Defne. Asır'ın tarafında olmandan nefret ediyorum."

"Ben kimsenin tarafında değilim," diye çıkıştığımda nefesini bırakırken, "Tamam," dedi, birazdan bana karşı tahammülü bitecek gibi görünüyordu. "Sen fark etmiyorsun ama onların yanında kalmaya devam edersen alışacaksın, onlara değer vereceksin. Onlar gibi olacak, korkmayacaksın ve bu yaptıkları sana çok normal gelecek. Sürü psikolojisi, Defne. Asır bu kadar insanı bir araya nasıl topladı sanıyorsun?"

Bir süre cevap vermeden söylediklerini düşündüm. O eve geri dönmeyi düşünmüyordum ama söyledikleri ilgimi çekmişti. Haklıydı, Asır'ın yaptığı tam olarak buydu. Orada kalacak olsaydım benim başıma da bu gelecekti. Sekizinci katil olacaktım, onlardan biri olmak benim için sorun olmayacaktı.

Biri yanımıza geldi. Ali'ye ithafen, "Gitmeliyiz, yakında kız için geleceklerdir," dediğinde göz ucuyla arkama doğru baktım. Sadece iki kişilerdi, biri Akın'ın başında nöbet tutuyordu.

"Karar vermelisin," dedi Ali. "Yakalanmak istemeyiz."

"Seninle ve adamlarınla hiçbir yere gelmeyeceğim."

Gözlerini devirerek adamına, "Akın'ı kazdığı çukura atın, arabanın birini alıp gidin," dediğinde adam karşı çıktı. Ali, sözlerini ısrarla tekrarladığında adam mecburen Ali'nin sözünü dinlemek zorunda kaldı.

"Gittiler, sadece ben varım," dedi harika bir şey yapmış gibi. "Güvendesin, seni kurtarmak için yanındayım."

"Hata ettin," dedim ve sırtımı bir kere daha ağaçtan ayırdım. Biraz kendime gelmiştim, gitmeyi deneyebilirdim.

"Asır seni tek yakalarsa parçalara ayırır ve ormanın dört bir yanına gömer."

Attığım iki adım onun kolumdan yakalamasıyla yarıda kesildi. "Senin için hayatımı tehlikeye attığımı anladın demek."

"Umurumda bile değil, yapacağın hiçbir şey sana güvenmemi sağlamayacak. Bırak peşimi!"

"Sana, bana inanman için bir sebep daha verebilirim."

"Deneme bile, başarısız olacaksın."

"Bu sebep için bana kızabilirsin."

Kaşlarımı sorgularcasına kaldırdığımda başımdaki ağrı nüksetti. Bunu belli etmemeye çalışarak, söyleyeceği şeyi beklerken bir anda bana yaklaşmaya başladı. Gözleri, dudaklarıma kaydığında gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Dudakları, saniyeler içinde kanla ıslanmış dudaklarımın üzerine kapandı ve beni öptü. Sadece birkaç saniye... Onu göğsünden ittiğim gibi sağ elimi, sol yanağına geçirdim. Tokadın sesi ormanda yankılanırken nefret dolu bir nefes bıraktım.

"Bana bir daha sakın dokunma!" diye çıkıştım. "Buna nasıl cüret edersin?"

Ali yanağını tutarken hafifçe sırıttı. "Elin ağırmış."

Ona bir kere daha vurmak için elimi kaldırdığım sırada kaçış yolumun kapandığına dair uyarı veren sesi duydum.

"Zahmet etme, 17 Numara. Ona bir tokattan daha fazlasını yapacağım. Vücudunu parçalara ayırıp ormanın dört bir yanına dağıtmak iyi bir fikir gibi görünüyor."

Ali ile aynı anda sesin geldiği tarafa, Asır'a doğru döndük. Asır'ın arkasında katil sürüsü vardı. Hepsi öfkeliydi, Ali'ye ölümcül bakışlar atıyorlardı. Barış ile göz göze geldiğimde, bana göz kırparak dudağının kenarıyla gülümsedi. Elini burnuna götürerek yüzünü buruşturduğunda elim kendi burnuma gitti. Kötü görünüyor olmalıydım.

Sürüden ne zaman ayrıldığını fark etmediğim Anıl, "Bizden birine nasıl dokunursun!" diye bağırdı. Yanımdan geçerek, Ali'nin üzerine yürüdüğünde ilk önce bunu benim için söylediğini sandım. Ta ki Ali, "Yaklaşma, sarı kafa. Asıl yumruk atman gereken, kazdığı çukurda yatan şerefsiz," diyene kadar. Anıl'ın öfkesi, baygın olan Akın içindi.

Anıl, Ali'nin yakasına yapıştı. "Ne demek kazdığı kuyu? Bunu kendi kendine mi yaptı!"

"Kendi için değil, Defne için kazdı. Ben gelmeseydim Defne'yi diri diri o açtığı çukura gömecekti."

Anıl'ın gözleri bir hışımla bana döndü. Beni baştan aşağı süzerek Ali'nin yakalarını bıraktı. Önümde durarak elini çeneme koydu ve yaralarımı incelemeye başladı.

Asır, "Bu doğru mu?" diye şüpheyle sorduğunda kafamı sallamayı denedim ama başarısız oldum. Kısaca, "Evet," diye yanıtladığımda Asır çok keskin bir dille konuştu: "Bu gece geçmişten bir misafirimiz olacak. Vücudunu parçalara ayırıp ormana atmadan önce biraz kritik yapalım."

Asır'a çatık kaşlarımın altından ters ters baktığımda bana aynı ifadeyle karşılık verdi. İşler kızışacağa benziyordu.

BÖLÜM 13

Başım ellerimin arasında, öne eğikti. Zoraki, inleye inleye yürüyordum. Bazen dinlenmek için bir ağaca yaslanmak istiyordum ama Asır buna engel oluyor, beni tekrar yolumuza doğru çekiştiriyordu. En sonunda pes eder gibi bir ağacın gövdesine yığıldığımda dayanamadı ve beni kucağına aldı. Ona direnmeye kalktığımda ise kafasını, yaralı olan alnıma doğru bastırdı. Bu acı beni susturdu, dudaklarımı mühürledi. Yol boyunca nükseden ağrıyla savaştığım için bir kez daha beni bırakması adına onunla münakaşaya giremedim.

Benim dışımda yaralı iki kişi daha vardı. Ege ve Barış, Akın'ı taşıyordu. Anıl ve Cem ise Ali'yi sürüklemekle görevliydiler. Ali kaçmaya kalkınca, Anıl istemeden onu bayıltmıştı. Gözlerimin önünde gerçekleşen olay pek istemeden olmuş gibi durmuyordu ama Anıl istemeden olduğu konusunda epey ısrarcıydı. Koray ise hemen yan tarafımızda yürüyordu, sürekli bana bakarak bir şeyler mırıldanıyordu ama anlayamıyordum. Muhtemelen lanet okuyor ya da küfrediyordu.

Asır kulağımın dibinde, "Kömürlüğe atın, bağlayın," dediğinde eve geldiğimizi anladım. "Akın için de doktor çağırın."

"İndir beni," diye hayıflandığımda bu kez sözümü dinledi ve beni yere indirdi. O sırada Ali'yi kömürlüğe götürdüler, Akın'ı eve soktular. Koray ise bana dil çıkarmayı ihmal etmedi ve sonra o da eve girdi. Asır yanımdan geçip, eve gireceği sırada kolundan tutarak onu durdurdum. Boş bakıyordu ve bu, duygularını anlamamı zorlaştırıyordu.

"Doktoru sadece Akın için mi çağıracaklar? Ben ne olacağım?" diye sordum başımdaki ve burnumdaki inanılmaz ağrılara rağmen direnerek. "Hâlimi görmüyor musun? Bana bunu Akın yaptı, beni öldürmek istedi ama sen, bunu zaten biliyordun, değil mi? Yalnız kaldığımızda bana neler yapabileceğinin farkındaydın."

Olduğum yere çökmek, kollarımı bacaklarıma sarmak ve acılarım dinene kadar öylece durmak istiyordum ama bir kez daha bayılmak, bilincim kapalıyken onların merhametine kalmak istemiyordum.

Çok zordu.

Ne kadar zor olduğunu dile getiremeyeceğim kadar zordu. Ben bütün bunları hak edecek ne yapmıştım? Başarılı bir oyuncu olmak dışında bir isteğim de yoktu. Kime kötülük etmiştim? Kimin canını yakmıştım da bedelini her gün ölümden dönerek ödüyordum?

Asır kaşlarını çattı, dilini dudaklarında alelacele gezdirirken bana bakmakla yetindi. Bana vereceği düzgün bir cevabı bile yoktu ama ben ormanda Ali'ye, *Asır senin aksine beni öldürmek istemiyor,* diyebiliyordum.

Tam bir aptaldım.

Bana cevap vermeyince haklı olduğumu anladım. Akın'ın tek lafı beni mezara götürebilirdi. Bana yapılanlar Asır'ın umurunda bile değildi. Gözleri, yaralarımın üzerinde dolansa bile bu, bana inanması için asla yeterli olmayacaktı.

Son nefesimi verene dek acı çekmeye devam edecektim ve Asır'ın tek yaptığı, onun yüzünden açılan yaralarıma bakıp iç geçirmek olacaktı.

Onu kendime inandırmaya çalışmaktan vazgeçerek eve doğru döndüm ve hızlıca yürümeye çalıştım. Bu, canımı daha çok yaktı. Adımlarım bir kaplumbağa kadar yavaştı. Hızlı hareket edince ağrılarım inanılmaz bir boyuta ulaşıyordu.

"İyileşti sandım!" Asır'ı duyduğumda olduğum yerde kalakaldım. Ona dönmek gelmiyordu içimden çünkü ben de ona inanmıyordum.

"Duydun mu beni, 17 Numara?" diye sordu. "Cesaret edemez diye düşündüm. Aslında hâlâ öyle düşünüyorum, Akın bu kadar ileriye gidemez. Neden Ali'yi savunmayı bırakıp gerçeği söylemiyorsun?"

Konuşmanın başıyla sonu arasında ciddi bir farklılık vardı. Vücudumu ona doğru döndürerek gözlerine baktım. Beni izliyordu, ifadesi artık boş olmaktan çıkmıştı. Şaşkın ve sinirli gibiydi, duygularını bu kez gizlemiyordu.

"Ali mi?" diye sorguladım. "Bana inanmıyorsun." Yüzüme yansıyan hayal kırıklığıyla ellerimi kendime doğru çevirdim. "Hâlime bak. Ali yetişmeseydi, Akın beni kazdığı çukura gömecekti. Delirmiş gibiydi, size kaçtığımı söyleyecekti ve şimdi olduğu gibi ona inanacaktınız. Daha konuşmadan inandın ona!"

Çatlak, tiz ve kısık sesime rağmen boğazımın parçalanacakmış gibi acımasını umursamadan avazım çıktığı kadar yüksek sesle yüzüne haykırıyordum çünkü içimde ona karşı yeşeren öfke, artık azılı bir katil olması ya da bana bütün bunları yaşatması yüzünden değil, bana inanmaması yüzündendi. İnanmalarını, sözlerimin bir değerinin olmasını istiyordum. Ne *Koray beni öldürmeye çalıştı,* dediğimde ne de Akın için söylediklerimde bana inanmıştı. Hiçbir suçum olmamasına rağmen hep yargılanan taraf olmaktan bıkmıştım.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatırken, "Sana neden inanayım?" diye sordu. "Kaçmaya çalışırken neredeyse bizden birini öldürüyordun. Bunun da bir plan olmadığını nereden bileceğim?"

Öfkem tırmandı, boyumu aşıp saldırı moduna geçti ama bütün hepsini bastırıp içime gömdüm.

"Sandığımdan daha aptalmışsın, Asır," dedim ve kafamı yavaşça iki yana salladım. Bu, benim için zor olsa bile ona kendimi ifade etmem gerekiyordu. "Bana inanman için o çukurda yatan ben olmalıydım. Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama Ali'ye beni kurtardığı için teşekkür ettiğimi ilet. Hiç değilse öldürmeden önce bunu yap, olur mu?"

İçine çektiği derin nefesi bırakırken ellerini beline yerleştirdi. Yakınımdaydı, benimle göz göze gelmek için biraz aşağıya bakması gerekiyordu. Öfkeyle burnumdan soluyarak bakarken cevap vermesini beklemedim. Aramızdaki mesafeyi açtım ve arkama döndüm. Eve doğru ağır adımlarla ilerlerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Odaya gittim, yatağın köşesine kıvrılarak sırtımı soğuk duvara yasladım. Kafamın sol tarafından başlayarak bütün vücuduma yayılan ağrı, gözlerimi açmamı engelleyecek cinstendi. Hareket etmiyor, kısa ve sık nefesler alıyordum. Canım yanıyordu, kendimden geçecek kadar yorgun ve acı dolu hissediyordum. Acılarımı dindirmenin bir yolu yoktu, katillerden beni iyileştirmelerini dilenemezdim.

Akın sınırlarını zorlamıştı, daha önce ölüme hiç bu kadar yaklaştığımı hissetmemiştim. Ölümün kıyısından döndüğüm her anın kendince acı dolu bir tarafı vardı. Her seferinde elimden geleni yapsam da bu kez sınırlarım zorlanmıştı. Ali gelmeseydi, o ormandan sağ çıkamayacaktım.

Ali kötüydü, en az bu evdekiler kadar kötü kalpliydi. Ona güvenmem için tek bir sebep yoktu ancak sırf beni kurtardığı için ölecek olmasına, Akın'ın ise beni öldürmeye çalışmasına

rağmen iyileşmesi için anında doktor çağrılmasına katlanamıyordum.

Asır bana hiç güvenmiyordu ve bu güvensizlik, onu Akın'a bile güvenmeye itiyordu. Onun tarafından bakınca belki de haklıydı ama ben ona gerçeği gösterecektim. Bunun, Akın'ın yanına kalmasını istemiyordum.

Önceden buradan kaçmayı, ailemin ve sevdiklerimin beni kurtarmasını dilerken şimdi bana acı çektirenlerin hak ettiklerini alması için çabalıyordum. Günler geçtikçe onların bataklığında batıyordum ve beni kurtarmak için sevdiklerimden kimse elini uzatmıyordu.

"Kalk bakalım, 17 Numara. Sıyrıklarına bakması için doktoru çağırdık."

Düşüncelerimden sıyrılarak sesin geldiği tarafa, kapıya doğru baktım. Koray'ı eli belinde, yüzünden eksilmeyen ukala tavrıyla gördüğümde zaten kısık olan gözlerimi daha da kıstım. Görüşüm bulanıktı ama sorun değildi, onun ukala tavrını görmek istemiyordum.

"Sıyrık mı?" diye sordum. "Gözlerini doktora göster istersen, sıyrık dediklerin beni öldürebilirdi."

"Seni öldürmedikleri sürece onlar sadece sıyrık."

"Tamam," derken sesimi yükselttim. "Beni sıyrıklarımla yalnız bırak. Akın için çağırdığınız doktoru istemiyorum, bu sıyrıkların beni öldürmesini bekleyeceğim."

Kafamı çevirdim, duvara yasladım. Buradan ya ölerek kurtulacaktım ya da delirdiğimde onlar beni zaten bırakacaktı.

"Umarım dilediğin gibi olur, 17 Numara," diye alaycı bir biçimde cevap verdikten sonra odadan çıktı. Asır'ın dediğine göre, Koray beni öldürmeyi denememiş, sadece kâbustan uyandırmaya çalışmıştı. Yine de ölürsem kalkıp göbek atacak tek insan Koray'dı.

Koray'ın odadan çıkmasının üzerinden birkaç dakika bile geçmeden kapı gürültüyle açıldı ve duvara çarptı. İrkilerek,

bunu yapan insanlıktan çıkmış varlığa döndüğümde, daha görmeden onun Asır olduğunu tahmin edebiliyordum.

"*Seninle işim bitmeden ölemezsin,* diyorum ama sen ayağına kadar gelen doktoru reddediyorsun. Beyin kanaması geçiriyor olabilirsin ve bu, benim işime gelmez."

Asır bir kez daha ruhsuz bir katil olduğunu kanıtlarken, kaşlarımı kaldırarak güldüm fakat bu dostça ya da samimi bir gülümseme değildi. Aramızdaki savaşın kalıplaşmış nefret simgelerinden sadece biriydi.

"Tam da onu diliyordum, kısa yoldan kurtulurum senden. Bak, bu benim işime gelir."

Bana katil olduğunu anımsatan gülüşünü sergileyeceğini sanırken içli bir nefes almakla yetindi. Ciddi görünüyordu, garip bir şekilde beni dinliyordu.

"Ben istemeden benden kurtulamazsın," dedi ve gözleri, başımdaki yaranın ve burnumdaki kurumuş kanın üzerinde dolandı. "Tedavini ol, ayılıp bayılmanla uğraşamam."

Karşıma çıktıkları andan itibaren kaçmaya çalışırken de kaçmıyorken de ayılıp bayılıyordum zaten. Hayatta kalmam bir mucizeydi ve bu mucizenin daha büyük felaketlere gebe olduğunun farkındaydım. Dokuz canlı bir kedi olsaydım en fazla bir canım kalmış olurdu. Umarım onlarca canım vardır çünkü daha yolum var gibi görünüyordu.

Odadan çıkmak için harekete geçtiğinde, yataktan kalkarak karşısına dikildim. "Eğer Akın'ı savunacaksan Ali'yi bırakacaksın. Ölmeyi hak ettiği zamanlar olmuş olabilir ama ölecekse de o gün, bugün değil."

Bu söylediklerim dikkatini çekmiş olacak ki odadan çıkmaktan vazgeçerek yanımda bitti. Sinirlenmişti, elleri yumruk hâlini almıştı ama bana dokunmuyor, yumruklarını sadece sıkıyordu.

"Bana onu savunma!" diye bağırdı. "*Öl,* desem onun için ölecek gibisin. Neden, Defne? Neden onun için beni karşına alıyorsun?"

Kimse için kimseyi karşıma almaya değmezdi. Hepsinden nefret ediyordum ama eğer bu bir oyunsa, ben de bu oyunun zoraki bir parçası olduysam sesimi çıkaracaktım.

"Çünkü senin katil arkadaşın beni öldürmeye çalışırken Ali, benim hayatımı kurtardı!" diye haykırdığımda, "Ben de kurtardım!" diye bağırarak karşılık verdi. İkimiz de öfkeyle burnumuzdan soluyorduk ama kimsenin geri adım atmaya niyeti olduğunu sanmıyordum.

"Bunlar senin yüzünden başıma gelmiyor olsaydı, kurtarmalarının bir anlamı olurdu."

Dişlerini sıkıp bana biraz daha yaklaştı. Gözleri, gözlerimin içine dalıyor, aramızda süzülen nefret kendini buram buram hissettiriyordu.

"Benim yüzümden değil," dedi dişlerinin arasından. "Beni suçlama, bana teşekkür et."

İlk gün olduğu gibi, bugün de teşekkür etmekten bahsediyordu. Şu ana dek hiçbir zaman ona teşekkür etmem gerektiğini hissetmemiştim çünkü bütün bunların sorumlusu zaten oydu. Hem acıyı yaratacaktı hem de el uzattığı için teşekkür mü bekleyecekti? Bu adamın gerçekten akıl hastası olduğunu bilmesem *aklından zoru var,* derdim.

Bir süre ona ters ters bakarak sözlerinin bende yarattığı boşluk hissini anlamasını bekledim. Ona asla teşekkür etmeyecektim. Akıl hastasının tekiydi ve yaptıklarının asla mantıklı bir açıklaması olamazdı.

"Bir gün ölürsem senin yüzünden olacak," dedim ve yavaşça yutkunduktan sonra dilimi, kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Ellerimi kaldırdım, yüzüme doğru çevirdim ve parmaklarımı, kuruyan kanların üzerinde gezdirdim. "Bunları bana Akın yaptı, o çukuru tırnaklarıyla kazdı ve Ali gelmeseydi, beni oraya diri diri gömecekti. Seni bekledim ama senin yerine beni Ali kurtardı. Yaşamam senin için çok önemli ya, bunun için sen Ali'ye teşekkür edebilirsin."

"Tamam," derken bunu tükürür gibi söylemişti. "Bunları bir de Akın'dan dinleyeceğim. Eğer aynı şeyleri söylerse söz, Ali'ye hayatını kurtardığı için teşekkür edeceğim. Söylemezse, o zaman sen Ali'nin mezarını kazacaksın."

Cevap vermemi beklemeden aniden geri çekildi ve arkasını dönerek odadan çıkmak için harekete geçti. Ona söylediklerimin çoğunu duymazdan geliyor, cevap verme gereksiniminde bile bulunmuyordu. Oysaki beni anlamasını, bana inanmasını istiyordum.

"Hayatımı kurtaranın sen olmasını isterken hata ettim," diye ardından bağırdım. "Bir dahaki sefere Ali, beni kurtarmak için orada olmayacak ve sen, sadece ben öldüğümde bana inanacaksın. İşte, o zaman her şey için çok geç olacak."

Duraksadığını gördüğümde görüşüm iyice bulanıklaşmıştı. Dakikalardır beni sersemleten ağrı, başımı zonklatıyordu. Ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladığımda yatağa ulaşabileceğimi düşündüm ama ayaklarım bile uyuşmuştu, adımlarımdan emin olamıyordum. Elimi, yatağın yumuşak zeminine bastırdım. Kendimi üzerine atabileceğim kadar yakınımdaydı ama gözlerim öyle hızlıca yuvalarında dönüp karardı ki hâkimiyetimi kaybettim. Yatağın yanına yığılıp, başımı kenarına yaslamadan önce Asır'ın bana doğru harekete geçtiğini görebilmiştim ama o kadar. Bulanık bir bedenden ibaret olsa da dudaklarının arasından çıkan ismim, daha önce hiç bu kadar anlamlı bir tınıya bürünmemişti.

"Defne."

Uzun parmakları çenemi kavrayıp, yüzümü kendimde kalmam için sarsmaya başladığında ayık kalmak için direniyordum ama çok zordu. Artık direnmek, bununla bile savaşmak istiyordum. Gözlerimi kapatmamalıydım, gerekirse midemi bulandıran karanlık girdaplarla bile kavga etmeliydim.

"Beni duyabiliyor musun?" Asır'ın ses tonundaki endişeye bile inanmıyordum artık. "Defne..."

Elimi onun eline nasıl uzattığımı bilmiyordum. Buz kesen parmak uçlarım onun sıcak ellerine dokunur dokunmaz irkildi.

Elini ittim. "Dokunma bana."

Sesim fısıltıdan ibaret bile olsa ona bunu söyleyebilmek, onu kendimden uzaklaştırabilmek iyi gelmişti. Sahte ilgisine ve merhametine ihtiyacım yoktu.

"Sana yardım etmeme izin ver."

Üzerime doğru eğilen bedenini itmek için elimi göğsüne bastırdım ancak sadece aramıza bir engel koyabildim. Onu itecek gücüm maalesef yoktu ama bana yaklaşmasına engel olabilirdim.

"Bana yardım edemezsin." Parmak uçlarım onu itmek için savaştı ama bütün gücüm tükenmişti. "Uzak durun benden."

Asır sessizliğe boğuldu ve boğulurken ona eşlik ettim. Beni kendine çekmeye çalışan karanlıkla boğuşurken, onunla savaşabileceğime kendimi inandırırken ne kadar acı çektiğimi artık bilmiyordum.

Asır gitmedi ama ona olan nefretime karşı çıkıp bana müdahale de etmedi. Parmak uçlarımla ittiğim noktada kaldı ama varlığını hissettirmedi.

Onun varlığından nefret ediyordum.

Bana bazı anlarda iyi gelmesinden ve hemen ardından bundan nefret ettirmesinden iğreniyordum.

Kendimi kaybediyordum ve buna sebep oldukları için bir gün onlardan intikamımı alacaktım.

"Defne Hanım, beni duyabiliyor musunuz?"

Kulağıma dolan boğuk kadın sesine karşılık kaşlarımı çattım. Zihnim karanlıktan aydınlığa doğru hızlı bir geçiş yaparken nefes almaya çalıştım. Boğuluyor gibiydim, burnumun üzerinde bir baskı vardı. Dudaklarım aralıktı ama yeterince nefes alamıyordum. Başımdaki ve vücudumdaki yaraların sebep olduğu

ağrılar, yerini hafifliğe bırakmıştı. Bir ilacın etkisinde gibiydim, vücudum tüy kadar hafifti.

"Defne Hanım?" dedi aynı kadın sesi. "Ben Kader, beni duyabiliyorsanız gözlerinizi sıkın."

Gözlerimi sıktım, onu duyabildiğimi anlamasını istedim. Doktor olmalıydı, Asır'ın güvendiği bir doktor. Ondan beni kurtarmasını istemek gibi bir zahmette dahi bulunmayacaktım çünkü farkındaydım, Asır güvenmediği birini yanıma getirecek kadar plansız hareket etmezdi.

Asır, gür ve bıkkın çıkan sesiyle Kader'in benimle kurmaya çalıştığı iletişimin arasına girdi: "Uyandı, eğer ölmeyecekse uzatma, Kader."

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir, onu öylece bırakamam."

"Dayanıklıdır. Hem yanında ben varım, merak etme," dedi Asır. "Ölecek gibi olursa haber veririm. Şimdi git ve önemsiz hayatları kurtarmaya devam et. Paran hesabında."

Gözlerimi açmaya çalıştığım sırada kısa bir sessizlik oluştu. Birkaç takırtı duydum, doktor gidiyor olmalıydı. Gözlerimi aralamayı başardığımda ilk gördüğüm kişi, Anıl olmuştu. Gözlerini kocaman açmış, yüzünde başka bir mimik oynatmadan başımda dikiliyordu.

Anıl'la bakıştığım sırada Kader, "Senin için önemli olan hayatı kurtaramadığım zaman da bu kadar umursamaz olmayı dene, Asırcığım," diye imayla konuştuğunda Asır, keyifli bir ses tonuyla onu yanıtladı: "Kurtardın, tekrarı olmayacak, Kadercigim."

"Söz konusu insan hayatı olduğunda bu kadar kesin konuşmanı tavsiye etmem."

"Söz konusu benim değer verdiğim hayatsa her şey nettir."

Asır ve Kader'in birbirlerine laf çarpar gibi konuşmalarını dinlerken aynı zamanda gözlerimi kırpmadan Anıl'a bakıyordum.

"Defne?" dedi Anıl ürpermiş gibi. "Gözlerini kırpmıyorsun ve bu, beni korkutuyor."

Farkında olsam bile onun söylemesiyle gözlerimi birkaç kez kırptım. Üstümde hâlâ anlamsız bir boşluk hissi vardı. Öylece durmak istiyordum. Bayılmamıştım ama bir süre sonra yavaşça uykuya çekildiğimi hatırlıyordum. Sonra da beni uyuyunca rahatça buraya getirmiş olmalılardı.

"Anıl, al şunu." Gözlerim Asır'a kaydı, Anıl'a bir kâğıt uzatıyordu. "Eczaneye git de ilaçları al."

Anıl kâğıdı aldı ve birkaç saniye inceledikten sonra Asır'a baktı. "Bu ilaçlar Defne için fazla değil mi, Asır?"

Gözlerimi aynı Anıl gibi Asır'a doğru çevirdim. Bana bakmıyorlardı. İki yanımda dikilmiş, birbirlerine bakıyorlardı. Sanki ben yokmuşum gibi davrandıkları için sessizce izlemekle yetiniyordum.

Asır tek kaşını kaldırarak, "Cevabı biliyorsun, Anıl," dediğinde Anıl, "Onun yaptığını biliyorsun," diye isyan etti.

"Ben bir şey bilmiyorum," diye kelimeleri bastırarak konuştu Asır. "İlaçları alıp gel, bunu konuşmanın ne yeri ne de sırası."

Anıl kafasını sallamakla yetindi ve yanımızdan ayrıldı. Bir süre kendime gelmek için bekledim, öylece Asır'a baktım. Elleri çenesinde ve boynunda gezinip duruyordu. Çok seri hareketler sergiliyordu. Stresli gibiydi, genelde böyle davranmazdı.

"Şansın varsa bugün ölmezsin, 17 Numara. Şu sıralar yoğun olacağım."

Gözlerimi devirerek, yattığım koltuğun kenarlarından tutunup doğruldum. Ayaklarımı koltuktan aşağı indirerek oturma odasının çıplak zeminine bastım. Avuç içlerimi koltuğa bastırdığımda hemen kalkamadım, duraksamam gerekti çünkü başım dönüyordu, gözlerimin önünde siyah noktalar beliriyordu.

"Dediğim gibi, meşgulüm. Yat ve dinlen." Omzuma parmak uçlarıyla dokundu ve beni ittirerek geri yatırmaya çalıştı. Onun eline vurup çekilmesini sağladığımda dirseğimin iç kısmında bir

acı hissettim. Her ne kadar tüy kadar hafif olsam da acılarımın nüksettiği noktalar bana kendilerini unutturmamak için çabalıyordu. Oraya doğru baktığımda damarıma takılan iğneyi, ince hortumu ve onu takip eden serum torbasını gördüm. Şimdi hafifleyen acılarımın sebebi belli olmuştu. Doktor Kader benimle iyi ilgilenmişti, iyileşmem için elinden geleni yapmıştı ama beni bu vahşilerin elinden kurtarmaya tenezzül bile etmemişti.

Çıkarmak için serum iğnesine uzandığımda, Asır elini iğnenin üzerine kapatarak bana engel oldu. Kafamı kaldırıp üstüne tonlarca yük binmiş gibi kapanmak için an kollayan gözlerimi ona çevirdim. Başımda dikilmişti ve sabır diler gibi bir hâli vardı.

"Ölümden döndün ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Burnunda çatlak var, bir süre moraracak ama Kader birkaç güne rahat nefes alabileceğinden bahsetti. Bu süreçte ağlamayı aklının ucundan bile geçirme, nefes alamayıp gebermeni istemiyorum. Eğer öleceksen bari hakkını vererek öl."

Ağzım yarım açık kalmış bir vaziyette onun söylediklerini dinlerken tepki vermeye tenezzül dahi etmedim. Kafamı yeniden koluma doğru çevirerek bileğine vurdum. Israrla elini çekmediğinde bu kez tuttum ve ittim. Diğer eliyle bileğimden yakaladı, ölümcül soğukluktaki bakışlarım haddinden fazla ilgi besleyen gözlerine döndü.

"Bunlar beni öldürmez, önemsiyormuş gibi davranmana lüzum yok."

Gözlerini kıstıktan sonra eğildi ve yanıma oturdu. Parmak uçlarını iğnenin olduğu bölgede gezdirirken, "Ben hiçbir zaman senin canını yakmak istemedim," dedi ve göz ucuyla yeni biten seruma baktı. "Canını yakmalarını da istemedim."

Sesimin pürüzlü, çatlak ve tiz çıkmaması için çabaladım ama aksine tam olarak o şekilde çıktı. "Ama yaktılar, yaktın."

"Sadece benden olmanı istiyorum ve seni korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Dengesiz katiller işimi zorlaştırıyor, o kadar."

Serum iğnesinin üstündeki yapışkan bandı yavaşça çıkarırken eli, bileğimi hâlâ kavramış durumdaydı. Dikkatliydi, yavaş ve narin hareketlerle iğneyi çıkarmaya çalışıyordu.

"Dengesiz katillerden biri de sensin," dedikten sonra tuttuğu bileğimi sertçe çekiştirdim. "Ölümün kıyısından dönmeyi başardıktan sonra yaralarımı sarmaya çalışsan ne fayda? Sadece fiziksel olarak mı acı çekiyorum sanıyorsun? Belki bir bıçak alıp boğazıma dayamıyorsun ama ruhumu her gün öldürüyorsun. Beni burada tuttuğun her gün ölüyorum."

İğneyi sökmeye çalışan elini sertçe ittikten sonra iğneyi tuttum. "Fiziksel hiçbir acı, senin ruhuma çektirdiklerin kadar beni yaralamadı." İğneyi direkt çektim, açılan damarımdan akan kan kolumdan aşağı doğru süzülürken iğneyi üstüne doğru fırlattım. "Eğer yaşamamı istiyorsan önce ruhumu iyileştirmeyi dene."

Ayağa kalktım ve odaya geçmek için hızlıca hareket ettim. Asır beni bileğimden yakalayıp durdurana dek önümdeki tek engel, uyuşmuş bacaklarımdı.

"Ruhunu iyileştirebilmem için önce kendi ruhumu iyileştirmem gerek," dedi ve sanki bunu söylememesi gerekiyormuş gibi gözlerini kapatarak kafasını iki yana salladı. "Burada dinlen, kimse seni rahatsız etmeyecek."

Birkaç saniye, onun kahverengi gözlerine bakarak söylediği ilk cümleyi düşündüm. Sadece birkaç saniye arayla kurduğu iki cümlenin ne kadar da birbirinden bağımsız olduğunu fark edince içimden, gözlerinde bir anlam aramak geldi. Bir şifre gibiydi, kurtuluşun şifresiydi. Ruhumun iyileşmesi için onun ruhunu iyileştirmem gerekiyordu.

"Beni rahatsız eden, senin iyileşmeyi kabul etmeyen ruhun," dedim ve bileğimi bir kez daha, son defa çekerek ondan

uzaklaştım. Cevap vermesini beklemedim, ne diyebileceğini az çok tahmin edebiliyordum. Bana asla istediğim cevabı verme-yecekti.

Odaya girer girmez, kapıyı kilitleyerek kendimi yatağa bırak-tım. Kolumdan süzülen kan durmuş, akanlar ise kurumaya baş-lamıştı. Burnumun üzerinde minik, başımın sol köşesinde daha büyük bir sargı vardı. Kuruyan kanın kalıntı hissi yok olmuş ve bu, yaralarımın temizlendiği hissini yaratmıştı. İçime çekebil-diğim hafif nefeslerden ilaç kokusu alıyordum ama çok net de-ğildi.

Sıyrıklarımı tedavi etmeleri ne kadar da yüce gönüllü bir ha-reketti!

Yattığım yerden kafamı kaldırmadan elimi burnuma doğru uzattım. Dokunduğum anda burnum sızladı, yanmaya başladı. Burnumdaki sızıdan başlayarak içime düşen boşluk uyandı. Önce ağlamamam gerektiğini hatırladım, sonra ağlamaktan başka çarem olmadığını. Derin nefeslerim büyük hıçkırıklara dönüşürken, içimde biriken öfkenin ve üzüntünün beni daha da boğduğunu hissettim. Dayanamadım, dudaklarımın arasın-dan koca bir çığlık firar ederken kendimi olabildiğince kastım. Bu çığlık, içimdeki acının ve vücudumdaki morlukların sesiydi. Savaşan kalbimin haykırışı, gözyaşlarımın serzenişiydi.

Çığlığımın ardından kapının önünde bir curcuna koptu, ev-deki katillerden, anlayamadığım sesler yükseldi. Kapıyı açmaya çalıştılar, iyi olup olmadığımı sorguladılar. Ellerimi kulakları-mın üzerine kapatarak seslerini bastıracak birkaç satır şarkıyı mırıldandım.

"Ah, bırak beni kaderime / Vur kederini kederime / Saç küller-ini küllerime / Bak gözlerinin önünde / Ah, ölüyorum ellerinde."[3]

Şarkının söylediğim son kısmı beni derin bir nefes al-maya zorladı. Sözlerin hayatımdaki anlamını idrak ettiğimde

3 Cem Adrian'a ait "Ölüyorum Ellerinde" isimli şarkı.

dudaklarımın arasından bir çığlık daha kaçtı. Deliriyor gibiydim, kafayı yiyordum.

Bütün bunlar sona erdiğinde belki düzelirdim.

Düşüncelerim daha acı bir çığlıkla süslendi.

Bütün bunlar sona erse düzelirdim değil de belki *düzelirdim* olması canımı çok yakıyordu çünkü biliyordum, bundan sonra düzelemezdim. *Belki*, hayatımdaki varlığını sürdürecek tek kelimeydi. Artık hayallerim olmayacaktı çünkü ben belki düzelirdim. Buradan çıksam bile akıl hastası olarak çıkacaktım. Çünkü insan kendini akıllı zannedenlerin arasında deliridi. Delilerin arasında akıllı kalamazdın.

"Defne, iyi misin, ne oldu?" diye kapının ardından bağırdı Barış. "Canın mı yanıyor, aç kapıyı, yardım edelim."

Canım çok yanıyor, Barış.

"Edemezsiniz!" diye haykırdım. "Deliriyorum ve siz bana yardım edemezsiniz çünkü bu, sizin suçunuz!"

Kapı zorlandı, hemen ardından Asır seslendi: "Bir kez daha çığlık attığını duyarsam içeri girer, kendine gelene kadar başında dikilirim, Defne."

"Defolun!" diye bağırdım hemen ardından. "Sen git, önce hastalıklı zihnini topla. İyileştirmeyi tercih etmediğin ruhunu temizle. Belli ki beni buraya kapatmanın sebebi, ruhumu ve zihnimi öldürmek. *Bir de canını yakmak istemedim,* diyorsun!"

Kapıya bir kez sertçe vurdu. "Yalan söylemiyorum. Kimin zihni hastalıklı, görüyoruz. Deli gibi davranmayı kes ve şu kapıyı aç."

"Alt tarafı çığlık atıyorum, adam öldürmüyorum. Bırak da bari bunu yapabileyim, bırak da kendime nefes alabilmek için bir yol arayabileyim. Bırak... Bir şeyi de bırak!"

Derin bir sessizlik kapının iki tarafına da hâkimiyet kurdu. Sesler kesildi ve kapının ardındaki bedenler kayboldu. Asır bu kez beni dinledi, ben de istemeden de olsa onu dinledim, bir

daha çığlık atmadım. En azından sesli bir şekilde yapmadım, çoğu zaman olduğu gibi içime attım.

O gecenin çoğunluğu nefes almaya ve kafamı toparlamaya çalışmakla geçti. Sabah olduğunda ve ihtiyaçlarım kapımı çaldığında önceki güne göre çok daha sakindim. Çığlıklarım ve ağlamalarım sona ermişti. Sinirliydim daha çok, olanlara öfkeliydim. Asır ve Akın'ın yüzünü görmek, onlarla konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Asır'ın, bana Akın'ı savunmasını ve Akın'ın zaferle sırıtmasını görmek; Ali'nin ölmesine, mezarına ve kaybedişimin hüzünlü kollarına kendimi bıraktığıma şahit olmak istemiyordum.

Odadan çıkmak için bir gün daha bekledim, kendimi kasabildiğim kadar kastım. Çok yorgundum ve her yerim acıyordu. Bu yüzden odada kalıp dinlenmek, bana dışarı çıkıp evdeki manyaklarla uğraşmaktan daha iyi gelmişti.

Ertesi gün banyoya gitmek için odadan çıktığımda kimseyle göz teması kurmamaya özen gösterdim. Üst kata çıktım. Banyonun kapısını açacağım sırada içeriden biri çıkınca, ister istemez geri adımladım. Banyodan çıkanın Akın olduğunu gördüğümde, iç çekerek aralık bıraktığı kapıdan girmeye çalıştım ama gireceğim sırada elini önüme bir engel gibi çekti.

"Bu kez af dilemeyeceğim," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim. Muhatap olmayacaktım çünkü bu, bir şeyi değiştirmeyecekti. Akın yaptıklarından gerçek manada asla pişman olmayacaktı. Beni öldürmeye çalışan biriyle insan gibi konuşmaya çalışmak ya da öfkelenip ortalığı ateşe vermek gereksizdi. Çünkü o, Akın'dı; delinin tekiydi.

İçeri girebilmek için kolunu ittiğimde bu kez önüme geçti. "Beni, kazdığım mezara mı gömecektiniz? Her zamanki gibi başarısızlığın, zirvedeki yerini koruyor."

"Asıl başarısız olan sensin, bu sefer de öldüremedin," dedim, kendimi tutamamıştım. "Önümden çekil."

Önümden çekilmeyince, kafamı kaldırarak midemi bulandıran yüzüne baktım. Yüzünün yarısı morluklarla, diğer yarısı ise yaralarla doluydu. Gülüyordu, önceki seferlerin aksine bu durumdan büyük bir zevk alıyordu.

"Son gülen iyi gülermiş, 17 Numara," dedi sırıtırken. "Başarısız olduğum için çok mutluyum çünkü senin sekizinci katil olabildiğini görebileceğim."

"Sekizinci katil olacağıma ölürüm daha iyi," dedim, sesim öfke yüklüydü. Kafasını sallarken, "İşte, asıl mesele bu. Senin ölmeye bile cesaretin yok. Bu yüzden sekizinci katil olacaksın, kendini kurtarmak için Ali'yi öldüreceksin," dediğinde sesi beklediğimden daha net, güçlü ve etkili çıkmıştı.

Kendini inandırdığı saçmalıkları dışarı kusmasına izin verdikten sonra, "Ben kimseyi öldürmeyeceğim, aptal!" diye çıkıştım. "Bence sen akıl hastanesine geri dön, belli ki beynini artık nöronların değil, kıçın yönetiyor."

Gülüşü silindi, ters bir hareket yapmasını bekledim fakat o, daha söylediklerimi sindiremeden Koray yanımıza geldi. Gözleri bir süre ikimizin arasında gidip geldi, ona kaşlarımı kaldırarak meydan okudum. Meydan okumama her zamanki gibi gözlerini devirerek karşılık verdiğinde bıkkın bir iç çektim.

"Asır aşağıya çağırıyor," dedi Akın'a ithafen. "Bu deli inene kadar aşağıda kalabilirmişsin."

"Evdeki tek akıllı olunca deli sanılmam normal tabii," dedikten sonra Akın'ı itekleyerek banyoya girdim. Kapıyı suratlarına çarptıktan sonra, tuvaleti kullanıp hızlıca duş aldım. Yaralarım ve sargılarım yüzünden eziyet dolu bir duş olmuştu.

Aynanın karşısında dikildim. Yüzümdeki yara izlerini gördüğümde neredeyse aynaya tükürecektim çünkü korkunç bir hâldeydim. Bu izler, oyunculuk kariyerimi başlamadan bitirecekti.

Duştayken yıkadığım iç çamaşırlarımı kuruturken izleri düşünmemeye çalıştım. Düşünmek, onları iyileştirmeyecekti. Üzülmek, pürüzsüz cildimi geri getirmeyecekti.

Üstümü giydikten sonra ıslak ve salık saçlarla aşağıya indim. Katil çetesi yemek masasının etrafında toplanmış, konuşuyordu. Onlara doğru ilerlerken Akın'ın bana dik dik baktığını fark ettim. Sonra bana değil de saçlarımdan yere damlayan su damlalarına takıldığını gördüm. Masaya üç dört adım kala Akın, oturduğu sandalyeyi iterek ayağa kalktı ve eliyle, geride bıraktığım zemini gösterdi.

"Evde saç kurutma makinesi olduğunu bilecek kadar uzun süredir bizimle yaşıyorsun," diye söylendi. "Ya saçlarını kurutursun ya da onları kökünden keserim, Defne."

Onu görmezden ve duymazdan gelerek sandalyeye oturacağım sırada, tezgâhtan kuru bir bez alarak yanıma geldi ve bileğimden tutmaya kalktı. Bu hareketine karşılık bacağına tekme atıp, bileğimi çektiğimde öfkeden kızaran gözlerini gözlerime dikti. Kızgın bir boğayı andırıyordu, ben onun için kırmızı pelerindim.

Elindeki bezi yüzüme doğru atarak, "Bu evde yaptığın her şeyi temizleme vaktin geldi, sana artık tolerans göstermeyeceğiz. Yerleri sileceksin," diye homurdandığında, yüzüme çarpan bezi alıp yere attım.

"Bu mu tolerans tanıyan hâlin?" dedim dalgaya alarak. "Tolerans göstermiş hâlinle beni öldürmeye çalışıyorsan normal hâlini düşünemiyorum. Belki de bu toleranslardır seni sevilmemeye iten. Beni öldürmeyi becerebilseydin bunu Eylül'e sorardım, çirkin ördek yavrusu."

Burnundan solur vaziyette elini havaya kaldırdığı an Asır, "Akın, o elini kırmamı istemiyorsan geri indirirsin," diye sertçe uyarıda bulundu. Sahte kahraman Asır Karahanlı... Akın bir an duraksadığında Asır'ın korumasına mecbur olmadığımı anlamasını istedim. Çünkü o, beni kendince koruyor olsa bile katilim

olmak isteyen adamla aynı masaya oturup, onunla aynı evde yaşamaya zorluyordu beni.

"Bana bir kez daha dokunacak olursan seninle uğraşmaya başlarım, Akın. Eğer seninle uğraşırsam yarım kalan aklını da kaybedersin."

Akın'ın dudaklarında muzip bir gülümseme dolanırken elini indirdi ve beline yerleştirdi. Bana, aramızdaki savaşı hatırlatmak istercesine dik dik bakarken ona aynı şekilde karşılık vermekten geri kalmıyordum.

"Kedi köpek gibi kavga etmeyi bırakıp oturun, konuşacaklarımız var."

Akın gözlerini devirdiği sırada alaycı tavrımı bozmadan sinsilik yaptım ve Akın'ın kalktığı sandalyeye oturdum. Anıl ve Barış, masaya gelmeme keyifle gülerken Cem, her zamanki gibi masada uyukluyordu. Ege düz bir ifadeyle Akın'a bakarken, Koray bana göz devirip ardından kafasını başka tarafa çevirmişti. Bu çocuğu kenara sıkıştırıp donunu çekme vakti gelmişti.

Kafamı Asır'a doğru çevirdiğimde gözlerini kısmış, üzerime dikmiş olduğunu gördüm. Dudaklarında silik bir tebessüm, bakışlarında garip bir çekim vardı. Gözlerini üzerimden çekmediğinde kaşlarımı kaldırarak, "Ne var?" diye sordum. "Yüzümdeki morluklar çok mu ilgini çekti?"

Akın sandalyesine oturmama küfür mırıldanarak karşımdaki sandalyeye kuruldu, göz ucuyla onu süzdüm. Sinirleniyordu, tıpkı benim sinirlendiğim gibi.

"Sargın biraz ıslanmış," dedi Asır, çok önemsiyormuş gibi. "Konuştuktan sonra değiştirelim."

Ona göz ucuyla bakarak dudağımın kenarıyla umursamaz bir gülümseme yolladım. "Gerekirse ben hallederim, sen bu aralar meşgulsün ama söz, akıl hastanesinden beri biricik arkadaşın olan Akın'ın bir sonraki beni öldürme teşebbüsünde, bana hayatta kalmam için yardım edebilirsin." Parmağımı şaklattım.

"Yani en azından ben ölümle cebelleşirken, karşıma bir sandalye çekip otururşun."

Derin bir nefes alıp, "Defne..." diye hayıflandığında, sırtımı sandalyeye yaslayarak omuz silktim. Kafasını iki yana salladıktan sonra gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Bir karara varmalıyız, kömürlükteki hain birkaç güne kalmadan soğuktan ve açlıktan geberip gider."

Şoke olmuş bir vaziyette, "Onun bir suçu yok, anlamıyor musun, Asır? Ali hayatımı kurtardı. Asıl bu..." diyerek elimle Akın'ı işaret ettim. "İkiyüzlü şeytanı kapatın kömürlüğe."

"Suçlu olan sizsiniz," diyen Akın'a irileşen gözlerimle baktığımda gayet sakin ve kendinden emin görünüyordu. "Hâlime bak, kardeşlerim gelmeselerdi beni kazdığınız çukura gömecektiniz."

"Çok şerefsiz gördüm ama senin gibisini ilk kez görüyorum. Beni Eylül'ün yanına göndermek istediğini söyleyen sen değil miydin?"

Gözleri muzip bir alayla parladı ama bunu, sadece ben gördüm. "Sen kim, Eylül ile aynı kefede olmak kim? Koray en başından beri haklıymış, sen bizden biri olamayacak kadar salakmışsın."

Sandalyeyi iterek ayağa kalktım ve masada duran elini tutup kaldırdım. Elini çekmeye çalışsa da ısrarla daha çok çektim. "O zaman bu ellerinin, tırnaklarının hâli ne? O çukuru biz kazsaydık bu parçalanmış eller, kırılmış tırnaklar bizde olurdu. Sen kendini zeki mi sanıyorsun? Seni insan içine bıraksak, iki günde kıçının yönettiği beynin yüzünden geberip gidersin. Sana kanacak birkaç aptal bulduğun için kendini zeki değil ancak şanslı sayabilirsin."

Akın elini çekiştirip kurtardıktan sonra masanın altına indirerek saklamaya çalıştı. "Onları böyle kandıramazsın, Defne. Senin kaçmak için neler yapabileceğini herkes biliyor. Defne Karaca'nın bir sınırı yok, gerekirse gözünü kırpmadan bizi

ölüme sürüklersin. Bunu biliyoruz ama neden Ali'yi savunduğunu çözemedik. Ali sana ne vadetti de onun hayatı, senin için bu kadar değerli hâle geldi?"

Asla niyetim Ali'yi savunmak değildi ama savunmazsam bu pisliği temize çıkarmış olurdum.

"Çünkü sen, beni öldürmeye kalkarken Ali, benim hayatımı kurtardı."

Güldü. "Seninle bir gecenin bu kadar ucuz olduğunu bilseydim, hayatını kurtaran ben olurdum."

Sinirlerim inceldiği yerden koptu. Sağ elimi olabildiğince hızlı bir şekilde onun sol yanağına geçirdiğimde kafası sağa doğru döndü.

Sesim sinirden titrerken, "Sende biraz olsun umut aradığım için o kadar pişmanım ki... Pisliğin tekisin!" diye bağırdım. Ortama kısa bir sessizlik hâkim oldu, sessizliği bölense Akın'ın histerik kahkahasıydı. "Sen de yalanlarınla aramızı bozmaya çalışan kaşarın tekisin."

Ona saldırmak, yaptığı imaları ağzının içine tıkmak istiyordum. Masanın etrafından dolanacağım sırada, Asır sandalyesini geri itip eline aldı. Yüzündeki öfkeli ifadeyi bozmadan sandalyeyi bir anda Akın'ın sırtına geçirdi. Bütün katiller, Asır'ın bu çıkışıyla sandalyelerinden fırladılar. Akın inleyerek masaya yüzüstü düştü. Bayılacak gibiydi, inliyordu. Asır, Akın'ı saçlarından yakalayarak geriye doğru çekti ve ibret olsun diye yapmış gibi sallayarak gözlerimin içine baktı.

"Bu gece biri ölecek ve o kişi, kuralları dibine kadar çiğnedi."

Çenemi kaldırarak Asır'ın dik bakışlarına korkusuzca karşılık verdim. Artık oklar sadece Ali'nin değil, Akın'ın da üzerindeydi. Peki, bu gece ölecek kişi kuralları çiğnediği düşünülen Ali mi yoksa kuralları çiğneyen Akın mıydı?

Koltukta oturmuş, Asır'ın bu gece kimi öldüreceğini düşünürken kendimi stres altında hissediyordum. Gönül isterdi ki burada tutulmama neden olan herkes ölsün ama maalesef, işler o şekilde yürümüyordu. Bu gece biri ölecekse bu Akın olmak zorundaydı, aksi takdirde hayatta kalamayacaktım.

"Defne, pizzan soğudu!" diye bağıran Cem, yerimde sıçramama sebep oldu. "Ne bağırıyorsun? Yemeyeceğim, benim Asır'la konuşmam gerek."

Önümdeki pizzayı kendi önüne çekti, eline aldığı dilimden koca bir ısırık koparıp çiğnemeye başladı. "Asır, odasında ama gergin ve sinirli. Sen konuşunca muhtemelen öldürecek birilerini arar ve geceki kan gölüne biz de ekleniriz. Ölmek istemiyorum, konuşup delirtme Asır'ı."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve ona cevap vermeden üst kata çıkan merdivene doğru yürümeye başladım.

Barış oturduğu koltuktan, "Ve sen ne dersen de, Defne Karaca aklından geçeni yapacaktı," dediğinde basamakları çıkmaya başlamıştım. Asır'ı en son *bu gece biri ölecek,* dediğinde görmüştüm. Akın'ı odasına kapattırıp ortadan kaybolmuş, diğerleri de hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmişti. Koray farklı olarak, bunun benim suçum olduğuna dair kaba sözler sarf edip evi terk etmişti. Bir kısmına katılıyordum. Ali ölürse bu, benim yüzümden olacaktı.

Asır'ın kapısının önüne geldiğimde elimi kaldırdım ama kapıya vuramadım, içime bir sıkıntı düştü. Arkamı dönüp gitmek istedim çünkü Cem'in söyledikleri beni şüpheye düşürmüştü. Gerçekten sinirli ve gerginse işin sonunda kellesi giden ben bile olabilirdim.

Kapı aniden açılınca, havada olan elimi geri çekip arkama aldım. Asır beni görür görmez duraksadı ve kaşlarını çatarak, kafasını sorgularcasına yana doğru eğdi.

"Sokacak başka lafın mı vardı?" diye sordu ciddiyetini bozmadan. "Buraya kadar yüzüme öylece bakmaya gelmediysen muhtemelen laf sokmaya gelmişsindir."

"Hayır, bu gece dökeceğin kan hakkında konuşmak istiyordum."

"Fikrimi değiştiremezsin," dedi direkt. "İstediğin de bu değil miydi zaten?"

"Fikrini değiştirmeyi deneyeceğim," dedim ve yanından geçerek odasına girdim. Odaya girdiğim an dikkatimi çeken ilk şey, yatağının üzerindeki kıyafetler oldu. Yürürken ona göz ucuyla baktım, tam arkamdaydı ve gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmaya niyetli görünmüyordu. "Bilirsin, bu evde dağınık olmanın cezası ölümdür."

Güldüğünde ben de güldüm çünkü buraya, huyuna gidip onu ikna etmeye gelmiştim.

"Sen de bilirsin ki bu evde kuralları ben koyarım."

Tamamen ona dönerek durdum ve kollarımı önümde birleştirdim. Asır da aynı şekilde duraksadığında aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı. Konuşmamı bekliyormuşçasına dikkatle beni izliyordu. Konuşacağım sırada gözüme masanın üstündeki yapboz çarptı. O günkü yapbozdu, eksik parçalar hâlâ yoktu.

"Eksik parçaları bulamamışsın," diyerek Asır'a döndüğümde gözleri hâlâ üzerimdeydi. Kafasını sallarken, "Belki de bulmak istemiyorumdur," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Çünkü tren biletini almamı asla istemiyorsun. Benden istediğini almadan olmaz, değil mi?"

"Hayır," dedi ve aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak elini alnımdaki sargı bezine götürdü. Arkadaşının açtığı yarayı kontrol etti. "Senden istediğim bir şey daha var."

"Neymiş? Almadığın bir canım kaldı aslında," diyerek, gözlerimi ona, yukarı doğru çevirdiğimde dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi. Sargı bezini kenardan açıp yaranın ne durumda olduğuna baktıktan sonra geri kapattı.

"Kalbin," diyerek geri çekildiğinde ona ters ters bakmaya başladım. "*Bir canım kaldı,* demiştim."

Bu, onu güldürmeye yetmişti ama gerçekten mutlu etmemişti.

Gözleri çehremde dolanırken ondan garip bir istekte bulunmaya karar verdim. "Eğer bir gün canımı alacak olursan kalbimi seçme, olur mu? En azından dilediğin şekilde ölmüş olmayayım."

Kafasını sallarken gözleri aşağı doğru kaydı, dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı. Elini, nedenini bilmediğim bir şekilde saçıma doğru uzattığı sırada aramızdaki mesafeyi açtım ve masada gözüme çarpan mavi çakmağı alarak balkona çıktım.

Herkes onun öfkeli olduğunu söylüyordu ama hiç öfkeli görünmüyordu. Aksine fazla gülüyordu.

"Asıl meselemize dönelim," dediğimde ardımdan balkona çıktı. Asır rahatsız olan sandalyeye oturdu ve ben de onun sandalyesine yerleştim. Elimdeki çakmağı, parmaklarımın arasında döndürürken kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. Gece yaklaşıyordu, ölüm bizi kovalıyordu.

"Neymiş bizim asıl meselemiz, 17 Numara?" diye sorduğunda ona döndüm. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi ve gözleriyle elimdeki çakmağı işaret etti. Çakmağı uzattığımda almadı, benim yakmamı bekledi. Onunla didişip konuşmamız aksamasın diye ona doğru uzandım, sigarasını yakmaya çalıştım. Rüzgâr olduğu için ateş sönüp duruyordu, bir türlü yanmıyordu. Bir elimi ateşin yanına siper edip ateşi yeniden yakmaya çalıştım. Hava soğuktu, bu yüzden şimdiden titremeye başlamıştım. Ellerim titrediği için sigaranın ucunu tutturamıyor ve yakamıyordum. Sigaranın ucunu yakmayı başaracağımı sandığım anda elim bir kez daha titredi ve dengemi yeniden kaybettim. Bunun üzerine Asır, elini, elimin üzerine koyarak dengeyi sağladı. Birkaç saniye tenime değen teninin şokunu yaşasam da hemen toparlandım ve sigarasını yaktım.

Geri çekilmeden önce ellerimize baktım, iki yapboz parçasını andırıyorlardı. Birbirlerini tamamlamış gibilerdi ama aslında bu, doğru görünen bir yanlıştan ibaretti. Dikkatli bakınca parçaların uyuyor gibi göründüğünü ama resimdeki renklerin uyuşmadığını anlıyordunuz. Birbirini tamamladığını sanan iki yapboz parçası, olması gerektiği gibi birbirinden en uzak köşelerde, başka parçalarla birleşiyordu.

Elimi Asır'dan çekerek geriye doğru yaslandım, çakmağı yakıp söndürüyordum. "Ali..." Lafımı kesti: "Çakmağın gazını mı bitirmeye çalışıyorsun? Bunlar hep, sigara içip ömrümü kısaltmayayım diye, değil mi?"

Ona bakarken alaycı bir gülümseme yolladım. "O hâlde daha fazla sigara içmen için ateşini yakabileyim diye başında beklerdim."

"Bence sen zaten saf ateşsin, ayrıca bir ateş yakmana gerek yok," dedi, sigarasından bir duman çekip dışarı üfledi. "Yanımda durduğunda ben de yanıyorum."

"Kül olacağın günü iple çekiyorum o hâlde."

"Belki birlikte kül oluruz," diyerek, gökyüzüne diktiği gözlerini bana çevirdi. Bakışlarında belirsiz bir telaş vardı, bulunduğumuz balkonun küçük ortamına, çözemediğim bir huzursuzluk çöktü. Hızla çöken karanlığın içerisine daha önce ikimizin arasında alevlenmeyen bir duygu çökmüştü. Kurbanlarının kalbine korku salan adamın dosdoğru gözlerine bakarak, kanımı kaynatan tuhaf doyum hissinin geçmesini bekledim.

"Önce seni kül edeceğim," dedim alçak ama kendinden oldukça emin bir tınıyla. "Ve seni yakarken geride kalan benliğimle hayata tutunacağım."

Cevap vermeden önce bir süre süzdü beni. Dudaklarını usulca ıslattıktan sonra geniş bir gülümseme orada hâkimiyet kurdu. Seslice gülerken kafasını gökyüzüne doğru çevirdi ve sigarasından bir duman daha çekti.

"Ateş olup seni de kendimle yakmaya niyetliyim, 17 Numara. Bundan sonra yollarımız asla ayrılmayacak, bunu kabullensen iyi edersin."

"Yollarımızı öyle bir ayıracağım ki Anka kuşu bile olsan küllerinden yeniden doğamayacaksın."

Alt dudağını parmaklarının arasına sıkıştırarak gözlerini yeniden bana doğru çevirdi. Kafasını hafif yana yatırırken dudaklarının kenarları, o tanıdık gülümsemesiyle süslendi. Gözlerindeki alay ve dudaklarındaki gülümseme, benimle dalga geçerken hiç solmuyordu.

"Bilmediğin bir şey var, 17 Numara," dedi ve elini dudağından çekerek bana doğru uzandı. Elimdeki çakmağı alacağı sırada teni tenime değdiğinde duraksadı, almadan önce uzun bir süre gözlerime baktı. "Aslında ben çoktan yandım ama kül olmamak için çok direndim. Şimdi seninle yeniden yanacağım ve bu kez kül olmaya niyetliyim."

"Yanalım," dedim imayla. "Ben nasıl olsa küllerimden yeniden doğarım."

"Yanalım," diyerek parmaklarımın arasındaki çakmağı aldı ve elini çekti. Diğer elindeki biten sigarayı balkondan aşağı atarak yeni bir sigara çıkardı ve onu da yakarak dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Asıl meselemize dönelim," diye net bir geçiş yaptığımda sigarasından çektiği dumanı üflemeden önce kafasını arkaya doğru yasladı. Dumanı üfledikten sonra dudaklarını aşağı doğru büzdü. "Sıkıcı konuşmaya geçelim yani."

"Eğer bu gece gerçekten suçlu olanı öldürmeyeceksen kimseyi öldürme. Ali'yi bırak..." Şansımı denemekten zarar gelmezdi. "Beni de bırak."

"Ali'yi ve seni bırakayım..." derken burnundan soludu. "Bu adam seni öldürmeye çalıştı ve sen, sizi birlikte bırakmamı istiyorsun, öyle mi? Dışarıda ve hayatta olduğu sürece benim aleyhime çalışacak adamı seninle bırakayım, öyle mi?"

Kendi kendine konuşuyor gibiydi, bana bakmıyordu ama oldukça öfkeli bir ses tonu kullanıyordu.

"Onunla gitmeyeceğim, kendi hayatıma geri döneceğim," dedim direkt. "Ali'yle aranızdaki olay ne, bilmiyorum ama suçlu Akın olduğu için Ali'nin ölmesini istemediğimi biliyorum."

Kafasını bana doğru çevirdikten sonra kaldırdı. "Ali'nin iyiliğini düşünme. Onun tek istediği, kurduğum düzeni bozmak. Belki aynı amacı taşıyor olduğumuzu sanmış olabilirsin ama inan bana, tek derdi senin gözünü boyamak. Çünkü sen, benim için çok önemlisin ve o, bunun farkında."

"Senin için neden bu kadar önemliyim, Asır?"

"Öğreneceksin," dedi. "Ama şunu bil, bu gece kim ölürse ölsün senin suçun olmayacak."

"Sana göre," dedim ve ayağa kalktım. "Çünkü sana göre bütün suç, ölen kişinindir. Katliamlardaki insanlar gibi, ölen kişi bunu hak etmiştir sana göre. Dilerim ki bir gün çözümün ölüm olmadığını anlarsın ve ben, bunu görebilirim."

Balkondan çıkmak için yürümeye başladığımda bir an duraksadım ve ona doğru döndüm. Bana bakmıyordu, gökyüzünü izlemekle meşguldü.

"Son bir şey..." diye mırıldandım. "Ali ile konuşmak istiyorum."

Bir anda bana doğru döndü. "Ne istiyorsun?"

"Ali ile..." dediğimde lafımı bitirmeme izin vermeden ayağa kalktı. "Asla! Ali, ölüm anına dek senin yüzünü dahi görmeyecek."

Bu kez o, balkondan çıkmak için harekete geçti. Yanımdan geçeceği sırada kolundan yakaladım, bu hareketim onu durdurdu ve gözlerini bana doğru çevirdi.

"Ali kim, Asır?" diye sordum. "Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden bu zamana kadar onu da öldürmedin?"

Bıraktığı derin nefes yüzüme çarparken, "Çünkü Ali eskiden bizden biriydi ve ben, bizden olan birini öldürmem. En azından bu geceye kadar bu böyleydi."

"Bu gece illa birini öldüreceksen beni öldür o zaman!" diye haykırdım, bunu söylemeyi ben bile beklemiyordum. "Akın ve Koray haklı, ben asla sizden biri olamam. Ölmezsem, bir gün Ali gibi senden kurtulacağım ve tek amacım, bana yaşattıklarını sana ödetmek olacak."

"O zaman bizden biri olmanın zamanı geldi, 17 Numara," derken çenesi kasılmış, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "Karar senin, ikisinden birini seç çünkü o kişiyi sen öldüreceksin." Çenesini kaldırdı, tepkimi izlerken devam etti: "Eğer sen birini öldürmezsen ben ikisini de öldüreceğim."

Belki de bu konuşma hiç gerçekleşmemeliydi.

Ben her ne kadar iyi duygularımın esiri olsam da o her zaman kötü duygularının esiri olacaktı.

"Ben yapamam," deyip bir adım geri çıktım. Şimdi bir korkaktım tamamıyla. "Kimseyi öldüremem. Başka bir yol bul, bana başka bir seçenek yarat."

"Seçenekleri tükettin, 17 Numara." Aramıza koyduğum mesafeyi yıktı. Mavilerimi şimdi bulutlar kaplamıştı, neredeyse ağlayacaktım. "Seçimlerin, arzuların elimizdeki bütün seçenekleri yok etti." Parmağını şaklattığında bunu beklemediğim için irkildim. "Puf!"

"Yok olamaz!" diye yüzüne haykırıp onu itmeye çalıştım ama bileğimden yakaladı, aramızdaki mesafeyi açmama izin vermedi. "Asır, bana başka bir yol göster."

"Yollar kapanmakla kalmadı, 17 Numara. Parçalandı. Artık istesem bile duramam."

Ondan bileğimi kurtarmaya çalıştığımda dudağının kenarı, benim bu çabamdan aldığı zevkle kıvrılmıştı. Diğer elimle göğsünden sertçe ittiğimde hafif geriledi.

"Bırak be, bırak!" diye bağırdım. Balkonda ona sakin ve ılımlı yaklaşmıştım ama içimdeki şeytanı yine uyandırmıştı.

"Ali'yi kaybetme korkusu mu seni bu hâle getirdi?"

"Sende umut aramak, şeytanda umut aramak gibi." Hızımı alamadım ve onu bir kez daha göğsünden ittim, bu tavrım onu daha çok güldürmeye yetmişti ama o güldükçe daha da çileden çıkıyordum. "Şeytan senin yanında halt etmiş. Umarım, gözlerimin önünde geberirsin, Asır. Umarım, can çekiştiğini gözlerimle görürüm! Sen cehennemine dönerken de ben senin yüzüne bakıp kahkahalar atacağım."

Göğsünden bir kez daha ittiğimde sırtı, kapının pervazına çarptı. Alev saçan gözlerimi, kalbine bir ok atar gibi son kez üzerine çevirip yanından öfkeyle ayrıldım.

BÖLÜM 14

Bundan birkaç ay öncesini düşününce ne kadar da yokuş aşağı indiğimi fark ettim. Tek amacım, iyi bir oyuncu olup kariyerimle ve değer verdiğim insanlarla bir arada olmaktı. Şimdiki amacım, hayatta kalabilmek ve insanları hayatta tutabilmekti. Her zaman bir umudun var olduğuna inandım, umutlarım tek tek uçup gittiğinde ise elimde kalan tek şey, bir silah olmuştu. Bu silahla yapmam gereken ise karşımda dizlerinin üzerine çökmüş iki adamdan birini alnının çatından vurmaktı.

Üzerimdeki baskı inanılmazdı. Omzumun arkasından kulağıma doğru ölümü fısıldayan Asır, baskının ta kendisiydi. Bunu bir şenlik olarak görmemiz için elinden geleni yapıyordu, umursamaz ve eğlenceli tavırlar sergiliyordu. Katil çetesi etrafımızda, kurbanlar önümüzde ve biz de evin hemen dışındaydık. Silah elimde, namlusu Akın ve Ali'nin arasında bir yerde süzülüyordu.

"Tik tak, zaman geçiyor, 17 Numara," diye alay edercesine konuştu Asır. Omuzlarımı daha da dik tutarak silahın kabzasını sıkıca kavradım. Silahı Ali'ye doğru çevirdiğimde mavi gözleri korkuyla irileşti.

"Bu kadar zor olmamalı."

"Susmak da öyle," diye Asır'a karşılık verdiğimde, histerik gülüşü ortamdaki boğuk havayı yarıp geçti. Ölümden zevk alan bir adamın bu durumda somurtmasını bekleyemezdim tabii.

Silahın tetiğine parmağımı sabitlediğimde Ali, "Defne, yapma!" diye bağırdı. "Suçlu olanın ben olmadığımı biliyorsun."

Silahın Ali'ye doğru çevrili olması, onu vuracağım anlamına gelmiyordu. İkisini de vuramazdım, sadece Asır'ın beni durdurmasını bekliyordum. Bunu yapacağıma inanmış olamazdı.

"Onu gebertmen gerek, Defne," dedi Ali. "Onu seçmezsen seni gözünü bile kırpmadan öldürür."

Ali'nin sesi gittikçe yükselirken içimdeki korkak kızın çığlıklarını duymakta zorlanıyordum. Yine de oradaydı, birini vurmamı engelleyen kız benimleydi.

"Ölümün kıyısındayken bile kahpelik yapmaya devam ediyorsun," diye Ali'ye laf attı Akın. "Kahpelik sende huy olmuş."

Belli ki Akın ölmekten korkmuyordu. İkisini karşılaştırırsam her şartta kazanan Ali olurdu çünkü benim hayatımı kurtaran Ali, kurtarılmama sebebiyet veren Akın'dı.

Silahı, Ali'nin üzerinden çekerek Akın'a doğru döndürdüm. Akın'ın gözleri silahın soğuk namlusunu takip ederken içine çektiği korku dolu nefesten çenesine doğru kayan ter damlasına kadar her tepkisini fark ettim. Silah Ali'yi hedef alırken korkusuzdu ama kendine döndüğünde onun da Ali'den bir farkı kalmamıştı.

"Bir şey mi demiştin?" diye sorduğumda yavaşça yutkundu. Asır kulağıma doğru eğildi, "İşte böyle, 17 Numara. Eğlenmene bak," diye zevkle konuştu.

"O, senin işin." Cevabım üzerine Asır güldü ama güldürmedi.

Akın, çatılan kaşlarıyla silahı göstermeye çalışırken, "Beni vurursan hayatını cehenneme çevirecekler. Sana ders vermek için birini öldürmeni istiyorlar ama aslında seçenek sunmuyorlar. Beceriksizsin, katil olamayacak kadar korkaksın. Aslında

kurban olan sensin!" diye bağırdığında kafamı hafif yana eğdim. Sinirlerim, kurduğu cümlelerin tehditkârlığına dayanamayarak patlayacak hâle geldiğinde bu kez bağırma sırası bendeydi. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattım, silahın namlusunu şakağına dayayarak iyice bastırdım. İşte, o an kimsenin engel olmaması, onun ses çıkaramaması hoşuma gitmişti.

"Oradan bakınca kurban konumunda ben varmışım gibi mi görünüyor, Akın?" diye sordum. "Seni öldürdükten sonra benim alacağım ders değil, intikam olur."

Anıl, neşeli bir ses tonuyla, "Bazılarına göre ders olan, kızımıza göre intikamdır. Devam et, Defne. Sana yapılanların cezasını kes," dediğinde bu, bana cesaret verdi. Belki de yapabilirdim, Akın'ı şakağından vurup çamura bulanmış zemine düşen cansız bedenini zevkle izleyebilirdim. Bana yaptıklarından sonra yaşamayı değil, ölmeyi hak ediyordu. Birileri bedel ödemeliydi ve ben, canlarını yakarak bu bedeli ödetebilirdim.

"Sorsana!" diye haykırdı Akın, sinirden delirmek üzereydi. "Asır'a, bunu neden kendi yapmıyor, sorsana! Katil olmanı istiyor, sen beni öldürürsen yerime geçeceksin. İnsanları katledeceksin çünkü sen Asır'ın kuklasısın!"

Biliyordum, farkındaydım ve bu farkındalık, elimdeki silahı tutmamı iyice zorlaştırıyordu. Silahı, Akın'ın şakağından çekerek geriledim ve Asır'ın yanına gittim. Silahı ona uzattığımda gözleri, gözlerimden başka bir yere bakmıyordu bile.

"Sen yap," dedim silahı ısrarla uzatırken. "Suçlu olanın kim olduğunu biliyorsun, bunu sen yap."

Kısa bir gülüş attıktan sonra uzattığım silahı elinin tersiyle itti. "Sana, bunu senin yapacağın söyledim. Eğer yapmazsan küçük şansları ellerinden kayıp gidecek. İkisi de bastığın toprağın altına, senin kazdığın çukurlara, senin ellerinle gömülecekler. Bir dua okursun artık ölmüş katillerin ruhlarına."

Gerçeği bir kez daha idrak ettikten sonra silahı yeniden Akın'a doğru çevirdim. Akın, sesli bir şekilde küfür mırıldandığında

Asıl, "Çok uzadı, bir sonraki katliamı ailene uygulamamı istemiyorsan şimdi kararını ver yoksa ben aile fertlerinden kimi önce öldüreceğimin kararını otuz saniye içinde vereceğim," dedi, o an kararımı verdim ve tehdidine boyun eğdim. Çünkü ben katillerin kanlı dünyasına ailemi asla dâhil etmeyecektim.

Onlar ölmediği ya da müebbet hapis yemedikleri sürece, bir daha sadece Defne Karaca olamayacağımı aslında o anda fark ettim. Bir gün kaçsam, bir şekilde ellerinden kurtulsam bile öylece peşimi bırakmayacaklardı. Ben özgürken bile onların esiri olacaktım çünkü bir kuştum ama kanatlarımı *17 Numara* olduğum gün kırmışlardı. Ben onlardan kaçsam da sevdiklerime zarar vermek için hazırda bekleyeceklerdi.

Zihnimde beliren düşünceler yüzünden olduğum yerde sendeledim. Kısa bir anlığına hepsinin bakışları şaşkın bir hâl aldı ama kimse, içimde yanıp bitenin ne olduğunu merak etmedi.

Tek istekleri, sekizinci katil olmamdı. Bunun uğruna ne kadar ileri gidebileceklerini umursamıyor ya da beni ne hâle getirdiklerini görmüyorlardı.

Bir katil olmamı, onlardan olduğumu kabullenmemi ve piyon olup isteklerini yerine getirmemi istiyorlardı. Bunun ardında ise bir gün öğreneceğime emin olduğum büyük bir sebep yatıyordu. Beni sekizinci katil yapacak olan sebep neydi, şu an bilmiyordum ama hiçbir sebebin yaşadıklarımı haklı çıkarmaya yetmeyeceğinden emindim.

"Son on saniye..."

Kafamı yavaşça sağa doğru yatırdım, kararımı vermiştim. İçimdeki kin, acıya ve kedere boğulsa da bu karardan vazgeçmeyecektim. Çünkü suçluyu biliyordum, katili tanıyordum ve onu öldürmezsem o, insanları öldürmeye devam eden bir makineden farksız olmaya devam edecekti. Şimdi belki zorunda olduğum için yapıyordum ama aslında, dünyayı büyük bir pislikten kurtarıyordum.

"Üç."

Silah Akın ve Ali'nin arasında belli aralıklarla gidip gelirken Asır geri sayıma devam ediyordu.

"İki."

Ali bana sıcak bir tebessüm yolladığında silah onun üzerindeydi. Gözleri buğuluydu, bulutlarla kaplanmış gökyüzünü andırıyordu. İki kötü arasından en kötüyü seçmiştim.

"Bir."

Asır'ın saydığı son saniyeyle eş değer bir biçimde silahı Akın'a doğru çevirdim ve onu göğüs kafesinden vurdum. Akın'ın cansız bedeni çamura bulanmış zemine yığılırken dizlerimin üzerine düştüm. Ben artık sekizinci katildim.

Buğulanan gözlerimin ardından, katillerden birinin, Akın'ın yere yığılan bedenine doğru eğildiğini, onun nabzına baktığını gördüm.

"Ölmüş," dedi Barış, yerde titreyen bedenim bu kelimeyle aniden durdu. Nefes alamadığımı hissettim, boğazıma bir yumru oturmuştu. Katil olmuştum, Asır'ın istediği gibi biri olmuştum. Onun kuklasıydım, benimle bir oyuncakla oynar gibi oynuyordu.

"Artık bizdensin, 17 Numara. Hoşuna gitti mi?"

Asır'ın sesi, üstü örtülen hislerimi açığa çıkardı. Ona olan öfkem beni ayağa kaldırdı ve silahı onun kalbine doğru çevirdim. Elim ayağım titriyordu. Onun canını yakmak, içimde sebep olduğu his için yüzünü parçalamak istiyordum.

"Gitti!" diye haykırdım. "Artık bir katil olduğuma göre seni de öldürebilirim! Bana ve masum insanlara yaşattıkların için senin cezanı kendi ellerimle verebilirim."

"Bunu yapamazsın," diye net bir sesle konuştuğunda, silahı iki elimle tutarak sesimi temizlemek adına hızlıca yutkundum. "Yaparım, artık kaybedecek bir şeyim yok, yaparım!" Bana yaklaşmaya kalktığında, "Yaklaşma," diye çıkıştım.

Kaybedecek çok şeyim var, yaklaşma.

"Defne, indir silahı," dedi sakince. "Bunu yapmayacaksın."

Yaklaşmaya devam etti. "Sana *yaklaşma,* dedim," diye bağırmaya devam ettim. "Bu iş şimdi bitecek ve ben, bu acıya daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağım. Seni zamanla değil, şimdi yakacağım çünkü ben katil olduğum an yandım."

Duraksarken garip bir sakinlikle, "Beni öldürünce her şey bitecek mi sanıyorsun?" diye sordu. "Aksine, daha çok insan ölecek ve buna senin değer verdiğin insanlar da dâhil olacak. Bu kez sorumlusu sen olacaksın, 17 Numara."

İdrak ettiğim gerçekle birlikte öfkem, sabrımın tükendiği noktada dans etmeye başladı. Gözlerimden akan yaşlar, kalbime saplanan kötülük damgası ve yaşadıklarımın ağırlığıyla savaşmayı bırakmaya karar verdim. Çünkü ben artık bir savaşçı değil, katildim. Ve katil, bu kez kendini öldürmeliydi.

"Haklısın," dedim, sesim boğuk ve çaresizdi. "Ben senin savaşının bir piyonu olmaktan kendimi menediyorum, Asır Karahanlı. Umarım, bana yaşattıklarını yaşamadan ölmezsin. Çünkü ben, senin yaşattıklarını artık kaldıramayacak kadar kendime yenildim. Yenilgim senin zaferin olsun, ben senin bir sonraki zaferlerine şahit olmamak için silahı doğru kişiye çeviriyorum. Çünkü asıl Defne, buraya geldiği ilk gün öldü. Ben katil Defne'yi öldürüyorum."

Silahın namlusunu kendime doğru çevirirken gözlerim onun çehresindeydi. Soğuk ve öfkeli havası Asır'ı terk etti, dağılan hislerinin yerini korku aldı. Kurbanı hayatına kıyarken panikledi.. Asır bana doğru uzandığı sırada, dudağımın kenarını sıyırıp geçen gözyaşlarım gibi kendime *elveda,* dedim.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Tetiğine bastığım silah aynı anda kalbimden başka tarafa döndü. Elimi saran eli silaha hükmetmeye başladığında bedeni de bedenime sarılmıştı. Silahın ağırlığı ellerimden uzaklaşırken, ona tekrar ulaşamadan bedenim aniden döndürüldü. Ellerimin korkudan göğsüne tutunduğu Asır, bana aynı benim gibi şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

Onun gözlerine bakmak ve hiç kaçamamak normal şartlarda bu kadar kolay değildi. Belki birinin atan kalbini yeni durdurduğum için, belki de benim atan kalbim olduğundan daha hızlı attığı için... Her koşulda gözlerine ilk ve son defa bu kadar derin bakıyordum. Çünkü bundan sonra son veremediğim hayatımın her saniyesini kendime acıyarak geçirecektim. Gözlerimin buğusu hiçbir zaman geçmeyecek, hiçbir zaman bu evden birine şimdi olduğundan daha farklı şeyler hissetmeyecektim.

"Sen, benim savaşımın piyonu değilsin; savaşımsın," dediğinde onu göğsünden iterek kendimden uzaklaştırdım. "O hâlde savaşı kaybettin!"

Elindeki silahı Koray'a uzattı, onu almaya çalıştım ama önüme geçerek beni tuttu. "Bırak! Birinin canını aldıktan sonra benden hiçbir şey olmamış gibi yaşamamı isteyemezsin."

"İstiyorum," dedi, ondan uzaklaşmak istediğimde beni daha sıkı tuttu. "İnadına yaşamanı, her an o tetiğe bastığın için gülmeni istiyorum. Benim gibi olmanı istiyorum."

"Ben senin gibi değilim!" diye haykırdım, sesim boğuk ve tizdi. "Yapamam, zevk alamam! Canım yanıyor, nefes alamıyorum!"

Tek eliyle beni tutmaya devam ederken diğer elini çeneme götürdü ve gözlerimin içine anlamlı sayılabilecek kadar uzun baktı.

"İçinde yananı cehennem sanıyorsan, cenneti görebilmek için neden gülemiyorsun?"

"İçimdeki cennetin bütün çiçekleri, yarattığın cehennemde kül oldu çünkü."

Kolumu ondan kurtardım, cevap vermesini beklemeden aramızdaki kısa mesafeyi açtım. Zorlukla nefes alırken, elimi boğazıma doğru götürerek dilimi damağıma bastırdım. Kendimi kastım, gözyaşlarımı tutabildiğim kadar tuttum. Ölüm gibiydi, katil olmak insanı yavaşça öldüren bir şeydi.

Gözlerim diğerlerinin üzerinde dolandı. Gecenin karanlığında, evden yayılan ışıkların aydınlattığı kapının önünde, yerde yatan ölmüş arkadaşlarının başında duruyorlardı. Koray bana nefretle bakıyor, burnundan soluyordu. Cem, Ege ve Ali'den iz yoktu. Nerede olduklarını ve ne zaman gittiklerini bilmiyordum. Anıl bana bakıyor; Barış başını öne eğmiş, elleri cebinde öylece duruyordu.

"Öldürdüm," dedim yutkunmaya çalışırken. "Akın'ı, arkadaşınızı öldürdüm. Sizden birini... Sizin gibi birini öldürdüm."

Kelimeler düğüm düğümdü, birbirine bağlamakta zorlanıyordum. Ne söylesem boştu, ne yapsam sonuçsuzdu.

"Bitirin bunu!" diye haykırdım bir anda. "Versenize cezamı, öldürsenize beni de! Ali'yi değil de Akın'ı seçtiğim için kızsanıza!"

Zihnim uyuşmuş, görüşüm iyice bulanıklaşmıştı. Ellerimi yüzüme götürerek gözlerimi ovuşturdum. Kukla Defne, piyon Defne, katil Defne...

"Akın ölmeseydi bir gün sen ölecektin," dedi Barış, sesi karanlıkta düz bir çizgiyi andırıyordu. "Sen kendi hayatını kurtardın."

"Evet," diyerek Barış'ı destekledi Anıl. "Kendini suçlama, biz kimin suçlu olduğunu zaten biliyorduk."

Ellerimi yüzümden çektiğim sırada Koray, "Kendini asmayı dene, 17 Numara. Cezanı çekersin," dediğinde sahte gülüşüm dudaklarıma yayıldı. Önce kendi kendime sessizce gülmeye, ardından histerik kahkahalar atmaya başladım. Gözlerimi Akın'ın cansız bedenine bakmamak için zorlarken kahkaham şiddetlendi, bana katil olduğumu haykıran ormanda yankılanmaya başladı.

"İşte böyle gül, 17 Numara," dedi Asır, nefesi enseme çarptı. "Haydi, bizden biri olmanı kutlamak için bu gece içelim."

Kahkahamı bastırmaya çalışırken ona doğru döndüm. Güldüğüm sırada gözlerimden akan sıcak yaşlar kirpiklerimden

süzülüp yanaklarıma indi. Ağlamak ve gülmek arasındaki ince çizgide öylece dururken kollarımı iki yana açtım.

"Ne güzel!" dedim kahkahalarımın arasından. "Katil oluşumu kutlayacak kadar delirdik!"

Kahkahamı kontrol altına alamıyordum. Zayıf düşüyordum, bacaklarım artık tutmuyordu. Her an yere yığılacakmış gibi güçsüz hissediyordum. Ağır ağır soluklar vererek, gülüşümü bastırmaya çalıştığımda göğsüm acıyla sıkıştı; geçirdiğim şok ve çektiğim vicdan azabı yüzünden midem düğümlendi. Gözlerim yeniden buğulandı, yüzüm saniyeler içinde sırılsıklam oldu. Gülüyor muydum yoksa ağlıyor muydum, bilmiyordum. Titreyen bacaklarım beni daha fazla taşıyamayacaktı, bu yüzden dizlerimin üzerine çöktüm. Midemden yükselen titremeleri durdurabilecekmişim gibi elimi midemin üzerine bastırdım. İçim kaldırmıyordu, günler geçtikçe katlanan acılarım boyumu aşıyordu.

"Alışacaksın," dedi Asır, sesi çok yakınımdan geliyordu. "Alışman için hep yanında olacağım."

Kafamı hafifçe kaldırdığımda onu karşımda gördüm. Şefkatle bakıyordu, gerçekten yardım etmek istiyormuş gibi yumuşaktı bakışları. Bu korkunçtu, hemen ardında benim öldürdüğüm arkadaşı yatarken bana şefkatle yaklaşmaya çalışması korkunçtu. Cehennemdeydim, kötülüğü iliklerime kadar yaşıyordum.

"Alışmayacağım!" diye bağırarak bana doğru uzattığı eline vurdum. "Ben senin gibi değilim, içimdeki acı beni yiyip bitirecek ama ben alışmayacağım. Her şeyi unutacağım ama katil olduğum anı, Akın'ın cansız bedeninin yere yığıldığını unutmayacağım. Kendimi kaybedeceğim ve bu, beni delirtecek. Nefes aldığım her gün delirmeye bir adım daha yaklaşacağım ama ben, bu yaşadıklarıma alışmayacağım. Bitir bunu, öldür ve kurtar beni, Asır."

Hıçkırıklarım haykırışlarıma karıştı, hüznüm parçalandı, gözlerimden yaş olarak aktı. Asır'a, beni bu hâle getiren adama yalvarırcasına baktım. Önümde eğildi, sağ elini bana doğru uzattı. Eli, saçlarımı sıyırıp boynuma ulaştı ve tenime değdi. Başparmağı boynumu okşarken gözleri boynumdan gözlerime doğru kaydı.

"Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?"

Kafamı onu onaylarcasına salladığımda, dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. Eli boynumdaki kesiğin izinde, çenemin altında usulca gezindi. Sanki kurbanını inceliyordu, ölümümden alacağı haz için kendini hazırlıyordu.

"Kül olmak için çok erken değil mi, Defne?"

"Kül oldum," dedim yavaşça yutkunurken. "Ama yeniden doğamadım."

"Bekleseydik, deneseydik."

Diğer eli ıslak gözlerime uzandı, göz pınarlarımda biriken yaşları silerken dilini dudaklarında gezdirdi.

"Nefes alamıyorum," dedim titreyen sesimle. "Ben, senin sandığın kişi değilim."

Nefesini bırakırken iki elini de boğazıma doladı. O an hazırdım, savaşmaktan yorulmuştum. Gözlerimi kapatırken alt dudağım titredi. Nefesim, o beni boğmadan önce kesildi. İstiyordum, kurtulmak istiyordum.

Eğer beni kendi elleriyle öldürürse, aileme ve sevdiklerime zarar vermezdi. Onun ellerinde can verirsem vazgeçerdi her şeyden, benimle başladığı gibi benimle biterdi. Kalbimi istiyordu ya, artık alabilirdi. Ben mağlubiyeti kabul ediyordum.

"Kız kardeşim de yaşamak için babana aynı senin gibi yalvarmış mıdır, 17 Numara?"

Gözlerimi, geçirdiğim şokla açarken, "Ne?" dedim, afallamıştım. Bakışları bir yay kadar gergin, ses tonu soğuk ve kasvetliydi.

"Hâlâ ölmek istiyor musun, 17 Numara?" diye sorduğunda henüz toparlanamamıştım. Yaşamak, nefes almak için kafamda yeni bir soru işareti yaratırken elimi, elinin üzerine koyarak onu durdurdum.

"Babam yıllar önce öldü, senin kardeşinle ne ilgisi olabilir?"

Ağzındaki baklayı çıkarması için beklediğim sırada bakışları yumuşadı, dudağının kenarı alayla kıvrıldı. Belki de şu an beklediğim son şey, onun gülümsemesiydi. Ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgide ölüm tarafına atlamışken, bana yaşamak için bir sebep veren adamın gülmesi hiç normal gelmiyordu.

"Soruma cevap ver, 17 Numara. Hâlâ ölmek istiyor musun?" Ona cevap veremeden, "Ha, bu arada, hâlâ ölmek istiyorsan haberin olsun, son bir dilek hakkı tanıyıp merak ettiğin hiçbir soruyu cevaplamayacağım," diye de ekledi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, içimde yükselen öfkeyi taşmadan durdurmaya çalıştım. Boğazımın üstünde duran elini iterek ayağa kalktım. Onu ardımda bırakıp iki elimi de gözyaşlarımı silmek için yüzüme götürdüm. Kurumakta olan gözyaşlarım suratımda çamur etkisi yaratıyordu. Derin nefesler alıp vererek içimde hâlâ ağlamamı tetikleyen hormonlarımı durdurmaya çalıştım. Güçlü olmam, belki de sadece öyle gözükmem gerekiyordu.

Asır'ın ayağa kalktığını ve bana yaklaştığını hissettiğimde, kendimi zorlayarak yutkundum. Öğrenmeden ölemezdim.

Elini omzumda hissettiğimde ani bir hareketle arkamı dönüp ondan bir adım uzaklaştım. Bana, ağzımdan çıkacak her bir kelime onun için önemliymişçesine dikkatle bakıyordu. Artık gülmüyor ya da ukala bir tavır sergilemiyordu. Gözlerimi gözlerinden bir saniye bile ayırmadan, takılıp kalan ve tek bir cümleyle tekrar devam eden hayatımın geri kalanı için ilk adımlarımı atmaya başladım.

"Son bir dilek hakkı tanısaydın, her şeyin eskisi gibi olmasını dilerdim. Seni hiç tanımamayı, hiç katil olmamayı, o otobüste

yanıp kül olmayı dilerdim. Sen benim dileklerimi gerçekleştiremezsin, Asır. *Beni öldür, beni kurtar,* dedim ama elime yaşamak için bir sebep verdin. Oyunlarına, bu dünyada varlığı silinip giden babamı da sokman şart mıydı? Beni bu kadar zorlaman şart mıydı? Beni öldürüp, varlığımın silinişini gülerek izleyemez miydin?"

"İzleyemezdim," diye haykırırken, ellerini iki yana isyan edercesine açtı. "Sen ellerimin arasında can verirken nasıl gülerek izlerdim? Herkesin ölümünü izlerim ama seninki olmaz, Defne Karaca. *Bana yaşamak için sebep verdin,* diyorsun ya, belki sen de bana vermişsindir. Belki birbirimizden intikamımızı böyle alıyoruzdur; birbirimize yaşamak için bir sebep vererek."

"Hastasın," diye haykırdım. "Hayatımı, babamın iyi bir adam olduğuna dair inancımı ellerimden aldın ve hâlâ yalan söylüyorsun. Sana yaşamak için bir sebep verdiysem umarım, o sebepte boğulursun. Yaşamak için kendini inandırdığın sebepler umarım, senin ölümün olur."

Daha fazlasını kaldıramayacaktım. Durdukça, konuştukça ve birkaç metre uzağımda Akın'ın ölü bedeninin varlığını bildikçe çıldırıyordum. Ne ölebiliyor ne de dimdik ayakta durabiliyordum. Yalnız kalmalı ve birbirine giren olayları ayırmalı, süzgeçten geçirmeliydim.

Ondan hızlıca uzaklaştım, eve doğru savsak ama hızlı adımlarla ilerledim. Elim boğazımda, düzensiz nefeslerimle bir bataklığın içindeydim. Eve girmeden önce Asır'ın arkamdan bağırdığını duydum ama durmadım.

"Eğer eline beni öldürmek için bir fırsat geçerse hiç düşünme, direkt yap, 17 Numara."

Evin kapısını açtığımda bir an duraksar gibi oldum ama hayır, içeri girer girmez kapıyı hızlıca çarptım ve kapattım. Kapıdan yayılan gürültünün yankısı kulaklarımdan silinmeden odaya geçtim ve kendimi yine dört duvarın arasına kilitledim.

Kapının ardına yaslandım, aşağı doğru kayarken başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerimden yayılan ağrı, şakaklarımdan başıma doğru bir yol gibi uzuyordu. Burnumun üzerindeki sargı sırılsıklamdı, onu çekip çıkardığımda canım yanmamıştı ya da ben artık acı hissedemiyordum.

Çıldırmak için elimde bir sürü sebep varken sakin kalmaya çalışmak oldukça zordu. Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak, saçlarımı yolmamak için başıma yasladığım ellerimi yumruk yapmak ve etrafı tekmelememek için ayaklarımı sıkıca yere bastırmak bedenimi korusa da aklımı korumaya yetmiyordu.

Akın ölmüştü, onu ben öldürmüştüm. Cansız bedeni dışarıda, toprağın üstündeydi ve arkadaşları onun ölümüne üzülmüyordu. Çünkü katil çetesi, aslında arkadaş değildi. Birbirlerinin ölümü bile onları etkilemiyordu. İnsan hayatının değeri, bu evde sıfırın altındaydı.

Akın'ı seçtiğim için pişman değildim ama Ali'yi hayatta bırakacaklarını da zannetmiyordum. Eğer Ali ölürse ben boşuna katil olmuş olacaktım, yarı yarıya denen şans diye bir şey var olmamış olacaktı. Ben yine Asır'ın oyununda yenilmiş olacaktım.

Derin bir nefes alırken göğüs kafesim ağrıdı, aldığım nefesler boğuk ve soluktu. Sanki nefes alamıyordum, her an boğulacak gibi hissediyordum.

Ben ölmek istemiştim, bunu gerçekten istemiştim. Zaten yaşamıyordum, bedenen ölmem benim kurtuluşum olurdu. Babam... Onun hakkında önüme sunduğu iddia hiç hoş değildi. Benim babam masumdu, tanıdığım en iyi adamdı. Babam masum birini öldürmezdi, suçlulara bile zorunda kalmadıkça zarar vermeyen bir adamdı. Şehitti; onurlu, gururlu ve şefkat dolu bir insandı. Asır'ın kız kardeşini öldürmezdi, bunu isteyerek yapmazdı.

Babamın onurunu kurtarmalıydım, onun masum olduğunu kanıtlamalıydım. Asır'ın kendini inandırdığı saçmalıkların aslını bir şekilde öğrenmeli ve gerçekleri önüne sunmalıydım.

Eğer Asır'ın inandığı buysa, benim burada olma sebebim de buydu. Asır, kız kardeşini babamın öldürdüğünü düşündüğü için kendince benden intikam almak istiyordu. Ölmüş babamdan intikam alamadığı için beni seçmişti, benim hayatımı mahvetmeyi kendine hedef hâline getirmişti. Yıllarca süren bir intikam planı...

Asır, *savaşım sensin,* derken ciddiydi. Benimle alay etmiyordu. Savaşı benimleydi çünkü intikam yemininde boğulmuş bir adamdı. Savaşı kazanmadan beni bırakmayacaktı. Bu yüzden ona gerçekleri göstermeli ve bana yaşattıklarının bir haksızlık olduğunu kanıtlamalıydım.

Bir insan, onu üzen bir şeyin intikamını alırken neden böyle bir yol seçerdi? Onu katliam yapmaya iten, insanlardan bu denli nefret ettiren neydi? Kız kardeşine olan sevgisi, gözünü bu kadar mı kör etmişti yoksa kız kardeşinden önce de zaten bu hâlde miydi? Kız kardeşinin zamansız ölümü, gizli kötücül duygularını ortaya mı çıkarmıştı? Gerçek manada kötü olmak için insan ne yaşamalıydı? Kötülük insanın içinde mi yoksa hayatın ta kendisi miydi?

Artık sadece Defne Karaca değil, 17 Numara diye bahsedilen sekizinci katildim. Neden 17 Numara olduğumu biliyordum ve daha şimdiden, hiç öğrenmemiş olmayı diliyordum. Asır'ın yarattığı cehennemde yandım, kül oldum ve şimdi küllerimden doğacağım. Yanlış kişiyi yaktığını, yarattığı cehennemin ardında yatan nedenin gerçek olmadığını ona ispatlayacağım.

Defne Karaca'yı istedikleri kadar öldürmeye çalışsınlar, ben 17 Numara'yı kabullenmediğim sürece bunu başaramayacaklar.

BÖLÜM 15

Odanın içinde, kapının ardında kendimle savaşmamın üzerinden çok fazla zaman geçmişti. Saatlerce kapının önünde, yerde iki büklüm olmuş bir vaziyette kalmıştım. Düşüncelerim beni yiyip bitirirken defalarca kez uyumuş, uyanmış ve bir sürü düşüncenin içinde kendimi kaybetmiştim. Uyuyamadığımda ya da düşünme yetimi kaybettiğimde çantamdaki Şeker Portakalı kitabımı bunca acının arasında hatırlamış ve ona sığınmıştım.

Akın'ın ölümünün üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Barış beş, Anıl dört ve Cem bir kez kapıma gelmişti. Beni yemeğe çağırmışlar, odadan çıkmam için ısrar etmişlerdi. Onlara cevap vermemiş, bir yaşam belirtisi dahi göstermemiştim.

Açlık hissetmiyordum, midemde hissettiğim şey bile bir boşluktan ibaretti. Dudaklarım kurumuş, boğazım yutkunurken parçalanmış gibi hissettirecek kadar acıyacak hâle gelmişti. Neyse ki bu acılar, bu boşluk hissi, diğerlerinin yanında bir hiçti; etkilenmeyeceğim kadar küçüktü. Benim canımı ancak ölümüm yakabilirdi bu saatten sonra.

Gözlerim yarım açık, şiş oldukları için oldukça kısık ve buğulu bir hâldeyken öylece duvarın dibinde oturuyordum.

Elimde Şeker Portakalı vardı, ikinci kez okumaya başlamış ama son sayfalarında aniden ilerleyemez olmuştum. Belki de okuduklarım beni yaralamıştı.

Şöyle diyordu Zeze: "*Acı çekmek ne demekmiş, şimdi anlıyorum. Acı çekmek bayılana kadar dayak yemek değildi. Ayaktaki cam kesiğine dikiş attırmak değildi. Asıl acı, kalbi baştan aşağı sancılara boğan, insana sırrını kimselere anlatmadan ölmeyi arzulatan bir şeydi. Kolları, başı hep dermansız bırakan, yastıkta öbür yana dönme isteğini bile söndüren bir şeydi.*"[4]

Yaşamak istememek ama ölememek böyle bir şeydi. Yaşamıyordun, öylece duruyordun. Nefes alıyordun ama hissetmiyordun. Görüyordun ama gördüğünden bihaberdin. Aslında ölüydün ama sen yaşadığını zannediyordun.

"Defne," diye seslendi Anıl ve kapıya iki kez vurdu. "İki gün oldu, artık bir şeyler yemelisin."

Katil olduğumu kabullenmek için iki gün yeterli miydi yani? Babamın üzerine atılan suçu sindirmem bu kadar basit miydi?

"Haydi, aç kapıyı, birlikte bir şeyler yiyelim."

Yemek, hislerime ihanet etmek gibi geliyordu. Hak etmiyormuşum gibi... Onların hazırladığı yemekleri yemek, onlardan biri olmayı kabullenmek gibiydi.

"Bari kapının arkasındaysan çekil, kapıyı kıracağım da."

Kaşlarım ister istemez çatılırken kapıya doğru göz ucuyla baktım. Kapıdan çok uzaktım; yatakta, duvara yapışmış bir hâldeydim.

"Çekildin mi?" diye sordu, sesi küçük bir çocuk gibi çıkmıştı. "Prensin seni kapatıldığın kuleden kurtarmaya geliyor, sarışın."

Biri Anıl'a bu odadan değil, onlardan kurtarılmam gerektiğini söyler miydi? Sanmıyordum.

4 José Mauro de Vasconcelos, *Şeker Portakalı* (İstanbul: Can Yayınları, 2021), 169.

Birkaç saniye sonra bir gürültü koptu ve kapı açılarak duvara çarptı. Anıl içeri daldığında düşmeden önce dengesini sağlamayı başardı. Elinin tekini beline koyduktan sonra etrafı kolaçan ettiğinde beni görebildi. Hemen diğer elini saçına götürerek havalı görünmeye çalıştı.

"Prensesi arıyordum," dedi nefesini bırakırken. "Burada olduğu söylenmişti ama sizinle, yani bir cadıyla karşılaşmayı beklemiyordum doğrusu."

Ona ters ters bakmaya devam ettiğimde, birkaç adım atarak bana yaklaştı ve elini öne doğru uzatarak, "*Umduğunu değil, bulduğunu* diye boşuna demeyişler. Elimi tutun, sizi yemeklerle donatılmış bir yere götüreceğim," dediğinde kıpırdamadım.

"Haydi ama, sarışın," dedi isyan edercesine, hüzünlü bir tavırla. "İyi olmanı istiyorum, bu odada açlıktan ölmeni değil. Biliyorum, kaldıramayacağın kadar ağır şeyler yaşıyorsun ama inan bana, geçecek. Bu süreçte yanında olmamıza izin ver, yeter. Seninle savaşmamıza izin ver."

Bana karşı savaşan bir adamın askerleri olmasaydınız belki denerdim, Anıl.

Dizlerime sardığım elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Prensin, ayağına kadar geldi. Onu reddetmeyeceksin, değil mi?"

Onun içten gülümsemesine, çocuk gibi dağıttığı sarı saçlarına ve gözlerindeki muzip parıltıya baktım bir süre. Dış görünüş, insanın içinin tam zıttı olabiliyordu işte. Bazı insanlar, hiç sanmadığın kadar kötü olabiliyordu.

Elimi tutan elini hafifçe tutarak karşılık verdiğimde gülümsemesi büyüdü. Beni yataktan kaldırırken hevesli görünüyordu. Bunu o istediği için değil, savaşmaya mecbur olduğum için yapıyordum. Eziyeti kendime değil, buna sebep olanlara çektirmeliydim.

"Prens olduğum konusunda hemfikiriz ama yemekler konusunda biraz abarttım galiba," dedi ayağa kalkmayı başardığımda.

Onun elini bırakmak istedim ama iki gündür ayağa kalkmadığım için bacaklarım titriyordu. Güçsüzdüm, bedenim yığılmak için an kolluyordu. "Aşçımız öldüğü için yemekleri biz becerik-sizler yaptık."

İster istemez duraksadım, kanım çekildi ve ilerlemek için onun adımlarına eşlik edemedim. Anıl elini birkaç kez alnına vurarak, "Özür dilerim, niyetim yüzüne vurmak değildi. Akın'ı öldürdüğün için seni suçladığımı düşünme," dediğinde yutkunamadım. Anıl konuştukça Akın'ın ölüm anı zihnimde canlanıyordu. Sanki yeniden yaşıyor ve onu yeniden öldürüyordum.

Anıl kendine kızarken Barış odaya girdi, Anıl'a okkalı bir küfür savurarak yanımdan uzaklaşması için onu itti. Anıl arkadaki duvara çarptı, ellerini iki yanağına da bastırarak suçluymuş gibi bir mahcubiyetle bize bakmaya başladı. Barış ne ara yumruk yaptığımı fark etmediğim elimi açarak sıkıca tuttu, diğer eliyle de gözyaşlarımı sildi. O silene dek ağladığımı hissetmemiştim bile.

"Ağlama," dedi, sesi tok ve sıcaktı. "Anıl salağının sadece seni yemeğe getirmesi gerekiyordu ama belli ki boşboğazlık etmiş. Hiçbirimiz..." Devam etmeden önce çenemi tuttu ve bakışlarını kendine doğru çevirdi. "Seni suçlamıyoruz, Defne. Biz sadece masum olduğunu sandığın insanları değil, kötülüğünü gizlemeyenleri de öldürüyoruz. Akın bunu hak etti."

"Yapamıyorum," dediğimde sesim bir fısıltıdan ibaretti. Barış gülümsedi. Duruşu dik, kendinden oldukça emin görünüyordu. "Benim tanıdığım Defne yapar. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Kolay olan ölmek, sen yaşamaya çalışıyorsun. Nefes alırken bile acı çekmeye başlayan bir insan eğer hâlâ ayakta durmak için çabalıyorsa her şeyi yapabilir."

Cümlesini bitirir bitirmez kollarını bedenime sıkıca sardı. Sarıldığı an tekleyen kalbim, hâlâ atmaya devam ettiğini bana kanıtladı. Barış'ın sarılışı bir arkadaşın desteğinden farksızdı. Kötüydü ama iyi hissettirebiliyordu. Sanki yalnız değildim, sanki

Asır'ın askerleri benim savaşıma katılmak istiyordu. İşte ben, küçük bir harekete kapılacak ve inanacak kadar saftım. Ya da bir şeylere inanmak ve onlara tutunmak isteyecek kadar zayıf...

Geri çekildikten sonra beni odadan çıkarmaya kalktı ama bacaklarım resmen kilitlenmişti. Sendelediğimde Anıl diğer koluma girdi, yürüyebilmem için destek oldu.

"Çok zayıfladın, Defne," dedi Anıl, mahcubiyeti kaybolmuştu. "Geldiğinde yüzün daha kiloluydu, şimdi kemiklerin sayılıyor. Her gün üç öğün ağlayacağına yemek yemen konusunda anlaşalım."

Anıl'a dolu gözlerle baktığımda, kendine küfür mırıldanarak ağzına hayalî bir fermuar çekti. Bu sırada odadan çıktık, mutfağa doğru yürümeye başladık. Cem, Koray, Ege, Asır ve Ali yemek masasında oturmuş, bizi bekliyordu. Ali'nin varlığını idrak ettiğimde gözlerim, geçirdiğim şokla açıldı; hayal gördüğümü sandım fakat Koray'ın tepkimi fark edip konuşmasıyla bunun bir hayal olmadığını anlamış oldum.

"Evet, yaptığın seçim sayesinde masada Akın değil, Ali oturuyor. Ne demişler, *dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tut.* Delinin eline silah verirsen böyle atasözlerine kalırsın."

Ona cevap vermedim, bunun yerine Asır'ın sağ tarafındaki boş sandalyeye oturdum ve önümdeki yemeği yemeye başladım. Anıl yanıma, Barış karşıma oturduğunda, herkesin gözünün benim üzerimde olduğunu fark ettim. Masanın diğer ucundaki Ali'ye baktığımda gözünü kırparak hafifçe tebessüm etti. Demek Asır gerçekten sözünü tutuyordu, Ali'yi öldürmeyecekti. Onu bırakamayacağı için de yanında tutmaya karar vermişti.

"Sen zekân için buradaydın, değil mi, kardeşim?" dedi Barış, sesi ima doluydu ve Koray'a ithafen konuşuyordu. "Çok zorluyorsun o küçüğü, çok."

"*Yalnız kaldım,* desenize," dedi Koray, sinirlenmiş gibiydi. "Aferin, Defne. Hedefine giden yolda bu kadar istikrarlı davranman beni bile şaşırttı. Ağlayıp, zırlayıp herkesi kendi tarafına

çektin. Şimdi herkes o küçük avucunun içinde, sadece onlara gülümsemeni bekliyorlar. Efendimiss..."

Koray'a cevap vermek gibi bir niyetim olmasa da ona bakmadan edemedim. Gözlerini üzerime dikmiş, sinirli sinirli söyleniyordu. Huzursuzdu, her şeye itiraz edecekmiş gibi hazırda bekleyen bir tavrı vardı.

"Defne artık bizden biri," dedi Asır, sesi oldukça net ve sertti. "Sen de gülümsemesini beklemeye başlasan iyi edersin çünkü yedi kişi kalmak, artık eskisi kadar zor bir tercih değil benim için."

Koray esaslı bir kahkaha patlattığında herkesin şaşkın bakışları ona döndü. Asır'ın askeri olmasına rağmen ona karşı kahkaha atacak cesareti göstermesi hayret vericiydi. Koray, Asır'a karşı diğerlerinden çok daha cesurdu ve bu, benim görmediğim arka planda onların çok daha yakın olduğunu düşündürüyordu.

Koray, Ali'yi göstererek, "Şu kahpe, arkanı döndüğün an sırtına bıçak saplayacak pisliği gerçekten Akın'ın yerine koyacak mısın? Haydi, bu..." diyerek beni gösterdi ve gözlerini devirerek devam etti: "sarı kafayı..." derken tekrar ara verip, Anıl'a dönerek, "Üstüne alınma, kardeşim, bu evde sevdiğim tek sarı sensin," dedi ve ardından yeniden bana döndü. "İşte, bu sarı kafayı bir şekilde kabul edebilirim ama Ali olmaz!" Cümleleri bir anda yön değiştirdi ve hedef ben oldum. "Ne olurdu bir kez olsun doğruları göz ardı edip şunu öldürseydin, Defne? Kardeşimi değil de şunu öldürseydin, ne olurdu?"

Cevap vermek için beklemedim. "Eğer Ali'yi öldürseydim, kardeşin beni öldürürdü."

Ayağa fırladığında öfkeden çıldırmak üzereydi. Gözünden akan tek damla yaşı gördüğümde aynı zamanda üzgün olduğunu fark ettim.

"Sen zaten ölmek istiyorsun!" diye bağırdı. "Asır'a seni öldürmesi için yalvardın. Oysaki Akın, bunu senin için yapmaya zaten gönüllüydü. Asır belli ki eskisi kadar can almayı sevmiyor,

düşünceleri istila edilmiş gibi. Tebrikler, Defne. Artık ağında kocaman bir yem var. Onu istediğin denize at, dilediğin balığı yakala. Dağıt bizi, yakıp yık ortalığı."

Asır ayaklandığında, ondan önce davranarak, "Haklısın," dedim. Onlar gibi ayağa kalkarak masadan destek aldım. "Burada olmayı, Akın'ı öldürmeyi ve bu saçma ithamlara maruz kalmayı ben istemedim. *Neden ben,* diye sorduğumda düzgün bir cevap bile alamadım. Ne ölebiliyorum ne de yeterince hayattayım. Buna son verebileceğim bir çözümün varsa söyle, denerim."

Yerime geri oturacağım sırada Koray'ın ağzından hiç beklemediğim cümleler döküldü. Uzun zamandır beklediğim, doğruluğunu teyit etmek istediğim cümleler, öfkeyle ağzından saçıldı.

"Baban yüzünden buradasın! Sen, bu katliam grubunun kurulmasının sebebi olan adamın kızısın. Buradasın çünkü Asır'ın öfkeyle kabaran damarlarından akan kan, bizim kanlarımıza karıştı. Hiçbir zaman rastgele bir numara olmadın; 17 Numara'yı değil, seni seçtik biz."

Bir hışımla Asır'a döndüğümde burnundan solur vaziyette Koray'a bakıyordu. Yumruk yaptığı eli masanın üzerinde dururken bir anda kaldırdı ve Koray'a doğru sallayarak, "Kuralları çiğnedin, çeneni kapalı tutman gerektiğini söylemiştim. Benden günah gitti, Koray," diye tehditkâr bir ses tonuyla konuştuğunda dilime dolanan ve bir türlü söyleyemediğim cümleleri bir bir söyledim, dikkatini tamamen üzerime çektim.

"Bana doğruları söyledi diye onu cezalandıramazsın! Bu zaten açıktı, imalarını anlamadım mı sandın? Babamın, kardeşini öldürdüğünü düşündüğün için katil çetesi kurup insanları katledemezsin! Sevdiğin biri öldüğü için karşılığında onlarca masum canı alamazsın! Bu, insanlık dışı, akıl hastası işi."

Bakışları bir yay kadar gergindi, sessizliğini koruyordu. Öylece bana bakıyor, kendi içinde savaş veriyormuş gibi görünüyordu. Gözleri parladı, kahve gözlerini bir cam kapladı. Dik duruşunun, yenilmez gibi çektiği sabit ifadesinin önüne ıslak

gözleri geçti, duygularını ele verdi. Ağlamadı ama göz pınarlarına dolan yaşları görebileceğim kadar uzun süre gözlerini kırpmadı.

"Akıl hastası işi mi?" dedi kaşlarını hafif kaldırırken, gergin bir biçimde. "Kardeşimin ölümü insanlık dışı değil miydi? Onun yaşadıklarının bedeli ne olmalıydı?"

"Katliam değil!" diye haykırdığımda elini çarçabuk odama doğru çevirdi. "Senden akıl alacak değilim, 17 Numara! Odana git yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Sınırları daha fazla aşacaktım, onun sınır çizgisinde tepinecektim. "Çıksa ne olur, ölür müyüm mesela? Gözlerimin önünde onlarca insanı öldürdün, senin dans ettiğin katliamda ben kendimden geçtim. Kaçtım, kaçırıldım ve defalarca ölümün kıyısından döndüm. Ben, senden kurtulmak için ölümü göze alarak kaza yaptırdım. Saatlerce aç, susuz ve yaralı bir hâlde soğuk otoyolda biri hayatımı kurtarsın diye yürüdüm. Yardım dilenirken tacize uğradım, kimse bana gerçekten yardım eli uzatmazken ben hayatta kalmak için çabaladım. Elimi kana buladım sırf sen iki kişinin hayatını birden alma diye! Benim canımı daha fazla yakamazsın, Asır. Beni öldürürsen savaşı kaybedersin, olur da yaşatırsan cezanı çekersin."

Bakışları bir anda yumuşadığında sebebini anlamakta güçlük çektim. Kaşlarını hafifçe çatıp, "*Tacize uğradım,* derken?" diye sorduğunda buna takıldığı için güldüm.

"Gerçekten buna mı takıldın?"

"Defne," dedi sertçe. "Bu ne zaman oldu?"

Ona cevap vermek istemiyordum. Defalarca ölümden dönmüştüm ama bu kadar umursamamıştı. Onun yüzünden çekmediğim acıları umursuyordu demek ki.

Ben cevap vermeyince Ali, benim yerime cevap verme hakkını kendinde buldu. "Elinizden kaçtıktan sonra bir benzinliğe sığınmış. Oradaki adam denemiş ama Defne ondan kurtulmanın

yolunu bulmuş. Adam ölmemişti; Defne yaşadığı şokla bayılınca, içeri girip adamı ben öldürdüm."

Bütün gözler başta Ali'ye dönmüştü ama Ali konuşmayı kesince her biri tekrar üzerime döndü. Bana acır gibi baktılar, sanki üzülmüşlerdi.

Anlamıyordum. Beni her gün öldürüyorlardı ama onlar gibi pislik bir adam bana dokunmaya kalktığı için mi benim adıma üzülüyorlardı?

Kendi kötülüklerinin bende yarattığı etkiyi cidden görmüyor olmalılardı.

"Çıkın şu aptal rolden!" diye bağırdım bir anda hepsine. "Bana acıyormuş gibi bakmayı kesin. Siz bana çok daha beterlerini yapıyorsunuz ama yaptıklarınıza körsünüz."

Hiçbirinin bana cevap vereceğini düşünmemiştim ama Anıl uzanıp elimi tuttuğunda afalladım. Ona bakışlarım, diğerlerine olan bakışlarımın aksine nedense daha yumuşaktı.

"Özür dilerim," dedi ve ayağa kalkıp bir anda bana sarıldı. Sırtımı destek olmak ister gibi sıvazladığında ellerim havada kalmıştı. "Bütün bunları yaşamak zorunda olduğun ve elimden bir şey gelmediği için özür dilerim."

Bunca zamandır bu desteğe, bu cümlelere ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Boşlukta sallanan ellerimi Anıl'a sarmak, kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir hamleydi ama yapmıştım işte.

"Düzelecek mi?" diye sordum dolu gözlerim yanarken. "Atlatacak mıyım, Anıl?"

"Atlatacaksın, sarışın," dedi saçlarımı okşarken. "Hepsi geçecek, söz veriyorum."

Ona o kadar çok inanmak istedim ki, belki de o anda kendimi kandırdım. Kendimi kandırırsam daha iyi hissederdim belki. Anıl da bu yüzden kandırmıyor muydu zaten beni?

Anıl geri çekilerek bana gülümsediğinde onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. Benim için gerçekten üzüldüğüne o anda o

kadar inandım ki bana bunu yapanlardan biri olmasına rağmen ona gülümsedim.

Derin bir nefes alıp, masadaki katillere baktığımda ilk kez sadece beni dinleyeceklermiş gibi hissettim. Sadece beni önemsiyor, sadece bana destek olmak istiyorlar gibiydi ama muhtemelen Anıl'ın desteği yüzünden onları yanlış anlıyordum.

Bütün hislerimi bir kenara atarak yeniden Asır'a döndüm. Bana ilk kez bu denli ilgili, düşünceli bakıyordu. Belki de cümlelerim onun kalbinde bir yeri dürtmüş, daha doğrusu bir kalbi olduğuna onu inandırmıştı, bilmiyordum.

"Ee, şimdi anlatacak mısın bana gerçekleri?"

Bir süre dolu gözlerime baktıktan sonra sakince sandalyesine geri oturdu ve sesini temizleyerek çatalını eline aldı. Gözleri şimdi benden uzakta, tabağındaydı.

"Yemeğini ye, üzerindeki ağırlığı alması için duşunu al ve bana öyle kafa tut," dedikten sonra kafasını benden daha da uzağa, salona doğru çevirdi. "Şartlar eşitlenmeden sana karşılık vermeyeceğim."

"Ne saçmalıyorsun?" derken bu kez ben burnumdan soluyordum. "Burada ciddi bir konu..."

Lafımı kesti: "Bu konular hakkında konuşmak için önce akıl ve beden sağlığına kavuşmalısın. Şartlarımız eşitlenmeden sana karşılık vermeyi reddediyorum."

"Çünkü verecek cevabın yok," derken alaycı bir tavır sergiledim ve bam telini yakalamaya çalıştım. "Haklıyım, sen de yaptıklarının yanlış olduğunu biliyorsun ve bunları yüzüne daha fazla vurmama dayanamayacağın için konuyu kapatmaya çalışıyorsun. Benim sağlığım ya da psikolojimin ne hâlde olduğu umurunda olsaydı, bunca zaman yaptıklarını yapmaz, saçma intikamını benim üzerimden almaya çalışmazdın."

"Asır bu konuda haklı, Defne," diyerek araya girdi Barış. "Yemeğini ye, sonrasında yarım kalan konuşmanızı yaparsınız."

"Bu, yarım kalabilecek bir konuşma değil," diye çıkıştığımda benim dışımdaki herkes masadaki yerinde, yemeklerinin başındaydılar. "Ben bunu öğrenebilmek için ölümden vazgeçtim, hayatta kalmayı seçtim ama siz..."

Bu kez Anıl lafımı kesti: "Yaşadıklarını henüz atlatmadan bu konuşmanın gerçekleşmesini doğru bulmuyoruz, o kadar. Neden burada olduğunu öğrendin, kavgasını sonraya bırak."

Sandalyeye geri otururken, "Siz kafayı yemişsiniz," diye hayıflandım. "Duygu geçişleriniz, önemsediğiniz noktalar o kadar saçma ki size katlanmak insanı boğuyor. İstediğiniz olsun, gücümü toplayıp öyle saldırayım. Bu konuşma elbet gerçekleşecek, ben elbet babamın masumiyetini ve katliam grubunuzun haksız bir başkaldırı olduğunu size kanıtlayacağım."

Kimse cevap vermedi, herkes derin bir sessizliğe gömüldü. Yemeğimi yerken, üzüntüden sıyrıldığımı ve öfkeyle dolup taştığımı hissettim. Beni ayakta tutan öfkeydi, onların yaktıkları intikam meşalesini kendi ellerimle söndürecektim.

Kendime geldiğime, herkesi gayet iyi durumda olduğuma inandırmak yaklaşık bir günümü almıştı. Bu süreçte önüme gelen bütün yemekleri yemiş, duş almış ve iyice dinlenmiştim. Ayaktaydım, savaşa hazır hâldeydim.

Yine sofranın etrafındaydık, hep beraber yemek yiyorduk ve ben konuyu açmak için an kolluyordum.

Yemeğimi bitirdikten sonra gözlerim Ali'ye kaydı, onu yemek dışında hiç görmemiştim. Artık yemekteyken bile gözlerime bakmıyor, benimle konuşmuyordu. Bu, bende Asır'ın onu tehdit ettiği hissini uyandırıyordu.

Ali'nin, onun askeri olmadığını biliyordum, onun da Asır'la bir savaşı vardı ve ben, onların arasındaki olayı çözebiliyordum. Asır'ın en büyük amacı, benim canımı yakarak ölmüş babamdan intikam almaktı ve Ali, Asır'ın kendisine yaşattıklarını

beni elinden alarak ödetmek istiyordu. Çünkü başta niyet ettiği gibi beni öldürmüş olsaydı, Asır'ın intikam planı yarım kalırdı. Şimdi her şey çok daha netti.

Ege, "Katliam planı..." dediği an patlamaya hazır bir bomba gibi dikildiğim için direkt lafa atladım: "Katliam planı mı?" diye sorguladım. "Hâlâ neyin katliam planından bahsediyorsunuz?"

Patlamaya hazır bir bomba olduğumdan bahsetmiştim.

Asır, kafasını önünden kaldırmadı ama gözlerini üzerime dikmekten de geri kalmadı. Soğukluğundan, kaba saba duruşundan her zamanki gibi ödün vermiyordu.

"Seni ilgilendirmiyor," derken sesi dümdüzdü. "İlgilendirmesi için önce bizden biri olduğunu kabullenmen gerekiyor."

Alay edercesine büyük bir kahkaha patlatırken, "Güzel şaka," dediğimde gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Derin bir iç çekip gözlerini devirdiğinde bu kez ben ona dik dik bakıyordum.

"Sizden biri olacağıma, kafamı kesip balkonuna korkuluk niyetine dikmeni tercih ederim. Bu aynı zamanda *bir pislik olacağıma sırlara boğularak ölmeyi tercih ederim* de demek."

"Bize pislik mi dedin?" diye sordu Ege. "Oradan bakınca pisliğe mi benziyoruz?"

Asır'ın ters bakışlarından bir anlığına sıyrılarak göz ucuyla Ege'ye ve sorgular gibi bakan çehresine baktım. "*Pislik* diyerek içinde olduğunuz vaziyeti basitleştirdim. Normalde size söylenecek kelimelere ve benzetmelere benim terbiyem izin vermez."

Ege de aynı Asır gibi iç çekerek, sabır dilercesine diğerlerine baktı. "Cesaret hapı mı aldı? Akın'ı öldürünce kendini bir bo..."

Barış çabucak Ege'nin lafını kesti: "Düzgün konuşsana, oğlum! Karşında kız var."

Ege burun kıvırarak arkasına yaslandı. "Kızı erkeği mi kaldı bu işin? Bizden, bizim gibi olan bir katil işte. 17 Numara'ya yan gözle bakacak biri varsa cinsiyetleri ayırmaktan söz edebiliriz tabii."

Bu, Anıl'ı, Barış'ı ve Cem'i aynı anda güldürdü. Koray, Ali, Asır ve Ege ise onlara ters ters bakmakla yetindi. Bunun düşüncesi bile garipti, dile getirince daha da garipleşmişti.

"Yine de..." dedi Barış gülmeyi keserken. "Defne'yle konuşurken bir kadın olduğunu göz ardı etme ve doğru konuş."

"Her boku yiyip bu konuda ahkâm kesmen çok garip," dedi Koray. "Kızın gözünün önünde adam katlediyoruz ve sen gelmiş, *küfretmeyin,* diyorsun."

Barış nefesini bırakırken, "O ayrı, bu ayrı," diye hayıflandı. Konudan saptıklarını ve dikkatimi dağıttıklarını fark ettim. Hemen Asır'a döndüm, onu odağımdan çıkarmamak için büyük bir gayret göstermem gerekiyordu çünkü diğer psikopatlar konuyu dağıtmak için an kolluyor gibiydiler.

"Anlat," dedim, konuşma tarzım emir vermekten farksızdı. "Her şeyi, en başından beri olan her şeyi anlat. Kendimdeyim, karşında sapasağlam duruyorum ve senin gerçekleri sırasıyla anlatmanı bekliyorum."

Asır elindeki su dolu bardağı masaya çarparken arkasına yaslandı. Hâlâ parmaklarının arasında olan bardağı sıkıca tutuyordu ve bir kez daha çarpacakmış gibi öfkeli görünüyordu.

"Bizden biri olduğunu kabul etmeden tek kelime öğrenemezsin."

"Beni katil olmaya mecbur bıraktığın yetmiyor, bir de bunu dile getirmemi istiyorsun. Eline ne geçecek, öyle olduğumu söylesem ne kadar tatmin olacaksın? Tek bir kelime seni buna inandıracak mı? Aptal olma, Asır. İkimiz de kelimelerin yeterli olmadığını biliyoruz."

"Eğer..." dedi içine derin bir nefes çekerken. "Bu şekilde konuşmaya devam edeceksen odana git, daha fazla canımı sıkma."

"Eğer..." dedim karşılık verircesine. "Canının sıkılmasını istemiyorsan bana istediğimi verirsin. Ha, yok, susmaya devam edersen seni canından bezdirmeye hazırım."

Bir dakikadan fazla bir süredir öylece duruyordu, ona laf atmak için dudaklarımı aralamıştım ki kelimeler, dudaklarımın arasından imayla dökülemeden parmaklarının arasındaki bardak çatladı ve bir anda parçalara ayrıldı. Cam parçalarından birkaçı üzerime sıçradığında araladığım dudaklarım kapandı, kısa süreli ürperdim.

"Öfkene hâkim olman gerek," diye onun kendine verdiği zarara umursamaz bir tavırla hayıflandığımda Asır ayağa kalktı ve avuç içine yapışan cam parçalarını silkeledi. Eline göz ucuyla bile bakmamıştı, belki baksa kesilen avucundan akan kanın birkaç damlasının üzerine sıçradığını görebilirdi.

Yarasını umursamadan, belki de bunu fark etmeden kolumdan yakalayıp sandalyeden kaldırdı. Beni çekiştirmeye kalktığında kolumu bir hışımla geri çektim ve onunla arama birkaç adımlık mesafe koydum.

"Dokunma!"

Kısa bir an duraksayarak hafif şaşkın bakışlarını gözlerime dikse de tavrından ödün vermedi. Ona karşı çıkmamı hazmedemedi, daha da öfkelenerek yeniden kolumdan yakaladı. Bu kez daha sıkı tuttu, beni peşinden sürüklemek için büyük çaba sarf etti.

"Kömürlük olmaz!" diye bağırarak, kolumu ondan kurtarmaya çalışırken başkasından yardım istemek gibi bir zahmette bulunmadım. Piyonlar yardım etmeyi düşünemezlerdi bile.

Merdivene yöneldiğini ve beni üst kata çıkarmaya çalıştığını fark ettiğimde şaşırdım, ona karşı çıkan hareketlerim duraksadı. Beni hapsetmeyecekti, benimle konuşacaktı.

Üst kata çıktık, koridorun sonundaki odasına doğru arkamızdan atlı kovalıyormuş gibi hızlıca ilerledik. Odanın kapısını açar açmaz beni içeri doğru itti ve kolumu bıraktı. Kapıyı kapattı ve üzerimize kilitledi.

"Neden kilitledin?" diye sorup, elindeki anahtara uzanmaya kalktığımda gözlerini gözlerime dikti; sebebini bilmediğim bir

şekilde ürperdim. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatmak için beklemedi, usulca yanaşırken gözlerinde daha önce görmediğim garip bir karmaşa olduğunu fark ettim. Ne soğuktu ne de sıcak. Sanki aradaydı, duygularını göstermek için çabalıyordu.

"Canımı çok sıkıyorsun, her lafın beni daha çok kan dökmeye itiyor," dedi ve aramızda yarım adım mesafe kaldığında durdu. "Ve her hareketin buna daha çok engel oluyor."

Beni kandırıyordu, benimle oynuyordu. Duygularımı ele geçirmeye, onlarla beni kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. İntikam hırsı onu kör etmiş, elinde kalan bütün seçenekleri kullanmaya itmişti.

"Ne öldürmenin ne de öldürmemenin benimle zerre alakası yok," derken nefret kusuyordum. "Ölmüş babam üzerinden yanlış bir oyuna kalkıştın. Buna inanmadığımı gördüğün için kendince duygularımı sabote etmeye çalışıyorsun. Ben, senin sahte cümlelerinin esiri olmayacağım, Asır."

Parmakları çenemi kavradığında bileğine doğru akan ve damarlarının üzerinde kıvrılan kanı gördüm. Hâlâ farkında değildi, umursaması için yeterince büyük bir kesik değildi demek ki.

"*Seninleyim,* de. Beni yanımda olduğuna inandır, aramızda sır kalmasın. Yanımda olduğunu ve bana karşı değil, benimle savaştığını bilirsem her şey çok kolay olacak."

Çenemdeki elini iterken alaycı bir tavırla karşılık verdim. Bu tavrım onun şaşırmasına, kaşlarını hafifçe kaldırarak tepki vermesine neden oldu.

"Her şeyi öğrenmek için bir katilin, senin gibi insanlıktan çıkmış bir adamın yanında olacağıma inandın mı? Senin yanında olmayı kabullendiğim gün, akıl sağlığımı yitirdiğim gün olur."

Dişlerini sıktığını, kasılan çenesinden ve içeri göçen yanaklarından anladım. Ben ona karşı geldikçe susuyor, sabrediyor ve garip bir şekilde sakinliğini koruyordu. Normal şartlarda beni

çoktan kömürlüğe kapatması gerekirken şimdi karşıma dikilmiş, ona tek bir söz bile olsa iyi bir şey söylememi ister gibi bakıyordu. Rol kesiyordu; yeni oyunu, duygularım üzerineydi.

Gözlerimin içine dalacakmış gibi uzun süre baktıktan sonra bir anda elini saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını çekip bıraktı. Dağılan saçlarının birkaç tutamı alnına doğru düşerken bunu umursamadı. Yanımdan geçerken yerdeki kare yastığa bir tekme attı ve yatağa uzandı.

Buraya onunla kavga etmeye, olanlar hakkında konuşmaya gelmişken geçip yatağa yatması ve sessizliğini koruması ne kadar mantıklıydı? Gören de gerçekten bir duygu karmaşasının içinde olduğuna ve cümlelerinin bir sahiciliği olduğuna inanacaktı.

"Sakinleştirici falan mı aldın?" diye sordum. "Bu insancıl tavırları ancak o ilacın etkisindeyken gösterebilirsin."

Kolunu, gözlerinin üzerine kapatırken, "Sen de cesaret hapı aldın galiba, kafanda dolaşan kırk tilki haddinden büyük oyunlara kalkışıyor, farkında değilim sanma," dediğinde ona doğru yaklaştım ve başında dikilmeye başladım.

"Oyun oynayan sensin, ben gerçeklerin peşindeyim ve senin aksine, cümlelerim yalanlar üzerine kurulu değil. Her hareketimde, her söylediğimde ciddiyim, Asır. Benim kaybedecek bir şeyim kalmadı."

Kolunu gözlerinin üzerinden çekerken yataktaki yastığı kafasının altına koydu. "Bu cesaretini sevmedim. Eskiden bu kadar cesur değildin. Katil olmak sana yaramadı."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken, "Beni bu hâle getiren sensin. Bu yaptığına en çok sen pişman olacaksın," dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı. Kaşlarımı çattığım sırada kolumdan yakaladı ve beni yatağa, üzerine doğru çekti. Hazırlıksız yakalandım, yüzüm göğsüne gömülürken küçük bir çığlık atmaktan başka elimden bir şey gelmedi.

"Geri zekâlı!" diye homurdanarak kalkmaya çalıştığımda diğer kolunu sırtıma sardı ve beni kollarının arasında sıkıştırdı.

Birkaç saniye yaşadığım anın gerçekliğini sorguladım. Asır'ın beni hür iradesiyle kollarının arasına aldığını ve kalkmamam için sıkıştırdığını hazmetmeyi denedim.

Kısa süreli şaşkınlığım, bunun bir oyun olduğunu idrak ettiğim an son buldu. Sesimin boğuk çıkacağını bilmeme rağmen, "Bırak, çek ellerini üzerimden!" diye bağırabildiğim kadar bağırdığımda inat edercesine daha sıkı sarıldı.

"Biraz böyle kal da aklın başına gelsin," diye homurdandığında, "Nefes alamıyorum, geri zekâlı!" diye çıkıştım. Yüzümün yarısı onun göğsüne gömülü olduğu için oksijen niyetine onun parfümünün kokusunu içime çekmek zorunda kalıyordum. Asır kullandığı için bile bu parfüm kokusundan nefret edebilirdim ama garip bir şekilde nefes aldıkça kokuya alışmaya başlıyordum. Nefret beslemeyi düşündüğüm kokunun sadece parfüm değil, onun teninin kokusu da olduğunu idrak ettiğimde anlam veremediğim bir şekilde afalladım.

"Geri zekâlı falan, hiç yakışıyor mu? Hem bak, uzun zaman sonra benimle yatağa yatan ilk kadınsın."

"Hepinizin aklı fikri bunda, değil mi?" diye bağırırken ona vurmaya çalışıyordum ama kollarım iki yanımda sıkışıp kalmıştı, sadece ellerimle minik darbeler vurabilecek durumdaydım. Hâlime acımış olacak ki kolunu biraz gevşetti. Bu, bana rahat nefes alabilecek kadar alan sağlamıştı.

"Yatağını da seni de yakarım!" diye rahatça haykırdığımda gülüşü kulaklarıma doldu.

"Ateşli hatunum benim."

Bir araya gelen bu üç kelime benim hareket kabiliyetimi kısa süreli yitirmeme sebep olacak kadar düşündürücü ve karmaşıktı. Cümlenin gerçekliğini ve Asır'ın dudaklarının arasından çıkıp çıkmadığını sorguluyordum. Bu cümleyi Asır dışında herkes söyleyebilirdi ama o... O, bunu söylemezdi.

"Çenenin kapanması için bunu söylemem yeterli miydi?" diye hayıflandı ama buna rağmen sesinden memnuniyet akıyordu.

Kontrol etmek ister gibi kollarını biraz daha gevşetti ve yüzüme bakmaya çalıştı. Çenemi hafifçe kaldırarak bana doğru eğdiği yüzüne baktım. Göz göze gelir gelmez sırıttı, eğlendiğini gizleme gereksiniminde dahi bulunmadı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sorduğumda ses tonumdaki sakinlik canımı sıktı. Ona bağırıp çağırmaya o kadar alışmıştım ki sakince sormak anormal hissettirmişti. "Söylediklerinin hangi kapıya çıktığının farkında mısın? Sana kanmam. Oyununu, duygularım üzerinden oynamaya sakın kalkışma."

Gözlerini kısa bir anlığına kaçırarak iç çekti ve cevap vermek yerine, kollarından birini çözerek parmak uçlarıyla kafamı itti ve beni omzuna doğru yatırdı. Nefeslerimin onun boynuna çarpacağı bir açıda durdurdu ve elini çekmeden önce konuştu: "Biraz uyuyalım, aynı rüyada buluşalım," dedi, beni ikna etmek ister gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Söz veriyorum, rüya sona erince sana her şeyi açıklayacağım."

Kaldırmamam için kafamda tuttuğu elini çektiği anda kollarının arasından sıyrılmak için ilk hamlemi gerçekleştirdim. Hemen engelledi, bir eli belimden sıkıca kavrarken diğer eli saçlarımın arasında, boynumun üzerindeydi.

"Bırak." Çok nettim. "Seninle buluştuğum rüyada bile kan göreceksem ne anlamı var?"

"Görmeyeceksin, orası başka bir evren, Defne. Rüyamızda ne ben ne de sen aynı kişiyiz."

"Seninle aynı rüyayı bile paylaşmam," diye hayıflandığımda, "Bir kez olsun sözümü dinle. Benim bu rüyaya ihtiyacım var," dedi. İkna etmeye çalışmaktan çok, gerçeği söylüyor gibiydi.

Çenemi hafifçe yukarı kaldırarak yüzüne bakmaya çalıştığımda onun zaten bana baktığını gördüm.

"Asır..."

Lafıma devam etmemi engelleyecek hamleyi yaptı, zaten aştığı sınırları daha da aşarak yüzüme doğru yaklaştı. Aramızda birkaç santim kala durdu ama bu, kararsız bir duraksamaydı.

"Dediğimi yapmazsan bir sonraki hamlem seni çıldırtabilir, Defne." Sesi, derin bir nefes verirken yorgun çıktı ama dolgun dudaklarını yukarıya kıvırmaktan geri kalmadı.

"Bana dokunacak olursan korkuluk niyetine balkona asılacak kafa seninki olur, Asır."

Sesli gülerken gözleri kısıldı. "Katil olabilirim ama iznin olmadan sana dokunacak kadar şerefsiz değilim."

"Dokunacak kadar değil ama şerefsizlik var, bunu kabul ediyorsun yani?"

Gülüşü hafiflerken, "Şu lafları cımbızla çekme olayın yok mu, adamı delirtirsin sen," diye homurdandı.

"Cımbızla çektiğim laflar delirtiyorsa, tamamı hakkında konuşsam yerinde oturamazsın herhâlde."

Gülüşü solarken şaşkınlığını gizlemeden, "Senin terbiyen de bozulmaya başladı. Barış küfür yasağı getirmekle iyi yapmış," dediğinde gözlerimi devirdim. "Ne küfür ne de şeref... Bu evdekilerin sorunu, insan hayatına verilen değerin sıfırın altında olması."

"Senin hayatına verdiğim değer ne olacak, Defne?" diye mırıldanırken gözleri yüzümde kısa bir gezintiye çıktı, dudaklarıma geldiğinde duraksadı.

Sadece birkaç santim... İkimizden biri ufak bir harekette bulunsa dudaklarımız birbirine değecekti. Korktum, bunun düşüncesi irkilmeme neden oldu. Geri çekilemediğim için kafamı öne doğru eğdim ve kapana kısılmış gibi omzuna geri yattım.

Belki aklıma dolanan düşüncelerde bir yanlışlık vardı, belki yanlış olan tamamen bendim. Bir katilin omzunda yatmak, dudaklarının arasından çıkan cümlelerle bir bağ kurmak, dışarıdan bakılınca aptallıktı. İstediğim ya da bilinçli yaptığım bir şey değildi, emin olduğum tek şey buydu.

Asır, çenesini omzunun üzerindeki başıma yasladı. Kapana kısılma sürem uzadı, onun nefeslerinin bir düzene girdiğini anlayabileceğim kadar derin bir sessizlik odaya hâkim oldu.

Rüyaya dalmak için an kolladığını bilmiyordum.

"Gerçekten uyuyacak mısın?" diye fısıldadım, günlerdir aradığım huzuru bulmuşum gibi bunu bozmak istemedim. Sakinliği onun kollarında bulduğum için kendime kızdım, dudaklarım tepki verir gibi titredi ve gözlerimde bir yangın başladı. Karnımdan, belki de kalbimden yükselen bir acı, boğazıma doğru yükseldi ve ben hıçkırıklara boğulmadan önce dudaklarımı birbirine mühürledim. Gözlerimi kapatıp sıktığımda birkaç damla yaş art arda saçlarıma doğru süzüldü.

Ağlamak için doğru zaman değildi, ağlamak için hiçbir zaman doğru olmazdı zaten. Neden ağlıyordum, neden nefes almak için karşıma çıkan her fırsatı ağlayarak gölgeliyordum, bilmiyorum. Bu sahte huzuru, sahte sözleri ve kalbimin üzerine anlamsız bir şekilde binen ağrıyı doğru bulmadığımdandı belki de. Kendime kızdığım, hâlâ var olabilecek bir huzurun olduğuna inandığım ve bunu aramaktan vazgeçmediğimi fark ettiğim için ağlıyordum. Asır'ın kollarının arasında olmayı huzurdan saydığım için kendimi cezalandırıyordum.

Derin ve titrek bir nefes çekerek onun beni sıkı sıkı saran kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım. Uyuyakaldığı için gevşeyen kollarının arasından çıkmayı başardığımda gözlerim, anlamsız bir arayış içinde etrafta geziniyordu. Kaçmak, ondan ve sahte cümlelerinden uzaklaşmak istiyordum.

Göğsünün üzerindeki elimi çekip yataktan kalkacağım sırada düzenli nefes alıp verişi ve kalkıp inen göğsü dikkatimi çekti. Bir düzen içinde, onun nefesleriyle hareket eden elim tebessüm etmeme neden oldu. Sanki birlikte bir şeyin parçası olabilirmişiz, sözlerinde bir sahicilik varmış gibi...

Zaman akıp gitti. Asır, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir masumiyetle uyurken nefeslerini saydım. Her nefeste bataklığa doğru bir adım attım. Her nefeste boğulmak için ilerledim.

Onun dilediği gibi bir rüyanın içindeydim ama uyanıktım. Nefeslerine kendi nefeslerimle karşılık verirken bundan

habersizdi. Hayatımı değiştiren o gece otobüse hiç binmemişim, onunla kalabalık bir arkadaş grubunda tanışmışım gibi imkânsız bir rüyaydı. *Keşke* demekten bile utandığım, düşüncesinin beni yerin dibine soktuğu acınası bir rüyaydı...

"Keşke..." diye mırıldandığımı, o da "Keşke..." diye yanıt verdiğinde fark ettim. Göğsünün üzerindeki elimi tuttuğunda dalan gözlerimi, gözlerine çevirdim. Göz kapaklarını aralamış, düşünceli bakışlarını tavana dikmişti.

Sebebini anlamak istercesine, "Neden *keşke* dedin?" diye sorduğumda, gözlerini diktiği tavandan çekerek gözlerime baktı. "Seninle aynı sebepten, gördüğümüz rüya yüzünden."

Dilimi, kuruyan dudaklarımda gezdirirken elini ittim ve elimi, göğsünün üzerinden çektim.

"Ben rüya görmedim."

Çektiğim elime göz ucuyla bakarak, "Öyleyse neden *keşke* dedin?" diye sorduğunda, "Keşke... Keşke ölsen. Ölsen ve senden kurtulsam," dedim.

Kaşları kalktı ve hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Onunla aynı rüyayı görmek istediğime o kadar inanmıştı ki cevabım onu yıkmıştı. Yavaşça yutkunurken gözlerini kaçırdı.

"Kötü adamlar da kırılır."

"O hâlde iyi kadınları rahat bıraksınlar."

"Neyse ki..." dedi doğrulurken. "İyi kadın değilsin."

Burnumdan solurken omzuna vurdum. Bir kere vurmak yeterli gelmeyince birkaç defa daha vurdum ve Asır gülerek bileğimi yakaladı.

"Sinirlenme, ben kötü kadınları severim."

Bileğimi kurtarmaya çalıştığımda, inat edip sıkıca tuttu ve geri çekilmeme izin vermedi. Oysaki ben ondan kurtulmak, laflarını boğazına dizmek ve bu odadan çekip gitmek istiyordum.

"Neden ağladın?" diye sordu, tutuşu hafiflemişti. "Rüya, kalbini mi kırdı?"

"Benim kalbimde kırılacak yer mi bıraktın?" diyerek bileğimi ondan kurtardım. "Kalpsizlerin arasında kalbini sağlam tutamıyorsun."

Parmak uçları gözlerimin kenarlarına uzandı ve hafifçe ıslamış tenimi silmeye başladı. Parmakları göz kenarlarımdan yanağıma, oradan da dudağımın kenarına doğru indi.

"Kalbinin parçalarını bulabilir, onları bir yapboz gibi birleştirebilirim."

Elini tuttum ve itmek için hazırlandım. "Parçalar eksik, eski hayatımda bir yerlerde olduklarına eminim."

Hayatımı bir yapboz ile eş değer tuttuğu zamana atıfta bulunduğumu anladığında dudağının kenarını ısırdı.

"Parçaları bulursam rüyamı gerçekleştirir misin?"

Sorusu karşısında biraz afallarken cevabı gözlerinde aradım. Bütün bunların bir oyun olduğunu söyleyen mantığım sessizliğe büründü, gerçek olma ihtimali kalbimin ritmini değiştirirken önce kendime şaşırdım. Anın büyüsüne, onun dudaklarıma şehvetle bakan gözlerine kapıldım.

Asır Karahanlı, namıdiğer gamzeli katil...

Bir oyunun parçası olmaktan çok, oyunu yaratmayı seven Asır Karahanlı, ona çevirdiğim bütün okları kendi dileğine göre evirip geri bana çevirmişti. Ona inanmadığıma dair sarf ettiğim bütün cümlelere rağmen pes etmemiş, en sonunda bende gerçeklik hissi uyandırmayı başarmıştı. Bu küçücük his, ona karşı ördüğüm duvarları çatlatmış; içimde koca bir yarık açılmıştı.

"Parçaları doğru yerleştirirsen..." diye mırıldandığım sırada içli bir nefes çekerek dudaklarımın kelimelerle dans edişini izliyordu. Cümlemi bitiremeden kapıya iki kez tıklatıldı, dudaklarım mühürlendi. Asır göz ucuyla kapıya doğru bakarken burnundan soludu.

"Duymazdan gel," diye fısıldadığında cümlenin devamını getirmek çok zor geldi. Parçaları doğru yerleştirirse rüyasını gerçekleştirebilir miydim? Asır'ın rüyası tam olarak neydi? Gerçek

aşklerimiz aynı mıydı? Bir sürü soru işareti, cevabı asla net olmayacak sorular vardı. Ben onun rüyasını gerçekleştiremezdim çünkü o, beni kâbusa mahkûm etmişti.

"Defne..." Adımı, cümlenin devamını duymak ister gibi söylediği sırada kapı bir kere daha tıklatıldı. Çok geçmeden Ege'nin boğuk ve kaba sesi duyuldu.

"Asır, katliam için yer seçimi yapmamız gerekiyor."

Sanki cümlemin devamını getirecekmişim gibi aralık duran dudaklarımı kapattım, sıkıca birbirine bastırdım. Dişlerimi sıkarken yataktan kalktım, onunla göz teması kurmamak için büyük çaba sarf ettim.

"Anahtarı ver."

"Buna alışman gerek, sinirlenecek bir şey yok."

"Sinirlenmedim!" diye bağırarak, anahtarı vermesi için elimi uzattığımda o da yataktan kalktı ve karşımda dikildi.

"Cümlenin devamını söyle o hâlde, bana rüyamın gerçek olabileceğini söyle."

"Asla!" diye haykırdım. Bu, onu afallatmıştı. "Bir anlığına senden nefret etmediğim ve *keşke* dediğim için o kadar pişmanım ki... Sen, rüyanın gerçek olmasını hak etmiyorsun."

Elimi tutmaya kalktığında aramızdaki kısa mesafe sinirlerimi daha da gerdi. Onu göğsünden iterek arkaya doğru yalpalamasını ve aramızdaki mesafeyi açmasını sağladım.

"Ben ne yaptım?" diye bağırdı. "Sadece bir rüya gördüm ve gerçekleşmesini diledim. Sana tutamayacağım sözler verip seni kandırmadım."

"Ama kandım!" Aslında kendime kızıyordum. "Benim yapbozumun parçaları, senin tutamayacağın sözlerden oluşuyor. Bu yüzden asla... Rüyan asla gerçekleşmeyecek, Asır."

Avuç içini alnına bastırdı ve burnundan solurken parmaklarını saçlarından geçirdi. Çıldıracak, bir yerlere saldıracak ya da Akın gibi öfkelenip boğazıma sarılacak diye düşündüm. Temkinli hareketlerimin ardında onu dikkatlice izliyordum.

Keşkelerimizin gerçek olamayacağını bile bile gözlerinde bana biçtiği değeri gördüğümü sanıyordum. Sanki söylediklerim onu yıkmış, öfkelendirmiş ve umudunu parçalamıştı. Yani yalan duyguların esiri olmuştu, beni kandırmak isterken kendi kanmıştı.

"Anahtarı ver."

"Gel de kendin al," derken isyan eder gibi kollarını iki yana açtı. Öfkeli görünmesine rağmen kendince küçük oyunlarına devam ediyordu. Alamayacağımı, ona dokunamayacağımı sanıyordu ama yanılıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken elimi, pantolonunun cebinin üstünde gezdirdim. Asır nefesini tuttu, gözleri beni takip ederken dudakları hafif aralıktı. Meydan okur gibi gözlerine bakarken diğer cebinin üstünde parmaklarımı gezdirdim. Anahtar, pantolonunun ön ceplerinde yoktu ama sağ cebinde bir şeyler olduğu kesindi. Anahtar dışında hiçbir şey umurumda olmadığı için kurcalamadım.

"Cesaretini başka konularda da gösterdiğini görmek isterim," diye mırıldanırken iki yana açtığı kollarını indirdi. Dilini dudaklarında gezdirdikten sonra alt dudağının kenarını ısırdı. Ona bilinçli bir şekilde dokunmak, yapacağımı tahmin edebileceğim şeylerden biri değildi. Sanki ona dokunmak, varlığını kabul etmekle aynı şeydi. Ben onun varlığını, yaptıklarını kabullenmek istemiyordum. Bir insan olduğuna inanmak istemiyordum.

"Göreceksin," diye soğuk bir sesle karşılık verdiğimde elim arka ceplerine gitmeden önce duraksadı. Avuç içlerimin terlediğini hissettiğimde parmak içlerimi avuçlarıma bastırdım.

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Ona baktığım sırada gömleğinin küçük bir cebi olduğunu fark ettim. Elimi hızlıca ön cebine attım. Küçük, metal anahtar artık parmaklarımın arasındaydı. Anahtarı avucumun içine sıkıştırırken kazanmanın verdiği sevinçle sırıttım. Bu sırıtış tatlı değil, ona göre itici gelebilecek nitelikteydi.

Asır anahtarı görünce kendi kendine bir şeyler homurdandı ama o kadar kısık sesle konuştu ki kelimeleri seçemedim. Gözlerini devirerek dudaklarını büzdüğünde aramızdaki mesafeyi açmak için geriye doğru iki adım attım. Bir sonraki adımımla beraber ona arkamı dönmek için hazırlandım. Dönene dek süren birkaç saniyelik zaman diliminde gözlerine, bana yansıttığı duygulara baktım. Gözlerinde, gördüğü rüyanın hayali, keşkelerimizin hayal kırıklığı vardı.

Ona arkamı döner dönmez kapıya ilerledim ve anahtarı yuvasına yerleştirerek bir çırpıda kilidi açtım. Kapıyı açar açmaz kulağını kapıya yaslayan Anıl öne doğru savruldu ve yere kapaklandı. Onun ardında duran Cem, son anda kapının pervazına tutunarak düşmekten kurtuldu. Diğer katiller kapının iki yanında durarak her şeyden habersizmiş gibi garip tavırlar sergilemeye başladılar.

"Ay, elim kaydı," diye, yerden kalkmaya çalışan Anıl'dan başlayarak hepsine ters ters baktım ama sonrasında hiçbir şey söylemeden yanlarından geçip gittim. Merdiveni yıkmak istercesine, tabanlarımı zemine vura vura indiğimde kendimi dış kapının kulpunu indirirken buldum. Kapıyı açar açmaz soğuk rüzgâr tenimi sıyırdı, saçlarımı arkaya doğru savurdu.

En önemlisi, ardımdan gelen bir katil yoktu. Kimse arkamdan inmemiş, başımda dikilmeye zahmet etmemişti. Beni ilk kez benimle bırakmışlardı.

Kendimi bir anlığına özgür, istediği yere gidebilecek biri gibi hissettim. Kendimi 17 Numara değil, Defne Karaca gibi hissettim.

Asır'a verdiğim cesaret sözünün ilk adımını o an attım. Kapının dışına ve tek başıma... Yağmur çiseliyordu, hava karanlıktı ve ben saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum.

Gözlerim birkaç saniye Akın'ın öldüğü noktada takılı kaldı. Ali'yi değil, onu öldürmeyi seçtiğim saniyeler zihnimde canlanırken bir sonraki adımım bu anıdan kaçmak istercesine büyük

ve hızlı olmuştu. Kendimi o anı düşünmemeye zorladım ve sağ tarafta kalan toprak yola doğru ilerledim. Bu toprak yol ana yola çıkıyordu, insanların var olabileceği tek yer orasıydı.

Aklımdaki kaçmak değildi, bir planım bile yoktu. Sadece uzaklaşmak, yalnız kalmak için elime geçen minik fırsatı değerlendirmek istiyordum. Belki bunlar yakalanacağımı bile bile attığım korkak adımlardı ama düşüncelerim, bir umudun pençesine takılmıştı. Bu umudu öylece görmezden gelemezdim.

Yağmur hızlandı, damlalar artık bir çiseden çok uzaktı. Toprak zemin kayganlaşmıştı, iki yanımdan uzanan ağaçların dalları, şiddetlenen rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Asfalt zemine ayak basmak için hevesli adımlar atıyor olmama rağmen ana yola çıktığım zaman ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki cesaretimin varlığını kanıtlamak istiyordum, belki de hayalî bir umudun peşinden gidiyordum. Her türlü o evden tek başıma çıkmıştım ve kendimi son zamanlarda olmadığım kadar özgür hissediyordum.

Evden yayılan ışık yolumu aydınlatmayı kestiğinde, karanlık beni esir aldığında ve ormanın hırçın atmosferinin tamamen içine girdiğimde zaman kavramı benim için önemini yitirmişti. Aylak adımlarım asfalt zemine değene dek bunun bir kaçış fırsatı olduğunu tam olarak idrak edememiştim. Asfalt zemin bana umudumun hayalî değil, gerçek olduğunu kanıtlayan yegâne şeydi.

Titrek nefesimi dışarı bırakırken birkaç saniye buhar olup soğuk havaya karışmasını izledim. Sırılsıklamdım, üşüyordum ve gecenin karanlığında, ıssız otoyolun kenarındaydım. Arkamdaki toprak yolun sonunda katillerle dolu bir ev vardı. İçlerinden birinin katili olduğum, katillerle dolu ev...

Ben katildim, kabul etmesem de onlar gibi bir kusurum vardı. Kanlı ellerim, kanlı dünyaya ait anılarım ve keşkelerim vardı. Temiz dünyama bulaştıramayacağım, oradaki insanların kabul etmeyeceği bir sürü kusurum vardı.

Adımlarımı bir santim bile kaydıramadığım, kaçmak için aceleci ve korkak bir ilerleme kaydedemediğim birkaç dakika içinde, yüzüme yansıyan bir araba farının gerçek olabileceğini aklımın ucundan bile geçiremezdim. Sol taraftan yaklaşan ışığa doğru ürkek bir tavşan gibi dönerken nefesim kesildi; ihtimaller, çözemeyeceğim bir matematik problemi gibi beynimi işgal etti.

Plansız ve kolayca kaçmak mümkün müydü? Beni *savaşı* ilan eden Asır buna göz yumacak kadar aptal mıydı? Sanmıyordum.

Bu bir test ya da oyun olabilirdi. Bana yaklaşan arabanın içinde dudaklarında alaycı gülümseme olan bir katil olabilirdi.

Arabadaki şoför beni son anda fark etmiş gibi ani bir frenle önümde durduğunda asfalt zeminden kulak kirleten tiz bir ses yayıldı. Ön taraftaki yolcu camı aşağı doğru indiğinde geçirdiğim şokun haddi hesabı yoktu. Arabanın içinde otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın vardı ve bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu. Uzun zamandır görmediğim kadar sıcak bir gülümsemeyle...

BÖLÜM 16

"Bu havada, yalnız başınıza, ıssız bir otoyolda ne işiniz var?" diye sordu, sesi sahici bir merakla doluydu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken bir süre cevap veremedim. Karşımda gerçek bir insan, katil olmayan, masum bir kadın vardı. Bana endişeyle, gerçek bir merakla ve samimi bir gülümsemeyle bakıyordu. Yardım teklif ediyordu, farkında olmadan beni kurtarmak için hayat dolu bir el uzatıyordu.

"E... Evet," dedim, sanki kalbim benim yerime cevaplamıştı. "İstanbul'a gitmem gerek, beni buradan götürebilir misiniz?"

Bütün ihtimaller, kusurlar ve keşkeler benim için yok oldu. Tek bir isteğim vardı, o da buradan gitmekti. Sonrasına gidince bakardım, buradan yeterince uzaklaşınca ne yapacağımı düşünürdüm.

Kadın gülerek yolcu kapısına uzandı ve kapıyı açıp itti. "Zaten İstanbul'dayız. Sizi gideceğiniz yere kadar bırakırım, burada yalnız başınıza kalmanız çok tehlikeli."

İstanbul'daydım...

Evime gidebilir, hayatıma dönebilir, katilleri alt edebilir, onları yok edebilirim. Saçma keşkeleri göz ardı edebilirim.

"Evet, lütfen," diyerek kapıya doğru uzandım ve arabaya binmek için ilk adımı attım. Kadının kaşlarının çatıldığını ve arkama baktığını gördüğüm an parmaklarım uyuştu, korku bedenime hücum etti. Belimde metalin ağır dokunuşunu hissettiğimde ardımda yedi katilden en az birinin olduğunu anladım.

Bir kafesteydim, özgürlüğü elinden alınmış bir kuştum. Kafesin kilidini açık görüp kırık kanatlarımla uçmayı denemiştim ama kafesin etrafının duvarlarla örülü bir hapishane olduğunu unutmuştum.

"Sevgilim..." dedi Asır. Bu, gözlerimi doldurmaya yetti. "Kayboldun sandım, bir daha bu kadar uzaklaşma, olur mu?"

Kadın gerçek bir merakla, "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda Asır'ın sıcak nefesi boynuma çarptı. "Hanımefendi benimle geliyordu."

Asır'ın diğer eli belime dolandı, parmakları karnımın üzerinde dururken başparmağı tenimi okşadı. Aramızda bir yakınlık olduğunu ispatlamak istercesine yanağımın kenarına sıcak öpücüğünü bıraktı.

"Yine aynı şey oldu, yine bizi unuttu," dedi Asır, sesi kırılmış gibi çıkıyordu ama onun ses tonları, bunun bir oyun olduğunu anlayabileceğim kadar ezberimdeydi. "Yakın zamanda bir trafik kazası geçirdi, bazen nerede olduğunu ve ne yaptığını unutuyor. Nerede olduğunu bile sizden öğrenmiştir. Tam zamanında yetiştim, onu götürseydiniz, bulmam çok zor olurdu."

Karnıma yerleştirdiği eliyle beni hafifçe kendine doğru çevirdi ve gözlerimin içine anlamlı gibi gözükecek sahte bir bakışla baktı. "Dışarı çıkmaman konusunda seninle anlaşmıştık, sevgilim. Eğer kaybolsaydın, seni kaybetseydim, ne yapardım? Uyuyorduk, bir rüya görüyorduk, unuttun mu?"

Rüya değil, kâbus!

Titrek nefesimi dışarı bırakırken, Asır'ın yalancı bakışlarından gözlerimi alarak bana endişeyle bakan kadına döndüm. Gülümsemeye çalıştım, onu iyi olduğuma inandırmak istedim.

"Şimdi hatırladım, ben burada yaşıyorum, evet." Asır'a dönerek ona sanki âşıkmışım gibi duyguyla bakmaya çalıştım. "Özür dilerim, sevgilim, bir daha seni unutmak istemiyorum."

Aptal âşık gibi kurduğum cümle sinirimi bozdu ve daha fazla konuşmak istemedim. Buna bir son vermek ve kadını inandırmak için Asır'ın yanağına dolu dolu bir öpücük bıraktım. Bu durum onun şaşırmasına, kaşlarını kaldırıp afallayarak gözlerime bakmasına sebep olmuştu. Açıkçası bir gün onu öpmek zorunda kalacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi.

"Özür dilerim, vaktinizi aldım," diyerek, Asır'ın afallayan çehresinden gözlerimi alıp kadına döndüm. Şaşkın ve şüpheli gözleri ikimizin arasında dolanıyordu. "Lütfen, yolunuza devam edin."

Kadının gözlerine bakarken bakışlarım donuklaştı. İstemediğim kelimeler dudaklarımın arasından dökülürken kendimi ölü ilan ettim. Katillerin arasında yaşamaya mahkûm edilmiş bir ölüydüm. Kimseden beni kurtarması için yardım isteyemezdim, kimsenin hayatını tehlikeye atamazdım. Eğer Asır'a rağmen kadından yardım isteseydim, belimdeki silah sadece kadını hedef alacaktı. Masum bir kadın benim yüzümden ölecekti ve bana hiçbir şey olmayacaktı.

Kadın göz ucuyla Asır'a bakarken, "Emin misiniz?" diye sorduğunda içimden *hayır* desem de onu, "Evet," diye yanıtladım. Birinin daha benim yüzümden ölmesine katlanamazdım. Kim olursa olsun, bu değişmeyecekti.

"Haydi, hayatım. Evimize gidelim," dedi Asır, sesi normale göre o kadar sahteydi ki benimle başkası konuşuyormuş gibi hissediyordum. "Hasta olacaksın."

Asır beni çekiştirirken kadına sahte bir samimiyetimle gülümsedim ve arkamı döndüm. Asfalt yoldan çamur birikintisine dönen orman yoluna ayak bastığımda cennetten cehenneme geçiş yapmış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Biraz ilerledikten sonra görünmeyeceğimize emin olduğum bir noktada Asır'ı, belimdeki elini çekmesi için ittim. Bunu bekliyormuş gibi çabucak geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. Elinde sallanan silahı gördüğümde dişlerimi, kıracak kadar çok sıkıyordum.

"Sana güvenmeyi seçtiğim an darbe vurmamalısın, 17 Numara."

"Katil olduğum için elime geçen fırsatı değerlendirmeyeceğimi mi düşündün?" diye dişlerimin arasından konuştum. "Ne olursa olsun, her koşulda önüme çıkan umuda tutunacağım. Bir gün buradan kurtulacağım."

Yağmur o kadar şiddetlenmişti ki saçlarımda kuru tek bir tel bile kalmadığına emindim. Sırılsıklam ve buz kesmiş olmama rağmen bunları umursamıyordum. Asır da benim gibiydi ama o da umursuyor gibi görünmüyordu.

"Katilsin, eski hayatına geri dönemezsin, unuttun mu?"

"Bir çeşit nefsi müdafaa..." dediğimde lafımı kesti. "Değil, ne şekilde olursa olsun, bir katilsin. Parmaklıkların ardında çürümek yerine, bizden biri olduğunu kabullenmelisin."

"Beni böyle ikna edemezsin!" diye öfkeyle çıkıştığımda kafasını hafifçe yana eğip silahını beline yerleştirdi. "Ellerimin arasından gittiğin gün, öldüğün gün olur, 17 Numara. Bizden biri değilsen olabileceğin tek şey ölü bir beden. Yani..." dedi ve öne doğru adım attığı sırada cümlesini bitirdi. "Bizden biri olacağına inanmasam seni çoktan öldürmüştüm."

Onu, kolundan yakalayarak durdurdum. "Hani beni öldüremezdin? Yalandı, hepsi bir oyundu, değil mi?"

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken, "Gerçek olmasını istersen gerçek, oyun olmasını istersen bir oyun olur," dedi.

"Rüyanı gerçekleştirmem için yapacakların, onlar da yalandı. Her şey gibi duygularımın da senin kontrolünde olmasını istedin. Elinde olmayan tek şey duygularımdı ve sen, benimle oyun oynadın!"

"Bana inanmadığını söylemiştin," dedi, sesinde ima ya da dalga yoktu.

"İnanmadım," dedim yutkunurken. "Sadece *keşke* dediğim için, bunu düşündüğüm için pişmanım, o kadar."

Ondan uzaklaşmak için aceleci davrandım. Kayganlaşan toprak zeminde ileriye doğru büyük adımlar atarken onunla aramdaki mesafeyi olabildiğince açmak istiyordum.

"Defne..." diyerek kolumdan tutmaya kalktığında onu itmek için fevri davrandım. İtmek için ona uyguladığım güç bana sekince ayağım kaydı ve dizlerimin üzerine düştüm. Sağ dizim sert bir cisme çarptığında dudaklarımın arasından acı dolu bir inleme firar etti.

"Kendine zarar vermekten başka bir şey yaptığın yok," diye hayıflanarak beni kaldırmaya çalıştı Asır. "Ya da etrafındakilere."

Onun yardım elini sertçe ittiğimde iç çekerek kollarımdan yakaladı ve beni yukarıya çekti. Ellerinden kurtulmak için ısrarla itmeye devam ettiğimde, gözlerini devirerek geri çekildi.

"Sana yardım edende kabahat!" diye homurdandığı sırada ona ters ters bakarak yürümeye kalktım ama dizimden yükselen acı buna izin vermedi. Sekmeye başladığımda Asır kendi kendine bir şeyler söylüyordu ama onu anlayamıyordum.

"Bıktım ya, bıktım!" derken dudaklarım titredi. Ağlayacağımı, yine güçsüz duruma düşeceğimi anladığımda alt dudağımı sertçe ısırdım. Kan tadı alsam bile ısırmaktan vazgeçmedim, bütün acımı dudağımdaki küçük kesiğe yönlendirdim.

Asır, "Gel buraya," dediğinde ona küfretmek için hazırlanıyordum ki ayaklarım yerden kesildi. Kafamı sola doğru çevirdiğimde aramızda kalan birkaç santim beni şaşkınlığa uğrattı. "Küçük bir civciv gibi dehşet saçtığın yetmiyor, bir de büyük sakarlıklar yapıyorsun."

Islak saçları alnına düşmüştü, uçlarında biriken damlalar yüzüne doğru süzülüyordu. Doğruca karşıya bakıyor, yanağının içini ısırıyordu.

Kafamı geriye doğru çekerken, "Bırak," dedim. "Bu hâlde olmam senin suçunken yardım ediyor ayaklarına yatma."

"Her hatan için birini suçlamaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye sorarken temkinli adımlar atmaya devam ediyordu. "Kadın ölseydi, bu senin hatan olacaktı. O zaman da beni mi suçlayacaktın?"

"Her şey senin suçun!" diye bağırarak beni bırakması için omzundan ittim. "Akın'ın ölmesi gibi, bu da senin suçun olurdu. Kardeşin için babamı suçluyorsun ya, belki o da senin suçundur."

Acımasız davranmıştım ama onunkilerin yanında bu hiçti. Duraksadı, dikkatli adımları yarıda kesildi ve kafasını bana doğru çevirirken kasılan yüz hatları ay ışığında parladı.

"Kardeşim senin sınır çizgin, bir daha sakın aşma," dedi ve bir anda beni bıraktı. Dengemi sağlayamadığım için kalçamın üzerine yığıldığımda, Asır göz ucuyla bile bakmadan yoluna devam etti. O, karanlıkta gözden kaybolurken afallamış bir vaziyette ardından bakıyordum.

Çığlık atmak, arkasından sayıp sövmek ve ortalığı yakıp yıkmak beni bu hâle getirdiği, her şey kendi suçu olmasına rağmen bunları üzerime yıkıp gittiği için onu parçalamak istiyordum.

Yerden kalkmaya çalışırken her yerimin çamur içinde kaldığını fark ettim. Kalkmaya çalıştıkça kaydım, gücüm kalmadığı için zorlandım. Dayanamadım, öfke dolu bir çığlık dudaklarımın arasından firar ederken ormanda yankılandı ve hırçın yağmurun sesinin arasına karıştı.

"Bütün bunlara bir gün son vereceğim ve o gün, yere düşüp kapaklanan sen olacaksın. Dizlerinin üzerine çökeceksin ve bana yalvaracaksın, Asır Karahanlı! Hayatını bir kâğıt parçasını yakar gibi yakacağım. Kül edeceğim, kül!"

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak daha fazla haykırmamak için kendimi kastığım sırada omzumda bir baskı hissettim. Yüzüme doğru tutulan fenerden yayılan keskin ışık yüzünden

gözlerimi kıstım. Fenerin yaydığı ışık yere doğru çekildiğinde evdekilerden birini göreceğimi sanmıştım. Bana yardım etmek için duran kadını görene dek öfkeliydim. Kadının endişeli yüzünü gördüğüm an afalladım.

"Sana yardım etmeme izin ver. Burada, o adamla kalamazsın."

Kadını gördüğüm andan beri aklımda tek bir düşünce vardı: Ya hayatımı kurtarmaya çalışan masum bir kadının ölümüne sebep olursam?

"Elimi tut," diyerek elini uzattı. "Seni buradan götüreceğim, güvende olacaksın."

Elini tuttum ve telefonun fenerini kapatması için uyardım. "Peki ya, sen? Yakalanırsak güvende olmayacaksın, seni affetmezler. Gitmelisin, benden uzaklaşmalısın."

Feneri kapatarak beni ayağa kaldırdığında arkama, Asır'ın gittiği tarafa doğru baktım. Karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu.

Kadın omuzlarımdan tutarken beni kendime getirmek istercesine sarstı. Ona göre daha sakin görünüyor olmalıydım. Aslında küçük çaplı bir şok geçiriyordum. İhtimaller, zihnimde dönüp dolaşıyor ve sonuçlar, ürpermeme neden oluyordu. Kadınsa bunu bilmiyordu, neler olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Katillerin elinden birini kurtarmaya çalıştığını bilmiyordu.

"Ya benim kızım olsaydın?" dediği an nefes alamadığımı hissettim. "Ya benim kızım acı çekseydi, zor durumda olsaydı ve kimse ona yardım eli uzatmasaydı? Sana yardım etmezsem, gelecekte bir gün kızım olursa onun yüzüne bakamam. Tutun bana, hemen gidelim."

Beni yola doğru çektiği sırada elinden tutarak durdurdum onu. Karşısında durarak gözlerinin içine, sözlerimin sahiciliğine inanması için kendimden emin bir şekilde baktım.

"Eğer bana yardım etmek istiyorsan git. Bana bir şey yapmazlar ama sana acımazlar. Güvenli bir yere vardığın an polise ve aileme burada olduğumu söyle. Ben Defne Karaca, İstanbul'dan Ankara'ya giderken yakılan otobüsten kurtulan tek kişiyim. Git ve onlara yaşadığımı, bir katil çetesinin elinde olduğumu söyle."

Kafasını iki yana sallayarak beni reddettiği sırada yolun diğer ucundan adım yankılandı. Kadının elini bırakarak onu gitmesi için ittim. "Koş, hem beni hem kendini kurtar, koş."

Beni bırakmak istemese de katil çetesi dediğim andaki ürkekliğinden kurtulamamıştı. Kafasını sallayıp yüzüme son bir kez baktı ve gerilemeye başladı. Adım bir kez daha yankılandığında, arkasını dönerek koşmaya başladı. Umudum gözden kaybolana dek ardından baktım. Dudaklarımda sönük bir tebessüm, gözlerimde inanç dolu parıltılar vardı.

"Defne!"

Barış'ın sesini bir kez daha duydum ama bu kez çok yakındı. Arkama, seslerinin geldiği tarafa doğru döndüğüm sırada çok geçmeden görebileceğim kadar yakınlaştılar. Meraklı gözleri üzerimde ve etrafta gezinirken tüm dikkati üzerime çekebilmek için sendeledim ve acıyla inledim. Anıl belimden tuttu ve elini, çeneme yerleştirdi.

"İyi görünmüyorsun, şu hâline bak."

Ona cevap vermedim. Beni kucağına aldığı sırada Barış, "Ağır gelirse bana ver, senden daha güçlüyüm," dedi. İkisi, güç muhabbeti üzerine laf dalaşına girdiklerinde ben ardımıza, kadının gittiği tarafa bakıyordum.

Ya her şey mahvolursa, ya birileri benim yüzümden zarar görürse? Ya kadın korkarsa ve arabasına bindiği an ona söylediklerimi unutursa?

Eve girdiğimizde hâlâ Anıl'ın kucağındaydım. Bunu gören Koray gözlerini devirdiğinde, ona dil çıkararak karşılık verdim. Bir kez daha gözlerini devirdiğinde dil çıkarmak yerine,

göz bebeklerini yerinden çıkarıp misket gibi oynamak istedim. Koray'ın tavırları düşüncelerimi vahşileştiriyordu.

İşin sonunda banyoda tek başımaydım. Temizlenmek ve kendime gelmek için girdiğim duşta tek düşündüğüm, kadındı. İçim içimi yiyordu ve benim sessizce beklemekten başka çarem yoktu.

Umuduma güvenmekten başka çarem yoktu.

Kadının bana yardım etmek için gittiği anın üzerinden neredeyse bir gün geçmişti. Uyumuyordum, her an kapı çalınacak ve baskın olacak gibi hazırda bekliyordum. Odadan çıkmıyor, hiçbiriyle iletişim kurmuyordum. Dün pansuman yapmasına izin vermediğim Barış, bugün üç kez kapımı çalmıştı ama uyuyormuş gibi yaparak başımdan defetmiştim. Birkaç dakika önce beni uyanık yakalayıp, içeri gelmem için uyarırcasına ısrar ettiğinde pes etmiştim.

Odadan çıkarak, seke seke merdivene doğru yöneldim. Barış, elindeki pansuman malzemeleriyle koltukta oturmuş, beni bekliyordu. Ona, önce lavaboya gireceğimi söyleyerek üst kata çıktım. Dünden beri oldukça yorgun ve ağrılıydım. Yüzüme su çarpmaya, kendime gelmeye ihtiyacım vardı.

Yüzümü yıkayıp banyodan çıktım ve aşağıya inmek için sekmeye başladım. İki dizim de yaralıydı ama sağ dizim yarılmıştı. Sivri bir taşın ya da keskin bir şeyin üzerine düşmüş olmalıydım.

Merdivene ulaştığımda koluma bir el dolandı. Ali, "Korkuttum mu? Yardım etmek istemiştim," dediğinde gülümsemeye çalıştım. "Daha önce yardım etmeye çalıştığında buraya tıkılıp kalmana sebep oldum. Bu kez..."

Lafımı kesti: "Bu kez kimse ölmüyor. Sadece aşağı sağ salim varmanı istiyorum ama başka bir isteğin varsa sana yardım etmeye hazır olduğumu bilmeni isterim."

"Sana ya da başkasına zararı olacak bir şey istemiyorum."

"Bana zararın yok, buraya tıkılmak çok da kötü değil. Senin yanındayım, güvende olduğunu biliyorum."

"Kaçabilirsin, buradan kurtulabilirsin. Adamların, paran var. Yaşadığını, burada olduğunu bilen insanlar var," derken merdivenden inmekle uğraşıyordum.

Güldü. "Evet ama düşünmediğin bir şey var. Tek seferlik bir biletim var, kaçmaya kalkarsam ve yakalanırsam senin aksine psikolojik şiddete maruz kalmam. Asır beni direkt öldürür. Burada olduğumu bilen insanlara güvende olduğuma dair mesajlar attırdı, kimse tehlikede olduğumu düşünmüyor. Yani onlardan biri gibi davranmazsam kellem gider."

Ali de kötüydü, en az onlar kadar dibe batmıştı. Aralarından sıyrılıp gitse bile Asır'dan intikam almak için benim peşime takılması, pis işlerin müptelası olduğunun kanıtıydı. Her ne kadar bana iyi gibi görünmeye çalışsa da gülümsemesinin altında yatan şeytanı görebiliyordum. Bu yüzden şeytana, şeytanlıkla karşılık veriyordum.

"Öleceğini bile bile benim için gelmemeliydin. Asır'a karşı beslediğin nefretin intikamını almak istiyorsan başka taşa oynamalıydın."

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. "Ben Asır'ı en zayıf noktasından vurmak istedim. İşin içine duygularım girene kadar doğru yoldaydım."

Son basamağı da indiğimde, Ali'ye sorarcasına baktım. "Siz erkekler hep aynı taşa oynuyorsunuz. Dikkat edin, sizi zorunlu bir hamle yapmak zorunda bırakabilirim."

"Seni gerçekten öpmek istedim, bu sahte değildi, Defne."

"Bir daha bana bunu yapacak olursan, yemin ederim ki elime geçen ilk silahı ağzının içinde patlatırım, Ali."

Asır ve Ali aynıydı. Geçmişte dost, şimdi düşman olsalar bile kafa yapıları hâlâ benziyordu. Ne Ali'nin süslü cümlelerine ne de Asır'ın gizemli cümlelerine kanıyordum. Ölüm kalım savaşının

içindeydim, sırlarla boğuşuyordum ve kendi işlerini kolaylaştırmak için duygularımı kontrol etmeye çalışıyorlardı.

Ali afalladı, cevap vermek için dudaklarını araladı ama Barış, ondan önce davranarak salonun diğer ucundan seslendi: "Defne, gel buraya." Ses tonunun keskinliğinden irkildim. "Yaralarına bakacağım."

Kafamı sallayarak onu onayladım ve yanına ilerlemeye başladım. Ali yanımda ilerleyerek bana destek olurken kulağıma doğru eğildi.

"Yine de beni öldürmediğin için teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum."

Gözümün önünde canlanan Akın'ın ölümü sıkıntılı bir iç çekmeme neden olsa da bunu göz ardı etmeye çalıştım. "Ödeştik."

Ali ile aramızda kısa ama anlamlı bir sessizlik oluştuğunda Barış, "Defne, çene çalma. Haydi, güzelim, haydi," diye nazik bir tonda söylendi ve Ali'ye, "Sen de oyalama kızı, lan yavşak!" diye bağırdı.

Ali, Barış'a doğru atağa kalkacakmış gibi olduğunda, elimi göğsüne bastırarak gülümsedim ve onu durdurdum. Barış konuştuğu andan itibaren çenesi öfkeden kasılmış bir hâldeydi. Sevilmeyendi, içimizdeki düşman konumundaydı. Bu yüzden sürekli aşağılanmaya ve büyük çıkışlara maruz kalacaktı. Bu evden kurtulana dek aksinin olacağını sanmıyordum.

Ali'nin yanından ayrılarak seke seke Barış'ın yanına gittim. Koltuğa oturduğumda elindeki pansuman malzemeleriyle Ali'ye ters ters bakmaya devam etti. Onu, bakışlarıyla dövebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Yalandan öksürerek, dikkatini üzerime çekmeyi başardığımda parmağıyla çeneme dokundu ve gözleri, yüzümde bir nevi tarama işlemine geçti. Yüzümde yeni bir yara olmadığına emin olarak dizime yöneldi. Taytımı sıyırdı ve dizimi görebileceği

kadar yukarı çekti. Dizimdeki yaranın üzerinde peçete gördüğünde yüzünü buruşturdu.

"Pansuman anlayışın gözlerimi yaşarttı," diyerek, uzanıp peçeteyi çekti. Peçete açık yarama yapıştığı için dudaklarımın arasından acı dolu bir inleme kaçtı. Barış kanlı peçeteyi kaldırarak aramızda tuttu. "Dizinin ortasında üç santimlik bir yarık var ve sen peçete koyup yattın mı?"

Elindeki kanlı peçeteyi alıp buruşturdum ve top hâline getirirken omuz silktim. "Bağışıklık kazandım, sonuçta sadece bir sıyrık, değil mi?"

Gözlerini devirirken, "Koray ve özlü sözleri..." diye mırıldandı. "Neyse, engin bilgilerime güven. Birkaç tane ilk yardım videosu izleyerek doktorluğa terfi ettim. En azından bacağını kesmek zorunda kalmayacağız."

"Bacağımı da kesin, tam olsun. Çok kullanmıyorum zaten."

Yüzünü buruştururken koluma baktı. "Kolunu keseriz diye düşünüyordum. Ya da dişlerini mi söksek? Gülümsemelerin etkileyiciliğini yitirir."

Somurturken, "Ne?" diye sorduğumda, "Seni bitiren gülüşlerin olacak, haberin yok. Bu evdekiler kurt, sen de *Kırmızı Başlıklı Kız*'sın, Defne. Gülümserken iki değil, on kez falan düşün," diye yanıtladı.

"Bu senin için de geçerli mi?" diye sorduğumda, gülerek kafasını iki yana salladı ve göz ucuyla arkama doğru baktı. Onun gibi arkama baktığımda Ali'nin merdivenin kenarına oturmuş, düşünceli bir tavırla bizi izlediğini gördüm. Kastettiği Ali'ydi ama yalnızca Ali değildi.

"Bakalım, evin küçük kızı ne yaramazlıklar yapmış..." diye neşeyle konuştuğunda ona doğru döndüm. Dizimdeki yarayı temizlerken nefesimi tuttum, inlememek veya acıyla bağırmamak için kendimi kastım.

Barış, dizimdeki yarayı videolardan öğrendiği yöntemlerle ilaca boğup sarmalarken Asır salona geldi. Yanımızdan geçerken

göz ucuyla bile bakmadı. Mutfağa girdi, masanın kenarından dolanıp dolaptan bir bardak aldı. Buzdolabına ilerledi, kapağı açtı ve litrelik su şişelerinin birinden bardağa su doldurdu, şişeyi dolaba geri koyup buzdolabının kapağını ayağıyla kapattı. Lavaboya ilerlerken suyu içmeye başladı. Boşalan bardağı, lavabonun altında, sol tarafta kalan makineye yerleştirdi. Makinenin deterjan deliğini kontrol etti ve kapağı kapatarak makineyi çalıştırdı. Geriledi, masaya yaklaşarak arkasına döndü. Masanın üstünde duran yeşil elmalardan bir tane alarak eliyle ovaladı, ağzına götürüp bir ısırık aldığı sırada göz göze geldik.

Nefesim boğazımda düğümlendi, bakışlarımı kaçıramadım. Asır da benim gibi öylece gözlerime bakmaya devam ettiğinde aramızda uzun ve açıklayamayacağım kadar garip ama anlamlı sayılabilecek bir bakışma gerçekleşti.

Aramızdaki şaşkın bakışmayı bölen, dizimden yükselen yakıcı ve keskin sıcaklıktı. Dudaklarımı acıyla birbirine bastırırken dizime bakmak için gözlerimi Asır'ın gözlerinden çektim. Barış dizime ilaç sürüyordu ve bu her neyse, derimi kemiğimden ayırıyormuş gibi yakıyordu.

"Canımı yaktın," diye dişlerimin arasından çatallaşan bir sesle konuştuğumda gözlerim dolu doluydu. Barış dişlerini göstererek gülümsedi. "*Şimdi canın yanacak,* diye uyardım ama."

"Uyardın mı?" diye sorarken afallamıştım. Asır'ı izlemekle o kadar meşguldüm ki Barış'ın sesini duymamıştım. Normalde olmazdı bu. Asır'ı izlemek, yapacağım bir şey değildi. Hareketlerini izlemek, tavırlarını çözmek isterken bulmuştum kendimi. Değersiz olanlar değer kazanmıştı bir nevi.

"Uyardım tabii, aklın nerede senin?"

Barış hayıflanmaya başladığı sırada Asır mutfaktan çıkıp üst kata gitmek için yanımızdan geçerken Barış'ın cümlesinin devamını duyamadım çünkü Asır'ın cümleleri zihnimde onunkini bastırdı.

"Kendi düşen ağlamazmış, 17 Numara. Baban bunu sana öğretmedi mi?"

Öfkeyle ayağa sıçradım, dizimdeki yangın umurumda bile değildi. "Eğer benim sınır çizgim kardeşinse seninki de babam. Sınırını aşma, Asır."

Sesimi duyduğunda merdivenin ilk basamağına attığı adımı geri alarak bana doğru döndü. Kaşları havadaydı, gerilmiş görünüyordu.

"Bana bir sınır çizgisi çekebileceğini mi sanıyorsun?"

"Çekerim, senin sandığının aksine ben hâlâ Defne Karaca'yım. Saçma kurallarına itaat etmiyorum."

Şeytansı gülüşüyle bana doğru yaklaşmaya başladı. "Defne Karaca öldü."

"Defne Karaca ölmüş olsaydı, belki 17 Numara sana itaat ederdi. Ben, senin kalıplarına girmeyeceğim çünkü senin kalıpların bana küçük geliyor."

Birkaç adım daha yaklaşarak ellerini koltuğun sırtına yasladı. Keskin bakışları üzerimde gezinirken, "Bence sen kömürlükte birkaç gece istiyorsun," dediğinde tereddüt etmeden, "Bence sen korktuğumu sanıyorsun," diye yanıtladım, aramızda sadece koltuk ve birkaç adımlık mesafe vardı.

"Sen de yapamayacağımı," diyerek geri çekildi ve Barış'a dönerek, "Dizini sardıktan sonra Defne Hanım'a kömürlüğe kadar eşlik et, Barış. Hem katliam planı yaparken küçük oyunlarıyla ve gereksiz laflarıyla uğraşmak zorunda kalmayız," dediğinde bıkkınlıkla iç çektim ama sessiz kaldım. Onu izlediğime ve düşündüğüme inanamıyordum. Dün afili laflar edip aklımı çelmeye çalışan adamdan eser kalmamıştı. Çift kişilikliydi, Asır'ı anlamak imkânsızdı.

Merdivenden inen Anıl konuşmanın bir kısmına şahit olmuş olacak ki Asır'ın önüne geçerek onu durdurdu. "Dün çok üşüttü, bünyesi sağlam olmasa ateşler içinde yatıyor olurdu. Hâline bak, yere yığılacakmış gibi görünüyor."

Kaşlarım kalkarken katılaşan yüzüm eski hâlini almıştı. Ne kadar kötü göründüğümden bihaberdim. Bu hâlimin artık normal olduğunu sanıyordum ama anlaşılan, öyle değildi.

Barış elimden tutup beni koltuğa geri çekti ve oturtarak yarıda kalan pansumanı yapmaya devam etti. Öfkeli hatta stresli görünüyordu.

"Bana onun adına yalvarma, Anıl," diye kelimelerin üstüne basa basa cevapladı Asır. "Kendi isterse yapabilir."

Yapmazdım, onun kalıplarının kölesi olmayacaktım. Elindeki güçle beni istediği kadar yıldırmaya çalışsın, yine de yılmayacaktım. Canımın yanması umurumda değildi, ben Asır'ın kötülüklerine karşı bağışıklık kazanalı çok olmuştu.

Anıl yanımda belirdi, elimden tutarak beni kaldırmaya çalıştı. "Bu seferlik affetmesini iste, geri çevirmeyecektir. Şu kafanı kullan artık, Defne! Bu hâlde kömürlükte kalmaya dayanamazsın."

Elimi çekiştirdim ve kurtardım. "En azından orada Asır'ın yüzünü görmek zorunda kalmam."

"Dün odada yalnızdınız!" diye hayıflandı. "Küçük bir kaçma operasyonunun bunu mahvetmesine izin veremezsin. Gurur mu, inat mı, her neyse şuna bir son verin. Birbirinizi olduğunuz gibi kabul edip çektiğiniz silahları yere indirin."

"Onu asla olduğu gibi kabul etmeyeceğim," dedim ve dizimi sarmayı bitiren Barış'a, "Bittiyse gidelim mi?" diye sordum.

Barış başıyla beni onaylarken taytımı indirmek için uçlarından tuttu. İndirdikten sonra elini dizime bastırdığında, acı dolu bir çığlık attım ve elini tokatlayarak ittim.

"Bunu neden yaptın!" Sesim ağlamaklıydı, dizimden yayılan acı elimi titretecek kadar güçlüydü.

Ayağa kalkarken, "Canının kıymetini anlaman için küçük bir uyarıydı," dedi ve elini uzattı. Eline vurdum ve ittim. Koltuğa tutunarak ayağa kalktığımda dizimdeki yara sızlıyordu. "Uyarılarınız hep canımı yakmak zorunda mı?"

Sekerek kapıya doğru ilerlemeye başladığımda Barış hata ettiğine dair birkaç cümle söyledi ama onu duymazdan geldim. Ali, evden çıkmadan önce yanımda belirdi ve elindeki mont, atkı, eldiven ve botu almam için uzattı.

"Haydi, şunları giy."

İstediğim destek buydu. Beni savunmaları, Asır'a engel olmak istemeleri güzeldi ama gözdağı vermeleri hiç hoşuma gitmemişti. Artık kararlarıma saygı duyulmasını hak ediyordum. Onlar gibi boyun eğmek, Asır'ın çizdiği kalıplara sığmaya çalışmak istemiyordum.

Ali'ye teşekkür ederek elindekileri aldım. Botları ve montu giydim, atkıyı güzelce boynuma sardım. Eldivenleri takarken, "Bunları nereden buldun, dışarı çıkamıyorsun," dediğimde omuz silkti. "Akın'ın odasında buldum, senin için almış olabileceğini düşündüm."

Boğazıma bir yumru oturduğunda içinde olduğum durum tüylerimi diken diken etti. Öldürdüğüm adamın, ölmeden önce beni düşünerek aldıklarını giyiyordum. Sanki gerçekten değer veriyormuş gibi, gerçekten beni düşünmüş gibi...

Verecek bir cevabım yoktu, sadece boğazıma dizilen nefeslerim vardı. Bu yüzden sahte bir gülümsemeyle kapıya yöneldim. Kar yağıyordu fakat yerler ıslak olduğu için tutmuyordu.

Bir kar küresindeki evin içinde, küçük görünen dünyamızdaydık fakat kar küresini kırıp parçalarsanız, dünyamızın küçük olmadığını anlardınız. Çünkü kar küresinin içinden su değil, kan akardı.

Gözlerim Akın'ın öldüğü noktada dondu, karların yağdığı ama tutmadığı küçük alanda durdu. Öldüğü an, titreşen bir görüntü gibi gözümün önünde canlanırken, gözlerimi kırpıştırarak o noktadan çektim. Akın öldüğünden beri zihnim karmakarışıktı, paramparçaydı. Düşüncelerim kapı kapı ayrılıyordu ve genelde birbirlerine zıt yönlere açılıyordu. Engel olamıyordum,

yeterince iyi düşünemiyordum. Hep bir engel, karanlık düşünce önüme çıkıyordu.

Omzumda birinin elini hissettim ama kim olduğuna dönüp bakmadım. Kapının eşiğinden geçerek dışarı çıktım ve beyaz kar tanelerinin açıkta kalan sarı saçlarıma düştükleri kısa anın tadını çıkarmayı denedim. Kar küresinin içinde suyun kan olduğunu bilmiyormuş gibi sahte özgürlük adımları attım.

Kömürlüğe vardığımda kapıyı açmak için parmak uçlarımı uzattım. Kapıya dokunduğum anda kömürlük bu anı bekliyormuş gibi sallanmaya başladı. Hafifçe geri çekildim. Sallanan uzun tahtaları, durana dek izledim. İlk zamanlar yumruklar atmama rağmen yerinden bir santim bile oynamayan kömürlük şimdi yıkılmak için yer arıyordu.

Kömürlüğün kapısı rüzgârın sert kamçısıyla açıldı ve çarparak duraksadı. Bir süre sonra tamamen durdu, dokunmamışım gibi sallanmayı kesti. Yaklaştım ve kafamı içeri soktum fakat tamamen girecek cesareti o an bulamadım. Üzerime yıkılacakmış gibi bir his içimi kaplamıştı.

Kulağıma dolan gülüş sesleriyle gözlerimi devirerek kafamı dışarı çıkarttım. Eve doğru baktığımda Anıl, Barış ve Ali'nin bu hâlime güldüklerini gördüm.

"Ha ha, çok komik!" diye homurdandığımda Anıl kafasını salladı. "Evet, Asır'ın yanına gidip bu seferlik görmezden gelmesini söylemen yeterliyken gerçekten ha yıkıldı ha yıkılacak olan kömürlüğün içine girecek misin?"

"Ne güzel işte..." derken omuz silktim. "Ölürsem, bu onun suçu olacak."

Barış, "Ama ölmüş olacaksın, geri zekâlı!" diye hafifçe sesini yükselttiğinde ona hak versem de bu, beni vazgeçirmeyecekti. Asır'dan özür dilemeyecektim. Ondan asla özür dilemezdim.

Kafamı tekrar kömürlüğe soktuğumda bana doğru yaklaşan ayak sesleri toprak zeminde yükselmeye başladı. Ürkekliğim yüzünden duyma yetim son zamanlarda epey gelişmiş olmalıydı.

Kolumdan tutulup geri çekildiğimde neredeyse içeri giriyordum. Ali beni arkasına aldı ve kaldırdığı ayağını kömürlüğün tahta duvarına geçirdi.

Kolundan yakalayarak onu geri çekmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun? Yıkılırsa eski hâline getirmem gerekir!"

Ali, yüzünü buruştururken, "Ciddi olamazsın, Defne," dediğinde, ona cevap veremeden Anıl yanımıza geldi. Beni omuzlarımdan tutarak geriye çekti. Kollarımı iki yana açarak, "Asıl siz ciddi olamazsınız!" diye bağırdığımda Anıl bana gülerek kömürlüğe tekme attı. Barış bana göz kırparak kömürlüğe yanaştı ve yan tarafına sert bir tekme geçirerek diğerlerine eşlik etti. Çok geçmeden kömürlük sağa doğru yıkıldığında sağlam olan parçalar da sökülmüştü.

Onlar gülerek yumruklarını tokuştururken benim yapabildiğim tek şey, "Asır!" diye haykırmak olmuştu. Anıl, Barış ve Ali'ye sahte bir kızgınlıkla bakarken gizli bir huzura ermiştim. Bu yaptıkları iyiliği asla unutmayacaktım.

İçinde sıcak kahve olan bardağı avuçlarımın arasına bastırırken soğuktan sızlayan burnumu buruşturdum. O kadar üşüyordum ki montumu hâlâ çıkarmamıştım. Botlarımı da çıkarmamak için ısrar etmiştim ama Barış, bana kötü bakışlar atınca pes etmiştim.

Asır, kömürlüğü o hâlde görünce hepimize kötü kötü bakmakla yetinmiş, beni de ayakaltında dolaşmamam konusunda uyarmıştı. Asır'ın cümlelerini pek ciddiye almadığım için tam tersini yaparak mutfak masasının etrafında toplanmış, plan yapan katillere eşlik ediyordum. Tek derdim, planlarını mahvetmek için ön hazırlık yapmaktı, bunu biliyor ve ona göre konuşuyorlardı.

Koray, "Elimizde X, Y ve Z noktaları var ama bence en tehlikesiz olanı Z noktası. Yakın ve ıssız, aklımızdaki katliam için

çok uygun. Yakın olması sıkıntı gibi görünebilir ama hepsinin öleceğini hesaba katarsak yersiz bir sıkıntı," dedi ve konuşması biter bitmez gülümsedi.

Dudaklarımın arasındaki mesafe şaşkınlıkla açılırken elimdeki kahve dolu bardağı üzerine doğru savurmak istedim fakat planı dinlemekten mahrum kalacağım için bunu yapamadım. Asır beni sürükleyerek odaya götürür, kapıyı üzerime kilitlerdi.

Asır, Koray'ı dinledikten sonra, "O kadar insanı yolun üzerindeki engellerden nasıl geçireceğiz? Bunu bir gezi gibi gösterebiliriz, kayıtlı rotadan şaşıp bizim seçtiğimiz noktaya getiririz," dediğinde kahve dolu bardağı masanın üzerine bıraktım. Bardağın masada bıraktığı tok ses, tüm dikkatleri üzerime çekmişti. Bunu bir fırsat olarak gördüm ve önüme düşen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak masanın ortasındaki isimsiz haritada gösterilen Z noktasına parmağımı bastım.

"Şu nokta tam olarak neresi oluyor?" diye sorarak göz ucuyla Asır'a baktım, dikkatlice beni izliyordu. "Hani ben de bir katilim ya, bilmem gerekmez mi?"

Asır ve Koray aynı anda, "Hayır," dediklerinde parmağımı saçma Z noktasının üzerinden çekerek sandalyeyi ittim ve ayağa kalktım. "Söylemezseniz söylemeyin, zaten o saçma katliama sürüklemeye kalksanız bile gelmeyecektim."

Seke seke odaya doğru ilerlerken Asır arkamdan seslendi: "Tamam, gelmek istemiyorsan gelme. Zaten daha zaman var, eminim ki kararın o zamana dek değişecektir. Sonuçta sekizinci katilsin, canın kan çekecektir."

"Psikopat ya da akıl hastası değilim ben!" diye haykırarak odaya girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Kararım asla değişmeyecekti, beni hür irademle bir katliamın ortasına götüremezlerdi.

Soğuktu hatta buz gibiydi. Üzerime düşen ıslaklığın sebebi yağmur mu yoksa kar mıydı, göremiyordum. Gözlerimin üzerinde bir kumaş parçası vardı. Elimi, gözlerimin üzerindeki kumaş parçasına götürmek istedim ama bileklerim bağlıydı, hareket edemiyordum. Yürümek, uzaklaşmak istedim ama dizlerimin üzerinde olduğumu fark ettim. Kulağıma tanıdık sesler doldu ve biri baskın çıktı.

Koray, "Hangisini seçeceksin, hangisi suçlu?" diye sorduğunda yine tanıdık bir ses, "Birazdan göreceğiz," diye yanıtladı. Bu ses, Akın'a aitti.

Kahkaha sesleri kulaklarımı tırmaladı. Çocuklar buradaydı, öldüğünü sandığım Akın'ın yanındaydılar ve bu duruma destek veriyorlardı.

Olduğum yerde tepinmeye başladım. "Çözün beni!" Sesim, boğazımı yırtacak güçlü bir haykırışa eşlik etmişti. "Bunu nasıl yaparsınız, Asır'ın bundan haberi var mı?"

Histerik kahkahalar kulaklarımı tırmalamaya devam ederken biri göz bağıma dokundu, bağı kısa süre içinde çözdü. Mavi kumaş parçası yere düştüğünde aralanan gözlerimin gördüğü ilk kişi Akın'dı. Elindeki silah beni hedef alırken genişçe gülüyordu.

"Beni özledin mi, Defne?"

"Sen ölmüştün!" diye haykırdım, sesimin titremesine engel olamıyordum. "Gözlerimle gördüm."

Akın'ın gülümsemesi cümlelerimle beraber soldu, bana yaklaştı ve elindeki silahın namlusunu alnımın çatına yasladı. "Beni öldürdüğün anı hatırla, Defne Karaca. Gözlerimin içine baktığın, acımadan silahın tetiğine bastığın o bir saniyelik anı hatırla. Şimdi nasıl hissettiğimi anlıyor musun?"

"Bunu ben istemedim!" diye bağırdım, sesim çığlıktan ibaretti. "Benim suçum değil."

"Kimin suçu, Defne?" diye sordu ve silahı çekerek yan tarafıma doğru çevirdi. "Senin değilse onun suçu mu?"

Yan tarafıma baktığımda neredeyse şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Asır yanımdaydı, benim gibi dizlerinin üzerindeydi ve bağlıydı.

"Asır..." diye adını mırıldandığımda kafasını kaldırdı ve bana baktı. Çökmüştü, tanıdığım cesur Asır'dan eser yoktu.

"Suç kimin, Defne?" diye sorarken kalbim sızladı. Her daim dimdik ayakta ve korkusuz görünen bir adamı böyle görmek, beni savunmasız tarafımdan yakalamıştı. Üzülmüştüm, onun bana üzülmediği kadar ben ona üzülmüştüm.

Akın, "Ben biliyorum," diyerek silahın tetiğine bastı ve Asır'ı alnının çatından vurdu. Silah patlarken her şey yavaşladı. Kurşun, Asır'ın alnının ortasını delip geçerken nefesim onunkiyle birlikte kesildi. Asır'ın gözlerindeki ışık söndü, sağa doğru savruldu ve toprak zemine yığıldı. Alnından akan kan, yüzünü kırmızıya boyadı.

Çığlığım dudaklarımın arasından firar etti. Akın'ın elindeki silah kalbimi hedef aldı, bir kez daha patladı ve beni göğsümden vurdu. Nefesim kesildi, sola doğru savrulurken Akın'ın kahkahası kulaklarıma doldu.

"Suç ikinizin."

Kararan gözlerimin önündeki perde birkaç saniye içinde kalktı. Islak gözlerimi aralayarak, yataktan fırladığımda yüzümü iki el kavradı. Bulanık gözlerimi kırpıştırırken etrafımdaki kalabalığı görmeye çalıştım. Sesler vardı, tanıdık sesler her yerdeydi.

"Kâbus, sadece bir kâbus," diyerek başparmaklarıyla gözyaşlarımı silen Asır'ı gördüm. Karşımdaydı, gözlerimin içine merakla bakıyordu ve duygularımı yatıştırmaya çalışıyordu. "İyisin, gerçek değildi."

Gözlerine daldım, sadece birkaç dakika önce ışığı sönen gözlerinde gezindim. Canlıydı, hiç olmadığı kadar parlak görünüyordu. Kahverengiydi. Çikolata gibi, akışkan bir çikolata gibi yoğun bir kahveydi.

Ellerimi, ellerinin üzerine koydum ve sıcaklığını avuç içlerimde, parmak uçlarımda hissettim.

"Suç ikimizin, Asır."

"Bilinçaltın, motorunu soğutmadan çalışmaya devam ediyor, Defne," diyerek elindeki peçeteleri bana uzattı Anıl. "Hayatının yarısını uyanık ve normal, diğer yarısını da uyuyarak anormal geçiriyorsun. Hayatın her saniyesini değerlendirmek bu olsa gerek."

Lafını bitirdiğinde, arkamdaki yastığı alarak kafasına geçirdim. Ondan aldığım peçetelerle gözyaşlarımı silerken ters ters bakmayı da ihmal etmiyordum. Kâbus beni o kadar etkilemişti ki bir türlü kendime gelemiyordum. Düşündükçe boğuluyordum, lafta öldürmekten çok başkaydı. Onu cümlelerimde hep öldürebilirdim ama gerçekte ölmesi bambaşkaydı. Kalbimi donduruyor, nefesimi kesiyordu.

Ölüm gerçekten kimse için istediğim bir ceza değildi. Bu evdeki katillerin cezalarını çekmelerini istiyordum ama ölmelerini istemiyordum. Ömür boyu hapishanede kalmalarını, hava almak için dışarı çıktıklarında beni anmalarını istiyordum. Nefes almak için dışarı çıktıkları o kısa anda yaşadıklarımı hatırlamalarını, beni bir odaya kapattıklarında nasıl hissettiğimi anlamalarını istiyordum. Onların cezalarını benim sayemde çekmelerini ve ben özgürce yürüyüp hayatımı yaşarken onların dört

duvar arasında çürümelerini diliyordum. Buna rağmen ölmelerini istemiyordum. Ölüm çözüm değildi, katil olsalar bile çözüm bu olamazdı çünkü zihinlerinin hasta olduğunu biliyordum. Asır'ın kahkahasının altında yatan hastalıklı düşünceleri görebiliyordum. Ona ne kadar kızsam da gözlerindeki ışığın söndüğünü bir kez daha görmek istemiyordum.

Asır, "Yine hangi âlemde geziyorsun, Defne?" diye sorarak yanıma oturdu ve omzunu omzuma çarptı. Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak yok ettim, ona doğru döndüm. Elindeki kahve dolu bardaklardan birini bana uzatırken diğerinden bir yudum aldı. Mavi bardağı alarak avuçlarımın arasına sıkıştırdım, sıcaklığı iyi hissettiriyordu.

"Bana artık *17 Numara* demiyorsun," dedim, gözlerini kıstı. "Neden?"

Arkasına yaslanırken kahvesinden birkaç yudum daha aldı. Bu soru karşısında savunmasız yakalanmış gibi görünüyordu.

"Adın hoşuma gitmeye başladı."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Dün *Defne Karaca öldü,* demiştin. Bunun bir anlamı yok muydu?"

"Defne Karaca'nın ölmediğini biliyorum, onu ben öldüremem," dedi ve vücudunu hafifçe bana doğru döndürdü. "Ama 17 Numara'nın doğduğunu ve içinde olduğunu da inkâr edemezsin."

"17 Numara olmaktan ve Defne Karaca'yı tamamen kaybetmekten ölesiye korkuyorum."

"Defne Karaca'yı sadece sen öldürebilirsin."

"Öldürmem için başımda beklemezsen asla öldürmem."

"17 Numara'yı inkâr etmezsen seni buna zorlamam."

Kafamı sallarken kahvemden bir yudum aldım, sıcak sıvının boğazımdan kayarak aktığını hissettim. Attığım çığlıkların ve ağlamaktan düğümlenen boğazımın üzerine iyi gelmişti.

"Ölmemizi istemiyorum," dedim bir anda. "Senin de benim de."

"Benden ölesiye nefret ettiğini sanıyordum," derken kaşları şaşkınlıktan havalanmıştı. "Rüyamın asla gerçekleşmeyeceğini söyledin."

Bir saniyeden daha az bir süre cevaplamak için tereddüt ettim. Göz göze gelmemek için hızlıca kafamı çevirdim, bana merakla bakan gözlerinde daha fazla zaman geçirmek istemiyordum.

"Rüyan imkânsız, gerçekleşmesi için başka bir evrende yeniden tanışmamız gerekiyor. Tam olarak ne düşündüğünü bilmiyorum, açıkçası sana inanmıyorum da. Sadece rüyanın iyi olduğunu ve imkânsız olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Anlatırım," dedi direkt. "Ben dokuz yıldır sadece kâbus görüyorum, Defne. İlk kez rüya gördüm ve gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Anlatma," dedim söylemek istediğimden daha sert bir şekilde. "Sana inandığım gün kendi savaşıma yenilirim. Sakın anlatma."

"İnanmaktan korkma, bana bak, Defne," dedi ve parmak uçları çeneme değdi. Yüzümü kendine doğru çevirdiğinde dolu gözlerimle karşılaşmayı beklemiyor olacak ki afalladı. "Bu ihtimal seni bu kadar mı üzüyor?"

Kafamı sallarken çenemi parmaklarından kurtardım. "Masumları öldüren, beni zorla burada tutan bir katilsin. Seninle bir rüya yaşayamayız. Bunu düşünmen bile saçmalık. Bu yüzden bir rüya gördüğüne inanmıyorum."

"İnanman için..." dediği sırada yanına gelen Koray, farkında olmadan lafını kesti: "Asır, gelsene, katliam için netleşmesi gereken birkaç şey var. Onları konuşalım."

Asır'ın bakışları bir yay kadar gergindi ama gözlerini bir saniye bile kaçırmadan gözlerime bakıyordu. Koray'ın gelmesi, katliamla ilgili sözler sarf etmesi Asır için doğru zaman değildi.

"İnanmam için bütün bunların son bulması gerekiyor," dedim ve mutfakta yemek hazırlayan Anıl ile Barış'ın yanına

gitmek için ayağa kalktım. Kahve bardağını sehpaya bırakırken bakışlarımı Asır'dan çektim, cevap vermesini beklemeden olabildiğince hızlı bir şekilde yanından uzaklaştım. Bir nevi ondan kaçtım.

Birkaç saat sonra makarna dolu midemle ve elimde yeni bir kahveyle koltukta oturuyordum. Barış, eline aldığı bez ve cam temizleyici ile evin tozunu alırken Anıl, *PlayStation* oynuyordu. Cem ve Ege son günlerde sürekli ortadan kayboluyordu, onları en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum. Konuşmak için yukarı çıktıklarından beri Koray ve Asır'ın da sesi çıkmamıştı. Ali de muhtemelen odaya kilitlenmişti, evden çıktığını görmemiştim ama evin içinde de gördüğüm söylenemezdi.

Anıl, "Gol! Vurdum mu!" diye bir anda bağırdığında yerimde sıçradım ve kahveyi elime döktüm. Acıyla bağırırken bardağı sehpanın üzerine bıraktım ve yanan elimi sanki acısını geçirecekmiş gibi sallamaya başladım. Barış yanımda belirdi, yanan elime üflemeye başladı.

"Senin maçını da, golünü de, vurmanı da, beynini de, götünü de... Anıl!"

Gözlerim hızlıca doldu, acıyla kıvranırken, "Buz," dedim. "Buz getirin."

Anıl, suçlu olduğunu kabullenircesine mahcup bir ifadeyle mutfağa koştu, buzdolabını açtı ve buz aramaya başladı. O sırada arkamızda kalan merdivenden Koray ve Asır'ın sesleri duyuldu, çok geçmeden yanımızda belirdiler.

"Yine ne sakarlık yaptın?" diyerek elime bakmaya çalıştı Koray. Ona izin vermedim, sırtımı dönerek elimi üfleyen Barış'a eşlik etmek istedim. Anıl, elinde buzlarla koşturarak, "Buldum, buzu buldum," diye bağırdığında bu acının geçeceğini düşünüyordum.

Anıl, buzu, yanan elime bastıracağı sırada diğer elimden tutuldum, geriye doğru çekildim. Sendeledim, hemen dengemi sağladım ama birkaç saniye bunu kimin yaptığını idrak etmekte

zorlandım. Beni peşinden sürükleyen Asır'ın bir adım ötemdeki sırtını gördüğümde nedense pek şaşırmamıştım. Beni sürüklemeye bayılıyordu.

Asır, beni merdivene çekiştirirken elimi kurtarmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun? Bırakasana!"

Bana cevap verme zahmetinde bulunmadı, beni zorla banyoya soktu. Belimi, soğuk lavabo mermerine yaslarken musluğa uzandı ve suyu açtı. Sıcaklığını kontrol ettikten sonra tuttuğu yanmış elimi suyun altına doğru götürdü.

Dudaklarımın arasından kısık tonda bir inilti kaçtığında, bakmamakta ısrar ettiği gözlerime baktı. Birkaç saniye durdu, iyi olduğumu anlamak istercesine bekledi. Son konuşmamız aklıma gelince, gözlerimi devirerek kaçırdım. Bana süslü laflar edip katliam planı yapan bir adamdı.

"Buzla da halledebilirdik," derken sesimin sakin ve net çıkması için büyük çaba sarf etmiştim. Elimdeki acı, yerini sızıya bırakmıştı. Elimi soğuk sudan çekince muhtemelen canım daha çok yanacaktı ama şimdilik iyi hissediyordum.

"Buzla yapman doğru olsaydı, halledebilirdik," diye yanıtladığında göz ucuyla yüzüne bakmak istedim ama kendimi tuttum. Son zamanlarda anlam veremediğim bir şekilde onun yüz hatlarını incelerken buluyordum kendimi.

"Çok biliyorsun," diye hayıflandığımda direkt, "Biliyorum," dedi. Netliği ve ses tonundaki keskinlik canımı sıkıyordu. Sanki en kusursuz ve zeki oydu.

"Biliyorum..." diye onu dalgaya alıp taklidini yaptığımda kıstığı bakışlarının yüz hatlarımda dolandığını hissettim ama ona bakmayı reddettim.

"Eline krem sürüp saralım da biraz ormanda yürüyüşe çıkalım. Belli ki oksijene ihtiyacın var."

Omuz silktim. "En son hava almaya çıktığımda işin sonunda katil oldum. Bir daha o ormana girmeyeceğim."

Sol elinin avuç içini lavabonun kenarına yaslarken derince iç çekti. "Ormanın sonunu gördün mü? Manzarası çok güzel."

Tekrar omuz silktim. "Görmek istemiyorum."

"Ben istiyorum," derken elini lavabonun kenarından çekti ve bacağını yasladı. Bu hareketi bana daha çok yaklaşmasına, aramızdaki mesafeyi kısaltmasına neden olmuştu. Bacağı, bacağıma sürtecek kadar yakınımdaydı. "Hem sana söyleyeceklerim var."

Son cümlesiyle kafamı ona doğru çevirdiğimde neredeyse yüzlerimiz çarpışacaktı. Yakınlıktan irkilerek kafamı hafifçe geri çektiğim sırada dudaklarında muzip bir gülümseme dolandı.

"Burada söyle," dediğimde sesim tahmin ettiğimden daha zayıf, bir fısıltı gibi çıkmıştı. Onun yakınlığı cesaretimi elimden alıyordu.

Kafasını iki yana usulca salladığında sanki açtığım mesafeyi kapatmıştı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan bunu söylemesi, içimde garip hislerin dönmesine neden olmuştu. Yine de dalgaya aldım, ona gerçekleri göstermeye niyetim yoktu çünkü onun da bana gerçekleri söylemediğini biliyordum.

"En son dışarıda olanları unuttun galiba," diyerek güldüm. "Bir anın, bir anını tutmuyor. Senin de sinirlenip bana mezar kazmayacağın, canlı canlı gömmeye çalışmayacağın ne malum? Zaten..."

Lafımı kesmeme neden olacak hareketi yaptı, bedenlerimiz arasında kalan kısa mesafeyi kapattı ve vücudu benim vücuduma değmekten öteye geçti. Beni, lavaboyla kendisi arasına sıkıştırmıştı.

Ürperdim, ağır ağır nefesler almaya başladım. Yüzüme çarpan nefesi, gözlerime değen gözleri ve kıvrılan dudaklarıyla benim aksime hâlinden çok memnun görünüyordu.

"İstersem..." dedi, o kadar yakınımdaydı ki nefesi saçlarımın birkaç tutamını arkaya doğru uçurdu. "Seni bu evin altına bile

gömerim, Defne. Hem merak etme..." Dilini dudaklarında gezdirirken başını sağa doğru eğdi. "Senin sinirlerim üzerinde tepinmene bağışıklık kazandım. Sadece seninle baş başa kalmak ve olduğumuz dünyadan arınmak istiyorum. Bunu kabul etmek senin için neden bu kadar zor?"

Aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştığımda suyun altında tuttuğu elimi çekiştirerek buna engel oldu. Cevap istiyordu, onun gibi düşünmemi ve söylediklerine inanmamı bekliyordu.

"Sana inanmıyorum, beni kendi tarafına çekmek için bir oyun oynuyorsun ama şunu bil, bu oyuna asla kanmayacağım. Yakınımda olmandan hazzetmediğim kadar, gözlerimin önünde olman da canımı sıkıyor."

Yalan söylemiştim.

Dudaklarını ıslattıktan sonra, "Bu cümlelerin iki anlamı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. Ona kaşlarımı çatarak, anlamadığımı belli edercesine baktığımda gülüşü büyüdü. "Şu anlama da geliyor. Ben sana yaklaştıkça deli oluyorsun, gözlerinin önünde belirdikçe duygularına yenilmekten korkuyorsun."

Bileğimi sertçe çektiğimde sanki bunu bekliyormuş gibi hemen ardımdan suyu kapattı. Göğsünden ittim ve beni sıkıştırdığı yerden çıkabilmek için yeterli alanı kendime sağladım. Bu hareketim onun daha çok gülmesine, eğlenir bir hâl almasına neden olmuştu.

"Sana karşı beslediğim tek duygu nefret."

Cevap vermesini beklemeden banyodan çıktım, yaralı dizime rağmen hızlıca merdivene yöneldim ve inmeye başladım. Elimin acısını bile artık hissetmiyordum, başka hisler onun üstünü örtmüş ve arka plana itmişti. Düşünmek, hissetmek istemediklerim tarafından bataklığa çekiliyordum.

Merdiveni indikten sonra direkt odaya gitmek için kendime kısa bir rota çizdim ama yarı yolda Barış önümü kesti.

"Gel," dedi, kafasıyla koltuğu işaret etti. "Yanık kremi sürelim, sonra da sararız."

Onunla koltuğa geçerken, "Bu sefer de gözdağı verirsen boşuruz," dediğimde dişlerini gösterecek şekilde güldü. "Hataydı, kusura bakma."

"Kusurlar bakmaya bakmaya o kadar birikti ki, yakında çığ olup üstüme yığılacaklar."

Sırıtmaya devam ederken koltuğa oturduk. Ben etrafa bakınırken Barış, çoktan yanık kremini sürmeye başlamıştı. Özel hemşirem olmaya yemin etmiş gibiydi.

"Anıl nerede?" diye sorduğumda kestiği sargı bezini sarmaya başlamıştı. "İşleri vardı, dışarı çıktılar."

"Hepsi mi?" diye ısrarla sormaya devam ettiğimde, göz ucuyla bana bakarak elimi sarmaya devam etti. "Evet, evde sadece üçümüz varız."

Etrafa bakınırken, "O hâlde sizi indirip kaçmayı deneyebilirim," dediğimde sesli güldü. "Kaslarımın yarısıyla bile sana engel olabilirim."

"Jileti omzuna yerken ve ağlayarak demir bariyerlere çarparken öyle demiyordun."

Dudaklarını birbirine bastırırken yüzünü buruşturdu. "Arkadan saldırdın!"

"Savaşta her yol mübahtır," diyerek, bu kez ben sırıttığımda başıyla onayladı. "Biri hariç," dedi ve elimi sarmayı bitirerek bacağımın üzerine bıraktı. "Sana güvenenlere ihanet etmeyeceksin. Bundan sonra sana arkamı döndüğümde ve yardıma ihtiyacım olduğunda orada olacağını biliyorum."

Elimdeki sargıya bakarken, "Bana neden güveniyorsun?" diye sordum. "İlk fırsatta sizi satarım."

Kafasını iki yana sallarken, "Hayır, artık yapmazsın," dediğinde gözlerimi kısarak ona şüpheyle baktım. "İki gün önce kaçmaya çalıştım. Emin ol, yaparım."

"Bir sonraki fırsatında bizden biri olduğunu kabulleneceğine o kadar eminim ki... Ben artık sana baktığımda kabullenmeye

başlayan bir kadın, Asır'a baktığımda ise değişmeye çalışan bir adam görüyorum. İşte, bizden biri olmanı sağlayacak şey bu."

Kaşlarımı iyice çattım, öfkeli görünmeye çalışarak onu reddedeceğim sırada Asır'ın ardımdan yükselen sesini duydum ve tepki veremedim.

Asır, "Haydi, kalk," dediğinde Barış'a karşı öfkeyle araladığım dudaklarım kapandı, sargımla uğraşmaya devam ettim. "Defne, kalkman için illa kolundan tutup sürüklemem mi gerekiyor?"

Adımı duyar duymaz, kafamı sargılı elimden kaldırarak Asır'a baktım. Ceketini giymiş, dışarı çıkmak için hazır görünüyordu.

"Emrivakini başkasının üzerinde denemeye ne dersin?" diye sordum, bana düz bir ifadeyle bakmaya devam etti. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim."

Ceketinin fermuarını çekerken yüzüme bakmadan, "Sürükle diyorsun yani?" dediğinde, ister istemez koltukta doğruldum. "Hayır, gelmek istemediğimi söylüyorum. Sakın beni sürüklemeye kalkma, uykum var, uyuyacağım."

Onun daha fazla bir şey söylemesini beklemeden koltuktan kalktım ve odaya gitmek için niyetlendim. Ben odaya doğru birkaç adım attığımda bana doğru hareket ettiğini gördüm. Onun önünden geçmek istemedim ve yönümü değiştirerek koltuğun arkasından dolandım. Barış sırıtarak bizi izliyordu, biliyordum ki ondan yardım istesem elini kaldırıp parmak ucuyla dokunmazdı bile.

Asır, onun tersi yönde ilerlerken bana doğru bir hamlede bulunmadı. Tam kurtulduğumu düşündüğüm anda bana doğru atıldı, kolumdan yakalayarak kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Ya bıraksana!" diye bağırdığımda beni duymazdan gelerek Barış'a, "Hanımefendinin montunu getirebilir misin?" diye sordu. Barış'a, bunu yaparsa onu öldüreceğimle ilgili sözler sarf edeceğim sırada Asır, botlarımı ayaklarımın dibine koyarak

kolumu bıraktı ve önümde eğildi. Çok kısa bir süreliğine afallasam bile Asır'dan kurtulmak için elime geçen fırsatı tepmeye niyetim yoktu.

Geri çekilip kaçacağım sırada ayak bileğimden yakaladı. Neredeyse düşecektim ki duvara tutunarak son anda kurtuldum. Beni çekiştirdi, ayakkabıyı zorla giydirmeye başladı.

"Kendimi küçük bir kız çocuğunun bakıcısı gibi hissediyorum," diye homurdandı. "Bir kere de dur yerinde. Sonra hep ben zorluyormuşum gibi görünüyor."

"Zaten sen zorluyorsun," diye söylendiğimde, yüzünü buruşturarak ayakkabılarımı giydirmeye devam etti. Tek eliyle ayak bileğimden tuttuğu için zorlanıyordu ve ona yardımcı olmaya hiç niyetim yoktu.

"Sen de beni zorluyorsun."

"Gelmek istemiyorum."

"Gelmeni istiyorum."

"Gelmek istemiyorum," diye direttiğimde ayakkabıları giydirmiş, bir anda ayağa kalkmıştı. Dibimden yükseldiği için kısa bir ürperti tenimi sıyırıp geçmişti. Sürekli ani ve yakın hareketlerde bulunuyordu.

Bana üstten, dik dik bakmaya başladığında, ben de ona dik dik bakarak karşılık veriyordum. Ona baktıkça ve nefesleri tenime çarptıkça kendime tek bir şeyi hatırlatıyordum: O bir katildi, sevilecek son insandı.

Barış montumu, eldivenimi ve atkımı getirdiğinde ona, *sen ciddi misin* der gibi baktım ama beni görmezden gelmeyi tercih etti. Onları yenemeyeceğimi, beni her türlü o ormanın sonuna götürmeye ikna edeceklerini anladığımda ayaklarımı yere vura vura kapıdan çıktım. Asır, elinden kurtulduğum gibi gülmeye ve benimle alay etmeye başlamıştı.

Evden ormana doğru, topallayarak ilerlerken ölümle burun buruna geldiğim o kara günün anıları aklıma dadandı. Ormanın

içinde can havliyle koştuğum, ölmemek için yalvardığım ve acıyla yere yığıldım o anılar...

Göğsümü kabartacak kadar derin nefesler alarak, kesilen adımlarımı devam ettirirken hemen şimdi geçtiğim toprak alanın üzerinde yığılan Akın'ın cansız bedeni gözlerimin önünde belirdi. Boğazıma koca bir yumru oturdu, ilerleyemedim.

Akın, onu sevmediğimi düşündüğü için yapmıştı bütün bunları. Farkında değil miydi, her siniri tepesine çıktığında boğazıma yapışan bir adamı nasıl sevebilirdim? Bütün bu sevgi meselesi, onun bir kurşun darbesiyle gebermesine neden olmuştu. *Hepsi benim suçum,* demiyordum artık çünkü biliyordum ki tek suçlu ben değildim. Şu an omuzlarımın üzerine montumu bırakan Asır da suçluydu, benden daha suçluydu.

"Şunları giy de hasta olma."

"Çok umurundadır ya," dediğimde sesim düz, ruhsuz gibi çıkmıştı. Anılar beni boğuyordu, bataklığa doğru çekiyordu.

Atkıyı boynumdan geçirdi, önümde durarak eldivenleri uzattı. Kendi üzerinde sadece ceket vardı ama beni sarıp sarmalıyordu. Sahte bir değer çalışması uyguluyor olmalıydı.

Eldivenleri elinden alarak ellerime geçirdim. Sargılı elime giymek biraz zor olmuştu ama başarabilmiştim. Montu da tamamen giyerek kollarımı, kendimi gösterir gibi iki yana açtım.

"Oldu mu?"

Gülerek kafasını iki yana salladı ve cebinden çıkarttığı toz-pembe bereyi kafama geçirdi. "Şimdi oldu."

Ona sahte, itici bir gülümseme yollayarak ilerlerken, "Dur!" diye bağırdı, bir adım daha ilerleyemedim. "Bir adım daha atma, orası Akın'ın mezarı."

Şoke olmuş bir vaziyette attığım adımı geri aldım. Bacaklarım titremeye, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Akın'ın öldüğü... Akın'ı öldürdüğüm noktada olamaz-

Asır, kahkaha atmaya başladığında büyüyen ve dolan gözlerimle ona doğru döndüm. Ellerimi göğsüne bastırarak sertçe ittim. "Aptal!" diye haykırdım. "Ne kadar korktuğumdan haberin var mı? Bunun şakası yapılır mı?"

Onu itmeme rağmen devrilmedi, ayaklarını sıkıca yere bastı. Dilini dudaklarında gezdirerek derin bir iç çekti. "Şaka değildi."

Gözlerim dahası mümkünmüş gibi büyüdü, olduğum yerde kalakaldım. Ona korku dolu gözlerle bakmaya devam ediyordum ki tekrar koca bir kahkaha patlattı.

"Tamam," derken kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Sadece şakaydı."

Ona tekme atmak için ayağımı savurduğumda, gerileyerek ellerini önüne siper etti. "Onun bir mezarı yok, cesedi yakıp uçurumdan aşağı üfledik."

Birkaç saniye ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktığımda, kendini gülmemek için tuttuğunu fark ettim. Gözlerinin kenarları seğirmeye başladığında bunun da bir şaka olduğunu anladım. Ona bu şakası yüzünden vurmak, onun canını yakmak istedim. Üzerine doğru yürüdüğümde gülümsemesini saldı ve kahkaha eşliğinde ormana doğru koşturdu. O kadar öfkelenmiştim ki kendimi peşinden giderken buldum.

"Dur!" diye bağırdım arkasından. "Göstereceğim sana gününü, dur!"

"Koş, Defne, koş!" diye bağırdı, sesinden mutluluk akıyordu. "Yolumuz uzun."

Onun ardından ara sıra sekerek ilerlediğim için aramızda belli bir mesafe vardı. Asır bazen yavaşlıyor, ona yetişmemi bekliyordu. Onu yakalayacağım sırada hemen geri çekiliyor, arayı açmaya devam ediyordu. Benimle resmen alay ediyordu!

Ormanın içine tamamen girdiğimiz için karanlık yüzünden onu görmekte zorlanıyordum. Ay ışığı, bu gece etrafı yeterince aydınlatsa da ağaçların kalın gövdeleri ve gökyüzüne uzanan dalları buna biraz engel oluyordu. Hava soğuktu, kar yağacak

kadar buz kesmişti ve biz, deli olduğumuz için bu saatte ormanın derinliklerine dalıyorduk.

Önümü tam olarak göremediğim için ve yaralı olduğum için nereye bastığıma dikkat ederken, gözlerimi yola dikerek koşmaya çalışıyordum. Bu sırada kolumdan çekildim, Asır'ın bu ani hareketi yüzünden dudaklarımın arasından tiz bir çığlık firar etmişti. Asır, çığlığımın üzerine esaslı bir kahkaha patlattığında, onu iterek elinden kurtuldum.

"Oyun mu oynuyorsun?" diye bağırdım, sesim ormanda yankılandı. "Oradan bakınca şaka kaldırabilecek gibi mi görünüyorum? Ne konuşacaksan konuş, artık eve dönmek istiyorum. Yoruldum, üşüdüm ve seninle ormanda baş başa durmak istemiyorum."

"Fazla atarlısın sanki," diyerek bileğimden yakaladı ve yürümeye başladı. "Biraz daha yürüyelim, anlatacağım."

Elini iterek önüne geçtim. "O zaman benden uzakta yürü!"

"İçinden şeytan çıktı kızın," diye hayıflandığında öfke dolu bir nefes bıraktım. "Seni duyuyorum," diye söylendiğimde taklidimi yaptı.

Ona cevap vermedim, gözlerimi devirmekle yetindim. Aramızdaki mesafeyi açmak, ondan olabildiğince uzaklaşmak istedim. Adımlarım seriydi, dizimdeki yangın umurumda değildi. Bana birkaç defa yavaş olmam konusunda sitem etse de dinlememiştim, inadına daha da hızlı yürümüştüm.

Bir süre sonra Asır nefes nefese önüme geçti. Beni durdurarak, "Yeterince yürüdük, yavaşlayalım ve konuşalım," dediğinde göz ucuyla arkaya doğru baktım. "Bunu eve yürürken yapabiliriz."

"Hayır," diyerek reddetti. "Ormanın sonunda görmeni istediğim bir manzara var."

Bahsettiği ormanın sonuna doğru baktığımda sadece karanlık görsem de onu onayladım. Ufak adımlarla yolumuza devam

ettik. Başta sessiz kalmayı tercih etse de çok geçmeden bahsettiği konuşmaya başladı.

"Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi. Ellerini birbirine geçiriyor, parmaklarıyla oynuyordu. "Yine de ben senden nefret etmiyorum."

Omuz silktim. "Açıkçası pek umurumda değil." Yüzüne bakmıyordum, düşüncelerimin değişmesinden ve bunu dile getirmekten korkuyordum.

"Olanlar için artık beni suçlama, buradaki tek suçlu baban."

Durdum, birkaç adım sonra da o durdu ve bana doğru döndü. "Olanların tek suçlusu sensin, gözümün önünde ölen insanların suçlusu babam olamaz."

"Kız kardeşimi öldürmeseydi, bunlar asla yaşanmazdı," diye düz bir tonda cevapladığında, "Akıl hastasının teki olmasaydın, bunlar asla yaşanmazdı," dedim.

"Akıl hastası değilim," dedi. "Sadece yanına sızmak istemiştim."

Ölmüş bir adamın kızından intikam almak için akıl hastanesine yatmıştı. Akıl hastası gibi davranıp bana ulaşmış, zihnimde yer edinmişti. Dokuz yıl süren, akılalmaz intikam planı...

"Bunu düşünmen bile akıl hastası olduğunun kanıtı. Belki öncesinde akıl hastası değildin ama inan bana, bu yolda akli dengenin kaldığını falan sanmıyorum."

Kollarını önünde birleştirip, "Sen hiç intikam planlamaz mısın?" diye sorduğunda onun gibi kollarımı önümde birleştirdim. "Akıl hastası olsaydım, belki ben de senin gibi dokuz yıl intikam peşinde koşardım ama hayır, bu dediğine intikam denmez."

"Ne denir?"

"Aptallık."

"Gerçek nefretin ve saf sevginin ne demek olduğunu bilmiyorsun demek."

"Biliyorum," dedim, kafamı birkaç kez salladım. "Gerçek nefreti çok yakından tanıyorum. Bir nefes kadar yakınımda."

"Saf sevgi de..." dedi ve kollarını çözerek elini belime uzattı. Belimden yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Saf sevgi de bir nefes kadar yakınında."

Nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar yakındık. Soğuktan kuruyan dudaklarının arasından süzülen sık nefesler buhar oluyor, aramızda süzülüyordu.

"Saf sevginin..." dedim, konuşmakta zorlanıyordum ve sebebini bilmiyordum. "Saf sevginin ne demek olduğunu bilmiyorsun demek."

"Ben ilk kez kız kardeşime saf bir sevgiyle bağlandım," dedi, yutkunurken zorlandı. "Saf sevgiyle bağlandığım ilk insan için katil oldum."

"O hâlde sevmemelisin," dediğimde dilini, kuruyan dudaklarının üzerinde alelacele gezdirdi. Hâlâ soluk soluğaydı, sesinde gerginlik vardı. Belimi kavrayan parmakları kararsız hareketler sergiliyor, sanki çekilmek için an kolluyordu.

"Ben en son intikam uğruna yanıma aldığım bir kadına saf sevgiyle bağlandım," dedi, bu kez solukları kesildi. Aramızda sadece esen rüzgârın kamçılayan sesi dolanıyordu. Gözlerime uzun uzun baktı, cümlenin devamını getirmek için acele etmedi. Bekledi, üç derin nefes aldı. "Saf sevgiyle bağlandığım son kadın için bir daha katil olmak istemiyorum."

"O kadın..." dediğimde, gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "O kadın sensin, Defne."

Birden zihnim bulandı, yaşadıklarımız gözlerimin önünden bir film şeridi misali geçerken afalladım. Onun kötü olduğu anları saydım, ardından iyi olduğumuz anları da saydım. Kötüler galip geldi, iyileri ezip geçtiler.

Beni sevmesi için bir neden yoktu, ona karşılık vermem için bir neden olmadığı gibi. Peki ya, sevmek için bir nedene ihtiyacımız var mıydı?

Asır'ın, çikolatanın kahverengisine benzettiğim fakat şimdi gecenin karanlığına dönen gözlerine bakarken birkaç saniyeliğine

nefes almayı unuttum. Daldım, cümlelerinde ve bakışlarında kayboldum. Bataklık, beni içine çekmeye niyetli gibiydi.

Çenesi kasılmış, dolgun dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Merakla dudaklarımın arasından çıkacak cümleleri bekliyordu. Bilmiyordu, bunun olamayacağını bilmiyordu.

"Bu gerçek değil," diyerek geri çekildim, belimdeki parmakları, çekingen bir tavırla hızlıca çekildi. "Senin bu yaptığın gerçek olamaz. Biz bir savaştayız, birbirimizle savaşıyoruz."

"O hâlde yenilgiyi kabul ediyorum, Defne Karaca," dedi ve aramızdaki kısa mesafeyi bir adımda kapattı. Tek elini belime, diğer elini saçlarımın arasına daldırdı. Soğuk dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken nefesim kesildi. Öptü, beni sıkıca kavradı ve sırtımı arkadaki ağaca yasladı. Üzerime eğildi, çenemden kavradı ve dolgun dudaklarını, buz kesmiş dudaklarıma tutkuyla bastırmaya devam etti.

Asır beni öpüyordu ve bu, bir rüya olmalıydı. Onun rüyası...

Hafifçe geri çekilerek alnını alnıma bastırdı. Derin ve büyük bir nefes bıraktı.

"Bana inanıyor musun?" diye sorduğunda şok içerisindeydim. Ne düşüneceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Her şey allak bullak olmuştu, kötüler ve iyiler birbirine karışmıştı. Sıcaktım, alev alevdim ve onun tenini tenimde hissettikçe daha da yanıyordum. Neydi bu? Bu nasıl olabilirdi? Deliriyor muydum?

"İnanmıyorum," dedim ama ona deli gibi inanmayı, *inanıyorum,* diyebilmeyi ve söylediği adam olabilmesini istiyordum. İyileşmesini, cezasını çekmesini ve hatasını kabullenmesini bekliyordum.

Gözlerinden büyük bir hayal kırıklığı geçti, bir ışık gibi parladı ve aniden söndü. Burnundan soludu, gözlerime diktiği gözlerini usulca kapattı ve sol kulağıma doğru yanaştı. Nefesi saçlarımda, boynumda ve tenimde gezindi. Boynumun üzerine sıcak

bir öpücük bırakarak geri çekilmeden önce içine derin bir nefes çekti.

"İnanma," dedi, sesi karanlıkta düz bir çizgiyi andırıyordu. "Sakın inanma yoksa değişirim, 17 Numara."

Geri çekildi, kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim. Gözlerini araladı, bahsettiği ormanın sonundaki manzaraya ilerlerken gözlerini üzerimden ayırmadı. Birkaç adım attı, ellerini iki yana büyük bir hırsla açtı. Dudakları tanıdık, tehlikeli gülümsemesiyle süslendi. Beyaz bir ışık yandığında karanlık, ışık tarafından yok edildi. Ormanın karanlık ucu ortaya çıktı ve ben, Asır'ın hemen ardında kalan uçurumun dibindeki insanları, katilleri gördüm.

Asır beni kandırmıştı, katliamın ortasına getirmişti.

"Sakın inanma," diye tekrarladı, gülümsemesi devleşti ve gamzeli katil, lakabına yaraşır bir hâle büründü. O anda, Asır'ın arkasındaki kurbanlardan birini fark ettim. Umudumu...

BÖLÜM 17

Bir cam gibiydim; Asır'ın öpücüğüyle aynaya dönüşmüş, vurduğu darbeyle parçalara ayrılmıştım. Bir an olsun inanabileceğimi düşünmüştüm, bunu istemiştim. Ona inanmalıydım ve o değişmeliydi. Rüyalar gerçek olmalıydı. Gerçek, saf dışı kalmalıydı. Öpücüğündeki gibi, her şey kusursuz olmalıydı. Karşımda gördüğüm manzara gerçek olmamalıydı.

"Katliama hoş geldin, 17 Numara. Bu, senin için," diye sevinç nidaları eşliğinde konuştuğunda, girdiğim şoktan çıkarak ona döndüm. Gözlerinden geçen hayal kırıklığına inanmak istiyordum. Bütün bunların bir kâbus olduğunu söylemesini ve bir şans daha dilemesini istiyordum.

Gamzeli katil olmuştu, yeniden o adama dönüşmüştü. Gözlerimin önünde yapmıştı, yaparken hiç acımamıştı.

Asır'a doğru ilerledim ve yüzüme yerleştirdiğim hayal kırıklıklarıyla ve çelimsiz ellerimle, kabarttığı göğsünden ittim.

"Öldürürüm seni!" diye haykırdım, boğazım yırtılacakmış gibi sesimi sonuna kadar yükselttim. "Bunu yaparsan gebertirim seni!"

Bileklerimden yakaladı, gözlerimin içine anlamlı sayılabilecek kadar uzun süre baktı. *Nasıl kandım, nasıl inanmak istedim bu adama?*

"Bunu o kadına seni kurtarması için yalvarmadan önce düşünecektin. Beni yenebileceğini mi sandın? Ben istemediğim sürece beni yenemezsin."

Bileklerimi ondan kurtarmaya çalışırken duygularıma yenik düştüm. Gözlerim bulanıklaştı, sıcak yaşlar göz pınarlarımda birikti. Haykırmak, yaptıklarım için pişmanlığımı dile getirmek istiyordum. Kadını bir umut ilan ettiğim an için, ona inanmayı dilediğim an için pişmanlığımı dile getirmek istiyordum. Pişmanlığımın bütün bunları telafi etmesi için her şeyi yapardım.

"Sadece küçük bir umuttu," dedim, sesim çığlık çığlığaydı. "Hayal bile edemeyeceğim kadar küçük bir umut. Neden izin vermiyorsun, neden bize bunu yapıyorsun? Umudumu öldüremezsin, hiçbirini öldüremezsin!"

Gülümsedi. Bu gülümseme, onun katil gülüşünden çok uzaktı. Acı doluydu, hayal kırıklığıyla harmanlanmıştı.

"Öldürürüm, bunu biliyorsun."

"Yapma," dedim, sesim gibi paramparçaydım. "Ne istersen yaparım. Lütfen, bunu yapma."

"Yapacağım," dedi ve bileklerimi bıraktı. "Sen de izleyeceksin."

Gözlerimin içine acımı görebilmek ister gibi baktı, gözyaşlarım süzülene dek izledi. Ardına döndü, uçurumun kenarına doğru ilerlemeye başladı. Gerçekten yapacaktı.

Yere eğildim, ellerimle yeri yokladım ve elime alabileceğim sert bir şey aradım. Parmaklarımın uçlarına değen orta boyuttaki toprağa bulanmış taş parçasını alarak doğruldum. Asır'ın peşinden gittim ve elimdeki taşı sırtına attım. Bu, onu durdurmuştu.

"Öldürürüm kendimi!" Sesim yankılandı. "Eğer yaparsan öldürürüm. Yapamam sanıyorsun ama yaparım."

Kanıtlamak istercesine uçuruma doğru büyük ve kendimden emin adımlarla ilerledim. Daha önce ölümü birçok kez düşünmüştüm. Rol icabı ölmeyi düşündüğümde bile bunu hayal etmiştim. Uçurumdan atlayarak ölmek, ana karakter için çok keskin bir son olurdu. Ana karakter, çektiği bir ton acıya dayanamaz ve sevdiklerinin önünde kendini uçurumdan aşağıya atar, hem reyting patlaması hem de akılda kalıcı bir son olurdu. Bir taşla iki kuş vurmak diye buna denirdi.

"*Yapamazsın*, demiyorum," dedi Asır ve tekrar konuşmadan önce sesli bir nefes aldı. "Yapmana izin vermem."

Uçuruma yaklaşmak adına hızlandığım sırada gözüm, *umudum* diye adlandırdığım kadına kaydı. Onun arkasında altı kişi daha vardı ve hepsinin elleri, ağızları, gözleri bağlıydı. Sadece umudum olan kadının gözleri açıktı. Bana yalvarırcasına, *yapma* dercesine başını iki yana sallıyor ve ağlamaktan harap olmuş gözlerle bakıyordu. Benim yüzümden buradaydı, benim yüzümden ölecekti.

"Ölmek için izne ihtiyacım yok, Asır," dediğimde uçuruma ulaşamadan geriye doğru çekildim. Kurtulmak için çırpındığım, yakıcı çığlıklar atarak ortalığı inlettiğim saniyelerde bir kar tanesi, gözlerimin önünden süzülerek zemine düştü. O kar tanesini takip eden diğer kar taneleri süzülmeye başladığında ve etraf bir anda kar küresine döndüğünde duraksadım. O an başaramayacağımı anladım. Kimseyi kurtaramayacağımı, ölmeyi beceremeyeceğimi kalbimde hissettim. Kar taneleri gibi düşecek, yığılacak ve yok olacaklardı.

"Bu katliamı senin için düzenledim, alışacaksın!" diye bağırdı Asır. Kulağımın dibinde patlayan sesi bir saniye bile ürkütmedi, korkutmadı. "Alışmayacağım!"

Asır, beni başkasının ellerinin arasına bıraktığında onun Barış olduğunu anlamam kısa sürdü. Evdeydi, diğerlerinin aksine o evdeydi ama peşimizden gelmişti, bizi takip etmişti ve

katliama dâhil olmuştu. Hepsi aynıydı, birbirlerinden hiçbir farkları yoktu.

"Sana kurbanlarımızı tanıtayım," derken ellerine siyah eldivenler geçirdi Asır. "Bu kez biraz farklı, kim olduklarını biliyoruz."

Kurbanlar, korku dolu sesler çıkarmaya başlamışlardı ama görmedikleri ve dudaklarını kıpırdatamadıkları için büyük bir kaos çıkmamıştı. Birbirlerine bağlılardı, ipleri Ege ve Cem sıkıca tutuyordu. Anıl, Koray ve Ali farklı köşelere dağılmış, sadece izliyorlardı. Bana bakmıyor, onlara attığım nefret dolu bakışlardan kaçıyorlardı.

Asır, hemen yan tarafında duran kel, orta boylu ve sıska adamı göstererek bana baktı. "Sana tanıtayım. Vehbi Küçükyılmaz. Bir yıl içinde toplam on kadına tecavüz etmiş ve üç yıl hapis yattıktan sonra delil yetersizliğinden serbest kalmış. Onu aldığımızda başka bir kadının peşindeydi, uslanmamıştı ve asla uslanmayacaktı."

Hırçın tavırlarım iyice durgunlaştı, merak içerisinde Asır'ı dinlemeye başladım. *Bu kez farklı,* derken ciddiydi.

Vehbi denen adamı geçerek yanındaki kadını işaret etti. "Ayşe Korkmaz, sekiz yıldır kızlarının bedenlerini satıyor. Kızları şikâyetçi oluyor fakat tehdit edilip şikâyetlerini geri çekiyorlar. Aynısını hatta daha beterlerini yapmaya devam ediyor."

Ayşe Korkmaz'ın yanındaki uzun boylu, kalıplı ve siyah saçlı adamı gösterirken yüzünü buruşturdu. "Sadi Kılınç, üç yıl içinde dört hayvana tecavüzden ve şiddetten ceza alıyor. Bunun için belli bir yasa olmadığından her seferinde serbest kalıyor ve bunlar sadece yakalandıkları."

Adamın yüzüne tükürdükten sonra ellerini iki yana açtı. "Bunlar senin için yeteri kadar kötü mü? Sence ölmeyi hak ediyorlar mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, aralamak ve ona cevap vermek istemedim. Kendini haklı görmesine, savaşı kazandığını kanıtladığımı görmesine şahit olmak istemiyordum.

Ona cevap vermeyeceğimi anladığında dördüncü sıradaki kadını gösterdi. Sarışın, kısa boylu ve çelimsizdi. "Duydu ama duymazdan geldi." Kadının yanındaki adama geçti. "Gördü ama görmezden geldi." Umudum olan kadının sol tarafında kalan kadının yüzünde parmağını dolandırdı. "Yalancı şahitlik yaptı ve birinin hayatını mahvetti."

Bu kez cevap vermemi ister gibi bana döndü, elinin tekini beline yerleştirirken omuzlarını kaldırdı. "Sence ölmeyi hak etmiyorlar mı?"

"Sana neden inanayım?" diye sordum, konuşmak her zamankinden daha zor gelmişti. "Ya onların kötü olduğuna beni inandırmak istiyorsan?"

"İşte!" diye haykırdı ve sırıtırken kollarını iki yana açtı. "Kanıtlamak istediğim de buydu. Bilemezsin, öldürdüğüm kişilerin iyi ya da kötü olduğunu bilemezsin. Herkes kötü, Defne Karaca, herkes vasat. Onlar da baban gibiler, kötüler."

Elimi, umudum olan kadına doğru tutarak onu gösterdim. "O, masum!"

"Hayır," diye yanıtladı direkt. "Seni benden almaya çalışan herkes suçlu."

"Bunu yapamazsın!" diye haykırdım. "Bana yalanlar sıralayıp insanları katledemezsin."

"Bunu senin için yapıyorum," dedi ve dudağının kenarı kıvrıldı. "Eğer kendim için yapacak olsaydım gerçek kötüleri aramakla zaman kaybetmezdim."

Ona nefretimi kustum, küfürler yağdırdım ama bana gülmekle yetindi. Kurbanlarına baktı ve parmağını üzerlerinde gezdirirken, "Acaba kimi seçsem?" diye sesli bir şekilde düşündü. Üzerlerinde dolanan eli yavaşlarken gözleri bir saniyeliğine beni buldu ve parmağı durdu.

"Sizi seçtim, çok şanslı olmalısınız. Geri kalan vahşeti görüp korkudan ölme riskini yaşamayacaksınız."

Seçtiği kişi benim umudumdu, kötü diye saydıklarının arasındaki tek masumdu. Benim yüzümden burada olan kadındı.

Barış'ın beni sıkıca tutan ellerinden kurtulmak için çırpınırken, "Bunu yapamazsın," dedim. "Onu seçemezsin, onun hiçbir suçu yok."

"Herkesin bir suçu vardır, 17 Numara. Mesela senin suçun babanın kızı olmak."

Sözlerimin onu ateş gibi yakmasını istiyordum. "Kardeşinin suçu da onun ağabeyi olman mıydı, Asır?"

Asır, dudaklarına sahte bir tebessüm yerleştirdi ve kadının ellerine doladığı ipi bir hışımla kendine doğru çekti. Kadın, bu hareketiyle yere düştüğünde sanki onu durdurabilecekmişim gibi, "Yapma!" diye haykırdım. "Durman için ne istersen yaparım, yapma."

Derin bir nefes alırken bekledi, gözlerini usulca gözlerime çevirdi. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen," diye üstüne basa basa, kendimden emin bir şekilde yanıtladığımda, gözlerini kısarak kararsız bir biçimde elindeki ipi bıraktı. Umutla doldum, bana doğru yaklaştıkça buna bir son verebileceğime olan inancım yeşerip büyüdü.

Barış beni bıraktı, yanımdan uzaklaştı. Asır önümde durdu, başını hafifçe yana eğerek gözlerimin içine baktığı sırada göz bebeklerinin yeniden çikolatanın kahvesi gibi göründüğünü fark ettim. Bekledi, kar taneleri zemini beyaza boyarken bekledi.

"Yeni bir sayfa istiyorum."

Afalladım. "Ne?"

"Bana inanmanı istiyorum, Defne Karaca."

Sana inanmak istiyorum, Asır Karahanlı.

Değişebileceğine, kalbindeki insanlığı öldürüp içine yerleşen şeytanı yenebileceğine inanmak istiyorum.

"Değişecek misin?" diye sordum, değişmesini diledim. Bataklığa çekilmek değil, birlikte o bataklıktan çıkabilmek istiyordum. Eğer bu, her şeye bir son verecekse ben yeni bir sayfa

açmaya hazırdım. Olduğumuz sayfa kanla kaplı ve öngörülemez bir sona sahipken, yeni bir sayfa açıp bütün açık yaraların üzerini mürekkeple boyayabilirdim.

"Senin için değişeceğim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerine baktığımda sahiciliğinde kayboldum. Asır gerçekten ona inanmamı ve değişebilmeyi diliyordu. Bunca zaman ona inanmamış, bütün ihtimallerden kaçmıştım ama şimdi o karşımda değişebileceğini, benim için değişebileceğini söylerken kaçmak çok zordu.

Onu değiştirebilirsem kurtulabilirdim.

Onu değiştirebilirsem henüz katliamı düzenlenmemiş insanları kurtarabilirdim.

Onu değiştirebilirsem bir yalana inanan, insanlığını unutmuş katillerin ruhlarını bile kurtarabilirdim.

Umut, şimdi onun yapbozundaki eksik parçalardı ve ben, parçaları bambaşka bir şekilde yerlerine yerleştirecektim. Değişen ben olmayacaktım, Asır olacaktı.

Umutla dolduğum o kısa anda kulakları delen bir ses yankılandı. Silah sesiyle birlikte ikimiz de irkildik. Asır elimi tuttu ve arkasına dönerken beni ardına sakladı. Göremedim, geniş omuzları yüzünden ileride olup bitenleri göremedim.

"Barış!" diye haykırdı Anıl, o an diğer elim kalbimin üzerine kapandı. Başımı, Asır'ın omzunun kenarından çıkararak önümüze baktığımda gözlerim korkuyla irileşti.

Ali, tam önümüzdeydi ve Asır'ın karşısına dikilmişti. Ali'nin ardında iki düzine siyah giyimli adam ve ellerinde silahlar vardı. Silahlar bizi, bütün katilleri hedef alıyordu. Ali, kendi savaşını yenmek için en büyük adımı atmıştı.

Bu kez Koray, "Barış'a nasıl yaparsın lan bunu!" diye bağırdığında gözlerim onların olduğu tarafa döndü. Ali'nin hemen çaprazında yere yığılan, kanlar içinde kalan Barış'ı gördüm. Koray, ona doğrultulan silahları umursamadı. Barış'ın yanı başına koştu ve elini, göğsündeki mermi yarasına bastırdı.

Diğer katiller de kurtulmak, onları tutan adamları savurmak istediler ama ne silahları ellerindeydi ne de sayıca üstünlerdi.

"Katillerin katline hoş geldik," diyerek sırıttı Ali, bütün dikkatleri üzerine topladı. Barış, çaprazımda can çekişiyordu ama Asır, elimi o kadar sıkı tutuyordu ki ne çekilebiliyor ne de ilerleyebiliyordum. Sanki durmamı, ardında beklememi istiyordu.

"Şu an bunu yapıyor olamazsın, Ali!" diye haykırdı Asır, sesindeki ürkütücü ton bütün sesleri kesmeye yetmişti. "Eğer devam edersen olacaklardan ben sorumlu değilim."

Asır, dişlerinin arasından öfkeyle konuşurken, sakin görünerek durumu toparlamaya çalışsa dahi Ali'nin durumu toparlatmak gibi bir niyeti olduğunu sanmıyordum.

Ali, derin bir nefes alırken elindeki silahı salladı. "Hiçbir bok bildiğin yok."

"Defne..." dedi Asır, sahte gülüşünün altından öfke akıyordu. "Amacın Defne mi?"

Ali kafasını sallarken, "Benim amacım hep Defne'ydi," diye yanıtladı. "Onu, senin kanlı ellerine bırakmayacağım."

Ali bilerek yakalanmıştı.

Ali, bana güven vermek için değil, yakalanmak istediği için ormanda adamlarını göndermişti. Başından beri bir açık yakalayıp içeri sızma peşindeydi ve Asır'ı o kadar iyi tanıyordu ki bunun ölümcül bir atak olmadığının farkında olarak yapmıştı bu planı.

Aralarındaki gerilim elle tutulur cinstendi. Sağ tarafta kurbanlar korkuyla sarsılıyor, Ali'nin ardındaki katiller öfkeyle saldırmak için an kolluyorlardı. Barış can çekişiyordu ve Koray elini kanlı göğsüne bastırsa bile çok uzun süre dayanabilecek gibi görünmüyordu.

"Senin amacın hep Defne değildi," diye haykırdı Asır. "Eğer buna bir son vermezsen kazanan sen de olmayacaksın."

İkisinin arasındaki konuşmadan anladığım birkaç şey olsa da dikkatimi Barış'tan alamıyordum. Onların konuşmaları bir

yana. Barış'ın gözlerimin önünde öldüğüne şahit olmak istemiyordum. Ne olursa olsun, kim olursa olsun istemiyordum. Yaralarımı saran, katil olsa bile bir ağabey gibi davranan Barış ölmemeliydi. Sonu ölüm olamazdı, kimsenin cezası ölüm olamazdı. Pis bir zihne sahip olduğu için tedavi olabilir, yargı önüne çıkar ve hapiste yatabilirdi.

"Barış ölüyor!" diye bağırdım bir anda, elimi Asır'dan kurtarıp Barış'ın yanına gitmek istedim ama kendine doğru çekerek bana engel oldu. "Yarası ağır, görmüyor musunuz, nefes alamıyor!"

Elim ayağım birbirine dolanmıştı. Bacaklarım titriyordu, dayanamıyordum birilerinin ölümle cebelleşmesine. Asır kadar sakin kalamıyor, Ali kadar vicdansız olamıyordum.

"Ölecek zaten," dedi Ali, Asır bunun üzerine birkaç küfür haykırdı ama ben o kadar şaşkındım ki hâlâ olanları idrak edemiyordum. Ali hepsini öldürmek istiyordu.

"Onları öldüremezsin!" diye bağırdığımda, ben bile dudaklarımın arasından çıkan cümleye şaşırmıştım. Onlardan nefret ettiğimi suratlarına haykırırdım hep ama şimdi durmuş, Ali'ye onları öldüremeyeceğini söylüyordum.

"Özgür olmamız için ölmeleri gerekiyor. Bütün bunlara senin için katlandım, seni kurtarmak için," diye yanıtladı.

"Sen ona *benim olman için,* desene!" diye arkadan bağırdı Anıl. "Bizi öldürecek kadar uçkuruna düşkünsün."

"Biz ona aşk diyoruz," derken kaşlarını kaldırdı Ali, arkasına bakma zahmetinde bulunmadı. "Ben deli gibi âşığım."

Aşk?

Ben canımla cebelleşirken bu adamlar ne düşünüyorlardı?

Ali'yi tanımıyordum bile, beni tanımıyordu. Nasıl oluyordu da bana âşık olduğunu söyleyebiliyor ve bunun ardına sığınabiliyordu?

"Aşkını alır, kıvırır, götüne sokarım," dedi Asır, kendini o kadar kasıyordu ki, bunu elime de yansıttığından haberi yok

gibiydi. Asır bir an elimi bıraktı, beline uzandı ve ileriye doğru atıldı. Belindeki silahı çekeceği anda başka bir silah patladı. Asır'ın adımları yavaşladı, kafasını hafif sola doğru çevirdiğinde ben de onunla birlikte kafamı sola çevirdim. Ege, elini karnına doğru götürdü ve yüzünü acıyla buruşturdu.

"Her hareketinde..." dedi Ali. "Biri ölür."

Elimi bu ani hareketle ağzımın üzerine kapatmıştım ve olanları şoke olmuş bir şekilde izliyordum. Kısa bir an gözlerimi ormana çevirdim. Kaçabilir miydim? Bakışlarım ormandan Barış'a döndü. Barış ölecek miydi?

Asır daha fazla ilerleyemedi, belindeki silahı çıkaramadı. Bakışları arkadaşlarının üzerinde gezinirken gerilemeye başladı. Yeniden bana yaklaştı, elini uzattığında düşünmeden tuttum. "Kaç," dedi, dönüp yüzüme bile bakmadan. "Hemen git, Defne."

"Hayır," dedim kendimi bilmez bir şekilde ve önüne geçmeye çalıştım. Buna izin vermediği için kısa bir çekişme yaşandı ama sonunda önüne geçebildim, en azından yarısına...

"Dur artık!" diye haykırdım Ali'nin öfkeyle parlayan mavi gözlerine bakarken. "Daha fazla kimseye zarar verme. Bak, Asır değişecek, bu felaketler bir son bulacak. Onları öldürmene gerek yok, onlara cezalarını adalet verir. Bırakın yakanıza yapışan şu vahşeti, biraz olsun açın gözlerinizi ve yarattığınız şu iğrençliğin farkına varın artık."

Ali'nin aniden Asır'a özenir gibi koyuverdiği kahkaha beni bir an hazırlıksız yakaladıysa da kendimi çabuk toplayarak ona kendimden emin gözlerle baktım.

Onlar gibi değildim, onlar gibi olmayacaktım, onlar gibi vahşete sessiz kalmayacaktım.

"Sen gerçekten bütün bunların bir anda son bulabileceğine inandın mı, Defne?" diye sordu gerçek bir merakla. "Sen ne yaparsan yap, ne kadar vahşeti önlemeye çalışırsan çalış, bu, iyilikle son bulmayacak." Parmağıyla beni gösterdi. "Benimle

geleceksin, seni bütün bu vahşetten kendi yöntemimle kurtaracağım."

"Anca ölürsem," diyerek beni yeniden arkasına çekiştirmeye çalıştı Asır ama izin vermedim. Barış'ın da, Ege'nin de uzun süre dayanabileceğini sanmıyordum. Anıl, Koray ve Cem de her an bir atakta bulunacakmış gibi öfkeli ve sabırsız görünüyordu. Bir silah daha patlamadan buna bir son vermeliydim. Asır'ın öfkesi buna son vermek için yetersizdi.

Buradaki herkes birbirini öldürmek için an kollarken bu vahşeti durdurmanın bir yolu olmalıydı.

"Değişeceğine inanıyorsun," dedi Ali, gülümsemesi soldu. Dehşetten neredeyse nefes alamıyordum ama bunu belli etmeye niyetim yoktu. "Seni kandırdı, inandırdı. Ben, seni onun elinden kurtarmaya çalışırken sen, ona inandın ve onu kurtarmaya çalışıyorsun."

Ben herkesi kurtarmak istiyordum, kendim de dâhil...

"Kimse ölmeyi hak etmez!" diye haykırdım ve elimi, sol tarafta kalan kurbanlara çevirdim. "Ölüm onlar için bile kurtuluş. Ölene dek dört duvar arasında çürümelerini tercih ederim. Onca acıyı çektirip öylece ölemezler!"

Ali, kurbanları yeni fark etmiş gibi oraya döndü. "Hah, bir de bunlar var." Çenesiyle, adamlarına kurbanları gösterdi. "Temizleyin, hayatta kalırlarsa başımız derde girer."

Umudum olan kadınla göz göze geldim. Dudaklarım korkuyla aralanırken, "Hayır!" diye haykırdım. "Öldüremezsin, hayır!"

Ali bunu bir an için kafasında tartsa dahi fikrinin değişmeyeceği çok açıktı. "Hayatta kalırlarsa hayatımızdan oluruz."

Elimi, kadını gösterecek şekilde kaldırdım. "O, masum!"

Ali, göz ucuyla kadına baktı ve alt dudağını aşağı doğru büzerken, "Üzgünüm, Defne. Bunu yapmak zorundayım," dedi. Tüm duygularım alarma geçmiş, benliğimi korku kaplamıştı.

Yapmaması için bağırmaya, karşısına geçip bana bir seçenek sunması için yalvarmaya hazırdım ama Ali beklemedi. Parmaklarını şıklattı ve o kısa anda korku dolu gözlerim kadına doğru döndü.

Bu kez umut, onun gözlerindeydi.

Beni kurtarması için bütün umutlarımı bağladığım kadın, şimdi gözlerime aynı beklentiyle bakarken çaresizlik hissi tarafından boğuldum.

Her şey saniyeler içinde ve gözlerimin önünde gerçekleşti. Silahlardan fırlayan mermiler kurbanların bedenlerini delip geçerken yakıcı çığlığımla yere yığıldım. Kadın, gözlerimin önünde kanlar içinde yere yığılırken çığlığımla bütün sesleri bastırmaya çalıştım ama hiçbir sesi bastırmaya gücüm yetmedi.

"Hayır!" diye haykırdım kendi kendime. "Hayır!"

Kabul etmek istemiyordum, gördüğümü kabullenemezdim. Kadının öldüğünü, Barış'ın yaralandığını ve etrafımda dokuz kanlı bedenin olduğunu kabullenemezdim. Bu, her şeyden kötüydü; bütün ihtimallerden bile acıydı.

Bütün bunlar, otobüse binmiş olmaktan ve katillerin eline düşmekten çok daha fazla yakmıştı canımı.

Asır, benimle birlikte yere eğildi. Tek eli çenemi kavrarken, "Defne, git, kaç git. Seni alırsa yenilirim, git buradan," dediğinde kafamı iki yana sallarken deli gibi ağlıyordum. "Yapamam, beni de öldürsün, gidemem."

Zangır zangır titriyordum, buz kesmiştim ve kendimden geçmek üzereydim. Dayanılmaz bir acıydı, katlanılamayacak kadar ağır bir histi. İnsanlar yine ölüyordu. Tek farkı, bu kez bunu yapan Asır değildi. Asır bir şeyler söylüyordu. Beni gitmem için ikna etmeye çalışacak cümleler sıralıyordu ama ben öylesine büyük bir şokun içerisindeydim ki onu duymakta ve kelimeleri seçmekte zorlanıyordum.

Bitsin artık. Bitsin, bitsin, bitsin!

Bir curcuna koptu, Anıl bağırdığında üzerimize dönen silahı fark edebilecek kadar kafamı kaldırabildim. "Senin ecdadını sikerim, bırak o silahı! Onlara dokunursan seni gebertirim!"

Ali, silahını Anıl'a doğru çevirdiğinde titremelerime, korkuma ve diğer her şeye rağmen ayağa kalktım. Asır'ın engel olmasına izin vermezdi belki ama ben engel olabilirdim. Karşısına dikilebilir, silahından çıkacak mermiye engel olabilirdim.

Asır, belki de kaçacağımı sanarak başta ellerini üzerimden çekti. Veda edercesine bakan gözlerine dolu gözlerimle bakarak hafifçe geriledim ve o daha ne olduğunu anlayamadan bedenini sıyırıp yanından geçtim. Tutmaya, engel olmaya çalıştı ama Ali'nin silahının önüne geçince bana ulaşamadı.

Asır, "Defne, yapma!" dedi, Anıl ondan sonra konuştu ama arkamda kaldığı için ifadesini göremedim. "Korkma, Defne. Ölmekten korkmuyorum. Sakın bu sikik kafalıya güvenme."

Korkuyordum, bana nefes aldırmayacak kadar derin bir korkuyla sarmalanıyordum. Onlar korkularını öfkeyle gizlerken ben gizleyemiyordum. Onlar kadar soğukkanlı olamıyor, kanın düşüncesinden bile ürperiyordum. Nasıl yapıyorlardı, nasıl arkadaşları kanlar içinde yatarken sakin kalmayı başarabiliyorlardı?

"Beni de öldür!" dedim Ali'ye. "Onları öldürüp, beni tutsak edeceksen önce beni öldür. Bir defa daha olmaz, bir daha aynı şeyleri yaşamayacağım."

Şaşkınlığını gizleyemedi. "Onlar için kendi canını mı ortaya koyuyorsun? Ne ara bu kadar körleştin, Defne?"

Onlar için kendi canımı ortaya koymuyordum. Kimse görmüyor muydu? Kimse duymuyor muydu? Her şeyi düzeltebileceğimi sandığım anda yaşanan bu felaket bir tek benim mi canımı yakıyordu?

"Herkes..." dedim, yutkunduktan sonra devam ettim. "Herkes beni istemediğim şeyler için zorluyor. Asır'dan kaçmak istedim çünkü katildi ve beni zorla tutuyordu. Sen, beni götürmek

istiyorsun ama senin de hiçbir farkın yok. Sen, beni öldürmeye çalıştın. Seni değil de Akın'ı öldürmemin tek sebebi, onun beni öldürmek için gözünün daha çok kararmış olmasıydı. Şimdi bana, *seni kurtarıyorum*, diyemezsin!"

Söylediklerim karşısında biraz afallasa da çabuk toparladı. İnce dudakları kıvrılarak aralandı ve sesi derin bir nefes verirken yorgun çıktı. "Şu an öfkelisin, birilerinin ölmesine dayanamadığın için böyle yapıyorsun. Her şey bitince ve sakinleşince eminim ki beni haklı bulacaksın, meleğim."

Öfkeyle yüzümü buruşturduğum sırada Koray, "Her zaman senin salak olduğunu düşünürdüm ama senden salakları da varmış, Defne," dedi, devam etmeden önce durdu ama neden durduğunu göremedim. "İki salak bir araya gelmemelisiniz, kaçmalısın. Hemen kaç, arkana bile bakmadan kaç. Biz başımızın çaresine bakarız."

Ona bakmak, yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Kafamı çevirdiğim sırada bir silah patladı. Gözlerim, patlama sesiyle refleks olarak sıkıca kapandı. Gözlerimi aralayacağım saniyelerde üst üste, defalarca patlayan silahlarla dizlerimin üzerine eğildim ve ellerimi, gözlerimin üzerine kapattım. Sesler kesilene, silahlar susana dek gözlerimi açmayı düşünmedim. Korku iliklerime kadar işledi, kaskatı kesildim. Çünkü biliyordum, gözlerimi araladığımda birileri daha ölmüş olacaktı.

Silahlar sustu, nefesler kesildi. Silahın soğuk namlusu şakağıma dokunana dek gözlerimi açmayı düşünmemiştim. Silahı hissedip, gözlerimi araladığımda tam karşımda Asır'ı ve Ali'yi gördüm. O hâlde şakağıma silah dayayan, Ali'nin adamlarından biri olmalıydı. Asır, elindeki silahı Ali'nin alnının çatına dayamıştı ama gözleri benim üzerimdeydi. Ali'yi öldürürse adamı da beni öldürürdü.

Ali, sık soluklarının ve dişlerinin arasından, "Beni bırak, Defne'yi al," dediğinde Asır silahı daha çok bastırdı. "Öldürdün!" diye haykırdı Asır. "Hepsini öldürdün!"

Öldürdü mü?

İçimde beklenmedik bir hiddet yükselerek bulunduğumuz uçurum kenarının her yanına sindi. O kadar kuvvetli bir histi ki eğer dizlerimin üzerinde olmasaydım bu, beni yere yığmaya yeterdi.

"Onlar da adamlarımı öldürdüler!" diye bağırarak yanıtladı Ali. Arkama dönmek, bakmak istedim ama yapamadım. Göremezdim, ölü bedenlerini izleyemezdim.

Asır tetiğe basacak gibi olduğunda şakağımdaki silah geri çekildi ve adam havaya bir el ateş etti. Silahı yeniden şakağıma bastırdığında Asır tetiğe basamadı.

"Yer değiştirelim," dedi Ali yalvarmaktan farksız ses tonuyla. "Defne'yi al, sonra konuşalım."

Asır, gözlerini birkaç saniyeliğine kapatırken burnundan soludu. Sıkıca birbirine bastırdığı dudaklarının arasından öfke dolu bir haykırış firar etti. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, damarları şişmiş ve belirginleşmişti.

Asır, Ali'yi sertçe iterek ayağa kalktı. Ali ayağa fırladığında adam silahı şakağımdan çekti. Asır, elini bana doğru uzattığı sırada dizlerimin üzerinden doğrulamayacağımı sandım. Gözlerinde bir öfke fırtınası kopuyordu. Zorlukla dizlerimin üzerinden kalktım ve uzattığı eline tutunmak için aceleci adımlar attım. Hâlâ kaskatıydım, hâlâ titriyordum.

Asır'ın eline dokundum, buz kesmiş parmaklarımı kavradı. Ona ulaştığımı düşündüğüm anda gözleri arkaya kaydı ve korkuyla irileşti. Nabzım hızlandı. Elimden çekti, diğer eli bedenimi kavrarken bedenlerimizi çevirdi ve yerlerimizi değiştirdi. Başımı göğsüne bastırdığında bir silahın daha patladığını duydum. Asır'ın vücudu sarsıldı, nefesi kesildi ve bedenimi kavrayan elleri bir anlığına gevşedi.

"Asır..." Adını fısıldadığımda nefes almaya çalıştı ama zorlandı, nefesi kursağında kaldı. Kafamı onun yüzüne bakabilmek için geri çektiğimde aralık dudaklarının arasından süzülen kanı

gördüm. Korku dolu bir iç çektim. Öyle büyük bir şoka girdim ki konuşamadım, hareket edemedim ve sadece onun acıyla kasılan yüz hatlarına bakabildim.

Bunca zaman yaralanan, kanı akan hep ben olmuştum ama şimdi bütün bunları yaşamama neden olan adamın kanı, hissettiği acıydı gördüğüm. Endişe hissi bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp geçerek kalbimin ortasına yerleşti.

"Onu nasıl öldürmeye kalkarsın!" diye öfkeyle haykıran Ali'nin sesini duyduğumda dönüp bakamadım bile.

Bu olamazdı, her şey böyle bitemezdi. Bu arzum o kadar şiddetliydi ki kalbimin sızladığını hissettim.

Asır, aralık dudaklarının ardından bir şeyler söylemeye çalıştı ama yapamadı. Dizlerinin üzerine yığıldığında ben de onunla yığıldım. Karşısında durdum, elimin tekini çenesine yerleştirerek gözlerime bakmasını sağladım.

"Asır," dedim, bunu söylerken bile oldukça güçlük çekmiştim. "Benimle kal."

Bir yabancının sözleri miydi bunlar yoksa gerçekten bana mı aitti? Kimdim ben, kime dönüşüyordum ve buna neden engel olamıyordum?

"Kaç," dedi, bir an için nefes almayı bırakmış gibi göründü. "Kaç, Defne." Dudağının kenarından akan kan yüzünden zorlanıyordu. "Seni almasına izin verme, inanma ona."

Elimi sırtına doğru götürdüm, silahın delip geçtiği yeri aramaya başladım. Elime değen sıvıyla duraksadım, mermi sırtından, kalbinin olduğu kısımdan girmişti.

Etrafımıza huzursuz edici, mutlak bir sessizlik hâkim olduğunda bunun bir kâbus olmasını diledim.

"Kader..." dedim, sesim o kadar titriyordu ki kelimeleri bir araya getiremiyordum. "Kader'i ararız ya da sen hastaneye gidebilirsin, seni götürebilirim. İyileşirsin, yeni bir sayfa açabiliriz. Kanı temizleyebiliriz, yapabiliriz, ben..."

Lafımı kesti, elinin tekini boynuma doğru götürdü ve parmak uçları boynumu okşadı. "Kanı temizleyip sana geri geleceğim, Defne. Kaç, kendin için kaç."

Cümlelerinin devamını öksürükler engelledi. Göz göze kaldığımız birkaç saniye içinde kolumdan tutuldum, Asır'dan başkası tarafından yukarı doğru çekildim. Asır'ın eli boşluğa düşerken kaşları büyük bir acıyla çatıldı, nefes almaya çalıştı. Yığılmamak için direndiğini, nefes almak için çabaladığını gördüm.

"Aksaklık için kusura bakma, meleğim. Az kalsın ölüyordun."

Beni tutan Ali'den kolumu kurtararak onu göğsünden ittim. Karlı zeminde geriye doğru yalpaladı ama düşmedi, ellerini iki yana açarak şaşkınlığını gizlemedi.

"Ben bunu istemedim!" diye haykırdım. "Onu öldürmeni istemedim!"

Kaşları çatılırken yüzü öfkeli bir hâl aldı. "Onun elinden ancak ölürse kurtulabilirsin. Unuttun mu? Ona olan nefretini unuttun mu?"

"Unutmadım!" diye haykırırken onu bir kez daha göğsünden ittim. Öfkeyle doldum, onu parçalamak ve buna bir son vermek istedim. Başaramazdı, böyle yenemezdi.

Ali bileklerimden yakaladı ve beni çevirerek sırtımı göğsüne yasladı. Arkamdaki manzarayı gördüğümde nefret dolu cümlelerim boğazıma dizildi. Bir an için gördüklerimi zihnimde oturtamadan öylece baktım. İçime bir uğultu yayıldı ve bu his, olduğum yere çakılmama neden oldu.

Tek bir adam dışında daha önce gördüğüm bütün herkes kanlar içinde karlı zemine yığılmıştı. Barış ve Ege'nin yanı sıra Koray, Anıl ve Cem de vurulmuştu. Koray ve Anıl'ın hafifçe mırıldandıklarını, hareket etmeye çalıştıklarını görüyordum ama diğerlerinden ses seda yoktu. Ali'nin siyah giyimli adamlarından da ses seda yoktu, hepsi bilincini kaybetmiş durumdaydılar ya da ölmüştüler.

Bu bir vahşetti.

Kar küresine benzettiğim bu yer, artık gerçekten kanla kaplıydı. Sanki imkânsız olan kırmızı kar bugün, bu uçurumun kenarına yağmıştı.

"Hepsi ölecek, can çekişerek geberecekler. Sen ise benimle geleceksin, güvende ve yanımda olacaksın. Şimdi üzgün olduğun için onların tarafında gibi göründüğünü biliyorum, uyandığında benim tarafımı seçeceksin."

Bacağıma saplanan iğneyi hissettiğimde, dirseğimi göğsüne geçirerek ellerinden kurtuldum. Ondan uzaklaşmak için birkaç adım attığım anda bacağım uyuştu, adımlarım yavaşladı.

"Sen bana nasıl..." dedim ama cümlenin devamını getiremedim. Uyuşmuştum, bacağımdan yayılan ilaç bütün bedenime hızla yayılmaya başlamıştı. Kendimden geçecektim, pasif kalacaktım.

"Uyu, meleğim," derken bana yaklaşmaya başladı Ali. "Teşekkürünü uyandığın zaman edersin."

Bana yaklaşan bedenini sıyırarak kendimi sola doğru attığımda Asır'la aramızda yalnızca birkaç adımlık mesafe vardı. Savsak adımlarla yanına ulaştım ve dizlerinin üzerindeki bedeninin yanına eğildim, daha doğrusu yığıldım. Yüzü bembeyaz kesilmiş, dudakları rengini kaybetmiş ve sanki uyuyormuş gibi başı öne düşmüştü. Çenesini kavradım, aralanmış gözlerini bana çevirmeyi başardı ama ben dayanamadım. Onun omzuna doğru çenemi yaslamak zorunda kaldım, o da benim omzuma çenesini yasladı.

"Asır," dedim, nefeslerim yavaşlamıştı. "Bunun böyle bitmeyeceğini söyle." Dudaklarımın arasından acı dolu bir hıçkırık firar etti. "Yaşadıklarımın bedelinin bu olmayacağını söyle."

Öksürdü, kanla dolan ağzını temizlemek istemiş olmalıydı. "Benim ölümüm senin kurtuluşunsa ölmeyi kabul ediyorum. Yapboz..." Duraksadı, lafının devamını getiremedi. Benim de görüşüm bulanıklaştı, iyice çöktüm ve hareket edemez hâle geldim. "Biletin hazır, al ve kaç."

Kaçmak istiyordum ama kaçamıyordum. Sanki vahşet görmekle lanetlenmiş bir tutsak olarak yaratılmıştım. 17 Numara benim lanetimdi ve bu lanetten onunla bir bütün olmadan kurtulamayacağımı artık anlamıştım.

Dudaklarımda onun ormandaki öpücüğünün varlığını hissettim sanki. Zihnimin içinde biri parmağını şaklatıyor, bir ışık yakmaya çalışıyordu ama kim olduğunu bilmiyordum. Biri beni uyandırmaya mı yoksa uyanmaya çalışan yanımı sesiyle bastırmaya mı çalışıyordu?

Defne Karaca...

Hayır!

17 Numara...

Hayır, hayır, hayır!

"Bu kez trene binebilecek miyim, Asır?" diye sorduğumda zihnimin içinde şaklatılan parmak durdu ve sessizlik, dağılmayacak bir yoğunluğa ulaştı.

Vücudum kaydı, bedenimi daha fazla taşıyamadım ve karlı zemine yığıldım. Hafifçe aralanmış fakat bulanık gözlerimin ardından Asır'ın da yanıma yığıldığını gördüm.

Asır bana cevap vermek için dudaklarını araladı ama öksürüğüne karışıp kar tutan zemine düşen kan, konuşmasına izin vermedi. Sonrasında bana bir cevap verebildiyse de onu duyamadım. Zihnim hızla karanlığa gömülürken sesler bir çırpıda yok oldu.

Uçurumun kenarında bir vahşet yaşandı, onlarca insan bir gecede öldü. Katiller vuruldu, belki de öldüler. Masumlar vuruldu, hepsi öldü. Ben gözlerimi araladığım zaman nerede, ne hâlde olacaktım, bilmiyordum. Tek dileğim, benimle birlikte katil çetesinin de gözlerini aralayabilmesiydi.

Ben tutsak olabilirdim ama bu kez bir şey farklıydı. Ben artık katil bir tutsaktım.

Bundan sonra sadece Defne Karaca değil, aynı zamanda 17 Numara'ydım.

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Teşekkürüm 17 Numara'yı seven bütün okurlarıma. Bu kitap iyileri değil, kötüleri anlatıyordu ve gelecek kitapta da anlatmaya devam edecek. Bunu anlayan ve ona göre okuyan herkese teşekkür ederim.

2015 yılında, henüz bir lise öğrencisiyken okuduğunuz katliamı rüyamda gördüm ve bunu herkese anlatmaya başladım. Herkes, sarışın kıza katliamdan sonra ne olacağını çok merak ediyordu ama bu sorunun cevabı bende de yoktu. 2017 yılında artık bir üniversite öğrencisiydim ama hâlâ, rüyamda gördüğüm bu katliamdan bahsediyordum. Ev arkadaşlarım sayesinde yazmaya başladım ve bitirdiğimde birkaç okurum vardı. 2020 yılında 17 Numara keşfedilmeye başladı. Bu yoldaki en büyük destekçilerim Ilgın Belovacıklı, Nisa Nur Yıldırım ve Gizem Uysal'a minnettarım. Durmak istediğimde beni itekleyen ve devam etmemi söyleyenler onlardı.

Ayten Okay'a kitap olma süreci boyunca benimle okuduğu, yorum yaptığı ve destek olduğu için ne kadar teşekkür etsem az. Dilara Özçelik'e bana yeni yollar yarattığı, uyanamadığım toplantılara uyandırdığı ve Işıl Çolak'la birlikte her garip soruma bıkmadan cevap vererek bu süreçte desteklerini esirgemedikleri için teşekkür ederim.

Sosyal medyadan desteklerini esirgemeyen, bazen benden bile daha fazla 17 Numara için çabalayan okurlarıma ayrıca teşekkür ederim.

Editörüm Nurdan Başalan'a ve Artemis Milenyum'a 17 Numara'yı en iyi hâliyle elimize almamız için çabaladıkları için çok teşekkür ederim.